

Rózsakereszt Krisztián Alkémiai Menyegzője

J. Van Rijckenborgh
magyarázataival

RÓZSAKERESZT KRISZTIÁN ALKÉMIAI MENYEGZŐJE

J. Van Rijckenborgh
magyarázataival

Christian Rosencreutz
(anno 14S9 - **A.D.** 1616)
kémiai menyegzőjének
ezoterikus elemzése

I. kötet

1991

LECTORIUM ROSICRUCIANUM

Előszó

Amikor elhatároztuk, hogy Rózsakereszt Krisztián Alkémiai Menyegzőjének szövegét magyarázattal ellátva közre adjuk, gondolatainkkal természetesen Johann Valentin Andreanél időztünk, e klasszikus rózsakeresztes mű szerzőjénél. Andreát és munkáját a fáklyahordozó dicső rangja illeti meg, s ez a fény ma is messzire világít. Amikor pedig az emberiségmegszabadító mű szolgálatában új világosságot kell kihordani a világba, akkor ezt mindig az ősrégi fáklya soha el nem alvó lángjánál gyújtják meg és ehhez fűzik hozzá.

E tény gondolata bensőséges hálával tölt el minket, hogy most, amikor eljött az ideje, az üdv hírét, amelyet Johann Valentin Andrea öntött elmés formába, a történelem folyamán első ízben fejthetjük ki lepleiből. Mindenkinek felajánljuk, aki a megváltás határozott ösvényének élő ismeretére vágyik, s erre méltónak akar mutatkozni.

Sokan legyenek az ilyenek, »nagy sokaság, melyet senki meg nem számlálhat«.

J. VAN RIJCKENBORGH

Tartalom

Előszó 5

Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzője

Az első nap 11

A második nap 20

A harmadik nap 35

Bevezető 54

AZ ALKÉMIAI MENYEGZŐ ELSŐ NAPJA

1 Húsvét előestéje 63

2 A meghívó 69

3 C.R.C. tudatában van, hogy nem méltó 75

4 C.R.C. álma 81

5 A megmentő kötél 91

6 C.R.C. útra készül 99

AZ ALKÉMIAI MENYEGZŐ MÁSODIK NAPJA

7 A négy út 109

8 Találkozás a galambbal és a hollóval 117

9 Aki nem méltó, az maradjon távol innen 127

10 A hat mécses 139

11 Az igazságügy temploma (I) 159

12 Az igazságügy temploma (II) 167

13 A tökéletes szám áramlata 171

AZ ALKÉMIAI MENYEGZŐ HARMADIK NAPJA

14	A mérleg és az ítélet	179
15	A hét súly (I)	187
16	A hét súly (II)	195
17	A négy rózsa	203
18	A hat ítélet	209
19	Az ítélet megvendégel	217
20	Az ítélethirdetés helye	229
21	Az ítéletek végrehajtása (I)	237
22	Az ítéletek végrehajtása (II)	245
23	Az egyszarvú, az oroszlán és a galamb	253
24	A főnix	260
25	A sas, a griff és a sólyom	265
26	Az asztrális kritérium	271
27	A királyi könyvtár és a sírbolt	279
28	Az óra és a földgömb	287
	Záró gondolatok	292

Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzője

anno 1459

**Kitudódott titkok értéküket vesztik,
szentségtelenített erejük feloszlik.
Ne tégy tehát gyöngyöt moslékba, disznónak,
rózsával ne etesd a makacs szamarat!**

y

STRASSBURG
ZETZNER LÁZÁR NYOMDÁJA
ANNO MDCXVI

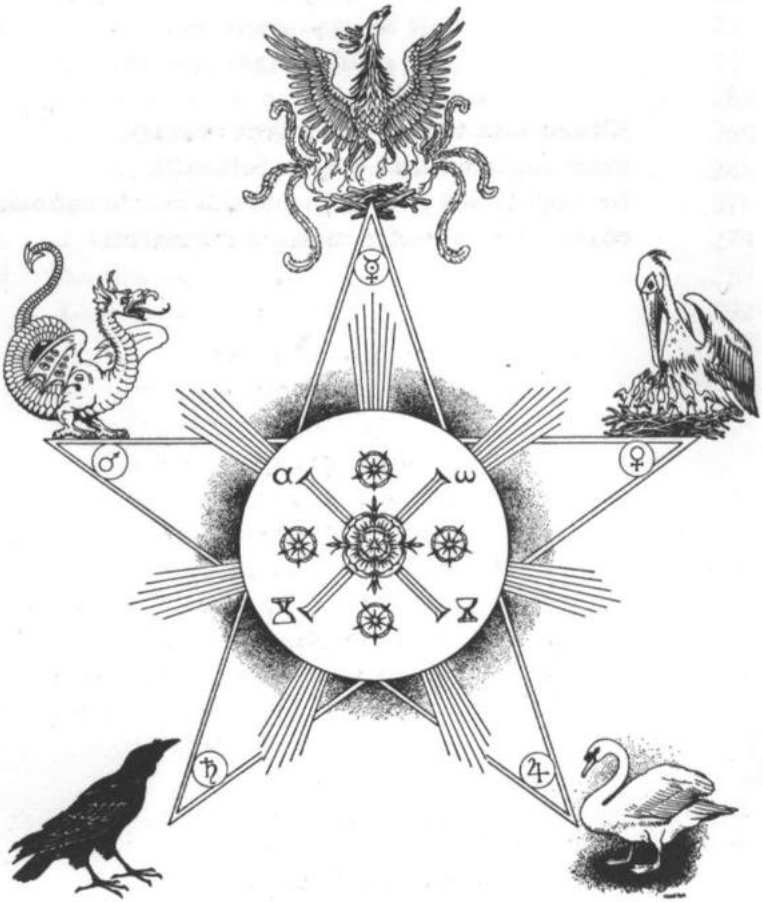

A rózsakereszt rejtélyei

Az első nap

Egy este, húsvét előtt, asztalomnál ültem, s szokásom szerint alázatosan imádkozva beszélgettem Teremtőmmel, sok nagy titkon elgondolkozva (amiknek formájában a világosság Atyja az ő fenségét bőségesen megmutatta), és drága húsvéti bárányommal együtt, szívemben kovásztalan, tiszta kenyérkét akartam készíteni, amikor hirtelen olyan rettenetes szél kerekedett, hogy azt hivém, mindjárt szét is veti a hegyet, melybe házacskám volt ásva. Mivel azonban ilyesmit nem az ördög tett velem (holott sokat bántott engem),_ visszatért a bátorságom, s folytattam az elgondolkozást, amíg - amire nem számítottam - valaki meg nem érintette a hátamat. Ettől annyira megijedtem, hogy nem mertem hátra nézni sem: bizalmam azonban emberi gyengeségem és a körülmények dacára sem csappant meg. Amint azonban ismételten rángatták a kabátomat, mégis megfordultam. Pompás női alak állt előttem, csupa kékség ruháját arany csillagok borították, mint az égboltot. A jobb kezében lévő színarany trombitába nevet vésték, amelyet el tudtam ugyan olvasni, de kibeszélését megtiltották. Bal kezében egy csomó, több nyelven írt levelet tartott, amelyeket, ahogyan később megtudtam, kézbesítenie kellett minden országban.

Nagy, szép szárnyai is voltak, melyeket teljesen szemek borítottak. Szárnyra kelve a sasnál is sebesebben tudott repülni.

Bizonyára még többet is megfigyelhettem volna rajta. Mivel azonban csak rövid ideig maradt nálam, s én

az ijedségtől és csodálkozástól szinte megdermedtem, le kellett mondanom erről. Mert mihelyt megfordultam, levelei között keresgélt, kihúzott egyet, nagy tisztelettel letette asztalomra, majd egyetlen szó nélkül azonnal elment. Mialatt azonban felemelkedett, szép trombitáján olyan erős hangot hallatott, hogy az egész hegy visszhangzott tőle, s én egy negyed óráig a saját szavamat is alig voltam képes meghallani.

E váratlan kaland után, én szerencsétlen, valóban nem tudtam, mit tegyek. Ezért térden állva könyörögtem teremtőmnek, hogy ne küldjön olyasmit, ami örök üdvösségemet veszélyeztetné, majd félelemtől reszketve odaléptem a levélhez. Nagy csodálkozásomra olyan nehéz volt. hogy ha színaranyból lett volna, akkor sem lehetett volna nehezebb. Alaposan megvizsgáltam, s azt láttam, hogy kis pecséttel zárták le. A pecsétbe vékony keresztet véstek, meg a feliratot: »In hoc signo t vinces« (Ennek jegyében győzöl). Amikor megláttam, nagyon megnyugodtam, mert tudatában voltam, hogy a kereszt jele az ördögnek nemigen tetszene, s még kevésbé használná azt. A levélkét óvatosan kinyitottam tehát, s benne kék alapon arany betűkkel a következő verset találtam:

Annak van ma a nagy napja,
aki király nászát látja.
Ha te erre születtél,
Istentől örömre teremttettél,
menj fel a hegyre, barátom,
ahol három templom áll.
A csoda ott reád vár.

De azt ajánlom, valahogyan
vizsgáld magad alaposan.
Ha nem fürdenél tisztára,
a menyegző neked megártna;

aki még bűntől roskadozik,
az ott könnyűnek találtatik.
Sponsus et Sponsa (vőlegény és menyasszony)

így az aláírás.

E szöveg láttán azt hittem, elájulok. A hajam égnek állt, egész testemet hideg verejték verte ki. Mert noha tudtam, hogy ez lesz a kilátásba helyezett menyegző, amit hét évvel ezelőtt látomás formájában jelentettek be nekem, amelyre oly soká és vágyakozva vártam, s amelyet végül bolygóim állásának szorgalmas méricskélésével megtaláltam, mégsem számítottam arra, hogy mindez ilyen nehéz és veszélyes kikötésekkel jár. Mert amíg azelőtt azt hittem, hogy csak meg kell jelennem a menyegzőn és szívesen látott vendég leszek, most az isteni kiválasztásra utaltak, amelyben magamat illetően sohasem voltam biztos. így minél alaposabban vizsgálgattam magamat, annál inkább azt találtam, hogy a fejem a titkos dolgokkal kapcsolatban csak tudatlansággal és vaksággal van tele, s hogy még kézzelfogható és mindennapi dolgokat sem tudtam alapjában véve megérteni. Mennyivel kevésbé lennék én születésemnél fogva arra rendeltetve, hogy a természet titkait kikutassam és felmérjem, mivel a természet az én véleményem szerint bárhol találhatott volna erényesebb tanítványt, akire bízhatta volna drága kincseit, ha ezek alá is vannak vetve az időnek és a múlandóságnak. így azt is felfedeztem, hogy a testem, életmódom és a felebarátaimmal szemben tanúsított testvéri szeretet sem volt még egészen tiszta.

Úgy tűnt, hogy a test ösztöne is bennem rejlett még, mely tekintélyre és világi pompára irányult, nem pedig az embertárs jólétére. Mindig azt fontolgattam, hogyan tehetnék szert haszonra, hogyan építtethetnék mutatós épületet, hogyan juthatnék hírnévhez, halhatatlansághoz a világban, s más ilyen testi dolgokban is a sikeren járt az eszem. Különösen a három templomról adott ho-

mályos közlés foglalkoztatott. Ezt a legnagyobb fejtörés árán sem tudtam megmagyarázni magamnak. Most sem érteném, ha csodás módon ki nem nyilatkoztatták volna. Mialatt így a remény és félelem között ingadoztam, magamat állandóan vizsgálva azonban csak gyengeséget és elégtelenséget találtam (úgyhogy semmiképpen sem tudtam magamon segíteni és az említett fenyegetés miatt nagyon meghökkentem), végül is a megszokott és legbiztosabb utat választottam, s mielőtt nyugovóra tértem volna, komolyan és forrón azért fohászkodtam, hogy jó angyalom jelenjen meg Isten határozatára, és segítsen ki bizonytalan helyzetemből, ahogyan ezt azelőtt már gyakrabban is tette. Ez most is, javamra és felebarátaim érdekében valóban megtörtént, mélyértelmű figyelmeztetés és értékes oktatás képében. Mert alig aludtam el, úgy tűnt, mintha sötét tömlöcben, veremben feküdnék számtalan emberrel együtt, nehéz láncokba verve. A legcsekélyebb fénysugár se hatolt le ide. Egymás hegyén-hátán tolongtunk, mint a hangyák, s ezzel mindegyikőnk csak a másik terhét növelte. Holott sem én, sem a többiek nem láthattak semmit, mégis hallottam, hogyan próbál az egyik a másik fölé kerekedni, ha a láncai csak valamivel is könnyebbek voltak. Ettől eltekintve egyik sem volt előnyben, mert mint a szőlőfürt szemei, úgy voltunk egymáshoz kötözve.

Hosszú ideig nyomorogtam így a többiekkel, s rájöttünk, hogy mind vakok és foglyok vagyunk, amikor hirtelen sok trombita hangja szólalt meg. Ráadásul több dobot is vertek, de olyan művészien, hogy még nyomorunkban is felvidított minket.

Amíg ezek a hangok még visszhangzottak, a verem tetejéről valamelyest félretolták a fedőt, s egy kis világosságot eresztettek le hozzánk. Most lett csak nagy a felfordulás és a zsivaj! Mindenki tolakodni kezdett, s aki túl magasra kerekedett a többiek fölé, azt nemsokára újra a lábak alá cibálták. Mindenki legfelül akart

lenni, s én sem tétováztam. Nehéz láncaim ellenére előküzdöttem magam a többiek alól, s egy kőre másztam fel, melyet sikerült elérnem. De itt is ismételten támadás ért, ami ellen kézzel-lábbal védekeztem. Mindenki azt hitte, hogy most szabadon eresztenek minket.

A dolog azonban egészen másképpen alakult. Amikor a nyíláson lepillantó urak egy ideig derültek tolongásunk láttán, egy nagyon öreg úr csendet parancsolt nekünk. Mihelyt valamelyest elcsitultunk, a következőket mondta (ha sikerült jól észben tartanom):

Ha az ember minden sarja
emelkedne jó magasra,
Anyám erejéből bizton
annyi minden jót kaphatna.
Ha azonban engedetlen,
aggodalom, bú a sorsa,
sötét éjnek örök rabja.

De az én szerető Anyám,
nagy baj láttán irgalmas ám,
legszebb kincsét annak adja,
ki a világosságot kutatja.
De kegyelmében, s ritkán teszi,
nem akarja fecsérelni,
hogy ember igaznak lássa.

Dicső ünnepre készülünk,
s hogy örömmel ünnepeljünk,
ma Anyánk tiszteletére
nagy jótettet viszünk végbe:
hozzátok kötelet eresztünk,
aki képes megragadni,
azt szabadon eresztjük.

Alig hangzottak el az utolsó szavak, amikor az idős hölgy megparancsolta szolgáinak, hogy a kötelet hétszer eresszék le a börtönverem aljára, s aki megragadja, azt húzzák fel. Istenem, csak le tudnám írni, mi robbant ki erre itt lent! Mindenki meg akarta ragadni a kötelet, s ezzel csak a többieket akadályozta. Hét perc múlva azonban egy csengő jelére négyet húztak ki az első kötéllel. Én a kötélnek még közelébe sem jutottam, mert, mint mondtam, szerencsétlenségemre a fal egyik kövén álltam, a kötelet pedig középen engedték le.

Másodszor is leeresztették a kötelet, de mert soknak láncai nehezek, karjuk meg gyenge volt, olyanokat is magukkal rántottak, akik egyébként talán rajta maradtak volna. Hát igen; sokat embert húztak le olyanok, akik maguk nem érték el a kötelet. Még nyomorunk közepette is annyira irigykedtek egymásra. Én azonban azokat szántam meg legjobban, akik olyan súlyosak voltak, hogy karjuk is kiszakadt, s így szintén nem tudtak felkerülni. így történt, hogy az ötödik kötélig csak néhányat sikerült felhúzni. Mert mihelyt elhangzott a jel, a szolgák a kötelet oly gyorsan húzták, hogy a legtöbben egymás hegyén-hátán lebukfenceztek. Az ötödik kötél így teljesen üres volt, úgyhogy velem együtt sokan kételkedtek a megszabadulásban, s Istenhez könyörögtünk, hogy irgalmazzon nekünk, s ha lehetséges, váltson meg minket ettől a sötétségtől. Mire néhányónkat meghallgatott. Mert amikor a kötél hatodszor jött le, jó néhányan meg tudták ragadni, s amikor a felfeléhúzásnál ide-oda lengett, bizonyára Isten akarata szerint nekem is közelembe került. Gyorsan elkaptam, úgyhogy legfelül lógtam rajta. így végül várakozásom ellenére szerencsésen kikerültem a veremből. Ennek annyira örültem, hogy nem is éreztem a sebet a fejemen, amelyet a felhúzásnál egy éles kő okozott, míg hetedszer a többi megszabadítottál együtt segítenem nem kellett az utolsó kötél felhúzásánál (ahogyan az előző esetekben is mindig

így volt). Ennél az erőlködésnél aztán a vérem a ruhámra folyt, amire azonban örömömben nem is ügyeltem.

Amikor a kötelet utoljára is felhúzták, s a legtöbben rajta függtek, az idős hölgy félretetette a kötelet, s aggastyán fiával (akin nagyon csodálkoztam) közöltetett valamit a lent maradt foglyokkal. Az rövid gondolkodás után a következőket mondta:

Gyermekeim, amint vártuk,
teljesült a dolog végül.
Ezt társaitoknak szánták
jó Anyámnak kegyelméből.
Ne irigyeljétek őket!
Boldog időszak kezdődhet,
gazdag-szegény nem lesz most már,
ember emberhez szegődhet.
Akinek sok munka jutott,
támogassa is a dolgot.
Építkezést bizonyítson,
aki sokkal megbízatott.
Hagyjátok hát a kesergést,
bírjatok ki néhány napot!

Amikor befejezte, a tetőt újra rátették a nyílásra, és a tornyot lezárták. Aztán megint megfújták a trombitákat és pergették a dobokat, de nem olyan erősen, hogy ne hallottuk volna a foglyok keserves jajveszékelését, s én szánalmamban nem tudtam visszatartani a könnyeimet. Ekkor az idős hölgy és a fia beleült a készen tartott karosszékekbe, s a hölgy megparancsolta a megmentettek megszámlálását. Amikor a számot meghallotta és felírta egy aranysárga táblácskára, mindegyikünk nevét megtudakolta, amit egy apród szintén feljegyzett. Mialatt szemügyre vett minket, úgy hallottam, hogy fiának azt mondta sóhajtozva: »Ó, mennyire sajnálom azokat a szegényeket a toronyban. Bár megengedné

az Isten, hogy mindet megválthassam!« Mire fia azt felelte: »Anyám, Isten így rendelte, s nem ellenkezhetünk Vele. Ha mi mind urak lennénk, lenne minden java velünk, s mind az asztalnál ülnénk, ki tálalna hát fel nekünk?« Az Anya erre hallgatott. Nemsokára azonban azt mondta: »Akkor szabadítsátok meg ezeket az embereket a béklyóiktól«, amit gyorsan meg is tettek. Rám majdnem utoljára került sor; a többiekre nem ügyelve, nem tudtam magam visszatartani, s az idős hölgy előtt mélyen meghajoltam, Istennek köszönetet mondván, hogy akarata szerint, a hölgy által, atyai kegyességgel kivezettetett a sötétségből a világosságra. A többiek is követték példámat. Végül mindegyiknek arany emlékérmét adtak útipénznek, melynek egyik oldalába felkelő napot vésték, a másikba meg - ha jól emlékszem - három betűt: D.L.S. (Deus Lux Solis: Isten a nap világossága).

Ekkor aztán szabadok voltunk és visszatérhettünk a munkánkhoz azzal a megbízással, hogy Isten dicsőségére szolgáljuk felebarátainkat és hallgassunk arról, amit ránk bíztak. Ezt ünnepélyesen megígértük, s elbúcsúztunk. A béklyók okolta sérüléseim miatt azonban nem tudtam elég gyorsan haladni, s mindkét lábamra sántítottam. Az idős hölgy ezt meglátta, s magához hívott: »Fiam, ne törődj ezekkel a fogyatékosságokkal, hanem gondolj erőtelenségeidre, s adj hálát Istennek, hogy már ebben az életben megengedte, hogy hiányosságaid ellenére ilyen nagy megvilágosulásban részesülj. Tartsd meg ezeket a sebeket az én kedvemért.«

Erre újra felharsantak a trombiták, mire ijedtemben felébredtem. Csak most vettem észre, hogy mindez csupán álom volt, amely azonban annyira belevésődött tudatomba, hogy továbbra is aggódtam miatta, s úgy tűnt, mintha érezném a sebeket a lábaimon. Bárhogyan is, megértettem, hogy Isten kegyelméből résztvehettem egy titokzatos és rejtett menyegzőn, amit Isten Őfenségének gyermeki bizalommal meg is köszöntem és arra kértem,

hogy továbbra is tartson meg engem az Őiránta érzett tiszteletben, szívemet naponta töltse el bölcsességgel és belátással, s ha nem is érdemlem meg, vezessen el kegyesen a kívánt véghez.

Ezután kezdtem felkészülni az útra. Felöltöttem fehér vászonruhámat, derekamat körülöveztem a vérvörös szalaggal, amelyet keresztben átvetettem a vállaimon. Kalapomra négy vörös rózsát tűztem, hogy így hamarabb meglássanak a tömegben. Útravalónak kenyeret, sót és vizet vittem, melyeknek valaki tanácsára, akinek ezt tudnia kellett, bizonyos esetekben jó hasznát vettem. Mielőtt azonban elhagytam volna kis kunyhómat, letérdeltem, teljes felszereléssel, menyegzői ruhámban, s kértem Istent, hogy bármi történjen, jó véghez vezessen engem. Ezután Isten előtt megfogadtam, hogy ami kegyelme folytán megnyilvánul nekem, azzal nem próbálok magamnak tekintélyt és dicsőséget szerezni a világon, hanem csak az Ő Nevének dicsőítésére és felebarátaim szolgálatára használom azt.

Ezzel az ígérettel és jó reményben, nagy örömmel hagytam el cellámat.

A második nap

Alig értem ki az erdőbe, máris úgy tűnt, mintha az egész ég és az elemek is erre a menyegzőre díszítették volna fel magukat. Úgy véltem, hogy a madarak édesebben énekelnek, mint máskor, s az őzikék is oly vidáman ugrándoznak, hogy öreg szívem repesett az örömtől. Ösztönösen magam is hangosan énekelni kezdtem:

Madárkáim örvendjetek,
Teremtőnket dicsérjétek.
Tisztán csengjen éneketek
fenséges az Istenetek.
Ő készíti ételteket,
s idejében ad ennetek.
Ezért hálásak legyetek!

Nem kell nektek mérgelődni,
Isten előtt tiltakozni;
nem rossz ám madárnak lenni,
Atyánk mindent jól teremtett;
bölcs, hogy madár nem ember lett!
Csend legyen, mert ezt így kellett -
Örülhetsz, hogy csepp a terhed!

Mit tegyek én, föld lakója?
Kell Istennel vitatkozni?
Ég hatalmát ostromolva,
Nagy Művésszel párbajozni?
Nem hat Őrá semmi kényszer,

Mehet, kinél rossz a módszer -
ember, légy megnyugodva!

Nem császárrá tett épp téged -
nem sértődhetsz meg evégett!
Hisz a nevét megvetetted -
valld be, gonosz, kinevetted!
Fut előle sötétséged,
látja szívedet, vesédet.
Nem kell Istent sértegetned!

Ezt szívből énekeltem, hogy csak úgy zengett tőle az erdő, s utolsó szavaimat a hegyek is visszhangozták. Végül szép, zöld ligetet pillantottam meg, s az erdőt elhagyva arra tartottam. A ligetben három magas, gyönyörű cédrusfa állt, melyeknek széles koronája kellemes árnyékkal kecsegtetett. Ennek nagyon megörültem, mivel - ha még nem is tettem meg hosszú utat - heves vágyakozásom hamar elfárasztott. A fák felé siettem, hogy kissé megpihenhessek. Ahogyan azonban közeledtem, szemeim az egyik cédrusra erősített táblácskán akadtak meg, amelyre finom betűkkel, a következőket rótták:

»Isten oltalmazzon, vándor! Ha valaha is eljutott volna hozzád a király menyegzőjének híre, akkor gondold meg a következőket:

Négy út közül választhatsz, melyeket a vőlegény ajánl neked. A király kastélyát mind a négyen elérheted; de csak akkor, ha nem tévedsz le róluk.

Az első út rövid, de veszélyes; mert tele van szirtekkel és szakadékokkal, amelyekben halálra zúzhatod magadat.

A második hosszabb, mert kerülőket tesz, de soha sem vezet félre. Sima út és kényelmes, ha az iránytűt figyeled és sem jobbra sem balra nem hagyod elcsábítani magadat.

A harmadik a valóban fejedelmi út, mert szívedet sok pompás örömmel és színjátékkal vidítja. Ezt ugyan máig is alig sikerült ezrek közül egynek is bejárnia.

A negyedik úton halandó nem érhet célhoz, mert kimerítően viszontagságos, s csak elnyűhetetlen testek birkózhatnak meg vele.

Válassz tehát! Melyik útra térsz? Aztán egy lépésnyire se térj el tőle. Tudnod kell azonban, hogy az utat, amelyikre térsz, sorsod elháríthatatlanul neked szánta; továbbá - hogy ha kedves az életed - egyetlen lépést sem mehetsz visszafelé.

Ezt kell tudatnunk veled. Ha figyelmeztetésünket nem veszed figyelembe, akkor a legnagyobb veszélyek közepette, keseregve járod majd utadat. Ha viszont királyunk törvényeivel szemben a legcsekélyebb mértékben is vétkesnek tudod magadat, akkor fordulj meg, amíg nem késő és siess haza ugyanazon az úton, amelyiken jöttél!«

E sorok olvasása után minden örömöm elillant, s keservesen sírni kezdtem, holott az előbb még oly vidáman énekeltem.

Láttam ugyan három utat magam előtt, s azt is értettem, hogy az adott időpontban szabad lesz egyet választanom, de féltem, hogy a sziklás, szakadékos útra tévedek, s szerencsétlenül halálra zúzom magamat; vagy ha a hosszú utat kapnám, akkor esetleg letévednék róla, vagy a végeláthatatlan utazás folyamán valami baleset érne; azt sem remélhettem, hogy éppen én lehetnék ezrek közül az, aki a fejedelmi utat választhatja. A negyedik ösvényt is láttam, de ez annyira tele volt tűzzel és füsttel, hogy a közelébe se merészkedtem volna. Hosszan mérlegeltem, hogy visszaforduljak-e, vagy a négy út valamelyikére térjek. Tudatában voltam a méltatlanságomnak, ugyanakkor vigasztalt az álom, amelynek folytán megváltottak a torony börtönétől, de ennek ellenére mégsem mertem bízni szerencsémben.

Oly sokáig tétováztam, hogy végül nagy fáradság, éhség és szomjúság lett úrrá rajtam. Elővettem tehát kenyeremet, s felszeleteltem. Az egyik fáról meglátta ezt egy fehér galamb, melyet azelőtt nem vettem észre, szokása szerint lerepült, s bizalommal odajött hozzám, mire megosztottam vele a kenyeremet. Elfogadta, s a szép madár láttán felvidultam egy kicsit. Amint azonban a galamb ellensége, a fekete holló meglátta ezt, azonnal lecsapott, egyenesen nekirepülve. De nem az én kenyeremet akarta ám, hanem a galambét, mire a galambnak menekülnie kellett. Arrafelé repültek el, amerre a nap áll délben. Ez engem annyira feldühített és elkeserített, hogy egy pillanatig sem tétovázva a szemtelen holló után rohantam. így akaratom ellenére majdnem egy szántónyit futottam az előírt úton, míg a hollót el tudtam zavarni és a galambot sikerült megmenteni.

Csak ekkor vettem észre, hogy meggondolatlanul cselekedtem, s olyan útra tértem, amelyen letérés esetén súlyos büntetés fenyegetett. Ez még hagyján lett volna, ha nem vettem volna észre, hogy zsákocskámat a kenyérrel sajnos a fánál felejtettem, s most már nem hozhattam el. Mert mihelyt megfordultam, olyan szélvihar fújt szembe, hogy csaknem fellökött, ha viszont az úton előre mentem, nem éreztem belőle semmit sem.

Ebből arra következtettem, hogy ha a szél ellen fordulok, akkor az valóban az életembe kerülhet. Türelmesen vállaltam tehát keresztemet, s útnak eredtem - ha már így kellett lennie - hogy megpróbáljak még az éjszaka beállta előtt megérkezni.

Holott gyakran tűntek fel mellékutak, iránytűm segítségével mindig sikerült megtartanom a helyes irányt; mert egyetlen lépést sem akartam eltérni a meridiántól, ha az út olykor olyan nehéz és úttalan volt is, hogy már kételkedni kezdtem. Útközben újra meg újra a galambra meg a hollóra gondoltam, anélkül hogy értettem volna

a dolog jelentését.

Végül a távolban, egy magas hegyen, pompás, díszes kaput pillantottam meg, s most arrafelé siettem, habár nagyon messze volt az utamtól, mialatt a nap már eltűnt a hegyek mögött. Sehol sem láttam más menedékhelyet vagy szálláslehetőséget. Ezt csakis Istennek köszönhetem, mert éppúgy hagyhatott volna az utamon tovább menni, s szemeimet vaksággal verhette volna, hogy ne lássam meg a szép kaput. Mint mondom, siettem tehát, s még éppen napvilágnál értem el, hogy alaposan szemügyre vehessem.

Gyönyörű, fenséges díszkapu volt, melybe számtalan pompás ábrát és jelet faragtak. Később megtudtam, hogy mindnek megvolt a jelentősége. Legfölül egy meglehetősen nagy táblán felirat állt: »Procul hinc, procul ite prophani!« (Maradjatok távol innen, ha nem vagytok méltók!), meg más is, aminek a kibeszélését azonban megtiltották. Alig értem a kapuhoz, máris előjött valaki égszínkék ruhában, s én barátságosan üdvözöltem. Viszonozta, de azonnal meghívóm után tudakozódott. Most örültem, hogy magammal hoztam! Mert könnyen elfelejthettem volna, ahogyan - kijelentése szerint - másokkal megtörténik. Gyorsan megmutattam neki a levelet, amivel nem csak hogy meg volt elégedve, hanem - csodálkozásomra - nagy tiszteletet tanúsított irántam, s azt mondta: »Lépj csak be testvérem, szívesen látott vendég vagy!« Aztán a nevem után tudakozódott, s amikor megmondtam, hogy a Vörös Rózsakereszt szerzetese vagyok, csodálkozott, s meg is örült ennek. Aztán azt kérdezte, hogy nincs-e nálam valami, amivel pecsétet vásárolhatnék. Mondtam, hogy vagyonom csekély, de nyugodtan elveheti, ha felfedez nálam valamit, ami tetszik neki. Kis üveg vizemet kérte, s én odaadtam neki, mire arany pecsétet adott, amelyen csak két betű állt: S.C. (Spes Charitas: remény és szeretet). Figyelmeztetett, hogy üdvös lesz majd őreá gondolni. Amikor meg-

kérdeztem, hogy hányan léptek már be ezen a kapun, megmondta.

Végül, barátságból, lepecsételt levelet adott, hogy adjam át a második őrnek. Mivel egy kicsit hosszabb időt töltöttem nála, időközben leszállt az éj, ami miatt a kapun nagy szurkos-üstöt gyújtottak meg, hogy aki még úton lenne, ide találjon.

A kastélyhoz vezető út mindkét oldalán magas falak meredeztek, az út szélén meg mindenféle szép gyümölcsfa állt, ezen kívül mindkét oldalon három fa mécsesekkel, amelyeket egy kék ruhába öltözött szép Szűz már meggyújtott pompás fáklyájával. Ez oly nagyszerű látvány volt, hogy itt is tovább időztem a kelleténél.

Miután azonban kimerítő tájékoztatást kaptam, barátságosan elbúcsúztam az első kapustól. Útközben kíváncsi voltam, hogy mi lehet a levélben amit adott. Mivel azonban a kapust nem gyanúsíthattam barátságtalansággal, kíváncsiságomat zaboláznom kellett, s utamat folytattam a második díszkapuig. Ez majdnem az első hasonmása lehetett volna, csak más titkos jelek és képek díszítették. Ezen is tábla függött: Date et dabitur vobis! (Adjatok, és nektek is adatik.) A kapualjban óriási oroszlán feküdt láncon, s mihelyt meglátott, felugrott és rettentő ordítással fogadott. Ettől felébredt a második kapu őre, aki egy márvány kövön nyugodott. Azt mondta, hogy ne féljek, és félre küldte az oroszlánt.

Elkérte levelemet, melyet reszketve nyújtottam át neki. Elolvasása után aztán tisztelettel mondta: »Isten hozott; te vagy az, akivel már régen szerettem volna találkozni!« Ugyanakkor pecsétet húzott elő, azt kérdezvén, hogy be tudom-e azt váltani.

Mivel a són kívül nem volt már más nálam, ezt ajánlottam fel neki. Köszönettel el is fogadta. Ezen a pecséten megint csak két betű állt: S.M. (Sal Menstrualis: a tisztító só).

Amikor ezzel a kapussal is beszélgetni akartam, a kastélyban harangozni kezdtek. Erre megsürgetett, hogy siessek, mert egyébként egész fáradozásom hiábavaló lesz; fent ugyanis kezdik oltogatni a mécseseket. Úgy elrohantam, hogy a kapustól elbúcsúzni is elfelejtettem, mert - amint kiderült - joggal aggódtam. Nem sikerült annyira igyekeznem, hogy a Leány utói ne ért volna. Mivel mögötte minden világot eloltottak, a sötétben nem találtam volna meg az utat, ha nem világított volna fáklyájával. Éppen csak be tudtam surranni mellette; mert a kaput oly gyorsan csukták, hogy a ruhám szegélye beleakadt. Ezt így ott kellett hagynom, mert sem én, sem azok, akik a kapu előtt sietésre intettek, nem tudták az őrt rávenni a kapu kinyitására. Azt bizonygatta, hogy a kulcsot a Leánynak adta, aki magával vitte az udvarba.

Időközben még egyszer megnéztem a kaput, mely oly nagyszerű volt, hogy a világon párja sem lehetett. Kétoldalt oszlop állt. Az egyiken egy vidám szobor a feliratal: Congratulátor (veled örülök), a mások oszlop szobra pedig kezébe temette arcát. Alatta Condoleo állt (veled szenvedek, részvétem). Szóval tele volt olyan homályos és titokzatos mondásokkal, hogy a világ legokosabb embere sem tudta volna megmagyarázni őket. Én azonban, ha Isten is megengedi, rövidesen napvilágra hozom a titkokat.

Ennél a kapunál még egyszer meg kellett mondanom a nevemet; ezt utolsónak írták bele egy kis pergamenkönyvecskébe, s a többivel együtt elküldték a vőlegénynek. Csak ekkor adták ide a vendégek igazi jelét, mely valamivel kisebb volt az előzőknél, de sokkal nehezebb. Ezen a következő betűk álltak: S.P.N. (Sponsi Praesentandi Nuptiis: a menyegzőn a vőlegény vendége).

Ezenkívül egy pár új cipőt adtak, mert a kastély padlója fehér márvány volt. Megengedték, hogy cipőmet a kapu előtt csendesen üldögélő és vakarózó szegények

egyikének adjam. Egy öregnek adtam őket. Erre két fáklyás apród kis szobába vezetett, ahol padra kellett ülnöm. Fáklyáikat a padló két nyílásába dugták, s magamra hagytak. Nemsokára lármát hallottam, de nem láttam semmit. Többen is rám rontottak. Mivel azonban semmit sem láthattam, tűrnöm és várnom kellett, hogy mi történik. Csakhamar észrevettem, hogy borbélyok, s arra kértem őket, hogy ne szorítsanak annyira, mert hajlandó vagyok a segítségükre lenni. Erre eleresztettek, s egyikük, akit nem láthattam, gondosan és pontosan lenyírta a fejem tetejétől a hajat, míg halántékaimon meghagyta a hosszú, ősz tincseket.

Be kell vallanom, hogy ez a kezdet majdnem elvette a bátorságomat. Mert olyan erősen lefogtak, és semmit sem láthattam, azt hittem, hogy szerénytelenségem miatt Isten előtt kegyvesztett lettem.

A láthatatlan borbélyok gondosan összeszedték és magukkal vitték a levágott hajat, mire újra bejöttek az apródok, s kinevettek, hogy annyira ijedeztem. Alig váltottunk azonban néhány szót, máris újra harangoztak, annak jeléül, mint mondták, hogy gyülekeznünk kell. Felszólítottak, hogy kövessem őket, s előttem világítottak jónéhány folyosón és ajtón keresztül, egészen egy nagy teremig.

Ebben a teremben nagy tömeg vendég volt már: császárok, királyok, főurak és urak, nemesek és polgárok, gazdagok és szegények, és csőcselék is, amin nagyon csodálkoztam. Elgondolkoztam: milyen bolond voltam, hogy a nagy utazás kedvéért mindenért olyan keservesen megszenvedtem. Itt olyan emberek vannak, akiket jól ismersz barátom, gondoltam magamban, s akiket nem tartottál sokra. Ezek is mind itt vannak, te pedig, sok kérelmeddel és könyörgéseddel, éppen csak hogy besurranhattál utolsónak!

Ilyesmit - és még sok mást is - suttogott nekem az ördög, amelyről azt hittem, hogy amennyire csak lehe-

tett, kitessékeltem. Közben néha megszólított egy-egy ismerős: »Ni csak, ni csak, Rózsakereszt testvér, te is itt vagy?« »Igen, testvéreim«, feleltem, »Isten kegyelme engem is ide segített«, ezen nevetni kezdtek, s dőreségnek tartották, hogy ily jelentéktelen dologhoz Isten segítségére lenne szükség. Amikor kérdezgettem őket, merre jöttek, legtöbben azt mesélték, hogy a szakadékos útjon, a sziklaszirteken kellett átmászniuk.

Ezután több láthatatlan trombita jelezte, hogy menjünk asztalhoz, amire mindenki annyira előre ült, a főhelyhez olyan közel, ahogyan gondolta, hogy ez a többiekkel szemben kijár neki. Emiatt nekem, és még néhány szegény legénynek alig maradt hely az asztal végén. Nemsokára bejött a két apród, s egyikük oly szép imát mondott, hogy a szívemet is bensőségesen megörvendeztette. Néhány nagy úr alig figyelt rájuk, inkább nevetgéltek, hadonásztak, kalapjaikat harapdálták és egyéb grimaszokat vágtak. Aztán behordták az ételeket, s habár nem lehetett szolgákat látni, olyan jól elláttak mindenkit, mintha saját szolgája lett volna.

Mihelyt a bohóckodók ettek, és a bor kissé fejükbe szállt, hencegni és hangoskodni kezdtek. Az egyik ezt tenné, a másik azt, és a legjelentéktelenebbek kiabáltak a leghangosabban. Ha meggondolom, mennyi lehetetlen és természetfölötti dolgot hallottam, akkor még most is mérgelődhetnék. Végül nem maradtak meg a helyükön sem, s nemsokára itt is, ott is az urak közé tolakodott egy-egy fecsegő. Akkora tettekkel dicsekedtek, hogy Sámson és Herkules sem tudta volna a nagy erejével véghezvinni őket. Az egyik Atlaszt akarta megszabadítani terhétől, a másik a háromfejű Cerberuszt akarta felhozni a pokolból; szóval össze-vissza fecsegtek. Az urak azonban nem voltak bolondok hinni nekik. A gonoszok végül olyan merészek lettek - holott időnként a kés fokával a körmükre koppintottak -, hogy amikor az egyik egy aranyláncot csórt el, ezt mindegyik meg akarta

próbálni. Az egyik az egeket hallotta zúgni, a másik Platón ötleteit vélte látni, a harmadik arra az állításra vetemedett, hogy Demokritosz atomjait képes megszámolni. Többen is állították, hogy feltalálták az örökmozgót. Bizonyos, hogy voltak köztük jóeszűek, de szerencsétlenségükre túl nagyra becsülték magukat. Az egyik végül minden további nélkül állította, hogy látja azokat, akik kiszolgálnak minket. Hencegését bizonyára fokozta volna, ha láthatatlan szolgáink egyike nem csapott volna akkorát a nagy szájára, hogy nem csak ő, hanem a mellette ülők is elnémultak.

Legjobban azonban az tetszett, hogy akikről jó benyomásom volt, azok kifogástalanul viselkedtek, csendesek voltak, nem beszéltek hangosan, s felismerték, hogy nekik, tudatlan embereknek a természet titkai túl magasak, ők maguk pedig csekélyek.

Ebben a hú'hós tolongásban majdnem elátkoztam a napot, amelyik idehozott; mert meg kellett állapítanom, hogy laza erkölcsű és könnyelmű emberek az asztalfőn ültek, míg engem az asztal végén sem hagytak nyugton, s a gonoszok egyike még bolondnak is gúnyolt! Ekkor még nem tudtam, hogy még egy kapu van, amelyen át kell mennünk, hanem azt hittem, hogy a menyegző egész ideje alatt ilyen gúnyolódásnak, lenézésnek és kellemetlenségeknek leszek kitéve, amit nem érdemeltem meg, sem a vőlegény, sem a menyasszony kedvéért. Akkor erre a menyegzőre helyettem más bolondot kellett volna meghívniuk!

Látjátok a világ ellentétei milyen türelmetlenségre késztethetik az egyszerű lelkeket. Ez azonban valóban sántaságomnak egy része volt, amelyről álmodtam.

A kiabálás egyre fokozódott. Olyanok is voltak, akik kieszelt víziókkal dicsekedtek, vagy szörnyű álmokról hazudoztak. Mellettem egy csendes, előkelő férfi ült, aki néha magasztosabb dolgokról beszélt. Végül azt mondta:

- Nézd testvérem, ha jönne valaki, aki ezeket a megátalkodott embereket jobb útra akarná téríteni, gondolod, hogy hallgatnának rá?

- Biztosan nem, - feleltem.

- A világ tehát, - mondta, - minden áron azt akarja, hogy becsapják, s nem hajlandó a jóakaróra hallgatni. Hallgasd csak azt a fecsegőt, milyen bolondságokkal és zagyvaságokkal akarja a többiek figyelmét felhívni magára, és a másik meg milyen titokzatos szavakkal áltatja hallgatóit. Hidd el, eljön az idő, hogy ezekről a hazugokról lerántják az álarcot, s az egész világnak megmutatják, milyen népámító rejlik mögötte. Akkor esetleg azok jutnak tekintélyhez, akikre azelőtt nem hallgattak.

Mialatt így beszélt, s a zsivaj egyre erősödött, a teremben hirtelen oly gyönyörű zene csendült fel, amilyet életemben még nem hallottam. Erre mindenki felfigyelt és elhallgatott. A zenét mindenféle húros hangszerekkel keltették oly harmonikusan, hogy magamról is megfeledkezve, mozdulatlanul hallgattam, s a körülöttem ülők is csodálkoztak rajtam. Ez majdnem fél óráig tartott, mialatt senki sem szólt egy szót sem; mert mihelyt valaki beszélni akart, váratlanul és láthatatlan irányból szájon csapták. A zenészekből semmit sem láthattunk, s azon gondolkoztam, hogy nagyon szívesen megnézném a hangszereket is. Félóra után hirtelen abbamaradt a zene, s csend lett.

Ezután nemsokára a terem ajtaja felől hangos kürt, trombita és dobszó zendült fel, de olyan mesterien, mintha a római császár akarna bevonulni. Az ajtó magától megnyílt, s a trombitaszó oly hangos lett, hogy alig bírtuk elviselni.

Időközben, úgy tetszett, a kis fények ezrei jönnek be a terembe, melyek maguktól olyan tökéletes rendben haladtak előre, hogy mély benyomást keltettek bennünk; végül pedig a két ismert apród lépett be fényesen világí-

tó fáklyákkal egy szép Szűzleány előtt, aki pompás, arany, magától mozgó diadalkocsin ült. Nekem úgy tűnt, mintha ugyanaz a Leány lenne, aki az úton a lámpásokat gyújtotta meg és oltotta el, s hogy azok az ő szolgái, akiket akkor a fák mellé állított. Most nem kék ruhában volt, hanem hófehérben tündöklött, mely tele volt szőve arannyal, s annyira csillogott, hogy alig mertünk ránézni. A két nemes apród hasonlóan, de valamivel egyszerűbben öltözött.

Amikor a Leány a terem közepére ért, leszállt az ülésről, s minden fényecske meghajolt előtte. Mi is felálltunk. Miután meghajolt előttünk, meg mi is őelőtte, s így megtiszteltük egymást, kedves hangon megszólalt:

A király, az én kegyes Uram,
vár titeket a közelben;
menyasszonya ővele van,
s kimondta már azt, hogy »igen«.
Titeket már nagyon vártak,
s mindent előkészítettek,
hogy a helyzetetek szerint,
megszánjanak, s tiszteljenek.
Mélyen, szívből azt szeretnék,
hogy senki se szenvedjen már,
és mindenkit megválthasson,
lakodalmán a mátkapár.

Mire újra udvariasan meghajolt minden fényecskéjével együtt, és így folytatta:

A levél, amely felszólított,
mindenkit nagyon is tiltott,
hogy megjelenjen itt, ha Isten
nem adott meg neki mindent,
amire ő titkon vágyott,
nagy erőt, mi mindent áthat.

Habár senki se gondolja,
hogy merészen tolakodva,
üres kézzel, Isten nélkül
jöhet a lakodalomra.
Aki joggal jó helyen van,
annak csak jót fognak adni.
Szép, hogy ily nehéz időkben
ennyin készek sorsban bízni.
Sokan ma már kőkemények,
nyers csontjaik restül tengnek;
oly helyekre hatolnak be,
ahol ők már nem kellenek.

Hogy ne legyen itt csirkefogó,
sem ámító, sem naplopó,
csakis akik megbékéltek,
s menyegzőre rendeltettek,
Vendégeink! Holnap reggel
a mérlegen megmérettek.
Világosan kiderül majd,
mi az, ami belülről hajt.
Ha valaki közöttetek,
nem kész erre a próbára,
menjen el az hamarosan,
mielőtt eljön az órája.
Másként holnap mind megtudja,
hogy kegyelmét eljátszotta.

Akiben van lelkismeret,
holnap nyugton haza mehet,
de mostani életében
többé ide be nem jöhet!
Akit múltja nem zavar már,
mehet szolgájával immár
szobájába nyugton hálni,
ahol mindent kipihenhet.

Bárki alszik, nyugodt lehet;
aki viszont ébren mered,
azt bántja a lelkismeret.
Ha erejét felülmúlja,
jobban tesz, ha nem folytatja,
így mindenki saját ura!

Ezután újra meghajolt, s vidáman felült a székére. Újra megszólaltak a trombiták, ami azonban nem tudta megakadályozni, hogy jó néhányan mélyen fel ne sóhajtsanak.

Ezután a fényecskéket kivezették a teremből, de nagyobb részük mégis velünk maradt, s mindegyikőnkhöz csatlakozott egy-egy.

Annyira zavarban voltunk, hogy alig fejezhetem ki, mily mélyértelmű gondolatcseréket és mozdulatokat lehetett megfigyelni. A legtöbben azonban elszántan részt akartak venni a mérésen, s remélték, hogy ha a mérlegen könnyűnek találtatnak, békésen haza mehetnek.

Nekem nem kellett soká gondolkodnom, s mivel lelkiismeretem hamarosan meggyőzött arról, hogy nemcsak tudatlan, hanem méltó sem vagyok, elhatároztam, hogy a többiekkel a teremben maradok, s inkább megelégszem a jó vacsorával, sem hogy megvárjam a holnapi kudarcot, annak minden veszélyével.

Miután fényecskéje mindenkit elvezetett valami helyiségbe (később megtudtam, hogy mindenkinek saját szobája volt), a teremben kilencen maradtunk, közöttünk az is, aki az előbb az asztalnál beszélt velem. Kis fényecskéink azonban nem hagytak el minket. Nemsokára bejött az egyik apród, nagy csomó kötéllel, s komolyan megkérdezett mindenkit, hogy valóban itt akar-e maradni. Amikor ezt sóhajtozva bizonygattuk, mindőnket bizonyos helyhez kötött, majd távozott a fényeinkkel, minket, szerencsétleneket a sötétben hagyva.

Ezzel jónéhánynak betelt a mérték, s én sem tudtam visszatartani a könnyeimet. Holott nem tiltották meg

a beszélgetést, bánatunkra és fájdalmunkra nem találtunk szavakat. A kötelek olyan furcsák voltak, hogy senki se tudta elvágni őket, még kevésbé leoldozni a lábáról. Abban sem tudtam vigaszt találni, hogy a szobákban alvók közül sokra nagy szégyen várt, míg mi a merészségünkért egyetlen éjszakán megbűnhődhettünk.

Végül, komor gondolatok közepette, álomba merültem. Oly fáradt voltam, hogy ezt nem tudtam megakadályozni, habár többen nem voltak képesek lehunyni a szemüket. Olyasmit álmodtam, ami esetleg nem sokat jelent, mégsem tartom fölöslegesnek az elmesélését. Mintha magas hegyen álltam volna, s az alattam messze elterülő völgyben nagy tömeg szorongott. Mindnek a fejéhez zsinór vezetett, azzal volt az égre felakasztva. Az egyik magasan függött, a másik alacsonyan, sokan még a földön álltak. A levegőben egy öreg ember repkedett ollóval a kezében, s hol itt, hol ott vágott el egy zsinórt. Aki a föld közelében volt, az hamar és zajtalanul ért földet. Ha azonban olyanra került sor, aki magasan függött, akkor a zuhanása megrengette a talajt. Soknak olyan szerencséje volt, hogy a zsinór rugalmasan tágult, s újra földet értek, mielőtt levágták volna őket. Elvezet volt nézni a bukfenceket, s nagyon örültem, ha olyan valaki zuhant le szégyenteljesen, aki a levegőben hosszú ideig kivonta magát a menyegző alól, s esésében még néhány szomszédját is magával rántotta.

Annak is örültem, ha valaki mindig a föld közelében tartózkodott, s oly nagyszerűen csendesen tűnhetett el, hogy a szomszédai sem vették észre. Amikor még örömöm tetőpontján voltam, egyik fogolytársam oldalba bökött. Ettől felébredtem, aminek viszont egyáltalán nem örültem. Elgondolkoztam az álmon, s elmeséltem a másik oldalon mellettem fekvő barátomnak. Az álom neki is nagyon tetszett, s remélte, hogy számunkra is segítség rejlik benne. Ilyen beszélgetéssel töltöttük az éjszakát, s vágytunk a reggelre.

A harmadik nap

Mihelyt az öröm napja megvirradt, s a hegyek mögül ragyogóan kiemelkedő nap az égen újra gyakorlottan elkezdte feladata betöltését, bajtársaim is kezdtek felocsúdni és előjöttek, hogy lassan felkészüljenek a próbára. Egyik a másik után jött be a terembe, jó reggelt kívánva, s kérdezgették, hogyan töltöttük az éjszakát.

Mikor köteleinket meglátták, sokan kinevettek minket, hogy ilyen hamar megadtuk magunkat, s nem próbáltunk szerencsét, holott néhánynak bizonyára torkában dobogott a szíve, ha nem is vallotta be. Bocsánatot kértünk értetlenségünkért, s annak a reménynek adtunk kifejezést, hogy nemsokára megszabadítanak minket, s döntésünk, gúnyolódásuk dacára, helyénvalónak bizonyul. Azzal érveltünk, hogy ők sem menekültek meg még, s a legnagyobb veszély talán még vár rájuk.

Amikor mind összegyűltünk, újra megszólaltak a trombiták és dobok, s azt hittük, hogy a vőlegény mindjárt megjelenik, mert őt közülünk még sokan nem látták. De újra a tegnapi Leány vonult be, most bíborba öltözve, fehér szalaggal a dereka körül. Fején zöld babérkoszorút viselt. Ez nagyon jól állt neki. Kísérete azonban most nem fényecskékből állt, hanem mintegy kétszáz páncélos vitézből, szintén bíborban és fehérben.

Amint a Leány felállt karosszékéből, azonnal mihozzánk, foglyokhoz jött, s miután üdvözölt minket, néhány szót intézett hozzánk: »Hogy közületek többen felismerték siralmas helyzetüket, annak nagyon örült szigorú Uram, s ezt érdemeteknek számítja majd be«. Amikor

engem is meglátott a ruhámban, felnevetett: »Nézd csak! Te is az iga alá hajtottad a fejedet? Azt hittem, hogy te különösen jól felkészültél!«

Szavai hallatán könnybe lábadtak a szemeim. Erre megparancsolta, hogy oldozzák fel a kötelékeinket, s olyan helyre állítsanak, ahonnan jól láthatjuk a mérleget. Aztán megjegyezte: »Nektek még sokkal jobb dolgotok lehet egyszer, mint azoknak a merészeknek, akik itt szabadon vannak.«

Időközben arany mérleget akasztottak fel a terem közepén, meg egy kis asztalt állítottak mellé, amelyen hét súly feküdt bíbor bársonyon. Elől egy meglehetősen nagy, aztán négy kisebb egy csoportban, végül két nagyobb, szintén együtt. Ezek a súlyok nagyságukhoz viszonyítva oly nehezek voltak, hogy ember azt ésszel fel nem foghatja.

A vértes vitézek mindegyikénél a csupasz kardon kívül erős kötél is volt. A súlyok számával egyezően hét csoportra osztották őket is, s minden csoportból választottak minden súlyhoz egy vitézt.

Erre a Leány megint fellendült magas trónjára, s kecses meghajlás után beszélni kezdett:

Aki festőműhelybe megy,
s művészekkel vetekedik,
de festésből semmit sem ért,
azt gúnyosan kinevetik.

Aki művészekhez társul,
minden adottságok nélkül,
aki csak látszatot alkot,
az szégyentől nem menekül.

Aki menyegzőre jön el,
holott erre fel nem kérik,
gőgös pompájával azt is
mind gúnyosan kinevetik.

Aki így megy a mérlegre,
s könnyűnek találtatik,
nagy robajjal felvágódik,
s tudja meg, hogy: kinevetik.

Ekkor megparancsolta az apródoknak, hogy mindenkit állítsanak sorba, s egyik a másik után foglaljon helyet a mérlegen. Elsőnek az egyik császár ment fel a mérlegre egész pompájával, miután a Leány előtt gyorsan meghajolt. Ezután minden csoportvezető a mérleg másik serpenyőjébe helyezte a súlyát. A császár azonban, mindenki csodálkozására, állta a helyét. Az utolsó súly azonban túl nehéz volt neki is, úgy hogy legnagyobb sajnálatára a magasba emelkedett. Ez - úgy tűnt nekem - felkeltette a Leány szánalmát, s intett az embereinek, hogy hallgassanak. A jó császárt nem is kötözték meg, hanem átadták a hatodik csoportnak.

Utána azonban olyan császár jött, aki büszkén lépdelt a mérlegre, s mivel nagy, vastag könyvet rejtett a köpenye alá, bízott a sikerben. Amikor azonban már a harmadik súlyt sem tudta ellensúlyozni, hanem kapálódzva a magasba emelkedett, s ijedtében a könyv is kiesett a ruhája alól, minden vitéz nevetni kezdett, s kiszolgáltatták a harmadik csoportnak.

így járt még jónéhány császár, akit gúnyosan kinevettek, majd megkötöztek. Ezután egy kis emberke következett, szintén császár. Göndör, barna szakállkájával a szokásos meghajlás után fellépett a mérlegre. A súlyoknak olyan rettenthetetlenül állt ellent, hogy véleményem szerint még többet is kibírt volna. A Leány ekkor gyorsan felállt, meghajolt előtte, bíbor bársony ruhát adatott neki, majd a székén lévő sok babérágból is adott neki egyet, s megkérte, hogy foglaljon helyet trónja lépcsőjén.

Hogy azután hogyan járt sok császár, király, főúr és úr. azt hosszú lenne elmesélni, de azt meg kell említe-

nem, hogy a sok úr közül, várakozásom ellenére, csak kevesen állták meg a helyüket, holott sok szép erény vált díszükre. Az egyik ezt a súlyt, a másik amazt nem bírta ellensúlyozni, egyesek kettőt, mások hármat, négyet vagy ötöt, s csak kevesen állták végig a próbát. Aki pedig kudarcot vallott, azt a csoportok alaposan kinevették.

Miután a nemeseket, a tudósokat és másokat is próbára tettek, kiderült, hogy bizonyos csoportokban olykor egyet sem találtak, aki megállta volna. Végül a jámbor népámító urak következtek, meg a lapis-spitalauficum-csinálók, akik a bölcsek kövének utánzatát barkácsolták. Ezeket olyan sok gúnyolódás közepette állították a mérlegre, hogy minden szomorúságom ellenére én is hasamat fogtam a nevetéstől. Még a foglyok sem tudták visszatartani a nevetést. A legtöbbnek nem is kellett megvárnia az ítéletet, hanem a mérlegről ostorral verték le őket a többi fogolyhoz; de mindet a saját csoportjához.

A nagy tömegből oly kevesen maradtak, hogy a számukat szégyellem megmondani. Ezek között voltak magas személyiségek is. Mindegyiket bíbor bársony ruhával és babérággal tisztelték meg.

Amikor a próba befejeződött, s már csak mi álltunk ott megkötözött kezekkel, előlépett a vitézek egyik kapitánya, s megszólalt: »Kegyelmes Leány, ha őkegyelme megengedi, akkor ezeket az embereket, akik felismerték értetlenségüket, büntetés kilátásba helyezése nélkül, csak játékból, szintén a mérlegre állíthatnánk, hátha van valami jó őbennük is«.

Énrám ez először nyomasztóan hatott, mert éppen az volt a vigaszom, hogy nem kellett szégyenszemre odamennem, vagy éppenséggel ostorcsapások közepette a mérlegről menekülnöm. Kétségen kívül sok fogoly kívánta ugyanis, hogy inkább tíz éjszakát maradt volna velünk a teremben.

Mivel azonban a Leány beleegyezett, meg kellett történnie, s egymás után megszabadítottak minket a béklyóktól, hogy a mérlegre állíthassanak. Holott a legtöbben kudarcot vallottak, nem nevették ki és nem verték meg, hanem csak csendesen félreállították őket. Társam az ötödik volt, s jól tartotta magát, aminek mindenki örült, mindenekelőtt azonban a vitéz, aki a javaslatot tette, s a Leány így őt is a szokásos tiszteletben részesítette.

Azután még ketten repültek a magasba. Én voltam a nyolcadik. Amikor reszketve felálltam a mérlegre, társam, aki már a lépcsőn ült bíbor ruhában, barátságosan nézett, s a Leány is mosolygott egy kicsit. Miután azonban minden súlyt kibírtam, a Leány megparancsolta, hogy minden erővel emeljenek fel engem. Erre még három vitéz akaszkodott a másik serpenyőre, anélkül, hogy a mérleg csak meg is mozdult volna. Ekkor az egyik apród felállt, s olyan hangosan kiáltott, ahogyan csak tudott: »Ez az!« Amire a másik azt felelte: »Akkor szabadítsátok meg«, amit a Szűz engedélyezett.

Miután a szükséges ceremóniával felvettek, megengedték, hogy valamelyik fogoly megszabadítását kívánjam. Nem kellett soká gondolkodnom, s az első császárt választottam, akit mindig is sajnáltam. Azonnal szabadon engedték, s teljes megtiszteléssel csatlakozhatott hozzánk. Mire az utóisót is megmérték és könnyűnek találták, a Leány felfedezte rózsáimat, melyeket levettem kalapomról, s kezemben szorongattam. Apródja közvetítésével megkért, hogy adjam neki őket, amit szívesen meg is tettem.

így végződött az első jelenet reggel tíz órakor. Majd újra megszólaltak a trombiták, amelyeket azonban még nem láttunk.

Időközben a vitézek visszavonultak a foglyaikkal, akik ítéletükre vártak. Törvényszéket alakítottak, amely öt kapitányból és belőlünk állt. A Leány volt az elnök,

s megegyeztünk, hogy mindenki mondjon véleményt a foglyok sorsáról. Mi történjen velük? Az első vélemény az volt, hogy mindet ki kell végezni, egyiket fájdalmasabban mint a másikat, a feltételek elleni vétkességük mértéke szerint. Mások fogságban akarták tartani őket. De egyik javaslat sem tetszett, sem a Leánynak, sem nekem. Végül az általam kiváltott császár, egy másik főúr, társam és én úgy határoztunk, hogy először az előkelő urakat vezessék el csendben a kastélyból. Másokat csúfosabban tessékeljenek ki; vetkőztessék le őket. s meztelenül zavarják el. A többieket viszont botokkal verjék ki. vagy kutyákkal zavartassák el.

Akik viszont tegnap önkéntesen adták meg magukat, azok büntetés nélkül vonulhatnak el. Minden nagyzolót azonban, aki az étkezésnél olyan illetlenül viselkedett, viselkedése szerint testileg és lelkileg is meg kell büntetni.

Ez a javaslat tetszett a Leánynak is, meg a legtöbb szavazatot is kapta. Ezen felül mindenkinek engedélyeztek még egy ebédet, amit azonnal közöltek is velük. Az ítélet kihirdetését déli tizenkét órára halasztották, s ezzel vége is volt az ülésnek.

Ezután a Leány kíséretével a helyére vonult; minket pedig a terem legfelső asztalánál helyeztek el, azzal a kéréssel, hogy elégedjünk meg ezzel, míg a dolog befejeződik. Azután majd elvezetnek a vőlegényhez és a menyasszonyhoz. Ezzel a kilátással nyugodtan töltöttük az időt.

Már a foglyokat is visszahozták a terembe, s mindegyiket rangja szerint helyezték el. Megparancsolták nekik, hogy ma illedelmesebben viselkedjenek. Ez azonban egészen fölösleges figyelmeztetés volt, mert a bátorságuk amúgy is maradéktalanul elillant. Az igazság kedvéért meg kell mondanom, anélkül hogy valakinek is hízelegni akarnék, hogy a magasrangú személyek tudták a szokatlan helyzetet leginkább elfogadni. Viselkedésük

meglehetősen rossz volt, de őszinte. A felszolgálókat most sem láthatták, mi azonban igen, s ennek nagyon örültünk. Holott szerencsénk föléjük helyezett minket, nem hittük magunkat többnek náluk, s hozzájuk fordulván, bátorítottuk őket: ne féljenek, mert oly rossz sors mégsem vár rájuk! Szerették volna megtudni tőlünk az ítéletüket, de annak közlését szigorúan megtiltották nekünk, s így senki sem mondott semmit. így vigasztaltuk őket, amennyire lehetett, s ittunk is velük, hogy a bor valamelyest felvidítsa őket.

A mi asztalunk bíborral volt takarva, poharaink csupa ezüst és arany, amit a többiek csodálkozva és fájdalmasan állapítottak meg. Mielőtt leültünk, a két apród jött hozzánk, hogy a vőlegény nevében mindegyikőnket az aranygyapjúval tiszteljen meg, amelyen szárnyas oroszlán ragyogott, s arra kértek, hogy az asztalnál viseljük ezt, hogy megtiszteljük a Rend nevét és méltóságát, amellyel minket Őfensége ma megajándékozott, s amelybe nemsokára a kellő ünnepélyességei beiktatnak minket. Ezt a kitüntetést a legnagyobb alázattal fogadtuk, s ünnepélyesen megígértük, hogy őfensége bármit is kíván, azt engedelmesen teljesíteni fogjuk. A nemes ifjú ezen kívül egy listába írt be minket a helyes sorrendben; s ha most az én lista szerinti helyemet eltitkolom, akkor ezt azért teszem, hogy ne kövessem el az öndicséret bűnét, amivel a negyedik súly ellen vétkeznék.

Étkezésünk nagyon bőséges volt, s így megkérdeztük az egyik apródot, hogy szabad-e belőle adni az elítéltek között lévő ismerőseinknek is. Ezt minden további nélkül megengedték, s a szolgák segítségével mindegyikőnk gazdagon ellátta eledellel ismerősét. Mivel azonban azok a szolgákat nem láthattak, tehát nem tudhatták, hogy az étel honnan jön, magam akartam valakinek enni vinni. Alig emelkedtem fel a helyemről, azonnal hozzám ugrott egy szolga hogy barátságosan figyelmeztessen: ha meglátott volna egy apród, akkor ezt megmondta

volna a királynak, s meg kellett volna lakolnom. Mivel azonban csak ő látta, nem árul el, ha mostantól kezdve a Rend méltóságát jobban szem előtt tartom. Ezzel az álláspontokat olyan világosan kifejtette, hogy székemen jóidéig moccanni sem mertem. Figyelmeztetését azonban őszintén megköszöntem, amennyire ez a sietségben és ijedelemben lehetséges volt.

Nemsokára újra felhangzottak a trombiták. Most már tapasztalatból tudtuk, hogy a Leányt jelentették be, s felkészültünk fogadására. Szokott kíséretével jelent meg magas székén. Az egyik apród arany serleget, a másik pergamen okiratot vitt előtte. Miután a Leány kecsesen felemelkedett a helyéről, átvette a serleget, s nekünk nyújtotta azzal a bejelentéssel, hogy ezt Őfelsége parancsára hozzák nekünk, hogy járjon körben az Ő tiszteletére. A serleg tetején művészi, arany Fortuna állt, kezében piros kis lobogóval. Az italnak így nem nagyon örültem, mert a szerencse kegyetlenségét már eléggé ismertem.

A Leányt is az aranygyapjú és oroszlán díszítette, mint minket, amiből arra következtettem, hogy talán ő a Rend elnöke. Kérdeztük tőle a Rend nevét, de azt mondta, hogy nem jött el a kinyilatkoztatás pillanata, amíg a foglyok ügye nem rendeződött. Ezért vannak még az ő szemeik lezárva; mert amiben mi részesülünk, abban csak megakadnának, s bosszúságot okozna nekik, habár ez még semmi ahhoz a megtiszteltetéshez képest, ami vár ránk.

Ezután a másik apródtól az okiratot vette át, mely két részből állt. Az első csoportnak - úgy emlékszem - a következőket olvasták fel:

- ismerjék be, hogy igaztalan könyveknek túl könnyelműen adtak hitelt, túl nagyra becsülték magukat, s ezért jöttek ebbe a kastélyba is hívatlanul. A legtöbben itt talán meg is akartak gazdagodni, hogy azután nagyobb pompában és tekintélyben élhessenek. így csábí-

tották el egymást, s annyira a gúnynak és szégyennek szolgáltatták ki, hogy ezért nagyon is büntetést érdemelnek.

Mindezt kézfogással alázatosan megpecsételték és bevallották. A többiekhez pedig a következő szigorú szavakat intézték:

– ... hogy lelkiismeretük meggyőződése szerint nagyon is jól tudják, hogy hamis könyveket írtak és tálaltak fel, másokat bolondítottak és becsaptak, s ezzel sokaknak a királyi méltóságát is csorbították. Azt is tudják, hogy milyen istentelen és csábító képeket használtak, s az isteni szent háromságot sem kímélték, sőt visszaéltek vele, hogy mindenkit becsaphassanak. Most azonban kiderült, milyen ügyeskedéssel próbáltak őszinte vendégeket félrevezetni és tudatlanokat hamis útra terelni. így az is ismeretes, hogy nyilvánosan hódoltak a szemérmetlenség, házasságtörés és dőzsölés szenvedélyének és más tisztátalan viselkedésnek is, ami birodalmunk közrendje elleni vétek. Szóval jól tudják, hogy a király őfensége hírét is rontották az egyszerű nép szemében, amiért be kell vallaniuk, hogy nyilvánvalóvá vált hazaárulók, gazemberek és zsiványok, s megérdemlik, hogy a becsületes emberektől elkülönítsék és megbüntessék őket.

Azok persze tiltakoztak, s nem akarták beismerni, mert jól tudtak színészkedni. Mivel azonban nem csak a Leány fenyegette halállal őket, hanem a többiek is ellenük fordultak, s egyhangúan vádolták őket, hogy gonosz szándékkal vezették félre mindannyiójukat, végül, hogy még rosszabbnak elejét vegyék, kénytelenek voltak beismerni bűnüket. De hozzátették, hogy az ügyet ne írják teljesen az ő rovásukra, mert áldozataik olyan urak, akik minden áron be akartak jutni a kastélyba, s ezért nagy összegeket ígértek nekik. így a vétkeseknek annak idején mindenféle fortélyt kellett alkalmazniuk, hogy mindegyikőjük kivehesse a részét a haszonból. így jutottak erre a sorsra. Mivel azonban ez nem sikerült nekik, nem bűnö-

sebbek, mint az urak. Ha ezek nem kérték volna, hogy juttassák be őket, akkor valami csekély haszon miatt olyan veszélyek közepette nem másztak volna át a falon. A könyveiknek oly nagy keletük volt, hogy aki nem élhetett meg másképpen, az erre a csalásra kényszerült. Remélik tehát, hogy igazságos ítélet esetén nem róják fel nekik, hogy az urak kifejezett kívánságára szolgálatot tettek nekik, ahogyan szolgálni illik.

Ilyen kifogásokkal próbálkoztak. Erre azonban azt a feleletet kapták, hogy a király őfensége határozata szerint valamennyit megbüntetik, mégpedig súlyosan. Mert amit mentségükre hoztak fel, az részben igaz ugyan (és ezért az urak sem ússzák meg büntetés nélkül), de akik oly szemtelenül ajánlották magukat, hogy esetleg tudatlanokat vezettek félre, azok nyugodtan felkészülhetnek a halálra; de azok is, akik csaló irodalommal őfenségét sértegették, ahogyan ez az ő saját könyveikből és irataikból világosan bizonyítható.

Erre közülük sokan keseregni kezdtek. Térdre estek, sírtak és könyörögtek, ami azonban nem segített rajtuk. Csodálkoztam, hogy a Leány cseppet sem rendült meg, holott nyomoruk - ha nyüzsgésük nekünk sok szenvedést okozott is - mindegyikőnk szánalmát felkeltette, sőt könnyekre fakasztott. Gyorsan elküldte apródjait a páncélos vitézekért, akiknek aztán azt parancsolta meg, hogy mindegyik gyűjtse össze a magáéit, s a helyes sorrendben vigye el az ő nagy kertjébe, mégpedig úgy, hogy minden fogolyra jusson egy-egy vitéz. Meglepett, hogy azok milyen gyorsan felismerték az őhozzájuk tartozó foglyokat.

Tegnapi társaimnak azonban megengedték, hogy béklyók nélkül menjenek a kertbe, s úgy vegyenek részt az ítélethirdetésen. Amikor mindenki kiment, a Leány is felállt trónjáról, s ennek lépcsőfokain helyet kínálván nekünk, arra kért minket, hogy vegyünk részt a ítélet végrehajtásán. Ezt nem tagadtuk meg, mindent az asztalon

hagytunk (a serlegen kívül, amelyet a Leány az egyik apródra bízott), s pompás ruháinkban a magától mozgó trón kivitt minket a kertbe, mégpedig olyan kényelmesen, mintha levegőben lebegtünk volna. A kertben aztán felálltunk.

A kert nem volt különösen szép, de megörvendeztetett, hogy a fákat oly kifogástalan rendben ültették. Pompás kút is volt itt, tele csodás ábrákkal, feliratokkal és különös jelekkel (amelyekkel - ha Isten is úgy akarja - másik könyvben foglalkozom). A kertben szép, festett függönyökkel letakart, nagy faállvány állt, négy karzattal egymás fölött. Az első szebb volt mint a többi, s fehér taftfüggöny takarta, emiatt még nem tudhattuk, hogy kit rejteget. A második üres volt és nem volt letakarva. A másik kettő előtt viszont vörös és kék taft függött.

Amikor az állványzat közelébe értünk, a Leány földig hajolt, ami megijesztett minket, mert ebből azt gyanítottuk, hogy a király és a királyné nem lehet messze. Miután mi is tisztelettel hajlongtunk, ahogyan illik, a Leány csigalépcsőn felvezetett minket a második karzatra, amelyiken ő foglalt helyet legfelül, mi pedig rangunk sorrendjében következtünk. Hogy a császár, akit megváltottam, hogyan viselkedett velem szemben (már az asztalnál is), azt el sem mondhatom; mert nagyon is tudatában volt, hogy milyen siralmas és aggodalmas helyzetben lett volna, ha gúnyolódások közepette kellett volna megvárnia az ítéletet, most viszont közbenjárásom miatt ilyen magas rangon és méltóságban lehetett.

Időközben az a Leány lépett elő, aki annak idején a meghívót adta át nekem, s akit eddig nem láttam viszont. Először belefújt trombitájába, majd. hangosan kihirdette az ítéletet:

»Király Őfensége, magasztos Uram, szívből, valóban kívánta, hogy aki Őfensége meghívójával jött ide, olyan

tulajdonságokkal jöjjön, amelyek az Ő tiszteletére fokozhatták volna örömteli menyegzői ünnepének fényességét. Mivel azonban a Mindenható Istennek másképpen tetszett, Őfensége nem panaszkodhat, hanem akarata ellenére birodalma régi, dicséretes szokásaihoz kell igazodnia. Hogy azonban Őfenségének vele született irgalmasságát mindenütt dicsérjék, Őfensége, tanácsosai és nemesei elhatározták, hogy az ítéletet lényegesen enyhítik. Ezért elsősorban nektek, urak és uralkodók, nem csak meghagyja az életeteket, hanem ezen felül szabadon is ereszt. Emellett barátságosan arra kér, ne vegyétek zokon, hogy az Őfensége tiszteletére rendezett ünnepélyen nem vehettek részt, hanem gondoljátok meg, hogy a Mindenható Isten már többet rótt rátok, mint amit illendően és nyugodtan elviselhettek, s hogy Ő az adományait számunkra érthetetlen módon osztogatja. A híreteken sem esik csorba, habár a mi Rendünk elvetett titeket; mert hát nem vagyunk mindannyian mindenre képesek. A gonoszok pedig, akik félrevezettek titeket, nem maradnak büntetés nélkül. Őfensége továbbá azt is elhatározta, hogy nem sokára az eretnek iratok katalógusát, vagyis Index Expurgatóriuszt fog beadni nektek, hogy a következőkben több belátással különböztethessétek meg a jót a rossztól.

Mivel Őfensége maga is át akarja nézni könyvtárát, s a félrevezető iratokat Vulkánnak áldozza, arra kér titeket, hogy segítsetek neki ebben, s a sajátjaitokkal is így járjatok el, hogy, amint reméli, a jövőben minden gonoszat meg lehessen szüntetni. Továbbá figyelmeztetésül szolgáljanak a történtek, hogy ezután ne akarjatok oly meggondolatlanul behatolni ide, hogy a csábítók vádjai miatt ne lehessen nektek szemrehányást tenni, s így ne kelljen mindenki gúnyolódását és rosszallását elviselnetek. Őfensége végül azt reméli, hogy mivel országának tartoztok, egyikőtöknek sincsen kifogása az ellen, ha aranylánccal, vagy valami más értékes holmitokkal ki-

váltjátok magatokat, s így barátként távoztok tőlünk és kíséretünkben térhessetek vissza hozzátartozóitokhoz.

A többieket azonban, akik az első, a harmadik és a negyedik súlynak nem tudtak helytállni, Őfensége nem fogja olyan könnyen eleresztení; de hogy ezek is tapasztalják kegyességét, azt parancsolja, hogy teljesen vetkőztessék le. s meztelenül küldjék el őket.

Akiket a második és ötödik súlynál találtak hiányosnak, azokat mindentől való megfosztásuk, meztelenségük mellett egy, két, vagy több jeggyel is bélyegezzék meg, a súlyuk szerint. Akit csak a hatodik vagy hetedik súly lendített a magasba, azt valamivel több kegyelemben részesítsék.«

így ment ez tovább, mert minden változatra rárótták a neki járó büntetést. De mindennek az elmesélése túl sokáig tartana.

»Akik tegnap este önkéntesen léptek vissza, azok megtorlás nélkül, szabadon mehetnek el.

Végül pedig a megátalkodott népámítókat (akik egyetlen súlynak sem tudtak megfelelni) kell esetenként testileg, vagy a halállal megbüntetni: vagy kard által, vagy kötél által, vagy vízben, vagy bottal. Ezeket az ítéleteket - mások figyelmeztetésére is - kegyelem nélkül kell végrehajtani.«

Ezután Szűzleányunk eltörte pálcáját. A másik az ítélet kihirdetése után azonnal belefújt trombitájába, s nagy tisztelettel a függöny alatt állókhoz lépett.

Nem szabad elfelejtenem, hogy az olvasónak mondjak valamit a foglyok számáról: Heten feleltek meg egy súlynak: huszonegyen nyomtak két súlynyit; harmincötén hármat, harmincötén négyet; huszonegyen ötöt, és heten hat súlynak tudtak megfelelni. Akik azonban eljutottak a hetedik súlyig, de ennek nem tudtak megfelelni, azok között volt az, akit én szabadítottam meg. Sokan voltak olyanok is, akik teljesen kudarcot vallottak, akiknél minden súly lenyomta a serpenyőt.

Mindezt gondosan megszámoltam és beírtam a noteszembe, míg azok előttünk álltak. Az a tény is nagyon csodálatos, hogy akik bizonyos súlyt értek el, azok közül egyik sem hasonlított a másikra. Holott harmincötén bírtak ki három súlyt, mégis az egyiknek a súlya az első, a második és a harmadik súlyét tette ki; a következőé a harmadikét, negyedikét és ötödikét; a másiké ötöt, hatot és hetet, és így tovább, úgy hogy nagyon érdekes, hogy a könnyűnek talált százhuszonhat közül egyik sem volt olyan, mint a másik. Egyébként mindet felsorolhatnám a súlyával együtt, ha nem akadályozna az idő hiánya. Remélem azonban, hogy ezt később, a megfelelő magyarázattal együtt, köztudomásra hozzák.

A kihirdetett ítélettel az urak nagyon meg voltak elégedve, mert a szigor láttán nem mertek enyhébb ítéletet remélni. így többet is adakoztak annál, amit kértek tőlük. Minden láncot, drágakövet, aranyat és más kincset levetettek, ami csak volt náluk, s alázatos tisztelettel elbúcsúztak.

Holott a királyi szolgáknak megtiltották a kivonulók kigúnyolását, néhány élcfaragó mégsem tudta visszatartani a nevetést. Persze nevetséges is volt, ahogyan hátra sem nézve szedték a lábukat. Néhányan kérték, hogy küldjék el nekik az ígért katalógust, s megígérték, hogy a saját könyvtárukkal is úgy járnak el, ahogyan őfenségének tetszik. Ezt újra megígérték nekik.

A kapunál aztán mindegyik megkapta a feledés italát, hogy ne emlékezzen szerencsétlenségére.

Azután azok mentek el, akik önkéntesen határoztak így. A belátásuk miatt átengedték őket azzal a feltétellel, hogy nem jönnek mégegyszer ilyen módon vissza. Ha azonban - s ez a többiekre is vonatkozott - később több nyilvánul meg nekik, akkor újra szívesen látott vendégek lesznek.

Ezalatt mások a többiek levetkőztetésével foglal-

koztak, amit különbözőképpen viteleztek ki, az illetők érdemei szerint. Néhányat minden nélkül, mezítelenül küldtek el ugyan, de sértetlenül; másokra csengőket akasztottak, s úgy zavarták el őket; megint másokat kiostoroztak. Annyiféle büntetés volt, hogy nem tudnám mindet felsorolni. Végül az utolsókra került a sor, akikkel hosszabban kellett foglalkozni. Néhányat felakasztottak, másokat lefejeztek, vízbe dobtak, vagy másképpen szolgáltatták ki a halálnak. Ezzel elég sok idő telt el. A büntetések láttán a könnyeim folytak, ha nem is annyira a folyamat miatt, amit merészségük miatt bizonyára megérdemeltek, hanem az ember csekélységének gondolata miatt, aminek következtében újra meg újra azzal foglalkozunk, ami számunkra első bukásunk óta le van pecsételve.

Az előbb emberektől hemzsegő kert így gyorsan kiürült, úgyhogy a vitézeken kívül már senki sem volt benne. Amikor pedig mindez megtörtént és öt percnyi csend uralkodott, megjelent egy szép, hófehér egyszarvú, arany nyaklánccal, amelybe néhány betű volt vésve. A kúthoz lépett és tisztelete jeléül első lábaival térdet hajtott az oroszlán előtt, melyet mozdulatlansága miatt kő vagy bronzszobornak tartottam. Ez azonnal megfogta a kardot, amelyet a karmai között tartott, s középen kettétörte, hogy - úgy emlékszem - darabjai a kútban elmerültek. Ezután addig ordított, míg egy fehér galamb a csőrében egy kis olajágat nem hozott, amelyet az oroszlán azonnal elnyelt és megnyugodott. Az egyszarvú is örömmel tért vissza a helyére.

A Leány ezután újra levezetett minket a faállvány csigalépcsőjén, s megint meghajoltunk a függöny előtt. A kútnál fejet és kezet kellett mosnunk, majd ugyanabban a sorrendben várnunk kellett egy pillanatig, míg a király egy rejtett folyosón vissza nem ment a terembe. Ezután minket is csodás zene, pompa és dísz kíséretében és kellemes beszélgetések közepette vittek

vissza azelőtti helyűnkre. Ez úgy délután négy óra körül történt.

Hogy ne unatkozzunk, a Leány mindegyikőnkhöz apródot szegődtetett. Ezek nem csak előkelően voltak öltözködve, hanem rendkívül tanultak is voltak, s így minden témáról oly okosan tudtak beszélgetni, hogy okunk volt szégyelni magunkat. Azt parancsolták nekik, hogy kalauzoljanak minket a kastélyban, de csak bizonyos helyekre, és segítsenek az időt kedvünk szerint kellemesen tölteni. A Leány elbúcsúzott, arról biztosítva minket, hogy az estebédnél újra jelen lesz, hogy a súlyok visszaakasztásának szertartását ünnepelhessük. A holnapi nap türelmes megvárására kért, mert akkor mutatnak be minket a királynak.

Miután elment, mindenki azt tehette, ami tetszett neki. Egyesek a szép lapokat nézegették, sőt le is rajzolták, s azon tanakodtak, hogy mit jelenthetnek rajtuk a különös jelek. Mások frissítőt ettek-ittak. Én azonban apródomat arra kértem, hogy társaimmal együtt menjünk sétálni a kastélyban, s ezt a körutat soha nem fogom megbánni. Sok pompás régiség mellett a királyi sírboltot is megmutatta, ahol többet láttam, mint a világ minden könyvéből megtanulhattam volna. Itt állt a nagyszerű Főnix is, amelyről két évvel ezelőtt egy kis könyvecskét adtam ki. Azt tervezem, hogy az oroszlánról, a sasról, a griffről, a sólyomról, és másról is - ha ezek a feljegyzések valakinek is hasznára lehetnek - saját értekezéseket teszek közzé ábrákkal és feliratokkal. Nagyon sajnáltam, hogy a többiek elmulasztották e kincsek megszemlélését, míg ugyanakkor arra gondoltam, hogy valószínűleg Isten különös akarata rendelte ezt így.

Valójában apródom jóvoltából jutottam hozzá ennyi mindenhez, mert apródja mindenkit oda vezetett, ahová hajlamai vonzották. A kulcsok az én apródomra voltak bízva, s így a következő szerencse ért engem: habár másokat is meghívott a sírboltok megtekintésére, azok-

nak az volt a véleményük, hogy sírboltok csak a temetőben találhatók, s ha valóban van ott látnivaló, akkor oda valamikor amúgy is eljutnak. Az emlékműveket, amelyeket mi ketten lerajzoltunk, és a feliratokat, amelyeket leírtunk, hálás tanulóimmal közölni fogom.

Amit szintén megmutattak kettőnknek, az az értékes könyvtár volt. ahogyan már a reformáció előtt is megvolt. Holott ez mindig felvidítja a szívemet, ahányszor gondolok rá, nem akarok róla sokat mondani, mert jegyzéke nemsokára megjelenik. Ennek a teremnek a bejáratánál egy nagy könyv feküdt, amilyet még életemben nem láttam, s amelyben a kastély minden ábrája, terme, kapuja, minden felirata és rejtélye benne volt.

Habár megígértük, hogy erről is beszélünk, egyelőre mégis megtartom magamnak, mert először jobban meg kell ismernem a világot. Minden könyvbe bele volt festve a szerzője képe, s így sokat el kellett égetni - ha jól értettem - hogy ezeknek az érdemes embereknek még az emléke is megsemmisüljön.

Miután megpróbáltunk mindent átnézni, s alig léptünk az ajtó elé. egy másik apród jött hozzánk, s valamit a miénk fülébe suttogott, amire ez átadta neki a kulcsokat, s az azonnal felsietett a csigalépcsőn. Apródunk nagyon zavarban volt, s ismételt kérésünkre elmondta, hogy Őfensége nem szeretné, ha valaki a sírokat meg a könyvtárt nézné meg. Megkért minket, hogy ha az élete kedves nekünk, ne mondjuk el senkinek hogy hol jártunk, mert az előbb letagadta. Mi ketten az öröm és a félelem között lebegtünk, de az eset nem tudódott ki és később senki se kérdezősködött már utána.

Ezen a két helyen három órahosszát töltöttünk, s ezt soha sem bántam meg.

Habár már hetet ütött az óra, még nem kaptunk enni. Éhségünk azonban az állandó frissítő uzsonna miatt egészen tűrhető volt, s ilyen inegvendégelés mellett életfogytiglan képes lettem volna koplalni.

Ezalatt szép szökőkutakat, bányákat, és mindenféle műhelyeket is mutattak nekünk, amelyeknek mindegyike a mi művészetünket mindenképpen felülmúlja, ha mindent egybevetünk is. Ezek a térségek mind félkörben épültek, úgy hogy a középen, egy pompás tornyon lévő értékes óraművet állandóan látták, s a bolygóknak az óraműn világító pályáihoz igazodhattak. Itt megint megfigyelhettem, hogy mi hiányzik a mi művészeinknek, habár nem az én feladatom, hogy ezt megmondjam nekik.

Végül egy nagy terembe kerültem, amelyet a többieknek már régen megmutattak. Középen mintegy harminc láb átmérőjű földgömb állt, melynek csaknem a fele, a lépcsőfokokon kívül, a földbe volt süllyesztve. Ezt a glóbuszt két ember olyan ügyesen mozgathatta mindenféle görgők segítségével, hogy mindig csak a láthatár fölötti részét lehetett látni. Habár megértettem, hogy a különböző helyeken látható kis arany körök különös jelentőségűek, értelmükre nem tudtam rájönni.

Apródom nevetett, s azt ajánlotta, hogy nézzem csak meg pontosabban. Végül észrevettem, hogy az én hazámat is arannyal jelölték meg. Erre társam is megkereste az övét, s ugyanarra a felfedezésre jutott. így volt ez mindenkinek a hazájával, aki megállt a gömb előtt. Erre az apród közölte velünk, amit az öreg Atlasz (így hívták a csillagászt) Király Őfenségének tegnap megmutatott, hogy az arany pontok pontosan mindegyikőnk hazájával fognak megegyezni. Ezért amikor látta, hogy én alábecsülöm magam, holott az én hazámon is arany pont van, az egyik kapitányt arra késztette, hogy a mi mérlegelésünket is kérelmezze, s hogy ne róják fel nekünk, bármi legyen is az eredmény, mindenekelőtt azért, mert az egyiknek különösen jó jele van.

így a legnagyobb hatalmú apródot sem ok nélkül adták mellém. Ezért nagyon hálálkodtam, s annál szorgosabban nézegettem a hazámat. Úgy találtam, hogy a kis körök mellett bizonyos számú szép vonás is halad, amit

nem öndicséretként mondok. Még többet is láttam ezen a földgömbön, amit azonban nem akarok közzétenni. Mindenki vizsgálja meg önmagánál, hogy miért nincsen minden városnak filozófusa.

Ezután az apród bevezetett minket a földgömbbe, mert a tengeren, ahol a legtöbb hely volt, tábla függött, amelyen három megbízás, és a tervező neve állt. Ezt a lapot óvatosan le lehetett venni, s egy pallón a belsejébe menni, ahol négy ember fért el. Csak kerek deszka volt, amelyen ülhettünk, és még világos nappal is (ekkor viszont már beállt az éj) látni lehetett a csillagokat. Nekem csupa karbunkulusnak tetszettek, amelyek igazi rendjükben és pályájukon oly gyönyörűen ragyogtak, hogy alig voltam hajlandó kimenni.

Bevezető

Aki a gnosztikus munka kifejlődésének tanulmányozásában mélyebbre hatol, az felfedezi, hogy ezt egy lépcső megmászásához hasonlíthatjuk. A torony csigalépcsőjének minden pillanatban új foka következik, s a felfele haladók számára a torony ablakaiból időnként új kilátások nyílnak, melyek a hálától szótlanná tesznek, s az lid\ útjaival kapcsolatos belátásainkat jóval világosabbá teszik \ Rózsakereszt Krisztián-tapasztalatok kezdetén, az alKémiai menyegzőhöz vezető ösvény kezdetén így szinte e lendkívüli ünnepély nézői vagyunk. Olvasóink azonban (e/ c nagyon reméljük) hamarosan felfedezik, hogy nem m<ji o ihatnak nézők. Az olyan élő valósággal keletkezett kapcsolat, mint az alkémiai menyegző, ébresztő hatását szüntelenül érvényesíti a valóban kereső embereknél, s bármilyen formában is, arra késztet, hogy ebben a saját életükkel valóban részt is vegyenek.

Ezért, kedves olvasó, a lélek növekvő vágyakozásával induljunk hát útnak Rózsakereszt Krisztiánnal. Fel kell készülnünk a számunkra rendkívül jelentős, új életterület titkainak feltárására. Itt a misztériumiskola új életterületéről van szó, amely a harmadik templom, a lakóhely, amelyhez a modern Szellemi Iskolával való tanulói kapcsolatunk miatt már odatartozunk, ha esetleg tudat alatt is, mert a világosságszületés, a lélek általi újjászületés még nem történt meg bennünk.

Akkor már kölcsönhatás áll fenn az új életterület, az új lakóterület, az új Jeruzsálem és miközöttünk. Ez a

hatás a gnosztikus világosságsugárzás és az új létállapotba már belépett testvérekkel fennálló kapcsolat miatt jön létre. Ennek a kölcsönhatásnak, az eljövendő időkben egészen más szempontjai és következményei lesznek, mert a misztériumbolygók befolyása alatt hatalmas folyamatok kezdődtek, melyek minden egyes tanulóra hatnak, de a csoportra is, mint egységre.

Az eljövendő események és nyilatkozatok tehát nagy jelentőségűek lesznek a csoport számára és mindenki számára, aki teljesen felkészült erre. Aki viszont csak szemlélgetve várakozik, arra ezek a nyilatkozatok kínosan vagy megdöbbentően hathatnak, vagy csalódást okoznak neki. Mert az eljövendő események azt követelik meg, hogy a vőlegény érkezésekor a menyegzői terem minden vendégének lámpája világítson, az új lélekmécses égjen, s legyen benne elegendő olaj is.

Különösen ezért, az eljövendő események előkészületeként és Johann Valentin Andrae emlékére emeljük magasra a fáklyát, s világítsuk meg a gnosztikus rejtélyek területére vezető utat, hogy aki rá akar térni, az tisztában legyen a következményekkel. Mindezt pedig a legszívesebben Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzője segítségével tesszük. Ez a Rózsakereszt Szerzetének egyik legismertebb irata, s hozzátehetjük, hogy az egyik legvitatottabb is; mert nagyon sokan írtak, vitáztak és ábrándoztak már róla.

Értékét és jelentőségét sokan vitatták is. Vajon mit akart a szerző? Komolyan gondolta-e, vagy tréfa volt? Hajlamosak voltak az utóbbira gondolni, mindenekelőtt mert kitudódott, hogy Andrae a művet - úgymond - tizenhat éves korában írta, s mert a tartalom oly fantasztikusnak látszik, hogy manapság sikeres filmet csinálhatnának belőle.

Az alkémiai menyegzőben azonban részletesen, nagyon is pontosan leírják C.R.C. minden beavatását. Világosabban már nem is lehet. Minden felvilágosítást meg-

adnak, a legcsekélyebb részletek kihagyása nélkül.

Ki volt, vagy inkább ki ez a Rózsakereszt Krisztián?

Ez az igazi, eredeti ember ősképe, aki valóban keresztény, mert a Krisztust felszabadította önmagában azzal, hogy a kereszt útját bejárja a rózsa erejében.

Ha a dialektikus ember meg akar szabadulni, akkor a megszabadulás ösvénye az ő számára az ötszörös Gnózis útja. Ez pedig a keresztút. A kereszt akkor keletkezik, ha két erővonal merőlegesen metszi egymást. Ez teljes változást, erők változását, alkémiai változást jelent.

A bennünk lévő rózsát össze kell kapcsolni igazi életterületével, a halhatatlanság térségével. A rózsát meg kell szabadítani a transzfiguráció keresztútja segítségével. Ezért beszélünk rózsakeresztről. Ezt a munkát Krisztus erejében, az univerzális élet elektromágneses erejében kell elvégezni. Mindenki Rózsakereszt Krisztián tehát, aki ezt az utat valóban végigjárja.

Akkor vagyunk rózsakeresztesek, ha ezt az utat, ezt az ösvényt véghezvisszük.

Rózsakeresztesek leszünk, ha elkezdjük. Aki elkezd rátérni erre az ösvényre, az persze tapasztalatokra tesz szert. Az ilyen számára nagyon fontos tudni, hogy tapasztalatai és ennek következményei valóban az ösvénynyel járnak-e, hogy a lépcsőfokok megmászásánál nap mint nap helyesen reagál-e.

És íme, az ösvényen járó tanuló életének és tapasztalatainak abszolút hiánytalan leírását találja meg az alkémiai menyegzőben. A könyv nyelvezete, tartalma és szerkezete teljesen ennek a szándéknak felel meg. Aki azonban az ösvényre nem tér rá, akinek esze ágában sincsen ezt az utat bejárni, az a könyvet nem fogja megérteni. Mindenről lehet véleménye és sok mindent mondhat, de semmi helyeset sem.

Aki az ösvényen jár, s ezt az ösvényt tapasztalja, az a kívülállónak nem képes mindent pontosan megmagyarázni. Ezért ki kell jelentenünk, hogy az alkémiai me-

nyegző - ha a kívülállónak úgy tűnik is - egyáltalán nincs elváltoztatva, elködösítve vagy leplezve. Világos bizonyítékokkal szolgál azoknak, akik az ösvényt maguk is tapasztalják.

Akkor fel lehetne tenni a kérdést, hogy van-e értelme erről olyanoknak beszélni illetve írni, akik nem részesülnek ezekben a tapasztalatokban. Azt válaszoljuk, hogy ez a könyv az ösvény kulcsa szeretne lenni. Aki megérti, hogy kulcsot kapott, az tudja, hogy ajtó is van, amelyhez a kulcs illik. Ahol ajtó van, ott háznak is kell lennie, ez viszont az emberiség háza; és ezt akarjuk tudatosítani. Ezt a házat nevezi Krisztus az Atya házának, ahol sok lakóhely van.

Az alkémiai menyegző az ebbe a házba vezető ösvényt írja le.

Az alkémiai menyegzőt három típus értheti meg:

1. aki megkapta a kulcsot,
2. a kezdő,
3. a tapasztaló.

Akinek kezében van a kulcs, az tudja, hogy van egy ház, mely vár rám: van egy örökségem. Bármely pillanatban belépheted ide, csak komolyan kell akarnom. Már az ilyen ember is gazdag tehát, mert van ismerete, ha csak részben is.

Aki valóban elkezdi, a kezdő, kinyitja az ajtót és íme, kezdeti sejtelmei azonnal igazolódnak. Ha meglátja a ház első helyiségeit, akkor a többiek elképzeléséhez már nem kell sok találgatás.

A tapasztaló pedig olyan bizonyítékokra talál, amelyek a tapasztalatait és sejtelmeit messze felülmúlják, így lesz a tapasztaló aztán a birtokló.

Az alkémiai menyegző elvezérli ezen az egész, háromszoros úton - persze csak azt, aki valóban törekszik és fáradozik.

Nos, mint említettük, a könyv tartalma rendkívül fantasztikus. C.R.C. hét nap alatt különböző ceremó-

niákon és próbákon megy keresztül, hogy végül az Arany Kő lovagjává üssék. A hét napot bevezető és álom előzi meg. Továbbá hosszú, romantikus leírásokat is találunk, mint például a jelöltek erényeinek mérlegelését. Sok császár, király és főúr gyakran az első ítéletet, az első súlyt sem éri el, mire különböző büntetésekben részesül és elzavarják.

A tudósokat és nemeseket kigúnyolják, a jámbor urakat és vélt mágusokat leleplezik, kiderül, hogy népámítók és a bölcsek kövének utánzatát csak barkácsolják, mire ostorral zavarják le őket a mérleg serpenyőjéről. Mások fennhéjázok. Az egyik a mennyeket hallja zúgni, a másik Platón ötletvilágában lát, vagy Demokritosz atomjait képes megszámolni. Olyan is van, aki állítja, hogy feltalálta az örökmozgót.

Az önzés, beképzelés és hencegés feladása és abbahagyása azonban mindezek számára teljesen idegen fogalom, a vágyak halálát még egyik sem mondhatja elvégez te tettnek.

C.R.C. csakis nagy szerénysége és önismerete miatt arat diadalt.

Amikor próbái végére érve egy kis kápolnában a nevét kellene leírnia, azt írja:

»A legnagyobb tudás, hogy semmit sem tudunk.«

Az alkémiai menyegző első napja

Húsvét előestéje

Az első nap

Egy este, húsvét előtt, az asztalnál ültem, s szokásom szerint alázatosan imádkozva beszélgettem Teremtőmmel, sok nagy titkon elgondolkozva (amiknek formájában a világosság Atyja az ő fenségét bőségesen megmutatta), és drága húsvéti bárányommal együtt, szívemben kovásztalan, tiszta kényérkét akartam készíteni, amikor hirtelen olyan rettenetes szél kerekedett, hogy azt hívem, mindjárt szét is veti a hegyet, melybe házacskám volt ásva. Mivel azonban ilyesmit nem az ördög tett velem (holott sokat bántott engem), visszatért a bátorságom, s folytattam az elgondolkozást, amíg - amire nem számítottam - valaki meg nem érintette a hátamat. Ettől annyira megijedtem, hogy nem mertem hátra nézni sem; bizalmam azonban emberi gyengeségem és a körülmények dacára sem csappant meg. Amint azonban ismételten rángatták a kabátomat, mégis megfordultam. Pompás női alak állt mögöttem. Csupa kékség ruháját, arany csillagok borították, mtot az égboltot. A jobb kezében lévő színarany trombitába nevet vésték, amelyet el tudtam olvasni ugyan, de kibeszélését megtiltották. Bal kezében egy csomó, több nyelven írt levelet tartott, amelyeket, ahogyan később megtudtam, minden országban kézbesítenie kellett.

Nagy, szép szárnyai is voltak, melyeket teljesen szemek borítottak. Szárnyra kelve a sasnál is sebesebben tudott repülni.

Bizonyára még többet is megfigyelhettem volna rajta. Mivel azonban csak rövid ideig maradt nálam, s én

az ijedségtől és csodálkozástól szinte megdermedtem, le kellett mondanom erről. Mert mihelyt megfordultam, levelei között keresgélt, kihúzott egyet, nagy tisztelettel letette asztalomra, majd egyetlen szó nélkül azonnal elment. Mialatt azonban felemelkedett, szép trombitáján olyan erős hangot hallatott, hogy az egész hegy visszhangzott tőle, s én egy negyed óráig a saját szavamat is alig voltam képes meghallani.

C.R.C. alkémiai menyegzője

1

Húsvét előestéje

Az elbeszélés húsvét előestéjén kezdődik.

Minden ilyen elbeszélésnek ezzel kell kezdődnie. Ismeretes, hogy húsvét a feltámadás ünnepe. Március 21.-e táján ünneplik, amikor a Nap belép a tavasz jegyébe. Emiatt a természetújraéledés puszta ténye ünneplésének is vehető. A tél elmúlt, megjött a tavasz. Ezt megünneplik; már évmilliók óta. Miért ne! Az ünnepet persze különböző vallásos címkékkel is el lehet látni, mert ha már ünnepelni lehet, akkor ezt meg kell köszönni az isteneknek.

Húsvétot korszakunkban sok egyház ünnepli mindenféle Krisztus feltámadására utaló magyarázattal. Az egyházi ünnepen résztvevő emberek azonban vagy történelmi tényre gondolnak, hogy »réges-régen Krisztus feltámadott a halottaiból«, vagy pedig húsvéti-tojásra, főtt sonkára, »locsolkodásra«, vagy más ilyen népszokásra néznek. Mindenkit meghat egy természetfolyamat, melyet nem lehet elkerülni.

Az alkémiai menyegző bevezetője azonban egészen másra céloz.

Minden ember szüntelenül egy feltámadási ünnep előkészítésével foglalkozik. Mindenki a jövőre készül és a jövőről álmodozik, a saját jövőjéről, tehát puszta dialektikus, társadalmi jövőről. Kénytelenek vagyunk ezt tenni, mert itt vagyunk, ebben a világban, s mivel ez az idő és tér világa, minden embernek naponta készülnie kell a jövőjére. A tegnap most mára változott, a ma pedig néhány óra múlva holnap lesz. Ettől nem szabadul-

hatunk meg. Ha azonban más sem lenne, csak a téridőrendi világ jövőjére való várakozás, akkor koldusok lennénk.

És C.R.C. nem is erről a mindennapi, dialektikus feltámadásról beszél. Ő az új életterületen, az eredeti életben való feltámadásra irányul, pontosan arra, amelyre a modern Szellemi Iskola is. Aki így törekszik, annak valóban minden napja »húsvét előestéje«. Mert ha való ban ilyesmire vágyik, akkor tudja, hogy ez a nap eljön. A dialektikus kívánságoknál viszont az eljövetelt egyáltalán nem lehet mindig remélni; ezért veszekedik annyit a világ.

A mindennapi, természetes és közönséges élet kötelezettségei mellett a Szellemi Iskola sok tanulója vágyik arra, hogy bemehessen az új életbe, s így ezeknél mindig »húsvét előestéje« van.

Ennek a viselkedésnek az ilyen tanulók számára most csak egyetlen szempontja van; mert tudják, hogy az Iskola a gnosztikus birodalomba való belépésre hívja fel őket. Ez a birodalom persze nemcsak az Iskola, ennek általános, külső jelensége, hanem különösen a rejtélyek temploma, a lélekbirodalom temploma, vagy új asztrál tere, mely a belső Iskolával van kapcsolatban, melyet ez újra felépített. Minden tanuló tudhatja, hogy a rejtélyek temploma hívja őt. Valamint azt is megtudhatja, hogy ennek a felhívásnak egészen személyes jellege lesz. Arról van tehát szó, hogy ha meghallotta az általános hívást, akkor fel kell készülnie a személyes felhívásra is.

Ezt az előkészület^jnevezi C.R.C. a »drága húsvéti bárányával együtt szívében a kovásztalan, tiszta kenyérke« elkészítésének.

Ha Ön valóban ismeri ezt az új, időszerű vágyakozást, ha van Önben ebből valami, akkor tudja, hogy keresés is van, amellyel e vágyakozás kielégítésére törekszik. Minden vágyakozásból előáll a kielégítés, a teljesü-

lés keresése. Akiben tehát megvan ez a magasabb, másféle vágyakozás és így fáradhatatlanul keres, akinél mindig húsvét előestéje van, az szüntelenül drága húsvéti bárányával együtt a kovásztalan, tiszta kis kenyér elkészítésén is fáradozik. Ha pedig ismeri ezt a vágyakozást, és ennek kielégítésére törekszik, akkor fáradozásai során újra meg újra csalódások érik.

A célt nem sikerül azonnal elérni. Ezek a csalódások azonban szükségesek, mert meg kell tanulnia, hogy ezen az úton mi a hasznos és mi a haszontalan. így tisztul. A tiszta kenyér, tiszta kalács elkészítése sok haszontalan kísérlet után bizonyos pillanatban hirtelen sikerül. A gnosztikus világosság megérint minket, mint tanulókat, s elvegyül a dialektikus erőkkel. Ennek következtében mindig erjedési folyamat keletkezik. Azonban az a feladatunk, hogy erjedési folyamat okozása nélkül próbáljunk a gnosztikus világosságerővel új életalapokat lefektetni.

Ha a jelölt kitart fáradozásainál, akkor keresésére és előkészületére, a magasabb vágyakozás következményeire, egyszerre csak válasz jön: akkora vihar keletkezik, hogy a jelölt nem gondolhat mást, mint hogy »a hegyet, melyben házacskája lapul, a nagy hatalom mindjárt szét is veti«.

E vihar jelentését jól be kell látni. Itt mágneses viharról van szó. Minden ember egy mágneses térből, asztrál erőből él. Itt azért keletkezik »vihar«, mert egy másik mágneses térrel kerülünk kapcsolatba, az kezd befolyásolni minket, melynek sugárzásai viszont megszokott természetünk sugárzásaival teljesen ellentétesek. Ez rendkívül érdekes, sőt, olykor szorongást keltő tapasztalat. A másik mágneses tér sugárzásait a szívünkkel vesszük fel. Olyan erővel rezegnek és áramlanak át rajtunk, mely pontosan a vérünk és a szándékaink tisztaságának felel meg. Ez nem csak egyszer történik, hanem többször is, ahogyan ez C.R.C. elbeszéléséből is kitűnik;

nem új neki. Ezért mondja, hogy már nem fél.

Aki ezt a vihart először éli át életében, az gyakran annyira fél, hogy tiszta vágyakozását elfojtja, vagy visszaszorítja, s így boldogtalan lesz.

Ha azonban tovább fáradozik, akkor az ilyen érintés gyakoribb lesz, majd újra visszahúzódik. Sokszor keletkezik tehát ilyen vihar, majd ismét elül. Ha azonban az új életet kereső ember egyre tisztábban irányul vágyakozása céljára, akkor eljön az a pillanat, amikor a vihar marad, s már nem csillapítható. Az új mágneses tér sugárzásai már nem hagyják el őt. Állandóan körülötte és benne vannak, s átveszik élete vezetését.

Ettől a pillanattól kezdve két mágneses térrel van dolgunk. Az új befolyást nevezik Virgo Luciferának, a világossághordozó szűznek. Mert ha ez az érintés tartós lett, akkor ebből a befolyásból kell az új templomban az új életnek megszületnie.

Mielőtt azonban ez megtörténhet, még sok mindennek kell megvalósulnia. Az alapok azonban megvannak, a lehetőségek adottak, s az ebbe a templomba való belépést ábrázolják egy meghívó megkapásának. A meghívásnak aztán eleget lehet tenni.

Nos, különböző értelemben minden tanuló megkapta a meghívót. Tanulóságuk miatt sokan külső meghívót kaptak, mely mégis kapcsolatot jelent. Sokan tapasztalták az említett vihar erejét; az ilyenek belső meghívót kaptak.

Bárhogyan is történt, aki részt akar venni az új életben, annak erre rövid időn belül fel kell készülnie.

Mert itt az idő!

E váratlan kaland után, én szerencsétlen, valóban nem tudtam, mit tegyek. Ezért térden állva könyörögtem teremtőmnek, hogy ne küldjön olyasmit, ami örök üdvösségemet veszélyeztetné, majd félelemtől reszketve odaléptem a levélhez. Nagy csodálkozásomra olyan nehéz volt, hogy ha színaranyból lett volna, akkor sem lehetett volna nehezebb. Alaposan megvizsgáltam, s azt láttam, hogy kis pecséttel zárták le. A pecsétbe vékony keresztet vésték, meg a feliratot: »In hoc signo t vinces« (Ennek jegyében győzni fogsz). Amikor megláttam, nagyon megnyugodtam, mert tudatában voltam, hogy a kereszt jele az ördögnek nemigen tetszene, s még kevésbé használná azt. A levélkét óvatosan kinyitottam tehát, s benne kék alapon arany betűkkel a következő verset találtam:

Annak van ma a nagy napja,
aki király nászát látja.
Ha te erre születtél,
Istentől örömre teremttettél,
menj fel a hegyre, barátom,
ahol három templom áll.
A csoda ott reád vár.

De azt ajánlom, valahogyan
vizsgáld magad alaposan.
Ha nem fürdenél tisztára,
a menyegző neked megártna;

aki még bűntől roskadozik,
az ott könnyűnek találtatik.
Sponsus et Sponsa (vőlegény és menyasszony)

C.R.C. a 1 kémiai menyegzője

2

A meghívó

Az alkémiai menyegző első oldalának magyarázata után a másodiknak a megértése nem kerülhet nagy fáradságba. Tudjuk honnan ered a tapasztalat, melyet a szélnek, vagy viharnak neveznek.

Ez nagyon idegen, különös, új mágneses érintés, mely egy előkészítő - a rejtélyek templomának keresése miatt kialakuló - tisztulás után vált lehetővé. Lényünk ezzel annyira érzékennyé válik az érintésre, hogy érezzük azt. Ez a szív rózsájával történik. Az érintés csakis ezen a helyen lehetséges, amíg a főszentély, mágneses agyával, még teljesen a normális, dialektikus mágneses térre hangolódik.

A tudatos érintés olyan, mint valami kiáltás, felszólítás. Trombitaszóként harsan végig rajtunk. Sok szent könyv ad hírt ilyen hívásról. Olykor azt mondják, hogy Isten hangja a vihar, villámlás és mennydörgés közepette vagy más természeti hatalomból szólalt meg. Ez mindig ennek a különös mágneses érintésnek az ereje, melynél a jelölt a megrázkódtatás, sőt ziláltság érzését kapja, mert a rajta átáramló és benne megrezdülő sugárzások egyetlen szervéhez sem illenek. Érzi a dolgot, de egyetlen szervével sem képes reagálni rá.

Az ilyen váratlan kalandnál aztán nem tudja, hogy mit is tegyen. így mindenki teljesen másképpen reagál.

Rózsakereszt Krisztián imahangulatba jön, s mintegy a Szerzetet hívja segítségül. Olyan kérelem, hívás, ima ez, melyre minden tanuló képes, s amelyet minden igazi tanuló valóban elvégezhet.

így veszi kézbe Rózsakereszt Krisztián a levelet.

Az érintésnek nyoma marad. A jelölt ezután már nem az, aki azelőtt volt. Akit egyszer így szólítottak fel, az szinte pecsétet hord, jelet, azt megbélyegezték a szívszentélyben, melyet a szív tükrének neveznek, a sternumnak (mely »kisugárzót« jelent).

Akit így megjelöltek, az ettől kezdve nyitva áll, s továbbra is megérintheti az új mágneses tér. Megnyílt a Gnózis számára, a rózsabimbó feltört. Aki ebben az állapotban van, az már nem fordulhat vissza. A Szerzet megjelölte, s vérkövében viseli a Rend pecsétjét. Ezért találja Rózsakereszt Krisztián a levélen azt a pecsétet, melybe kereszt van vésve, a feliratot, hogy »ennek t jegyében győzni fogsz«. Akit a Szerzetnek ezzel a jelével megpecsételtek, az megnyugodhat. Mert ez a Rend jele, s ez nem tagadható. Ez az a vérben és testben lévő jel, melyről a másik felismerhető.

Persze érthető, hogy ezzel a jellel, ennek t jegyében győznek is. Mert a Rend jele nem külső megjelölés, hanem az érintés bizonyítéka, alap, melyre építeni lehet. Aki ezen az alapon építkezik, az végül nem csalatkozik; mert ami rossz és veszélyes, az e jel láttán menekül, s e jelet tiszteletben tartja. Ezért ismertető jel, ugyanakkor azonban a védő eszköz, amulett. így azt is tudjuk már, honnan ered minden legenda és elbeszélés az amulettekről és varázserejű kövekről.

Ha úgy ábrázolják, hogy C.R.C. levelet kapott, az ne zavarjon minket. Mert a szentírásban is sok hasonló kijelentés található, ahol Isten, a Gnózis, a »szívekbe írt«. Azt mondja Pál a 2. korinthusi levélben, hogy »ti a Krisztusnak levele vagytok«, és »a szívnek hústáblairó 1« beszél, míg Péter a »szívnek rejtett emberéről« tanúskodik.

Ha aztán valaki tapasztalhatta az érintést, tehát megkapta a Rend jelét, akkor az a kérdés, hogy el tudja-e olvasni a levelet, megérti-e az érintés jelentését.

Legtöbbször elég sok idő telik el, míg észrevesszük, hogy levelet kaptunk. De minél előbb vesszük észre, s minél előbb reagálunk rá helyesen, annál jobb. Akkor sok veszélyt is elkerülünk.

Rózsakereszt Krisztián azonnal behatol a levél értelmébe, s ezt a következő sorokban foglalja össze:

Ma van annak legfőbb napja,
aki királyi menyegzőt láthatna.
Ha te is erre születtél,
Istentől örömre teremttettél,
menj fel a hegyre, barátom,
ahol három templom áll.
Ott a csoda. Reád vár.

Emlékszünk, hogy a könyv címe »Rózsakereszt Krisztián Alkémiai Menyegzője«.

Itt transzfigurációs folyamatról, az egész lény újraalkotásáról van szó, a felmenetelről az eredeti életterületre, menyegzőről az eredeti életterülettel, a transzfigurálás által. Hogy ezt az ünnepet az ember elkezdhesse, ahhoz rátermettnek, arra születettnek, arra nemesedettnek kell lennie. Erre pedig a Rendnek a sternumban lévő jele, sternumban megjelenő jele születtet, jogosít. Ezzel szabaddá válik az út, rá lehet lépni az ösvényre és meg lehet mászni a hegyet, amelyen három templom áll.

A Rendnek három temploma van. A templom egy műhely, a szolgálat helye, ahol keményen dolgoznak.

Az első templom a hit temploma: a belátás és önátadás temploma.

A második templom a remény temploma: a megszenteltetés és átalakulás temploma.

A harmadik templom a szeretet temploma: a teljesülés temploma.

Az első templomban a régi ember átengedi magát a Gnózisnak, Krisztus szentelő erőinek.

A második templomban az ember elmerül, elpusztul az endúráló élettel, mialatt előáll az új ember, a Másik,

a halhatatlan ember.

A művet a harmadik templomban fejezik be, itt ünneplik a diadalt, a hazatérést.

Ezen a három templomon, ezen a három munkahelyen kell minden tanulónak átmennie.

Aki pedig megkapta a Rend jelét, annak el szabad kezdeni, az el tudja kezdeni ezt a nagy és nagyszerű munkát. De figyelmeztetik:

Azt ajánlom, valahogyan
vizsgáld magad alaposan.
Ha nem fürdenél tisztára,
a menyegző neked megártna.
Aki még bűntől roskadozik,
az ott könnyűnek találtatik.

A figyelmeztetés persze helyénvaló. Aki megkapta a Rend jelét, az kész bejárni az ösvényt, mert az ilyen ember megnyílt az új mágneses tér számára. Belemerülhet. Ha azonban két urat akarunk szolgálni, ha két ellentétes mágneses térből akarunk élni, akkor megmutatkozik, hogy ez az egész lényünk számára nagyon is felőrlő helyzet. Akkor az élet pokollá válik, és a test a vesződés helye lesz. Aki meg akarja valósítani C.R.C. menyegzőjét, ugyanakkor azonban a régi élethez ragaszkodik, az megállapíthatja, hogy ennek az eredménye nagyon a földhöz köti. De halogatni sem szabad, hogy »először még ezt vagy amazt...«. E két tér feszültségeit csak akkor lehet kibírni, ha az ember Keresztelő János, az előfutár útján jár, aki tétovázás nélkül reagálva azt mondja: »néki növekedni kell, nékem pedig alább szállanom«.

A nagyon logikus veszélyekre tehát, amelyek elől a meghívó óva int, a jelöltnek fel kell készülnie. A Rend egyetlen meghívottat sem erőltet. Mindenki a saját iramában haladhat, s normálisan betöltheti a kötelességeit. De a következetes kivitelezés és a cél szüntelen szem előtt tartása abszolút szükséges.

E szöveg láttán azt hittem, elájulok. A hajam égnek állt, egész testemet hideg verejték verte ki. Mert noha tudtam, hogy ez lesz a kilátásba helyezett menyegző, amit hét évvel ezelőtt látomás formájában jelentettek be nekem, amelyre oly soká és vágyakozva vártam, s amelyet végül bolygóim állásának szorgalmas méricskélésével megtaláltam, mégsem számítottam arra, hogy mindez ilyen nehéz és veszélyes kikötésekkel jár. Mert amíg azelőtt azt hittem, hogy csak meg kell jelennem a menyegzőn és szívesen látott vendég leszek, most az isteni kiválasztásra utaltak, amelyben magamat illetően sohasem voltam biztos. így minél alaposabban vizsgálgattam magamat, annál inkább azt találtam, hogy a fejem a titkos dolgokkal kapcsolatban csak tudatlansággal és vaksággal van tele, s hogy még kézzelfogható és mindennapi dolgokat sem tudtam alapjában véve megérteni. Mennyivel kevésbé lennék én születésemnél fogva arra rendeltetve, hogy a természet titkait kikutassam és felmérjem, mivel a természet az én véleményem szerint bárhol találhatott volna erényesebb tanítványt, akire rábízhatta volna drága kincseit, ha ezek alá is vannak vetve az időnek és a múlandóságnak. így azt is felfedeztem, hogy a testem, életmódom és a felebarátaimmal szemben tanúsított testvéri szeretet sem volt még egészen tiszta.

Úgy tűnt, hogy a test ösztöne is bennem rejlett még, mely tekintélyre és világi pompára irányult, nem pedig az embertárs jólétére. Mindig azt fontolgattam, hogyan

tehetnék szert haszonra, hogyan építtethetnék mutatós épületet, hogyan juthatnék hírnévhez, halhatatlansághoz a világban, s más ilyen testi dolgokban is a sikeren járt az eszem. Különösen a három templomról adott homályos közlés foglalkoztatott. Ezt a legnagyobb fejtörés árán sem tudtam megmagyarázni magamnak. Most sem érteném, ha csodás módon ki nem nyilatkoztatták volna. Mialatt így a remény és félelem között ingadoztam, magamat állandóan vizsgálva azonban csak gyengeséget és elégtelenséget találtam (úgyhogy semmiképpen sem tudtam magamon segíteni és az említett fenyegetés miatt nagyon meghökkentem), végül is a megszokott és legbiztosabb utat választottam, s mielőtt nyugovóra tértem volna, őszintén és forrón azért fohászkodtam, hogy jó angyalom jelenjen meg Isten határozatára, és segítsen ki bizonytalan helyzetemből, ahogyan ezt azelőtt már gyakrabban is tette. Ez most is, javamra és felebarátaim érdekében valóban megtörtént, mélyértelmű figyelmeztetés és értékes oktatás formájában.

C.R.C. alkémiai menyegzője

C.R-C. tudatában van, hogy nem méltó

Rózsakereszt Krisztián tehát levelet kapott. Mialatt lassan kezdi megérteni a helyzetet, a hideg verejték tör ki rajta. A meghívót felismeri. Már régen tudta, hogyan jön el hozzá: ha a Gnózisra vágyik, s szívét megnyitja neki! Most azonban, hogy megjött, először is megdöbbent.

Képzeljék magukat az ő helyébe: ismerik a meghívó mibenlétét, tudják, hogyan érkezik, s intelligenciájuk és a misztériumiskolára való irányulásuk teljesen felismerteti Önökkel, hogy miről van szó. Mintegy testi látomás folytán teljesen tájékozottak. Ezt a látomást, jövőbepillantást a Szellemi Iskolában felidézték, szóval *és kölcsönös kapcsolattal megelevenítették és a Szellemi Iskola erőtere fenntartja azt.

Meg vagyunk győződve arról, hogy ha Önöket is eltalálnák az új mágneses erők és így a Rend jelét sternumuk vérkövébe írnák, akkor Önök is rendkívül megdöbbennének.

Következményekről beszélni és filozofálni, vízionális pillantással vizsgálni egészen más, mint ha az embert személyesen szembesítik a dologgal, úgy, hogy nincs visszaút.

Látják, erről van szó: az ember a dolog előtt áll azzal a tudattal, hogy meg kell történnie, hogy választásról, visszafordulásról szó sem lehet. Mert nézzék meg mégegyszer a meghívó iratot:

»Azt ajánlom, bárhogyan is, de vizsgáld meg magad alaposan. Ha nem fürdesz a tisztaságban valóban tisz-

tára. akkor a menyegző határozottan megárt neked. Aki nem tudja lemosakodni a bűneit, azt ott hiányosnak találják majd.«

Ilyen körülmények között vége az eszményiesítésnek; csakis előre mehetnek. Ha megállnak, vagy visszafordulnak, akkor mindenképpen nehézségek keletkeznek, testiek, vagy erkölcsi feszültségek. Amíg a Szellemi Iskola tanulója a megváltás ösvényét még eszményi elképzelésekbe burkolja és beszél róla, addig valójában azzal foglalkozik, hogy mindenféle megálmodozott és magaszőtte beavatási ruhákat próbálgasson, a tükörbe nézzen, s azt kérdezze magától: »Hogy áll ez nekem?«, a másiknak pedig, aki ugyanezt teszi, azt mondja, hogy »egyáltalán nem áll jól neked«!

Lássák be. hogy az ilyen sürgölődés csak elmélet.

Aki a jelet megkapta, azt felveszik egy folyamatba, amelyben az En-nek egyszerű szerepe van: a teljes kiszolgáltatás, az endúra, az önmegtagadás, amit a Gnózis erejében kell megvalósítani. Pillanatnyi belső minőségével, tehát még minden meglevő hibája ellenére a jelöltet teljes mértékben beleállítják ebbe a folyamatba.

C.R.C. vigasztalan helyzetét tehát jól el tudjuk képzelni. Elolvasta a levelet. Miről mondhatja, hogy birtokában van?

Sternumában - ez igaz - megvan neki a Rend jele. Egyébként azonban a rejtett dolgokkal kapcsolatban nem talál magánál mást, mint nagy ellenállást és vakságot, s hogy kézenfekvő dolgokat sem ért meg rendesen, méghozzá olyanokat, amelyekkel naponta van dolga. Szinte semmirekellőnek érzi magát, s az a véleménye, hogy a menyegzőre helyette bárhol alkalmasabb jelölteket találhattak volna. Mert megtisztult-e már teljesen a teste, a viselkedése, a felebaráti szeretete? Feladta-e már minden világi törekvését és kívánságát? Különösen pedig a három templom ködös említése döbbenti meg. Ezt nem érti. Mert:

a templom az ima helye. Ezt a fogalmat ismeri.

A templom misztikus elmélyülés helye. Erről is tud.

A templom összejövetelek helye. Ezt is régen ismeri.

A templom, mint előadóterem. Világos.

De templom mint munkahely, amelyen munkásként kell áthaladnia? És a kimondott figyelmeztetés! Mit tartson minderről?

Az új fivér vagy nővér, az új testvér így félelem és remény között ingadozik. Rózsakereszt Krisztián határozottan belső szükségben van. Egyre vizsgáztatja magát, s nem talál mást, mint gyengeséget és képtelenséget. Tudatában van, hogy semmiképpen sem tud magán segíteni, s a csaknem fenyegető szavak megdöbbentik, így ismert és megszokott módszeréhez menekül: mielőtt nyugalomra tér, elmélyülten és forrón imádkozik bizonytalanságában, hogy jó angyala jöjjön el Isten tanácsával, s oktassa ki őt; ami valóban megtörténik, mint már gyakran, hála Istennek.

C.R.C. az egyetlen helyes önátadáshoz menekül, amit az igazi tanulótól megkívánnak. Nem a művelten begyakorolt alázatosság ez, hanem kényre-kedvre kiszolgáltatja magát abban a reményben, hogy belülről megmutatják neki az utat.

Végül néhány megjegyzés a jó angyallal kapcsolatban. Ki ez. mi ez?

Ezt a témát itt nem részletezhetjük, mert ez egészen más területre vezetne. Elégedjünk meg azzal, hogy az angyal egy természeti lény, természeti erő, mely életterületünkön él. Egy fókusz, mágneses pont a hetedik aurikus gyűrűben. A jó angyal olyan erő, mely a tanuló és a hatodik mágneses gyűrű minden vezető fókuszának a kölcsönhatásából fejlődik ki.

Bármit teszünk dialektikus, vagy gnosztikus életünk keretén belül, az erőteret alkot körülöttünk. így van egy jó angyalunk meg egy gonosz angyalunk, és életünk bizonyos pillanataiban ezek segítenek nekünk vagy hát-

ráitatnak minket. Egy őszinte, égető felhívásunk tehát úgyszólván a lélek felkiáltása: »Nem tudom mit tegyek. Uram segíts!«

Erre pedig válasz jön a Gnózistól, a minket körülvevő jóságtérből. így kap az illető benyomást a választandó irányról, útról, legtöbbször álom, vagy vízió formájában.

Mert alig aludtam el, úgy tűnt, mintha sötét tömlöcben, veremben feküdnék számtalan emberrel együtt, nehéz láncokba verve. A legcsekélyebb fénysugár se hatolt le ide. Egymás hegyén-hátán tolongtunk, mint a hangyák, s ezzel mindegyikőnk csak a másik terhét növelte. Holott sem én, sem a többiek nem láthattak semmit, mégis hallottam, hogyan próbál az egyik a másik fölé kerekedni, ha a láncai csak valamivel is könnyebbek voltak. Ettől eltekintve egyik sem volt előnyben, mert mint a szőlőfürt szemei, úgy voltunk egymáshoz kötözve.

Hosszú ideig nyomorogtam így a többiekkel, s megtudtuk, hogy mind vakok és foglyok vagyunk, amikor hirtelen sok trombita hangja szólalt meg. Ráadásul néhány dobot is olyan művészien vertek, hogy még nyomorunkban is felvidított minket.

Amíg ezek a hangok még visszhangzottak, a verem tetejéről valamelyest félretolták a fedőt, s egy kis világosságot eresztettek le hozzánk. Most lett csak nagy a felfordulás és a zsivaj! Mindenki tolakodni kezdett, s aki túl magasra kerekedett a többiek fölé, azt nemsokára újra a lábak alá cibálták. Mindenki legfelül akart lenni, s én sem tétováztam. Nehéz láncaim ellenére előküzdöttem magam a többiek alól, s egy kőre másztam fel, melyet sikerült elérnem. De itt is ismételten támadás ért, ami ellen kézzel-lábbal védekeztem. Mindenki azt hitte, hogy most szabadon eresztenek minket.

C.R.C. alkémiai menyegzője

4

C R C . álma

C.R.C.-t, azt az embert, akinek a Rend jelét a szívébe vésték, mint láttuk, egy újraalkotó folyamatra, transzfigurációra szólítják fel; teljesen ennek a kell szentelnie magát.

De az az érzése, hogy erre nem méltó, alkalmatlan és előkészületlen. így fogalma sincs, hogy mit tegyen. Kimerülten nyugalomra tér, s álmot lát, mely világosan megmagyarázza neki a helyzetét. Úgy tűnik, hogy sok mással együtt, súlyos láncokra verve, sötét toronybörtönben sínylődik. Egyetlen sugárnyi világosság nélkül nyüzsögnek ott, mint a hangyák. Akinek a láncai csak valamivel is könnyebbek, mindjárt a többiek fölé akar kerekedni. Senki sem lát semmit, vaksötétség uralkodik. A foglyok a nyüzsgést és versengést csak hallják és érzik. Egyébként jóformán senki sincs előnyben, mint valami szőlőfürt, vagy méhraj, úgy szorongnak egymás hegyén-hátán.

így ecseteli C.R.C. a dialektikus világrend valóságát, az önző egyének kavargó káoszát. Jól be kell látnunk, hogy kivétel nélkül mind ugyanabban a helyzetben vannak: alapvetően, szerkezetileg, szervileg. A legcsekélyebb különbség sincsen közöttük. Az egész sereg küzdő szellemszikra-lényekből áll. C.R.C. is ezekhez tartozik. Mind érzik nyomorukat, ez világos, s ezért mindegyik valami jobb helyet, pozíciót próbál kiharcolni magának. A sötétség persze a nyomoruk okaival kapcsolatos belátásuk hiányából áll. Eszlelik tehát a nyomort, de okait nem, ezért van a heves vita és viszály, s mindegyik a

másikat okolja.

Az olvasó nagyon jól tudja, hogy ez a leírás teljesen megfelel a valóságnak. Világunkon például számtalan mozgalmat, egyházat, csoportot és irányzatot találunk, amelyek egymást okolják, egymásnak szemrehányást tesznek, s a legelső helyért harcolnak. A legelső helyet aztán gazdasági, társadalmi, politikai vagy vallási szempontból határozzák meg, esetleg azzal, hogy a tagok vagy szimpatizálók számát hasonlítják össze.

A fontos tény azonban az, hogy ez az egész nyüzsgés a tömlöcön belül folyik le! Szóval bármit tesznek, a helyzet mindenki számára ugyanaz marad, de a sötétség, a tudatlanság miatt senki se képes ezt belátni. Az emberek harca emiatt szakadatlanul folytatódik, s pillanatnyilag ezek között van, közülük való C.R.C. is. Itt nem csak a többiekről van szó; illetve azokról szó sincs.

Aztán alaposan megváltozik a helyzet. Míg mindenki azzal foglalkozik, hogy a másikat tartja vaknak és fogolynak , felharsannak a trombiták, s dobokat is vernek. A káosz a legcsekélyebb mértékben sem változott. Aki ebben a szorult helyzetben van, az mind egyformán viselkedik. De a küzdelem miatt bizonyos fáradtság keletkezik, s a negatív jellem ellenére bizonyos tisztulás valósul meg a vérszegénység értelmében. A vér veszít valamit a szenvedélyességéből, s a vérszegény ember meglehetősen megérző.

A személyiség így bizonyos érzékre tesz szert a másik mágneses térrel szemben. Ez ekkor még nem a belátás »jutalma«, hanem a küszködés következménye. Aki tehát bizonyos megérzésre tesz szert a gnosztikus sugárzásokkal szemben, az nem feltétlenül megváltozott, vagy kimagasló ember, hanem csak érzékeny, s dialektikus körülményei miatt lett ilyen.

Továbbá azt olvassuk, hogy a trombiták és dobok hangjával egyidejűleg a verem, az akna tetejét leemelik,

aminek következtében világosság jut le a mélybe. Az érzékenység a kimerüléssel párhuzamosan fokozódik. Az ember egyre érzékenyebb lesz az új világosságra, ami a vérben vágyakozás vagy elkeseredés formájában jelentkezik, s a saját állapotát így egyre tisztábban látja. Az ilyesmi a világtörténelemben a nagy háborúk utáni időkben szembetűnő. Ilyenkor például leleplező, vagy kérlelve figyelmeztető könyvek jelennek meg, határozatokat hoznak és kísérleteket tesznek. A kimerült tömeg felismeri a helyzetét, amire új viszály keletkezik, most más szempontokból, háború utáni viszálykodás, az utolsó csepp erő bevetésével.

Mindegyik megpróbál felülkerekedni. »Én sem tétováztam. Nehéz láncaim ellenére előküzdöttem magam a többiek alól, s egy kőre másztam fel, amelyet sikerült elérnem. De itt is ismételten megtámadtak, ami ellen kézzel-lábbal védekeztem, amennyire csak lehetett. Mindenki azt hitte, hogy most szabadon eresztenek minket«. A másfajtára való érzékenység tehát nem a javulás, hanem a kimerülés eredménye, nem a lényeg változása, hanem a vérszegénység következménye, tehát nem önszabadkőműveség, mert még mind meg vannak láncolva.

És figyeljék meg, hogy ebben az állapotban, amelyben számtalan ember raboskodik, mindig kifejlődik a segítség lehetősége, amely tehát nem személyes érdem következménye. Ne hitegessék magukat. Mert egyik sem jobb a másiknál, senki sem jó, egyetlen egy sem. Ez tehát vigasz C.R.C. számára, aki a Szerzet jelének elnyerése után fogyatékossága problémájával küszködik.

Nincs olyan ember, aki személyes érdemek alapján részesülhet a Rend tagságában. »Mind elhajoltak«, mondja a szentírás. Emiatt tehát senkinek se legyen kisebbségi érzése.

Az Egyetemes Szerzet tevékenysége abban áll, hogy kötelet ereszt le. Ezt hétszer is megteszi. A megmentő Szerzetnek az emberiség minden kimerülési időszakában

ilyen hétszeres tevékenysége fejlődik ki, ami többek között egy Szellemi Iskola alapításában jut kifejezésre. Ez viszont megint a harci cselekmények fellángolását okozhatja, a legrosszabbakig, üldöztetésig, stb.

De térjünk vissza C.R.C.-re: »Most lett csak nagy a felfordulás és a zsivaj!« Mindenki felül akart kerekedni, s C.R.C. sem tétovázott, hanem kézzel-lábbal védekezett és küzdött!!

Hogy az ember megkapta a Szerzet jelét, az még egyáltalán nem jelent valami fennkölt állapotot. A rózsabimbó tulajdonosai, akiknek az énje összetört, így kimerültek és »vérszegények« lettek, s talán a legnagyobb bűnösök, harcukban csak annyiban különböznek a szokásos viselkedéstől, hogy nem annyira a dialektikára, hanem a megszabadító életre irányulnak, bármilyen formában is.

Aki tehát megkapta a Rend jelét, az a legcsekélyebb érdemre sem hivatkozhat. Megkapja a nagyszerű előjogot, hogy bejárja az igazi megszabadulás ösvényét. A jel, a »jogosítvány« nem az érdem, hanem a kegyelem jele.

Ha ez a jel azonban nem is a magasztosság, a magasság jele, mégis a kiemeltetés, a dialektikus természettől való elválasztás bizonyítéka. Az elválasztás alapján kezdheti el a tanuló a nagy munkát.

Bizonyára megértették, hogy az ifjú gnosztikus Szerzet modern Szellemi Iskolája - különösen Európában - az az intézmény, amelynek segítségével a hét kötelet leeresztik mai életünk börtöntornyába.

A dolog azonban egészen másképpen alakult. Amikor a nyíláson lepillantó urak egy ideig derültek a mi tolongásunk láttán, egy nagyon öreg úr csendet parancsolt nekünk. Mihelyt valamelyest elcsitultunk, a következőket mondta (ha sikerült jól észben tartanom):

Ha az ember nemzetsége
emelkedne jó magasra,
Anyám erejétől joggal
annyi minden jót kaphatna.
Ha azonban engedetlen,
aggodalom, bú a sorsa,
sötét éjnek örök rabja.

De az én szerető Anyám,
nagy baj láttán irgalmas ám,
legszebb kincsét annak adja,
ki a világosságot kutatja.
De kegyelmében, s ritkán teszi,
nem akarja fecsérelni,
hogy ember igaznak lássa.

Dicső ünnepre készülünk,
s hogy örömmel ünnepeljünk,
ma Anyánk dicséretére
nagy jótettet viszünk végbe:
hozzátok kötelet eresztünk,
aki képes megragadni,
azt szabadon eresztjük.

Alig hangzottak el az utolsó szavak, amikor az idős hölgy megparancsolta szolgáinak, hogy a kötelet hétszer eresszék le a börtönverem aljára, s aki megragadja, azt húzzák fel. Istenem, csak le tudnám írni, mi robbant ki erre itt lent! Mindenki meg akarta ragadni a kötelet, s ezzel csak a többieket akadályozta. Hét perc múlva azonban egy csengő jelére négyet húztak ki az első kötéllel. En a kötélnek még közelébe sem jutottam, mert, mint mondtam, szerencsétlenségemre a fal egyik kövén álltam, a kötelet pedig középen engedték le.

Másodszor is leeresztették, de mert soknak a lánca nehéz, karja meg gyenge volt, lezuhanva olyanokat is magukkal rántott, akik egyébként esetleg rajta maradtak volna. Hát igen: sokakat húztak le olyanok, akik maguk nem tudták elérni a kötelet. Még nyomorúságos állapotukban is annyira irigykedtek egymásra. En azonban azokat szántam meg legjobban, akik olyan súlyosak voltak, hogy karjuk is kiszakadt, s így szintén nem voltak képesek feljutni. így történt, hogy az ötödik kötélig csak néhányat sikerült felhúzni. Mert mihelyt elhangzott a jel, a szolgák a kötelet oly gyorsan húzták, hogy a legtöbben egymás hegyén-hátán lebukfenceztek. Az ötödik kötél így teljesen üres volt, úgyhogy velem együtt sokan kételkedtek a megszabadulásban, s Istenhez könyörögtünk, hogy irgalmazzon nekünk, s ha lehetséges, váltson meg minket ettől a sötétségtől. Mire néhányónkat meghallgatott. Mert amikor a kötél hatodszor jött le, jó néhányan meg tudták ragadni, s ami-

kor a felfeléhúzásnál ide-oda lengett, bizonyára Isten akarata szerint nekem is közelembe került. Gyorsan elkaptam, úgyhogy legfelül lógtam rajta. így végül várakozásom ellenére szerencsésen kikerültem a veremből. Ennek annyira örültem, hogy nem is éreztem a sebet a fejemen, amit a felhúzásnál egy hegyes kő okozott, míg hetedszer a többi megszabadítottál együtt segítenem nem kellett az utolsó kötél felhúzásánál (ahogyan ez az előző esetekben is mindig így volt). Ennél az erőlködésnél aztán a vérem a ruhámra folyt, erre azonban örömömben nem is ügyeltem.

Amikor a kötelet utoljára is felhúzták, s a legtöbben rajta függtek, az idős hölgy félretetette a kötelet, s aggastyán fiával (akin nagyon csodálkoztam) közöltetett valamit a lent maradt foglyokkal. Az rövid gondolkodás után a következőket mondta:

Gyermekeim, amint vártuk,
teljesült a dolog végül.
Ezt társaitoknak szánták
jó Anyámnak kegyelméből.
Ne irigyeljétek őket!
Boldog időszak kezdődhet,
gazdag-szegény nem lesz most már,
ember emberhez szegődhet.
Akinek sok munka jutott,
támogassa is a dolgot.
Építkezést bizonyítson,

aki sokkai megbízatott.
Hagyjátok hát a kesergést,
bírjatok ki néhány napot!

Amikor befejezte, a tetőt újra rátették a nyílásra, és a tornyot lezárták. Aztán megint megfújták a trombitákat és verték a dobokat, de nem olyan erősen, hogy ne hallhattuk volna a foglyok keserves jajveszékelését, s én szánalmamban nem tudtam visszatartani a könnyeimet. Ekkor az idős hölgy és a fia beleült a készen tartott karosszékekbe, s a hölgy megparancsolta a megmentettek megszámlálását. Amikor a számot meghallotta és felírta egy aranysárga táblácskára, mindegyikőnk nevét megtudakolta, melyet egy apród szintén feljegyzett. Mialatt szemügyre vett minket, úgy hallottam, hogy fiának azt mondta sóhajtozva: »0, mennyire sajnálom szegényeket a toronyban. Bár megengedné Isten, hogy mindet megválthassam!« Mire fia azt felelte: »Anyám, Isten így rendelte, s nem ellenkezhetünk Vele. Mert ha mi mind urak lennénk, lenne minden java velünk, s mind az asztalnál is ülnénk, ki tálalna hát fel nekünk?« Az Anya erre hallgatott. Nemsokára azonban azt mondta: »Akkor szabadítsátok meg ezeket a béklyóiktól«, amit gyorsan meg is tettek. Rám majdnem utoljára került sor: a többiekre nem ügyelve, nem tudtam magam visszatartani, s az idős hölgy előtt mélyen meghajoltam, Istennek köszönetet mondván, hogy akarata szerint, a hölgy által, atyai kegyességgel kivezettetett a

sötétségből a világosságra. A többiek is követték példámat. Végül mindegyiknek arany emlékérmét adtak útipénznek, aminek egyik oldalába a felkelő nap volt vésve, a másikba meg - ha jól emlékszem - három betű: D.L.S. (Deus Lux Solis: Isten a nap világossága).

Ekkor aztán szabadok voltunk és visszatérhettünk munkánkhoz azzal a megbízással, hogy Isten dicsőségére szolgáljuk felebarátainkat, és hallgassunk arról, amit ránk bíztak. Ezt ünnepélyesen megígértük, s elváltunk egymástól.

A béklyók okozta sérüléseim miatt azonban nem tudtam eléggé haladni, s mindkét lábamra sántítottam. Az idős hölgy ezt hamarosan észrevette, s magához intett: »Fiam, ne törődj ezekkel a fogyatékosságokkal, hanem gondolj gyengéidre, s adj hálát Istennek, hogy már ebben az életben megengedte neked, hogy hiányosságaid ellenére ilyen nagy megvilágosulásban részesülj. Tartsd meg ezeket a sebeket az én kedvemért.«

Erre újra felharsantak a trombiták, mire ijedtemben felébredtem.

Csak most vettem észre, hogy mindez csupán álom volt, amely azonban annyira belevéződött tudatomba, hogy továbbra is aggódtam, s úgy tűnt, mintha érezném a sebeket a lábaimon. Bárhogyan is, megértettem, hogy Isten kegyelméből résztvehettem egy titokzatos és rejtett menyegzőn, amit Isten Őfenségének gyermeki bizalommal meg is köszöntem, és arra kértem, hogy továbbra is tartson meg az Őiránta érzett tiszteletben,

szívemet naponta töltse el bölcsességgel és belátással, s ha nem is érdemlem meg, vezessen el kegyesen a kívánt véghez.

C.R.C. alkémiai menyegzője

5

A megmentő kötél

Megbeszéltük, hogy milyen körülmények között és milyen lények érdekében végzi munkáját a modern Szellemi Iskola. Ez egy hétszeres munka, az a hét kötél, amelyet a sötét börtönbe eresztenek le.

Kötél alatt mágneses erővonalat értsünk, mágneses erőáramlatot, amelynek segítségével a munkát végzik. Láttuk, hogy az emberiség a vérgyengülés miatt új mágneses erőkre kezd fogékonnyá válni, vagy azokat legalább is bizonyos mértékig észlelni. A vérnek, ezt Önök esetleg tudják, hét nézete van, hét tényezőből áll. A vérelgyengülés fajtái így szintén hétfélék lehetnek. Hét irányba megy tehát az emberek törekvése is, hét viszálykodó csoport van, s így a hétszeres tevékenységű szerzetnek az emberekkel hétféle találkozási lehetősége van.

Elképzelhetik, hogy a világon hét Szellemi Iskola van, hogy, amennyiben lehetséges, mind a hét embercsoportért tehessünk valamit, s hogy ezek szerint vannak olyanok, akiknek egészen más oldalról kell kezdeniük.

A börtönveremben küszködő csoportok minden törekvő emberének így adnak alkalmat a halál béklyóitól való megszabadulásra.

A hét kötelet nem egyszerre eresztik le. A hét, különböző mágneses erővonalat egymás után folyamatszerűen teszik hatásossá, hogy jó választék és igazságos fejlődés legyen az eredmény. Ez világosan kitűnik a tényből, hogy Rózsakereszt Krisztián csak a hatodik kötelet tudta megragadni, mert egy kövön állt a börtön falánál. Ez azt jelenti, hogy Krisztus erejében és a Szent Szellem

által lehetett kihúzni, célszerű fáradozásának megrendíthetetlensége miatt.

Öt leeresztés után csak keveset, nagyon keveset tudnak felhúzni. Először is a viszály miatt, ami a szüntelen tettlegességekben bizonyosodik be, amely az irigység és gyűlölet következménye. Másodszor pedig azért, mert öt mágneses erővonal (hétből) csak keveset képes felhúzni. Ennek az öt vércsoportnak a tagjai ugyanis még annyira a természethez vannak kötözve (láncaik nehezek, karjaik gyengék), hogy nem lehet még segíteni rajtuk, holott vérük állapota miatt már észlelnek valamit a világosságból, és valamelyest reagálnak rá. De ezeknek is eresztenek le kötelet, hogy meglegyen az esélyük, mert az »egyforma esélyeket mindenkinek« a Rend egyik szabálya.

Rózsakereszt Krisztiánt a hatodik kötéllel húzzák fel, s esetleg idegenkedünk a ténytől, hogy egy hegyes kő véresre sebezte a fejét, amit azonban csak akkor vett észre, amikor a hetedik és utolsó kötél felhúzásánál segített a többieknek, s vére - a megerőltetés miatt - ruhájára csepegett.

Ha a Szellemi Iskola új mágneses világossága eltalálja szívatomunkat, és - mint Rózsakereszt Krisztián - a hatodik vércsoporthoz tartozunk (ebben a csoportban az emberszeretet és a felebarát szeretete áll a központban), akkor a fejnek egy ilyen sebe már elvégzi a normális dialektikus erővonalaktól való feloldozást, megszabadítást. Ez a jelkép azt ábrázolja, hogy a lélek ablakáról elveszik az akadályokat.

Amikor a kötelet utoljára is felhúzták, akkor a börtönt egy időre újra lezárták.

Ebből meg kell tanulnunk, hogy a hétszeres Szellemi Iskola nem működik szakadatlanul, hanem bizonyos időszak után, a feladat teljesítése után visszavonják, hogy később, a helyes pillanatban egy újabb csoport képviseletében újra megjelenjen. Ezért beszélünk most

A mentő kötél

modern Szellemi Iskoláról. A munkaidőszakok között mindig van bizonyos szünet, amikor a külső munka szünetel, hogy később egy új iskola frissen és erőteljesen kezdhessen.

A zárási döntést az idős hölgy fia jelenti be. Ez »az özvegy fia« meghatározásra emlékeztet. Az özvegy fiai a megszabadítottak, beavatottak, az egyetemes élet társtulajdonosai, akik az emberiség megmentésén dolgoznak. »Az özvegy fia« egy képlet. A bukott emberiség egykor egy tiszta erőtér része volt, amelyet »Anyának« is neveztek. Ez az erőtér az isteni bőséggel, az isteni Atyával való egységből állt és élt. A bukás bekövetkeztével ezt az anyateret elválasztották az Atyától, s özvegy lett. Az anyatér a széttört egység helyreállítására, az elveszettnek a megtalálására törekszik. Akik ebben segítenek, akiket erre kiválasztottak, azokat nevezik »az özvegy fiainak«. Erről beszél Hírám Abiff legendája is. És Lukács (7) is pompás történetet mond az özvegy fiáról, a naini fiatalemberről. Nain legelőt jelent, tehát a szerzet egyik munkahelyét, és ott - így a történet - meghalt az özvegy fia. Ekkor jön Jézus és feltámasztja halottaiból. »És a megholt felült, és szólani kezdett; és odaadta őt az anyjának^

Ha az özvegy fiai befejezik tevékenységüket, akkor ezt közlik, bátorításként: »Ne keseregjetek, mert csak néhány napról van szó. A boldog idő, amikor újra mindenki egyenlő (nem dialektikusan, hanem új értelemben), rövid idő múlva újra eljön!«

Elérzékenyülhetnénk, s azt mondhatnánk, mily rettenetes, hogy a bukott emberiség megmentése olyan akadozva folyik; de be kell látnunk, hogy akinek a tevékenység időszakában a vére állapota miatt nem lehet segíteni, annak szüksége van a Gnózis megmentési kísérleteinek szabályos ismétlésére. Az emberek vérének olyan állapotban kell lennie, hogy a világosság befolyására reagálhasson, s elegendő erővel is kell rendelkeznie, hogy

a szervezetben érvényesülhessen.

C.R.C. aztán azt álmodja, hogy a sötétségből kimenteiteket megszabadítják láncaiktól és arany érmét kapnak az útra. Az érme egyik oldalán a kelő nap van, a másikon három betű: D.L.S.

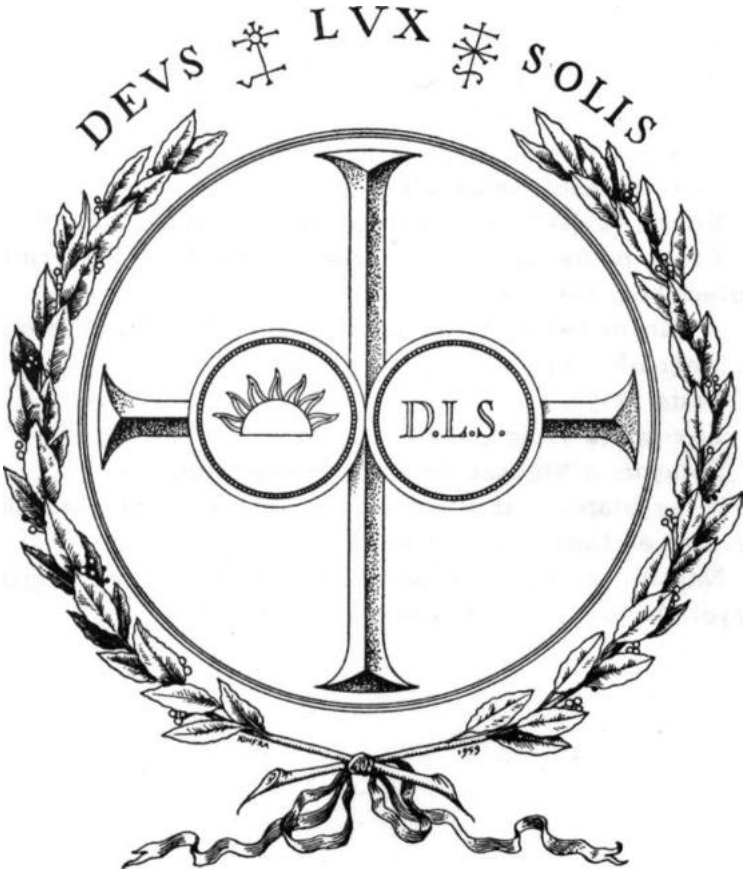

C.R.C. úti pénze

Ezután minden megszabadult visszatérhetett a munkájához azzal a megbízással, hogy Isten dicsőségére szolgálja a felebarátot, s hallgasson arról, amit rábíztak. Ezt meg is fogadták.

Erre újra felharsantak a trombiták, amire C.R.C. felébredt és megértette, hogy tehetetlenségről szó sem lehet. Aki ugyanis megkapja a Rend jelét, az ugyanabban a pillanatban új lehetőséget is kapott. A múltat lezárták, s béklyóit feloldozták.

Ekkor útravalót kap. Egyrészt, az »egyik oldalon«, a kelő hajnal, az új reggel fénylik. Az utazónak erre a napkeltére kell fordítania iránytűjét. Másrészt, »másik oldalon« a három betű van D.L.S. (Deus Lux Solis), amivel azt közlik, hogy a jelöltet testileg összekötötték a Gnózissal (Deussal).

Ennek megfelelően új életvilágosság (Lux) van őbenne.

Ezzel pedig az új Szerzethez tartozik, a Fraternitas Solarishoz, tehát a Naphoz.

A három betűt Atyának, Fiúnak és Szent Szellemnek is lehet olvasni:

Deus: Atya,

Lux: a Fiú világossága,

Solator: a Vigasztaló ereje és kegyelme.

Ezen az alapon, az ilyen alapon mindenki megkezdheti az utat és fáradozását siker koronázhatja.

Nagyon reméljük, kedves olvasónk, hogy ezek segítségével Ön is hozzájuthat életútja kulcsához.

Ezután kezdtem felkészülni az útra. Felöltöttem fehér vászonruhámat, derekamat körülöveztem a vérvörös szalaggal, amelyet keresztben átvetettem a vállaimon. Kalapomra négy vörös rózsát tűztem, hogy így hamarabb meglássanak a tömegben. Utravalónak kenyeret, sót és vizet vittem, melyeknek valaki tanácsára, akinek ezt tudnia kellett, bizonyos esetekben jó hasznát vettem. Mielőtt azonban elhagytam volna kis kunyhómat, letérdeltem, teljes felszereléssel, menyegzői ruhámban, s kértem Istent, hogy bármi történjen, jó véghez vigyen engem. Ezután Isten előtt megfogadtam, hogy ami kegyelme folytán megnyilvánul nekem, azzal nem próbálok magamnak tekintélyt és dicsőséget szerezni a világon, hanem csak az O Nevének dicsőítésére és felebarátaim szolgálatára használom azt.

Ezzel az ígérettel és jó reményben, nagy örömmel hagytam el cellámat.

C.R.C. alkémiai menyegzője

6

C R C. útra készül

Az első nap tapasztalatai és mindenekelőtt álma alapján C.R.C. tudja, hogy a titokzatos és rejtett menyegzőhöz való közeledését engedélyezik. A menyegző ünnepére szóló meghívó nem külső esemény, hanem nagyon mély, belső tapasztalat. Ezért ennek megfelelő belátás érlelődik meg benne, amelyet az elbeszélés álomnak ecsetel.

Nagyon jól tudjuk, hogy a belátás rendkívül fontos. Egy folyamatba belelátni, amit még át kell élni, már magában is élmény. Meg kell tanulnunk, hogy mi a különbség az ésszerű felfogás és az itt szóban forgó belátás között.

Az ésszerű felfogás egy dialektikus agytevékenység, az emlékezet bizonyos feltöltése. Ez a természetszülte ember tudati folyamata, amely többek között vérbirtokon alapul; a vér pedig annak az egyik nézete, ami az életünket látja el lélekkel.

Az agy a legfurább dolgokkal töltheti meg az emlékezetet, esetleg a legnagyobb bolondságokkal, olyan dolgokkal is, amiket az ember egyszerűen vél, vagy elfogad, amit azonban később fel kell adnia. Az ész tudása ezért soha sem bölcsesség. A nagyon eszes ember semmiképpen sem bölcs ember. Életét észtudása birtokában irányítja, amit az emlékezetében tárolt. Az éntudat együttműködést hozott létre a fej, és a máj-léprendszer között. A vériélek a közvetítő, a szív csak vérszivattyú.

Igazi emberlét csak az igazi lélek vezetése alatt le-

hetséges. Az igazi lélek csak akkor dolgozhat, ha van elég tapasztalata, s csak tapasztalat árán érik meg a belátás. A belátás tehát belső birtok. És csakis ilyen belső birtokból lehet és szabad az agyat az eredetileg tervezett módon megindítani, működtetni, s az emlékezetet megszabadító módon feltölteni. Ugyanez érvényes egy másik központra is, amelyet bölcsességközpontnak neveznek.

A modern látszatembernek nagyon nehéz beleképzelnie magát ebbe a helyzetbe. Mert az egész dialektika olyan képességekből él, amelyek a tapasztalatból nem merítenek léleknyereséget, a tapasztalatot helytelenül alkalmazzák, s teljesen az önérvényesítő, önző élet szolgálatába állítják. A dialektika így egy természettörvény ellen próbál harcolni, s az igazi életet oktalan akarat- és gondolat-tevékenységgel az énközpontú élet szolgálatába próbálja kényszeríteni. Ennek a következménye nyomor, fáradalmak és bosszúság, és a való lélek állandó fogsága; mert a dialektikus ember vérlelke csak szervi szerepet tölt be, és a test alkatrésze. A személyiség teste a kényúr alatt, az »én« ostora, az agytudat igája alatt görnyed. Lélektudatról így szó sem lehet. Az igazi lélek egy elveszett kincs, olyan szerv, amelyet soha sem kezdtek arra használni, amire szánták, amely soha sem kapott kibontakozási lehetőséget.

Most már valamelyest világos az olvasónak, hogy ha alkémiai menyegzőről, valóban halhatatlan emberről, új emberiség feltámadásáról akarunk beszélni, akkor ennek résztvevőit, az ehhez tartozó embereket először valóban élő lélekszervezettel kell ellátni. Az oly régóta rejtett és megsérült lélekszervnek újra élnie kell. A lélek holt szemeinek újra világítaniuk kell. Meg kell születnie az igazi lélektudatnak, mely az agytudattal szemben tekintélyt képvisel. Csak akkor lesz lehetséges az átalakulás, a transzfiguráció.

Az embert ugyanis a korszakok óta létező esztelen

és erkölcstelen tudat annyira károsította, elrontotta, hogy az egész személyiség a faj alapjaiig, a magjáig elfajult és embertelen lett. Ezért kell először az igazi lélektudatot felélesztem és megszilettetni. Csak akkor kezdheti a lény a személyiségben okozott nagy károk után a helyreállítás munkáját elvégezni.

Ezt a helyreállítást nevezik alkémiai menyegzőnek, amit pedig az igazi lélek születésével, Betlehemmel kell kezdeni. A lélekszületés alapjában véve az alkémiai menyegző első napján történik meg. Ehhez a jelöltnek először is belátással kell rendelkeznie, amit nem az ész vezetése alatt nyert el. Ez a belátás a vér új állapota miatt alakul ki, amit viszont a gnosztikus sugárerők, az igazi lélekáramlatok vérbehatolása okoz. Az erre való reagálás a vágyakozásból keletkezik, a vágyakozás pedig kemény tapasztalatokból; jelenlegi, időszerű tapasztalatokból, és esetleg előző életek tapasztalataiból, amelyek az aurikus lényből jönnek, tehát nem a szülőktől öröklődtek.

Az ilyen vérvágyakozás miatt tesz az ember szert gnosztikus befolyásokra. Akkor a szív már nem csak szivattyú. Ha pedig ezek a gnosztikus befolyások bekerültek, felvétettek a vérbe, akkor befolyásolhatják az agytudatot és legyőzhetik azt, hogy az alárendelje magát, s hagyja, hogy az új vérbefolyások vezessék. Ez a hatás az új lélekszületési lehetőség kialakulásának az első jele, a lélektudat első jelensége. (Az agyalapi mirigy az agytudat esetében a fejen keresztül dolgozik, a lélektudat esetében pedig a szív rózsájával működik együtt.) Ezért van az, hogy az alkémiai menyegzőre való kinevezés, meghívás a vágyakozásból születik meg, egy olyan folyamatból, amely belátást kelt. C.R.C. ezt álom formájában mondja el nekünk. Ebben a folyamatban a tanuló ezt a hivatást mintegy esélyekben tanulja meg látni és átélni, s a tervet szívvel és fejjel megérteni. így növekszik a belátása. Ennek a birtoknak aztán elég erősnek

kell lennie, hogy kialakulhasson a megszabadító cselekedet.

És ez az alkémiai menyegző első napjának a vége.

A tanuló megérti, belül tapasztalja, hogy a Gnózis kegyesen megengedi neki a rejtett menyegzőn való részvételt. Ezért tele van bizalommal és hálával, s elhatározza, hogy bejárja az utat.

A fenti magyarázat alapján kövessük most C.R.C. elbeszélését a tanuló állapotának bizonyítékaként. »Bárhogyan is, megértettem, hogy Isten kegyelméből résztvehettem egy titokzatos és rejtett menyegzőn, amit Isten Őfenségének gyermeki bizalommal meg is köszöntem, és arra kértem, hogy továbbra is tartson meg engem az Őiránta érzett tiszteletben, szívemet naponta töltse el bölcsességgel és belátással, s ha nem is érdemlem meg, vezessen el kegyesen a kívánt véghez.

Ezután kezdtem felkészülni az útra. Felöltöttem fehér vászonruhámat, derekamat körülöveztem a vérvörös szalaggal, amelyet keresztben átvetettem a vállaimon. Kalapomra négy vörös rózsát tűztem, hogy így hamarabb meglássanak a tömegben. Utravalónak kenyeret, sót és vizet vittem, melyeknek valaki tanácsára - akinek ezt tudnia kellett - bizonyos esetekben jó hasznát vettem. Mielőtt azonban elhagytam volna kis kunyhómat, letérdeltem, teljes felszereléssel, menyegzői ruhámban, s kértem Istent, hogy bármi történjen, jó véghez vigyen engem.«

C.R.C. fehér vászonruhája annak a jele, hogy megtisztult, és így az eljövendő folyamatokra felkészült. Ezt a vérvörös szalag bizonyítja, mely kétszer érinti a szívszentélyt, továbbá a vállak két pontját, és a májlép-rendszert is. Ebből következően a vériélek teljesen megnyílt a Gnózis számára.

A négy rózsa az épület négy sarkát jelöli Jézus Krisztus szegletkövén: a megrendíthetetlen odaadást, tevékeny intelligenciát, alkotó összhangot valamint pa-

pi életmódot és szolgálatkészséget, amely az új lélekerőn alapul és amelyet az új lélekerő tesz fényessé. Aki ezt a négy rózsát tűzheti a kalapjára, vagyis aki ezt bizonyítja az életével, azt a tömegben mindenképpen észreveszik.

A gnosztikus misztériumok az ilyen emberrel a folyamatot természettörvényszerűen folytatják. Tovább halad erőről erőre.

így, ebben az állapotban végződik az első nap. C.R.C. megfogadja Isten előtt, hogy amit megnyilvánítanak neki, azt nem saját hasznára, hanem Isten nevének dicsőítésére és felebarátja javára fordítja. Mert ez az új létállapot, az új vérállapot, a rózsák birtokának a jele.

így megy C.R.C. a második nap felé kenyérrel, vízzel és sóval, a háromszoros életútravalóval, amely eddig a pontig vezette. Az útravaló jelentését még megbeszéljük.

Az alkémiai menyegző második napja

A második nap

Alig értem ki az erdőbe, máris úgy tűnt, mintha az egész ég és az elemek is erre a menyegzőre díszítették volna fel magukat. Úgy véltem, hogy a madarak édesebben énekelnek, mint máskor, s a szarvasok is oly vidáman ugrándoznak, hogy öreg szívem repesett az örömtől. Ösztönösen, magam is hangosan énekelni kezdtem:

Madárkáim örvendjetek,
Teremtőnket dicsérjetek.
Tisztán csengjen éneketek:
fenséges az Istenetek.
O készíti ételteket,
s idejében ad ennetek.
Ezért hálásak legyetek!

Nem kell nektek mérgelődni,
Isten előtt tiltakozni;
nem rossz ám madárnak lenni,
Atyánk mindent jól teremtett;
bölcs, hogy madár nem ember lett!
Csend legyen, mert ezt így kellett -
Örülhetsz, hogy csepp a terhed!

Mit tegyek én, föld lakója?
Kell Istennel vitatkozni?
Eg hatalmát ostromolva,
Nagy Művésszel párbajozni?

Nem hat Őrá semmi kényszer,
mehet, kinél rossz a módszer -
ember, légy megnyugodva!

Nem császárrá tett épp téged -
nem sértődhetsz meg evégett!
Hisz a nevét megvetetted -
valld be, gonosz, kinevetted!
Fut előle sötétséged,
látja szívedet, vesédet.
Nem kell Istent sértegetned!

Ezt szívből énekeltem, hogy csak úgy zengett tőle az erdő, s utolsó szavaimat a hegyek is visszhangozták. Végül szép, zöld ligetet pillantottam meg, s az erdőt elhagyva arra tartottam. A ligetben három magas, gyönyörű cédrusfa állt, melyeknek széles koronája hűsítő árnyékkal kecsegtetett. Ennek nagyon megörültem, mivel - ha még nem is tettem meg hosszú utat - heves vágyakozásom hamar elfárasztott. A fák felé siettem, hogy kissé megpihenhessek. Ahogyan azonban közeledtem, szemeim az egyik cédrusra erősített táblácskán akadtak meg. Hamar megállapíthattam, hogy a kis táblára, finom betűkkel, a következőket rótták:

»Isten oltalmazzon, vándor! Ha valaha is eljutott volna hozzád a király menyegzőjének híre, akkor gondold meg a következőket:

Négy út közül választhatsz, amit a vőlegény itt ajánl

neked. A király kastélyát mind a négyen elérheted; de csak akkor, ha nem tévedsz le róluk.

Az első út rövid, de veszélyes; mert tele van szirtekkel és szakadékokkal, amelyekben halálra zúzhatod magadat.

A második hosszabb, mert kerülőket csinál, de soha sem vezet félre. Sima út és kényelmes, ha az Iránytűt figyeled és sem jobbra sem balra nem hagyod elcsábítani magadat.

A harmadik a valóban királyi út, mert szívedet sok pompás örömmel és színjátékkal vidítja. Ezt ugyan máig is alig sikerült ezrek közül egynek is bejárni.

A negyedik úton halandó nem érhet célhoz, mert az út kimerítő, s csak elnyűhetetlen testek bírják ki azt.

Válassz tehát! Melyik útra térsz? Aztán egy lépést se térj le róla. Tudnod kell azonban, hogy az utat, amelyikre térsz, sorsod elháríthatatlanul neked szánta; továbbá - hogy ha kedves az életed - egyetlen lépést sem mehetsz visszafelé.

Ezt kell tudatnunk veled. Ha figyelmeztetésünket nem veszed figyelembe, akkor a legnagyobb veszélyek közepette, keseregve járod majd utadat. Ha viszont királyunk törvényeivel szemben a legcsekélyebb mértékben is vétkesnek tudod magad, akkor inkább fordulj meg, amíg nem késő, és siess haza ugyanazon az úton, amelyiken jöttél!«

C.R.C. alkémiai menyegzője

7

A négy út

Az alkémiai menyegző első napja beteljesedett, s Rózsakereszt Krisztián nagy örömmel hagyja el celláját, hogy útra keljen a menyegzői terem felé.

Az első napnak az volt a célja, hogy megszabadítsa őt láncaitól. A láncoktól akkor szabadultunk meg, ha a lélek, a vérfluidummal kezdve, lényét eléggé megerősítette a főszentélyben, hogy az ember így kifejleszthesse a szükséges mennyiségű erőt, s ezzel mindent megtehessen, amire az utazással kapcsolatban szükség van, amit az út megkövetel tőle.

Már tudjuk: az erő nem jön meg minden további nélkül egy elhatározás, vagy kieszelt terv, vagy indulat következtében, hanem a vérben és tudatban meglévő lélekminőségből kell meríteni. Mihelyt a lélek vezet minket (a vérben lévő gnosztikus bőség segítségével), megszabadultunk minden elemi lánctól, s az utat, a folyamatot meg lehet kezdeni.

A legelemibb láncoktól való megszabadulás azonban még nem jelenti azt, hogy az ember a menyegző útján túl van minden nehézségen. Ezt hinni nem lenne okos dolog. Helyzetünk ebben az időpontban még egyáltalán nem eszményi - mert anyagból születtünk; de az eszmény megvalósításának lehetősége kialakult. A folyamat megvalósítása pedig szinte utazás, Betlehemből Golgotára vezető út.

Nem nagyszerű-e, ha az ember a fellépő nehézségek láttán azt mondhatja: »Ezek a nehézségek fennállnak, nem tagadom, de nem uralkodhatnak rajtam, mert ren-

delkezem a belső erővel, amellyel áthatolok rajtuk«? Akkor nem kell félni vagy aggódni, hanem megvan a belső nyugalom, biztonság és a tudás, hogyan kell a hajót kormányozni a zátonyok között.

A láncoktól való megszabadulással kapcsolatban mégis van egy probléma, s ezzel is részletesebben foglalkozik a második nap. Egyesek például természetszülte erejükkel nagyon magabiztosnak és erősnek érzik magukat. Azt mondják: »En mindent megtehetek és mindent tudok, mindenre képes vagyok, engem semmi sem akadályozhat«. Jelenleg van egy dialektikus nevelési módszer, amellyel már a gyereket nagyon magabiztossá akarják tenni. Ez azonban csak dialektikus kultúra, s tudatlanságon és erőszakon alapul.

Ezt a természetben-erős, magabiztos állapotot könnyen össze lehetne téveszteni a kötöttségektől és láncoktól való szabadsággal, s a jelöltnek az lehet az érzése, hogy belsőleg felvértezve áll minden nehézséggel szemben a Gnózis értelmében. Az ösvény jelöltjének ezért jól kell tudnia, hogy mit jelent a láncoktól való megszabadulás. Ezt tapasztalatból meg kell tanulnunk, belátnunk, hogy a vérünkben legyen. Csak így állapíthatjuk meg, hogy túljutottunk-e az első napon.

C.R.C. tehát nagy lelkesedéssel és örömmel, énekelve indul útnak. Először erdőn megy keresztül, majd szép, zöld ligethez ér. Itt három magas, pompás cédrusfa áll, Egyikükön tábla tájékoztat a négy út felől, amelyeken el lehet jutni a menyegzői terembe.

Itt keletkezik első nehézsége. Melyik utat válassza? Mindnek megvan az előnye és hátránya. Azt látjuk, hogy C.R.C. tétován megáll, s nem tudja mit tegyen. Az álom biztonsága, a tudat, hogy a láncoktól megszabadult, megnyugtatja ugyan, de ebben a helyzetben úgy látszik, hogy útjára vonatkozó helyes belátása még nincsen.

Nézzük meg a helyzetet alaposabban.

Az utazás kezdete

Világossá vált, hogy a léleknek tapasztalati tudásból és új tudatból kell élnie. Tapasztalatokból következtetéseket lehet levonni és ezekből bizonyos belátásra szert tenni az eljövendő dolgokat illetően. Ennek megfelelően fel lehet állítani a helyes út irányvonalait. így indul el C.R.C. is, mert tudja, hogy útnak eredhet. Maga az út azonban még nem tartozik a tapasztalataihoz! Csak irányvonalat követ.

Ha valaki tapasztalatai folytán irányvonalakat határozhat meg, akkor a sikert illetően tele van reménnyel. Ezt jelenti az, hogy C.R.C. az erdőből zöldelő síkságra megy. Az elbeszélés zöld ligete a remény jelképe. Ebben a jó hangulatban siet a három cédrushoz, hogy árnyékukban valamelyest megpihenjen.

Mit jelképez ez a három cédrus? Tudjuk, hogy Salamon templomát cédrusfából készítették. A cédrus a szentírásban nagy szerepet játszik. A legszebb, legnemesebb és legerősebb anyag jelképe, amit építésre lehet használni. A remény zöld ligetének három cédrusa így szentélyt, belső szentélyt képez. Az univerzális megvalósulás mágikus szőnyegének háromszögéhez hasonlíthatnánk ezt, s a Gnózis három elsődleges nézetét képezi, ami megnyilvánul:

1. a vérben,
2. a megérintő világosságban,
3. a megszabadító belátásban.

C.R.C. a remény vezetése alatt a számára megnyilvánuló háromszögre összpontosul. Ebben a belső szentélyben lakozhat a Gnózis, ezt használatba veheti. S mivel erre összpontosul, útja elején megtalálja az úgynevezett Tabula Mercurialist, az utasítások tábláját, tehát a benne megszólaló új belátást. A lélek hangja utasításokat ad neki, amit azzal kezd: »Isten oltalmazzon, vendég! Hallottál az ösvényről, a király meghívott. Figyelmedet most a négy útra irányítsd.

Az első rövid, de veszélyes.

A második hosszú, sima és könnyű, ha hagyod, hogy iránytűd vezessen, és sem jobbra, sem balra nem térsz el. De ez az út kerülőket tesz!

A harmadik a valóban fejedelmi út, de ez eddig ezrek közül egynek is alig sikerült.

A negyediken halandó nem járhat, mert csak elnyűhetetlen testtel lehet azt átvészelni.«

Miféle utak ezek, hogy ilyen nehezek és veszélyesek? Vegyük figyelembe a tényt, hogy csakis a sorsunk által meghatározott útra térhetünk, amelyre érettek lettünk, amely a mi helyzetünkre van hangolva.

De hogyan tudhatjuk meg, hogy melyik út ez?

Hogyan sikerül C.R.C-nek leküzdenie zavarát, s hogyan jut ezen a ponton tudatosan új tapasztalat birtokába?

E sorok olvasása után minden örömöm elillant, s keservesen sírni kezdtem, holott az előbb még oly vidáman énekeltem.

Láttam ugyan három utat magam előtt, s azt is értettem, hogy az adott időpontban szabad lesz egyet választanom, de féltem, hogy a sziklás, szakadékos útra tévedek, s szerencsétlenül halálra zúzom magamat; vagy ha a hosszú utat kapnám, akkor esetleg letévednék róla, vagy a végeláthatatlan utazás folyamán valamiképpen szerencsétlenül járnék; azt sem remélhettem, hogy éppen én lehetnék ezrek közül az, aki a fejedelmi utat választhatja. A negyedik ösvényt is láttam, de ez annyira tele volt tűzzel és füsttel, hogy a közelébe se merészkedtem volna. Hosszan mérlegeltem, hogy visszaforduljak-e, vagy a négy út valamelyikére térjek. Tudatában voltam a méltatlanságomnak, ugyanakkor vigasztalt az álom. amelynek folytán megváltottak a torony börtönétől, de véglegesen mégsem mertem bízni szerencsémben.

Oly sokáig tétováztam, hogy végül nagy fáradság, éhség és szomjúság lett úrrá rajtam. Elővettem tehát kenyeremet, s felszeleteltem. Az egyik fáról meglátta ezt egy fehér galamb, melyet azelőtt nem vettem észre, lerepült, ahogyan azt valószínűleg gyakrabban tette, s bizalommal odajött hozzám, mire megosztottam vele a kenyeremet. Elfogadta, s a szép madár láttán felvidultam egy kicsit. Amint azonban a galamb ellensége, a fekete holló meglátta ezt, azonnal lecsapott, egyenesen

nekirepülve. De nem az én kenyeremet akarta ám, hanem a galambét, s ennek menekülnie kellett. Arrafelé repültek el, amerre a nap delel. Ez engem annyira feldühített és elkeserített, hogy egy pillanatig sem tétovázva a szemtelen holló után rohantam. így akaratom ellenére majdnem egy szántónyit futottam az előírt úton, míg a hollót el tudtam zavarni és a galambot sikerült megmenteni.

Csak ekkor vettem észre, hogy meggondolatlanul cselekedtem, s olyan útra tértem, amelyen letérés esetén súlyos büntetés fenyegetett. Ez még hagyján lett volna, ha nem vettem volna észre, hogy zsákocskámat a kenyérrel sajnos a fánál felejtettem, s most már nem hozhattam el. Mert mihelyt megfordultam, olyan szélvihar fújt szembe, hogy csaknem fellökött, ha viszont az úton előre mentem, nem éreztem belőle semmit sem.

Ebből arra következtettem, hogy ha a szél ellen fordulok, akkor az valóban az életembe kerülhet. Türelmesen vállaltam tehát keresztemet, s útnak eredtem - ha már így kellett lennie - hogy megpróbáljak még az éjszaka beállta előtt megérkezni.

C.R.C. alkémiai menyegzője

8

Találkozás a galambbal és a hollóval

Négy út vezet tehát C.R.C. legközelebbi céljához. Ezeket látja. Az egyik neki rendeltetett, vagyis minden embernek el kell végeznie a helyes, megszabadító cselekedetet a megszabadító lélekélet alapján.

Felmerül a fontos kérdés: Hogyan állapíthatja meg a tanuló, aki kezd lélekminőséget kimutatni, hogy mikor mi a helyes irány? Olvassuk csak el még egyszer a történet folytatását:

»01y sokáig tétováztam, hogy végül nagy fáradság, éhség és szomjúság lett úrrá rajtam. Elővettem tehát kenyeremet, s felszeleteltem. Az egyik fáról meglátta ezt egy fehér galamb, melyet azelőtt nem vettem észre, lerepült, ahogyan azt valószínűleg gyakrabban tette, s bizalommal odajött hozzám, mire megosztottam vele a kenyeremet. Elfogadta, s a szép madár láttán felvidultam egy kicsit. Amint azonban a galamb ellensége, a fekete holló meglátta ezt, azonnal lecsapott, egyenesen nekirepülve. De nem az én kenyeremet akarta ám, hanem a galambét, s ennek menekülnie kellett. Arrafelé repültek el, amerre a nap delel. Ez engem annyira feldühített és elkeserített, hogy egy pillanatig sem tétovázva a szemtelen holló után rohantam. így akaratom ellenére majdnem egy szántónyit futottam az előírt úton, míg a hollót el tudtam zavarni és a galambot sikerült megmenteni.

Csak ekkor vettem észre, hogy meggondolatlanul cselekedtem, s olyan útra tértem, amelyen letérés esetén súlyos büntetés fenyegetett. Ez még hagyján lett

volna, ha nem vettem volna észre, hogy zsákocskámat a kenyérrel sajnos a fánál felejtettem, s most már nem hozhattam el. Mert mihelyt megfordultam, olyan szélvihar fújt szemben, hogy csaknem fellökött, ha viszont az úton előre mentem, nem éreztem belőle semmit sem.

Ebből arra következtettem, hogy ha a szél ellen fordulok, akkor az valóban az életembe kerülhet. Türelmesen vállaltam tehát keresztemet, s útnak eredtem - ha már így kellett lennie - hogy megpróbáljak még az éjszaka beállta előtt megérkezni.«

Dialektikus ezotérikusok úgy vélik, hogy csak két út van: a fej útja és a szív útja; szóval az okkult ösvény és a misztikus ösvény. A megszabadulásnak azonban valójában négy útja van:

1. az ezoterikus ösvény,
2. az evolúció, azaz a fejlődés ösvénye,
3. a gnosztikus-mágikus ösvény,
4. az asztrális ösvény.

Ezoterikus út alatt itt nem az értendő, amit manapság gondolnak, vagyis az »én« edzése, és bizonyos minőségek kifejlesztése gyakorlatokkal és önkényszerítéssel, mint a jógánál, s mindennél, amit ez alatt értenek; de a kizárólag értelmi-tudományos edzés sem, amelynél a szív, a misztikus nézet marad el. Ez az út arra a lehetőségre utal, hogy az igazi belső minőség alapján, aminek a mikrokozmosz múltjából származóan már a születésnél meg kell lennie, egyetlen élet (tehát aránylag kevés idő/év leforgása alatt, és miközben minden belső minőséget megmozgatnak és bevetnek) jussanak el az abszolút önátadáshoz és gyors transzfiguráláshoz, hogy így mintegy rohammal hódítsák meg Isten birodalmát, menjenek be oda. Ezekről az emberekről mondja a szentírás, hogy a mennyek birodalmán erőszakot követnek el. Az »Alkémiai Menyegző« joggal sorolja ezeket a császárok és királyok kategóriájába. Ezen az ösvényen

azonban oly nagy veszélyek fejlődnek ki (önző énközpontúság, hiányosság, hibák elkövetésének veszélye és atomelfajulás), hogy ha ez az ösvény járható is, számunkra ennek a választását nem tanácsoljuk.

A második ösvényt az evolúció ösvényének neveztük. Azoknak az útja ez, akik a belső »ébresztőre« erős vágyakozással reagáltak, s az élet teljes megtisztítására és felemelésére törekszenek, mindennél azonban a személyiséget tartják a felemelés és művelés tárgyának. Mohón beszívnak mindent, ami szépséget, tisztaságot és belső megfinomulást lélegez, s ezzel táplálkozva, a belső élet kivirulása folyamán idővel az emberszeretet és őszinte szolgálatkészség is megjelenik. Magától értetődik, hogy az életmód ilyen megfinomítása lélekminőség-fejlődést is hoz magával, de így - megszabadító belátás hiányában - a megváltás ösvényét nem ismerik fel, s a személyiségművelés helytelen alapjain próbálnak tovább haladni. Ezen a sima és könnyű úton, amin a belátás hiánya miatt számtalan mellékútra lehet tévedni, sőt halálra menetelni, nagyon sok élet tapasztalatára van szükség, míg a tudat felismeri, hogy ennek az útnak áthághatatlan határai vannak és a lélek belefárad a végtelen ismétlésekbe és tévelygésbe, emlékezni kezd a szellemre, s végül abban kezd tájékozódni.

A Szellemi Iskolában is vannak olyan emberek, akik gyakran kitűnő belső tulajdonságaik, szeretetük és odaadásuk mellett az ösvény vonatkozásaiban tétlen szófogadásuk miatt tűnnek fel. Ebben az életmódban alig található valami önmegvalósítás. Tanulói magatartásuk kifogástalan, de éppen a nagy megvalósuláshoz szükséges belátás hiányzik még, mely a Gnózis értelmében ösztönöz önálló hatásra, tehát hiányzik az önszabadkőművesség igazi szelleme, az önmegszabadító mágikus cselekvés. Az ilyeneknek addig kell érlelődniük tapasztalatok árán, míg fel nem fedezik Rózsakereszt Krisztián megszabadító útjának követelményeit.

A negyedik út számunkra ki van zárva, mert ezt csak olyan lények járhatják be, akikről a földi halál után megmutatkozik, hogy annyi lélekminőségük van, belsőleg annyira az ösvényre irányulnak, hogy személyiségüknek egy részével fenn tudják magukat tartani a mikrokozmoszukban, s így merészelhetik az új asztráltestben az új asztrál tűzre bízni magukat.

így a harmadik út marad, a valóban fejedelmi út, a gnosztikus-mágikus ösvény, amelyiken a rózsabimbót felélesztik halálos álmából; az az ösvény, amit nekünk mutatnak. Ez a valóban királyi örömök ösvénye.

A mai napig azonban aránylag kevésnek sikerült ezt az utat a megszabadító végéig bejárni, mert az »én« sokszor becsapja az embert, s az örökkel szemben az idő rögeszméjét részesíti előnyben.

Az ember nagyon kész fáradozni a társadalmi pozícióért, hogy itt mászhasson a létrán felfelé. Ezért a legnagyobb áldozatokra képes, s a legnagyobb veszélyeknek teszi ki magát. Ez évekig jól mehet, míg a szívbaj, vagy más betegség utói nem éri.

A megszabadulás ösvényének elutasítása vagy helyeslése nem a hitetlenség vagy a hit kérdése, ahogyan gyakran állítják. Ne hagyják becsapni magukat! Az igazi emberré válásra való mély vágyakozás ez, vagy pedig annak a kívánsága, hogy az ember az animális létállapotban maradjon. Nem hiába mondja a hegyi beszéd, hogy »ahol a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is«.

A modern Szellemi Iskola teljesen a harmadik, a fenséges ösvényhez igazodik; mert a második és a negyedik út ki van zárva, míg az első csak kevés embernek való. így aztán Ön, ha tanulója ennek az Iskolának, arra készül, mint C.R.C., hogy útnak eredjen a beavatás templomához, a menyegzői teremhez.

Választás előtt C.R.C. a megoldásra vágyik, s így belső birtokához, belső értékeihez folyamodik. Eszik ebből a kenyérből, s megosztja a fehér galambbal. De

azonnal megjelenik a fekete holló is!

Ha a jelölt úton van az alkémiai menyegző felé, akkor mindig két hang beszél benne, a két természet hangja. Az új. alakuló lélektermészet a Gnózisból beszél, a régi természet pedig a dialektikus énből. Ez a kettő, ez érthető, állandó viszályban van. Teljes lehetetlenség összeegyeztetni őket. A kettő harca pedig dúlni fog, míg a régi természet el nem pusztult.

Rendkívül fárasztó és nagyon megzavaró is ezt a két hangot hallgatni. Aki belemegy ebbe, egyezkedést, középutat keres, az mindig rossz útra kerül. Bizonyos pillanatban üres a keze, vagy még rosszabb helyzetben van.

Aki ezt felfedezi és kitapasztalja, olykor sok keserűség árán, az elhatározza, hogy soha többé nem hallgat a régi hangra. Ettől kezdve mindig elutasítja a fekete hollót, az ént, az önmagát érvényesíteni akarót, és a fehér galambot, az új lélekállapotot védelmezi.

A Gnózis hangja, a világosság bennünk, soha sem veszekedik; a harcot mindig elkerüli. Csendes sugárzásra, ragyogásra korlátozza magát.

A természet hangja ezzel szemben mindig megpróbálja ezt a ragyogást, ezt a másik befolyást viszályban legyűrni, túlszárnyalni, a vezetésünket átvenni. Ez aztán belső feszültségeket kelt, mindenekelőtt azokban a pillanatokban, amikor dönteni kellene. Ha egy ilyen helyzetben a tanuló önkéntelenül, belülről a lélekhang felé fordul, tehát a benne lévő fekete hollót elzavarja, s belső minőségét teljesen fenn akarja tartani, érvényesíteni kívánja, akkor közvetlenül a jó útra tér, arra, amelyik a rendeltetésének felel meg.

E szabály alól egyetlen kivétel sincsen, ha olykor az ellenkezője látszik is igaznak. Az életre vezető ösvény megdönthetetlen törvénye, hogy annak van sikere, azé az áldás, aki a lélek hangjára hallgat, mert a lélekfejlődés soha sem az »én«-re vonatkozik, s olyan folyamat, amely az Isten által kitűzött célhoz vezet.

A megszokott »én« hangja csak képzelem; csak látszólag mutat valami célt, aztán félrevezet. Az »én« rendkívül szeszélyes, és mindig magányos, külön áll. Végül csak rom és törmelék marad. A dialektikus agytudat egy elszigetelt éntudat, az embert az egyéniesedéshez vezeti, nagy magányossághoz, s a lényt végül úgyszólván cserbenhagyja a mocsárban.

A lélektudat viszont egy nagy közösségből indul ki, amelyet Isten közösségének neveznek. Lélekerő felszabadítása ugyanakkor feltárja az egész lélekemberiség erejét, s összekapcsol minket azzal. Ha lelkünk valamelyest felébredt, akkor magához vonz bennünket Isten nagy közössége, melynek három nézetét különböztetjük meg.

Először is az Atyával, a Rózsakereszttel való közösségről beszélnek. Ez az első gnosztikus rejtély, amely a szív rózsájával, a szellem izzó szikrájával hat, amely felélesztí az igazi mentalitást.

E hatás miatt meghívnak minket Jézus Krisztus közösségéhez és összekapcsolnak ezzel, a Tiszták Közösségével, a második gnosztikus rejtéllyel, mely az új-asztrál köpennyel hat, amely az igazi irányulást kelti életre.

És ebből a hatásból fejlődik ki végül a Szent Szellemmel való közösség, a szent Grál közössége, a harmadik gnosztikus rejtély, mely az új étertesttel hat és lehetővé teszi a megszabadító, megmentő cselekedetet.

Aki megrendíthetetlenül hű marad ehhez a közösséghez önmagában, az mindig diadalt arat. Azért nevezi a szentírás ezt a háromszoros közösséget a vigasz közösségének!

így lehet mindig jó úton járni, s felfedezzük, hogy C.R.C. így cselekszik, önkéntelenül, belülről, nem valami okoskodás eredményeként; mert az önkéntelenség itt abszolút követelmény. Ha ez nincs, akkor az ember mindig kudarcot vall; akkor a cselekvés valami erkölcsteológia.

Ebben lássák a gnosztikus csoportegység alapját is,

a feltételt, amely mellett felveszik az embert az igazi lélekemberiség csoportegységébe, ahogyan például János 1. levele mondja (1:5-7): »Es ez az az üzenet, amelyet tőle hallottunk és hirdetünk nektek, hogy az Isten világosság, és nincsen őbenne semmi sötétség. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem az igazságot cselekesszük. Ha pedig a világosságban járunk, amint O maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.«

Az elbeszélésből megtudtuk, hogy C.R.C. ezen az alapon áll. Önkéntelenül a benne lévő fehér galambot védi, s így a jó úton jár. így felfedezi, hogy bizonyos pillanatban új-tudatosan olyan útra tért, amelyen neki egyetlen lépést sem engedélyeznek visszafelé.

Ez is a lélekélet ismérve. Az ebben a tekintetben elvégzett dolgok megváltoztathatatlanok.

Végül még az tűnik ki, hogy C.R.C. a kenyerét a fánál hagyta, s nem mehet vissza érte. Mihelyt megpróbál megfordulni, oly erős ellenszél fúj, hogy nem bír vele.

Ez mit akar közölni velünk?

Hogy az embernél kenyeres-tarisznya van, az ismert dialektikus szokásra utal. Amire sokszor van szükség, abbói az ember tartalékot akar magával hordani, esetlegességekkel szemben fel akarja magát vértezni. Senki sem állítja, hogy ilyesmi a haláltermészetben ne lenne sok tekintetben szükséges. Szüntelenül kell valami veszéllyel számolni - hogy például bizonyos pillanatban nincs mit enni.

Az élő lélekállapotban így viselkedni azonban teljesen fonák dolog, helytelen álláspont; mert aki a lélekből él és létezik, az az élő erő szüntelenül buzogó forrásából merít, s soha sem kerül olyan helyzetbe, ahol nem lesz kenyere. A kenyeres tarisznya, mint a tartalék tára, ilyen körülmények között teljesen fölösleges.

A lélekember ezen felül köteles mindent azonnal kisugározni és kiosztani, amit élő lélekerő képében felszabadít magában. A lélekember ezért olyan ember, aki soha sem halasztja holnapra, amit ma is megtehet. A lélekerő az Istenség örök forrásából, Isten gyermekeinek nagy közösségéből buzog.

A kenyér itt az első gnosztikus misztérium jelképe, mely a szív rózsájával működik együtt. A kenyér a vérbenszületett lélekerő terméke. A lélekerő birtoklása azt jelenti, hogy azzal az időszerű jelenben dolgozni kell, nem pedig - tipikus dialektikus módon - csak alkalomadtán.

Rózsakereszt Krisztián így halad tovább megértő megadással a megszabadító ösvény következő szakaszához.

Emlékszünk, hogy kenyérrel, vízzel és sóval indult útnak. Eljött talán a pillanat, amikor rátérhetünk, hogy Valentin Andrée mit akart ezzel mondani.

Az élet kenyere figyelmünket a fent megbeszélt első rejtélyre, a Rózsakereszt misztériumára tereli.

A korsó víz, az élet vize a második rejtély, a Tiszták Szerzetének rejtélye.

Az élet sója figyelmünket a harmadik rejtélyre, a szent Grál misztériumára hívja fel.

Aki bement ebbe a három rejtélybe, aki így indul útnak kenyérrel, vízzel és sóval, az valóban ünnepelheti a szent úrvacsorát, ezt kioszthatja, s képes megvalósítani a feltámadást, feltámadását az Arany Fejben, a modern Szellemi Iskola élő testének ötödik nézetében.

Holott gyakran tűntek fel látszólag mellékes utak, iránytűm segítségével mindig sikerült megtartanom a helyes irányt: mert egyetlen lépést sem akartam eltérni a meridiántól, ha az út olykor olyan nehéz és úttalan volt is, hogy már kételkedni kezdtem. Útközben újra meg újra a galambra meg a hollóra gondoltam, anélkül hogy értettem volna a dolgot.

Végül a távolban, magas hegyen, pompás, díszes kaput pillantottam meg, s arrafelé siettem, habár nagyon messze volt az utamtól, mialatt a nap már eltűnt a hegyek mögött. Sehol sem láttam más menedékhelyet vagy szálláslehetőséget. Ezt csakis Istennek köszönhetem, mert éppúgy hagyhatott volna az utamon tovább bandukolni, s engemet vaksággal verhetett volna, hogy ne lássam meg a szép kaput. Mint mondom, siettem tehát, s még éppen napvilágnál értem el, hogy alaposan szemügyre vehessem.

Gyönyörű, fenséges díszkapu volt, melybe számtalan pompás ábrát és jelet faragtak. Később megtudtam, hogy mindnek megvolt a jelentősége. Legfölül egy meglehetősen nagy táblán felirat állt: »Procul hinc, procul ite prophani!« (Maradjatok távol innen, ha nem vagytok méltók!), meg más is, aminek a kibeszélését azonban megtiltották. Alig értem a kapuhoz, máris előjött valaki égszínkék ruhában, s én barátságosan üdvözöltem. Viszonozta, de azonnal meghívóm után tudakozódott. Most örültem, hogy magammal hoztam! Mert könnyen elfelejthettem volna, ahogyan - kijelentése szerint - má-

sokkal megtörténik. Gyorsan megmutattam neki a levelet, amivel nem csak hogy meg volt elégedve, hanem - csodálkozásomra - nagy tiszteletet tanúsított irántam, s azt mondta: »Lépj csak be testvérem, szívesen látott vendég vagy!« Aztán a nevem után tudakozódott, s amikor megmondtam, hogy a Vörös Rózsakereszt szerzetese vagyok, csodálkozott, s meg is örült ennek. Aztán azt kérdezte, hogy nincs-e nálam valami, amivel pecsétet vásárolhatnék. Mondtam, hogy vagyonom csekély, de nyugodtan elveheti, ha felfedez nálam valamit, ami tetszik neki. Kis üveg vizemet kérte, s én odaadtam neki, mire arany pecsétet adott, amelyen csak két betű állt: S.C. (Spes Charitas: remény és szeretet). Figyelmeztetett, hogy üdvös lesz majd őreá gondolni. Amikor megkérdeztem, hogy hányan léptek már be ezen a kapun, megmondta.

C.R.C. alkémiai menyegzője

9

Aki nem méltó, az maradjon távol innen

Rózsakereszt Krisztián tehát folytatja a neki szánt utat, önkéntelenül engedelmeskedve lelke útmutatásának.

Megtudjuk, hogy nagyon komolyan és rendkívül pontosan követi az utat. Egyetlen lépésre sem akar eltérni a meridiántól. Vannak ugyan mellékutak, s útja gyakran oly viszontagságos, hogy kételkedik a helyességében.

Aki Önök közül már azzal foglalkozik, hogy »az úton jár«. miután meglátogatta belső szentélyét, a három cédrus szentélyét, az teljesen megérti Rózsakereszt Krisztiánt, képes vele érezni. Mert az ösvényen időnként valóban kételyek merülnek fel az út helyességét illetően. Ilyenkor nem marad más hátra, mint a fület hegyezni, s szigorúan a lélek hangjára hallgatni. Akkor meg kell mutatkoznia, hogy a jelöltnek van-e elég hite és bizalma, hogy a lélek hangját teljesen és helyesen meghallhassa.

Az ösvény minden tanulóját zaklatják néha félelmek. A félelem a legnagyobb akadály az ösvényen, és lélegzési terünkből, az aurikus lényből ered. Ebben a térben sok félelemfelhő lebeg, amelyek időnként megpróbálnak uralomra jutni szerkezetünkben. Ha például a létfenntartás félelme teper le minket, akkor mellékútra tévedtünk. A galamb és a holló tanulságát ezért újra meg újra meg kell gondolnunk és szem előtt tartanunk. A lélek hangjának vezetése alatt állandóan az önfeledten szolgáló áldozatkészség állapotában kell lennünk. S ha ebben maradunk, akkor a félelem nem képes eluralkodni rajtunk. Mert nem magunkra gondolunk. így

kell a tapasztalatból tanulnunk.

A lélek hangjának három nézete, három hatása van. Inkább három lélekhangról beszélhetnénk. A lélek fejlődési folyamatában egymás után három hang hallható. Ezek megfelelnek a három gnosztikus rejtélynek, amelyekről az előző fejezetben volt szó.

Az első hang akkor fejlődik ki, ha a gnosztikus sugárzás belép a szívszentélybe, és a rózsán keresztül életre keltheti a belátást a főszentélyben.

A lélek második hangja akkor beszél, ha a lélekerő, a gnosztikus erő hatalomra jut a lélegzőterünkben, ha a gnosztikus sugárzás behatol a szidérikus köpenybe. Az ezzel kapcsolatos testi szerv a máj.

A lélek harmadik hangja, amely a harmadik gnosztikus rejtéllyel van kapcsolatban, akkor beszél, ha a gnosztikus erőáramlat az étertestet is megérinti, amely az anyagtestben a léppel működik együtt.

A lélek hangja tehát három nyelven beszél, a három Szerzet, a Rózsakeresztes Szerzet a Tiszták Szerzete és a Szent Grál Szerzete nyelvén.

C.R.C. időközben bebizonyította, hogy a léleknek legalább is az első nyelvén beszél, a szív nyelvén, a sternum nyelvén, tehát ismeri a Rózsa énekét, az első rejtély nyelvét, amely a szívből buzog és a főszentélyben a belátást kelti életre. Világos, hogy az első rejtélyben lévő embernek a második rejtély előkészítő folyamataival kell folytatnia, amely viszont a figyelmet az asztrál köpenyre, a szidérikus ruhára, a lélegzőtérre irányítja. Az ilyen embernek a lélegzőterében előforduló erők támadásait kell megtanulni kivédeni és ezeket az erőket legyőzni. A lélegzőteret, a szidérikus burkot, teljesen meg kell tisztítani.

De folytassuk az elbeszélést.

Bizonyos időpontban C.R.C. a távolban pompás díszkaput lát meg, az Arany Fej beavatótemplomának, a misztériumtemplomnak a bejáratát, amely a modern

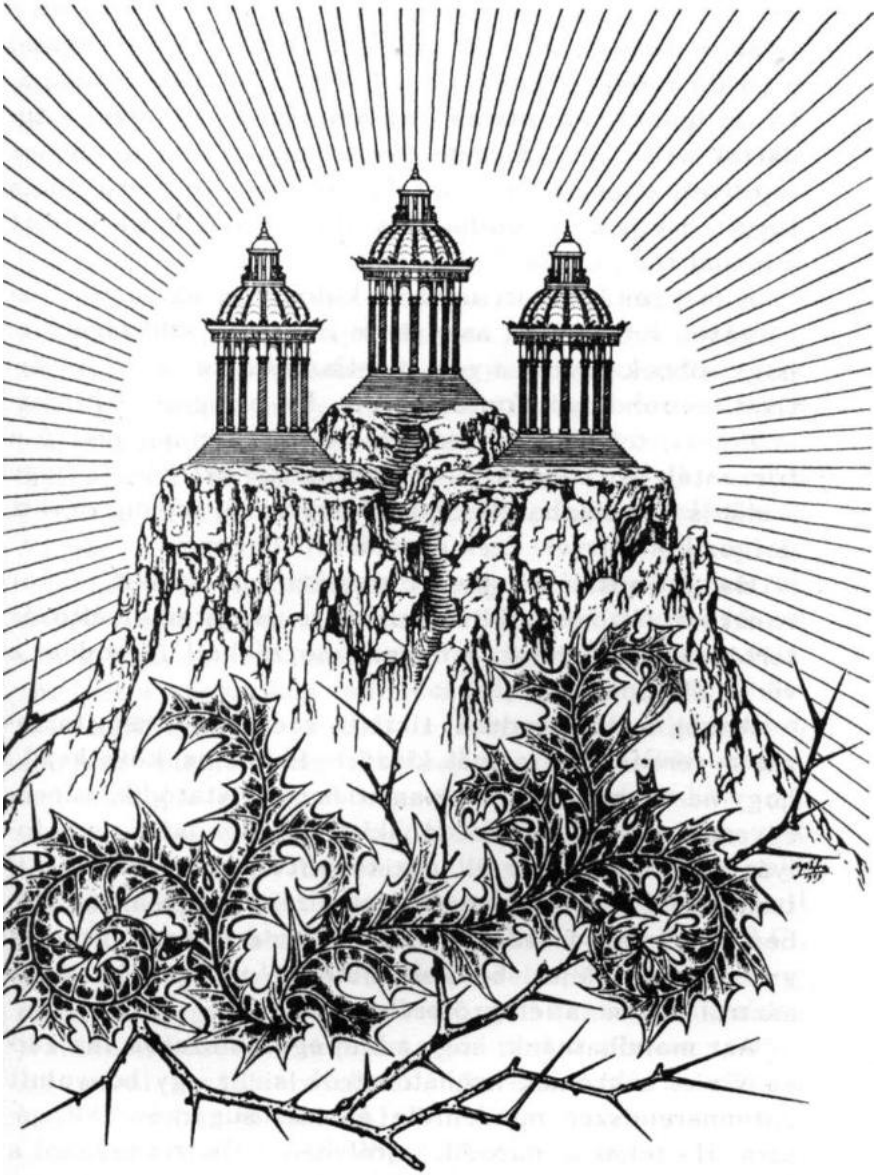

A három templom

Szellemi Iskola hétszeres élő testének a csúcsához vezet. Ez a látás azt bizonyítja, hogy C.R.C. most képes a lélek második nyelvén beszélni. Itt szinte át kell ugrani a téridő-rendi tudatból a mindenütt jelenlevőség tudatába, az igazi lélektudatba. Aki valóban képes ezzel a tudattal nézni, az kétségtelenül meglátja az egyetemes rejtélyek kapuját. E kapu fölött figyelmeztető tábla függ. Ez egy különös hatásra utal, mely többek között a májjal függ össze.

A máj rendeltetett ugyanis különösen az asztrál sugárzások felvételére, amelyekre a testnek szüksége van, hogy többek között a vért megtisztíthassa. A máj a vértisztítás rendkívül fontos szerve. Ha pedig a lélek megszületett, tehát a szív rózsája feléledt és a lélekerő a főszentélyben tündöklik, az ugyanakkor azt jelenti, hogy a máj is új hatáshoz kezdett. Mert a máj mindig együtt dolgozik a szívvel. Ezek egymástól függenek.

Ha a Gnózisnak sikerül megérinteni valakit, akkor ennek vérváltozás a következménye. Hogy ez a változás tartós legyen, ahhoz a májnak hozzá kell igazodnia a vér új állapotához.

A máj, mint mondtuk, tisztító szerv. Ami nem tartozik a vérhez, azt a máj kiszűri. Ebből az következik, hogy ha a gnosztikus folyamat nem folytatódik, hanem egyszeri vérinjekció marad, akkor ez a gnosztikus befolyás a vérből hamar el lesz távolítva, mégpedig a máj természetes tevékenysége által. Ezért kell a májat időben fogékonnyá tenni a gnosztikus érintésre. Ezért a gnosztikus erőnek be kell hatolnia a mikrokozmosz asztrál terébe, a lélegzőterébe.

Azt mondhatnánk, hogy a máj egy hálózatba van zárva. Ezért beszélnek májhálózatról is. Ez egy bonyolult antennarendszer mindenféle asztrál sugárzás felfogására. Ha tehát a második rejtélyben a Gnózis behatol a lélegzőtérbe, a szív már a Gnózisban működik és a vért fogékonnyá teszi a Gnózis számára, akkor a gnosztikus

sugárzásokat a máj is belélegzi, ami emiatt a gnosztikus közeget a vérben is megtarthatja. Ami tehát a szívbe kerül, azt a máj nem taszítja ki, hanem éppenséggel megtartja. Erre kimondottan felhívjuk a figyelmet, mert tudnunk kell, hogy a testi folyamatok bizonyos pillanatban a jelöltnél, a rózsakereszt tanulójánál egészen másképpen folynak le, mint a kívülálló, dialektikus embernél. A transzfiguráció, a nagy átalakulás alapjait valójában tehát már kezdetben lerakják.

C.R.C. így azzal éri el ezt a kaput, hogy a lélek hangjára hallgat. A máj új hatása kezd megmutatkozni, s erősen élénkül. A vérben új, nagy energiák szabadulnak fel. Ugye tudják, hogy minden testenergiát különösen a máj-lép-rendszer befolyásol és tesz lehetővé. C.R.C. így nagy erővel siet a kapu felé, anélkül, hogy az útra ügyelne: mert ez a kapu tulajdonképpen nem fekszik az ő útján.

Látják - ez az alkémiai menyegzőnek egy nagyon rejtélyes része. Az út, amelyet az alkémiai menyegző nevez útnak, semmi más, mint a kígyótűzrendszer útja, amelyet a gnosztikus fejlődési folyamatban felülről lefelé kell bejárni, az okkult folyamattal ellentétben, amelynél eleinte megpróbálnak lentről felfelé menni, ami mindig a legnagyobb nyomorúsággal végződik.

Ha a lélek felébredt a főszentélyben, akkor az utat fentről lefelé kell bejárni. A kígyótűzrendszerbe való leereszkedésnek bizonyos pillanatában azonban le kell térni az útról jobbra, a máj felé. Ezért mondja C.R.C, hogy az útról letérve siet e kapu felé. Mellékesen megemlítjük, hogy a lefelé vezető utat a szimpatikusideg jobboldali vezetéke mentén teszi meg a plexus sacralisig (erről további részletek »Az eljövendő új ember« című könyvben találhatók).

Amikor C.R.C. közelebb kerül, azt olvassa a kapu fölött: Aki nem méltó, annak itt semmi keresnivalója sincsen! Ha nem vagytok beavatva, ha még nem vagytok

érettek erre, akkor ne kényszerítsétek ki a fejlődésnek ezt az útját: mert ez csak nagy kárt okozna. Itt senkinek sem szabad valamit kikényszerítenie. Világos tehát, hogy az utazás kezdetén, C.R.C. útja kezdetén a hangsúlyt először a szívre helyezik. Mihelyt a szívszentély fogékony lett a Gnózisra, az ember testileg megváltozik.

A szívszentélynek sok rádióaktív képessége van. Ha megérint minket a gnosztikus közeg, akkor egy új rádióaktív erő megváltoztatja szívszentélyünk sejtszerkezetét. Éppen ezért nem tanácsos, sőt lehetetlen ezen az úton visszafordulni. Az alkémiai menyegző erre különösen és kimondottan felhívja a figyelmet. Ezért kerekedik nagy szél, amikor C.R.C. megpróbál visszafordulni. Ha személyiségünk szerkezetét egészen az atomokig elkezdtük megváltoztatni, akkor bizonyos időpontban már nem mondhatjuk, hogy »most egy kicsit abbahagyom«. Ha szívszervünk ráhangolódott a gnosztikus sugárzásokra, akkor a megszokott dialektikus sugárzások idővel már nem képesek minket megtámadni.

Ez megmutatja, hogy a transzfiguráció már az ösvény elején kezd kifejlődni. A Gnózisban bízó szívnek megvan a maga fajtája, s ugyanezt mondhatjuk a májról is. Ha a máj egyszer rá van hangolva a gnosztikus csillagsugárzásokra, a gnosztikus szidérikus sugarakra, és a máj ezekben lélegzik, akkor a tanuló köteles a vérében kiválasztott energiát a Gnózis szolgálatában használni. Erre is vonatkozik a magától értetődő figyelmeztetés: »El innen, ha nem vagy méltó erre!«.

így áll tehát C.R.C. az égszínkék ruhás kapus előtt. (Kék a szidérikus világosság fénye, és a máj kisugárzása szintén kék, az asztrál sugárzásokkal való szoros kapcsolata miatt.) A kapu őrének kell megvizsgálnia, hogy C.R.C. méltó-e az alkémiai menyegzőre. Ezért kéri a meghívóját. És C.R.C. ezt magával hordozza.

Aki benne van az első rejtélyben, annál ott van ez a meghívó. A szívszentélyben! Akinek a Gnózis megérin-

tette a szívszentélyét, akinek a Gnózis lángtüze megtámadta a szívét, akibe betört, annak a mellcsontja tanúskodik erről, a mellcsont, amelyet nem hiába neveznek sternumnak, »kisugárzónak«. A sternumnak ez az állapota a mi életminőségünk élő levele. Ezt az élő levelet minden komolyan törekvő tanuló magával hordozza a szívszentélyében. Ha tehát a Gnózis az On meghívóját kéri, akkor a nyílt szívét kell megmutatnia. Ha On az első rejtélyben van, kalapján rajta a négy rózsa, akkor mindig szívesen látott vendég.

Ez a levél tehát, a sternumnak ez a különös állapota a rózsa kivirulásának az alapja. Azért mondja a szentírás is, hogy Isten - a Gnózis - az ember szívét vizsgálja. Most már értik ezt a szent meghatározást. Ha a szív így tanúskodik az új létállapotról, akkor üdvözölnek minket azzal, hogy »lépj be testvérem, szívesen látott vendég vagy«.

Amikor pedig Rózsakereszt Krisztiántól a nevét kérdezik, azt mondja, hogy »a Vörös Rózsakereszt szerzetese vagyok«. Krisztus törvénye van a szívébe írva. A vér vörös rózsája megnyílt benne.

Vörös Rózsakeresztes mindenekelőtt az az ember, aki a második rejtély felé halad. Ezért az ilyen szerzetest nagyon határozottan Rózsakereszt Krisztiánnak is hívják. Nem csak rózsakeresztes, hanem a szellem szikrája, a rózsa, őnála Krisztus asztrál világossága szolgálatában áll! Ezzel a következőket akarjuk mondani:

A sternumnak megvan az a képessége, hogy kívánságaink sok tárgyát hozzánk vonzza. Kívánságaink szerint nyitjuk meg a szívünket. Ennek megfelelően asztrál erőket vonunk magunkhoz a májon keresztül. Hatalmas asztrál tér vesz körül minket, óriási szidérikus óceánban élünk. A máj minden szívveréssel szidérikus erőket lélegez be.

Ha valaki megnyitja a szívét a gnosztikus rejtélynek, akkor mindig jön felelet, mindig kifejlődik az érin-

tés, bizonyos folyamat ebben az emberben. Ebben a folyamatban azonban teljesen Jézus Krisztusra, Urunkra, vagyis a Gnózis asztrális terére kell irányulni. Mert az ilyen embernek a cél eléréséhez pontosan a Krisztustér, a hatodik kozmikus terület, az új életterület szidérikus erejére van szüksége!

Nem lehet tehát minden további nélkül azt mondani, hogy »én rózsakeresztes vagyok«, mert ez még nem jelent semmit. Sok csoport nevezi magát így.

Csak egyetlen keresztény rózsakereszt van. Csak egyetlen emberfajta ékesítheti magát a C.R.C. névvel. Érthető ez most már? Ez az ember ezért nem csak egyszerűen a rózsakeresztnek egy szerzetese, hanem határozottan Rózsakereszt Krisztián. O az ösvényt a Krisztus-sugárzásban, a krisztus-hierofánsok asztrál térségében akarja bejárni.

így léphet be a kapun, miután arra kötelezték, hogy ismertetőjelet vásároljon. Ezt az arany pecsétet pedig vizesüvegéért kapja cserébe. Emlékszünk, hogy Rózsakereszt Krisztián kenyérrel, vízzel és sóval indult útnak. Kenyeres tarisznyáját a cédrusoknál hagyta; a kapunál pedig a vizet kell otthagynia. Mert az élet kenyerén kívül most már az élet vize is megvan neki; megvan a kenyere és a vize, s csak most lett valóban keresztény.

Más értelemben vett kereszténységgel az ember a dialektikus természet foglya marad. Ha tehát Ön a szívét figyelmesen ugyan, de nem teljesen pozitív keresztény értelemben, nem a másik birodalomra való abszolút vágyakozással, tökéletes önátadással nyitotta meg, akkor normális dialektikus ember marad, aki bizonyos pillanatban megtelik, mint valami edény, amelybe már semmi több sem fér.

A nagy véráramlatot, amely a máj nagy eréből áramlik, az egyetemes tan mindig is víznek vagy bornak mondta. A misztériumiskola tanulójának bizonyos időpontban képesnek kell lennie ennek az erőáramlatnak a

létrehozására.

Továbbá gondoljanak a szent úrvacsorára. A jelölt ezen kenyeret és bort kap. Ez a következőképpen értendő:

Ha valaki belép a modern rózsakereszt Iskolájába, akkor nem csak tanokkal hozzák kapcsolatba, hanem erővel is. Mindig két erőt kap. Minden templomszolgálaton elárasztja őt a kenyér és a bor. A kenyér, hogy megvalósíthassa a szív első folyamatát; és a szellem bora, vagy az élet vize, hogy eleinte ellássák a megújító májműködés feladatát, mert a kezdő tanulónál ez a májtevékenység még nem létezik. Ezzel az útravalóval kell megpróbálni az ösvényen járni. Ezzel a kenyérrel és borral táplálják és frissítik Önt, hogy elkezdhessen az ösvényen járni. Persze azt várják el, hogy ebben a tekintetben a lehető leghamarabb önállóvá váljon, hogy maga tudja magához vonzani a kenyeret és a bort.

A kenyeret és a bort a lélek eleinte ajándékba kapja, mint gnosztikus építőanyagokat. Mihelyt azonban megnyílik a kapu, az egyelőre másodkézből jövő energia közvetlen szidérikus energiára cserélődik. Ezért kell C.R.C.-nek az első őrnél, az első kapusnál otthagynia a vizet, amelyre eddig a pillanatig szüksége volt. Most már nem kell neki, mert gnosztikus tekintetben önálló lett. Ennek bizonyítékául kapja az ismertetőjelet, az arany pecsétet, melybe S. és C. van bevésve, a Spes és Charitas szavak kezdőbetűi. Ezeket a szavakat így szeretnénk Önöknek lefordítani: »Most már joggal remélhetitek az isteni szeretet megnyilvánulását!«

Fejtegetéseink fonalát újra felvéve azt mondhatjuk: Ón mélyen a Gnózisra vágyva bemegy az első rejtélybe, ami miatt a szív rózsája megnyílik, s a gnosztikus fluidum behatol az Ön vérébe. Továbbá a főszentélyében új világosságot gyújtanak, ezeknek bizonyítékaként a vérvörös szalagot keresztben a vállaira lehet kötni, s kalapján viselheti a négy rózsát. így indul útnak. Nemcsak a

rejtélyt keresi, hanem mindenekelőtt a keresztény rejtélyre, tehát az eredeti hazára, a Gnózis asztrálisára vágyik.

Emiatt új hatás keletkezik a lélegzőtérben. Ebből új erőket lélegzik be a máj, ezek az új erők a vért nap mint nap megújítják, s Ön így egyre több energiát kap az ösvény bejárásához és ahhoz, hogy kitartson.

Aki így foglalkozik azzal, hogy önmagában megvalósítsa a második rejtélyt, az joggal remélheti, hogy az isteni szeretet nyilatkozni fog benne.

Az isteni szeretet, az egyetemes szeretet a legmagasabb, legnemesebb, legtisztább energia, amelyben aztán a Grál rejtélye, a harmadik rejtély megvalósítható, és a szeretet mágiája kifejlődhet. Ehhez C.R.C. harmadik képességet kapott kölcsön: a sót. Később azonban ezt is le kell adnia, ahogyan látni fogjuk.

Ni csak Rózsakereszt testvér, te is itt vagy?

Végül, barátságból, lepecsételt levelet adott, hogy adjam át a második őrnek. Mivel hosszabb időt töltöttem nála, időközben leszállt az éj, s kapun nagy szurkos-üstöt gyújtottak meg, hogy aki úton lenne, ide találjon.

A kastélyhoz vezető út mindkét oldalán magas falak meredeztek, az út szélén meg mindenféle gyümölcsfa állt. Ezen kívül mindkét oldalon három fa állt mécsesekkel, amelyeket egy kék ruhába öltözött szép Szűz már meggyújtott pompás fáklyájával. Ez oly nagyszerű látvány volt, hogy itt is tovább időztem a kelleténél.

Miután azonban kimerítő tájékoztatást kaptam, barátságosan elbúcsúztam az első kapustól. Útközben kíváncsi voltam, hogy mi lehet a levélben amit adott. Mivel azonban a kapust nem gyanúsíthattam barátságtalansággal, kíváncsiságomat zaboláznom kellett, s utamat folytattam a második díszkapuig. Ez majdnem hasonmása lehetett volna az elsőnek, csak más titkos jelek és képek díszítették. Ezen is tábla függött: Date et dabitur vobis! (Adjatok, és nektek is adatik.) A kapualjban óriási oroszlán feküdt láncon, s mihelyt meglátott, felugrott és rettentő ordítással fogadott. Ettől felébredt a második kapu őre, aki egy márvány kövön nyugodott. Azt mondta, hogy ne féljek, és hátra küldte az oroszlánt.

Kérte levelemet. Reszketve nyújtottam át neki. Elolvasta, majd tisztelettel mondta: »Isten hozott: te vagy az, akivel már régen szerettem volna találkozni!«

C.R.C. alkémiai menyegzője

10

A hat mécses

Mint tudjuk, C.R.C. kenyérrel, vízzel és sóval indult útnak. Kenyerét a cédrusoknál hagyta, miután önkéntelenül az ő céljához vezető útra tért. így végezte el önmagán az első rejtélyt.

Ennek a rejtélynek az a célja, ahogyan láttuk, hogy a tanuló naponta új lélektáplálékhoz jusson, amit első kézből, minden dolog örök forrásából meríthet. A mai adagot pedig ma kell használnunk is, mégpedig önfeláldozó szeretetszolgálatban mindenkiért. Ehhez hozzáfűzhetjük, hogy a kenyér, a Gnózisnak ez az első impulzusa, mely behatol a sternumba, arra rendeltetett, hogy áttörjön a lélekközpontba, a főszentélybe, ahol a három cédrus szentélye található. Ha a »három cédrus« lélekközpontot elérte, csak akkor - csakis ezáltal - lehet befolyásolni a májat, hogy e csodás szerv, a máj ne űzze ki a gnosztikus elemeket, hanem éppen megtartsa azokat.

Ha ezt a célt el lehet érni, akkor ez a májat belülről hangolja rá a lélek új életmódjára, míg maga a szerv megnyílik a második rejtély gnosztikus befolyásai számára, s így ez a második rejtély a jelöltben megvalósul. Érthető, hogy ekkor a vérlélekben sokkal nagyobb energiák szabadulnak fel és hatolnak ki a májból az egész testbe, így a jelöltet nagyobb dolgokra képessé téve. A közvetett életenergia szerepét, amely a szív impulzusából szabadult fel, akkor részben a közvetlen májhatás veszi át. A szíven keresztül áramlik be az erő, ami a szellemszikrát élteti; a májon keresztül jönnek be a szidérikus erők, amelyek a vért látják el hatalmas

energiákkal.

Emiatt C.R.C. a kapusnál hagyhatja az üveg vizét, s ezért, mint láttuk, arany jelvényt kap, Spes és Charitas pecsétjét. Most már jogosan remélheti a harmadik rejtély isteni szeretetének, a szent Grál rejtélyének teljesülését. Teljes bizalommal várhat az eljövendő dolgok megnyilvánulására. így indul tovább a második kapus felé.

Időközben azonban leszállt az éj, tehát sötét lett.

Ha a májkapu megnyílik a Gnózis előtt, és a máj működése egyre jobban megszabadul a normális dialektikus természet szidérikus erőitől, akkor a tanuló számára a természet szerint besötétedik. Ha a máj új működése megvalósul, akkor a tanuló fontos vonatkozásokban el lesz választva a dialektikától és ennek hatásaitól. Először a szív vész el a megszokott természet számára, ezt pedig a májműködés követi. Mivel azonban a máj az ember hatalmas energiaforrása, a folyamatnak az a következménye, hogy ha az energiák nagy része már nem a dialektikus természetből való, akkor ez a természet a tanuló számára minden érdekességét és báját elveszíti. Akkor már nem áll fenn annak a veszélye, hogy a jelölt a dialektikába vész; nem fordít már időt és energiát a haláltermészet haszontalan dolgaira. Ebben a tekintetben számára éjszaka lesz.

Ha a dialektikus nap lehanyatlott, akkor a haláltermészet éjszakája következik - de azonnal - ez nem is lehetne másképpen - új nap hajnala virrad meg! Holott tehát az egyik oldalon éjszaka lett, a másik oldalon világos nappal lesz. Eletenergiával mindig erő és világosság van kapcsolatban. Az új energia, mely beleáramlik a jelöltbe, ugyanakkor új működésű fényforrást is jelent.

Ezért mondják, hogy egy szép szűz, kék ruhában (utalás az új májhatásra) meggyújtotta a világosságot a mécsesekben, amelyek a vár útjának két oldalán három

A hat mécses

fára voltak felakasztva.

Figyelmünket ez a közlés is a máj működésére irányítja. A két oldalon levő három fa, égő lámpáival az új energiaforrás erőinek ábrázolása. Minden fán egy lámpa ég, balra három és jobbra három, ami pozitív és negatív hatásra utal; kétszer (pozitívan és negatívan polarizált) három erő: két vonzó erő, két védekező, vagyis eltaszító erő, és két semlegesítő erő. Ez a májrendszer teljes működése.

A májon keresztül asztrál erők jönnek be; jelöltünk esetében a hatodik kozmikus terület asztrál erői az új életterületről. Ezeket az erőket odavonzza; a máj ugyanakkor mindent eltaszít, ami a jelöltnek nincs hasznára, üdvösségére. A tanuló így elegendő védelemben részesül, a májkapun már nem áramolhat be káros szidérikus befolyás. De még több nyílás, több út is van, amelyiken az idáig eljutott tanuló rendszerébe ellenséges erők hatolhatnak be.

Gondoljanak itt a kígyótűzrendszer különböző pontjaira és a főszentély különböző lélegzéstechnikai működéseire. Gondoljanak ebben az összefüggésben az iskolában többször megbeszélt hét »gyertyatartóra«. így mégis érthető, hogy ellenséges erők hatolhatnak be a tanuló vérébe. A májban azonban van egy új semlegesítő erő is. Érthető, hogy ez a harmadik tényező a védelem fontos eszköze a tanuló véráramába hatoló ellenséges erőkkel szemben, amelyek a tanulót el akarják téríteni az útról, vagy látását akarják elhomályosítani. Ezeket az ellenséges erőket a harmadik tényező semlegesíti, köti meg és űzi ki a vérből.

Milyen rendkívül hasznos a tanulónak a máj háromszoros rendszere! Ez a három szidérikus erő a jelölt hatalmas segítsége, egy fényforrás. C.R.C. ezután a májlép-rendszer képében belső, háromszoros világosságot birtokol.

így megy tovább a másik kapushoz. Ez a kapu is na-

gyon díszes, pompás képekkel és mondásokkal van tele. A kapu fölötti táblán azt olvassa: »Adjatok, és nektek is adnak majd!« A kapu alatt pihenő oroszlán nagy ordítással fogadja. Az oroszlán itt is az új életállapot, a szent Grál temploma, a szeretet temploma, a harmadik rejtély temploma őrének a jelképe. Aki képes elhaladni az oroszlán mellett, az azonnal bemegy a nagy változásba, az az új életterületre lép, annál megkezdődött az újjászületés. Az ilyen ember az Arany Fej, a feltámadási tér polgára lesz.

Tudjuk, hogy test és vér nem örökölheti Isten birodalmát. Ehhez az igazán makulátlan életállapothoz csak egy megváltozott, újjászületett ember férhet hozzá.

Engedjék meg hogy röviden összefoglaljuk, ami az új életterületre, a feltámadási területre való belépéshez szükséges.

Először is új életelvre van szükség, mely a szívből valósul meg;

másodszor hatalmas életenergia kell, ami a májjal van kapcsolatban;

harmadszor pedig - ehhez a nagy transzfiguráláshoz, átalakuláshoz - új életanyag kell.

Tehát új életelv, új életerő, és új életanyag. Ez az új életanyag tartalmazza az arany menyegzői ruha építőanyagait. Ezek az új építőanyagok az étertestben szabadulnak fel, aminek az anyagtestben a léphez van köze. A lép - ezt talán tudják - étereket felvevő szerv. Éterek viszont abszolút építőanyagok. Ezeket nevezi C.R.C. alkémiai menyegzője sónak. A só kristályosító, a só tartósító, de tisztító is.

A tanulónak, aki az ösvényen kezd járni, fejlődése kezdetén még a régi éterekkel, a dialektika étereivel kell dolgoznia, mert az új éterek még nem állnak rendelkezésére. Ezért azzal kezdi, hogy a haláltermészet étereit próbálja a lehető legtisztább állapotba hozni. Mindent kihoz belőlük, amit csak lehet, hogy közelebb

juthasson a céljához, a Mozdulatlan Birodalomban való részesüléshez. Ezért van szükség az elemi életmódra, ami szerint az Iskola valló tanulója kezd élni. A »csónakban talált evezőket veszi használatba«, amelyeket megjavít, hogy a lehető legjobb állapotba kerüljenek.

Az igazi építőanyagokat azonban, a szükséges új építőanyagokat ezekből a régi éterértékekből lehetetlen előállítani. Az új életterületen a régi éterek abszolút értéktelenek. Ezért kell mindenekelőtt új életelv. Akkor a második rejtélyben új életenergia fejlődik ki. Ha pedig a máj a további fejlődést teljes mértékben biztosította, akkor a négy szent eledelt, az új étereket kiöntik a tanulóra, s így belekerül a rendszerébe az új életanyag, az új építőanyag.

Ekkor a májhoz hasonlóan a lép is lehetőleg elzárkózik a dialektikus erők, a régi éterek elől és megnyitja magát a négy eredeti, mennyei éter számára. így megy végbe a jelöltön a Gnózis harmadik nézete, a harmadik rejtély. Akkor már nem a megszokott természet sóját kapja, hanem az új természet építőanyagait.

Az új természet éter-építőan} agait jelöli az alkémiai menyegző S.M.-mel: sal menstrualis, a tisztító só. Az új anyag a tanuló belsejében van jelen, a rendszerben új sót. a tisztító sót választja ki. Ez pedig az az elem, az a só, amely az igazi traszfigurációt végzi és elsősorban az arany menyegzői ruhát készíti. Ezt jelenti a második jelvény, amelyet C.R.C. kap.

Végül az ajánló levél is itt van. amelyet Rózsakereszt Krisztiánnak át kell adnia. Az első kapus a C.R. C-ben feljegyzett, a szívébe írt levelet olvassa. A második levél azonban az újonnan megnyitott életforrásra vonatkozik, amely a jelöltben most szintén jelen van.

Most már Márk szavai is érthetők lesznek (9): »Legyen bennetek só«, parancsolja Jézus a tanítványainak. Ha megkapjuk a sót, akkor nem akarjuk, hogy erőtelenné váljon, hogy »ízét veszítse«; ízét veszejtjük azon-

ban. ha nem alkalmazzuk.

Éljenek tehát az időszerű jelenben: Ma! Ne várják az élet savát későbbre, hanem azonnal kezdjenek, teljes bizalommal, hittel és kitartással, pillanatnyi állapotuk alapján. Akkor gyorsan fognak haladni, s testvéreikkel csoportegységben, elhatározottan mennek tovább az ösvényen, egészen az Arany Fejig, a feltámadási térig.

Ezért mondja az alkémiai menyegző, hogy »amikor a második kapussal el akartam beszélgetni, a kastélyban harang szólalt meg, mire gyorsan azt ajánlotta, hogy siessek, mert másképpen egész fáradozásom hiábavaló volt: mert már kezdik a lámpákat eloltani. így azonnal elsiettem.«

Nagyon reméljük, hogy a kapus Önnek is nemsokára - adja Isten, hogy hamarosan - azt mondja, hogy »Isten hozott, a Gnózis nevében üdvözöllek, mert te vagy az, akivel már régen szerettem volna találkozni«.

Ugyanakkor pecsétet húzott elő, azt kérdezvén, hogy be tudom-e váltani.

Mivel a són kívül nem volt már más nálam, ezt ajánlottam fel neki. Köszönettel el is fogadta. Ezen a pecséten megint csak két betű állt: S.M. (Sal Menstrualis: a tisztító só).

Amikor ezzel a kapussal is beszélgetni akartam, a kastélyban harangozni kezdtek. Erre megsürgetett, hogy siessek, mert egyébként egész fáradozásom hiábavaló lesz: fent ugyanis kezdik oltogatni a mécseseket. Úgy elrohantam, hogy a kapustól elbúcsúzni is elfelejtettem, mert - amint kiderült - joggal aggódtam. Nem sikerült annyira igyekeznem, hogy a Leány utói ne ért volna. Mivel mögötte minden világot eloltottak, a sötétben nem találtam volna meg az utat, ha nem világított volna fáklyájával. Éppen csak be tudtam surranni mellette: mert a kaput oly gyorsan csukták, hogy a ruhám szegélye beleakadt. Ezt így ott kellett hagynom, mert sem én, sem azok, akik a kapu előtt sietésre intettek, nem tudták az őrt rávenni a kapu kinyitására. Azt bizonygatta, hogy a kulcsot a Leánynak adta, aki magával vitte az udvarba.

Időközben még egyszer megnéztem a kaput, mely oly nagyszerű volt, hogy a világon párja sem lehetett. Kétoldalt oszlop állt. Az egyiken egy vidám szobor a felirattal: Congratulator (veled örülök), a másik oszlopon lévő szobor pedig kezébe temette arcát. Alatta Condoleo állt (veled szenvedek, részvétem). Szóval tele volt olyan homályos és titokzatos mondásokkal, hogy a világ

legokosabb embere sem tudta volna megmagyarázni őket. En azonban, ha Isten is megengedi, rövidesen napvilágra hozom a titkokat.

Ennél a kapunál még egyszer meg kellett mondanom a nevemet: ezt utolsónak írták bele egy kis pergamenkönyvecskébe, s a többivel együtt elküldték a vőlegénynek. Csak ekkor adták ide a vendégek igazi jelét, mely valamivel kisebb volt az előzőeknél, de sokkal nehezebb. Ezen a következő betűk álltak: S.P.N. (Sponsi Praesentandi Nuptiis: a menyegzőn a vőlegény vendége).

Ezen kívül egy pár új cipőt adtak, mert a kastély padlója fehér márvány volt. Megengedték, hogy cipőmet a kapu előtt csendesen üldögélő és vakarózó szegényeknek adjam. Egy öregnek adtam őket. Erre két fáklyás apród egy kis szobába vezetett, ahol egy padra kellett ülnöm. Fáklyáikat a padló két nyílásába dugták, s magamra hagytak. Nemsokára lármát hallottam, de nem láttam semmit. Többen is rám rontottak. Mivel azonban semmit sem láthattam, tűrnöm és várnom kellett, hogy mi történik. Csakhamar észrevettem, hogy borbélyok, s arra kértem őket, hogy ne szorítsanak annyira, mert hajlandó vagyok a segítségükre lenni. Erre elerésztettek, s egyikük, akit nem láthattam, gondosan és pontosan lenyírta a fejem tetejétől a hajat, míg halántékaimon meghagyta a hosszú, ősz tincseket.

Be kell vallanom, hogy ez a kezdet majdnem elvette a bátorságomat. Mert olyan erősen lefogtak, és semmit sem láthattam, azt hittem, hogy szerénytelenségem mi-

att Isten előtt kegyvesztett lettem.

A láthatatlan borbélyok gondosan összeszedték és magukkal vitték a levágott hajat, mire újra bejöttek az apródok, s szívből kinevettek, hogy annyira ijedeztem. Alig váltottunk azonban néhány szót, máris újra harangoztak, annak jeléül, mint mondták, hogy gyülekeznünk kell. Felszólítottak, hogy kövessem őket, s előttem világítottak jónéhány folyosón és ajtón keresztül, egészen egy nagy teremig.

Ebben a teremben nagy tömeg, sok vendég volt már: császárok, királyok, főurak és urak, nemesek és polgárok, gazdagok és szegények, és csőcselék is. amin nagyon csodálkoztam. Elgondolkoztam: milyen bolond voltam, hogy a nagy utazás kedvéért mindenért olyan keservesen megszenvedtem. Itt olyan emberek vannak, akiket jól ismersz barátom, gondoltam magamban, s akiket nem tartottál sokra. Ezek is mind itt vannak, te pedig, sok kérelmeddel és könyörgésedde 1, éppen csak hogy besurranhattál utolsónak!

Ilyesmit - és még sok mást is - suttogott nekem az ördög, amelyről azt hittem, hogy amennyire csak lehetett, kitessékeltem. Közben néha megszólított egy-egy ismerős: »Ni csak, Rózsakereszt testvér, te is itt vagy?« »Igen. testvéreim«, feleltem, »Isten kegyelme engem is ide segített«. amin aztán nagyon nevetni kezdtek, s dőreségnek tartották, hogy ily jelentéktelen dologhoz Isten segítségére lenne szükség. Amikor mindet megkérdeztem, merre jöttek, legtöbben azt mesélték, hogy

a sziklaszirtek szakadékos útján kellett átmászniuk.

Ezután több láthatatlan trombita jelezte, hogy menjünk asztalhoz, amire mindenki annyira előre ült, a főhelyhez olyan közel, ahogyan gondolta, hogy ez a többiekkel szemben kijár neki. Emiatt nekem, és még néhány szegény legénynek alig maradt hely az asztal végén. Nemsokára bejött a két apród, s egyikük oly szép imát mondott, hogy a szívemet is bensőségesen megörvendeztette. Néhány nagy úr alig figyelt rájuk, inkább nevetgéltek, hadonásztak, kalapjaikat harapdálták és egyéb grimaszokat vágtak. Aztán behordták az ételeket, s habár nem lehetett szolgákat látni, olyan jól elláttak mindenkit, mintha saját szolgája lett volna.

Mihelyt a bohóckodók ettek, és a bor kissé fejükbe szállt, hencegni és hangoskodni kezdtek. Az egyik ezt tenné, a másik azt, és a legjelentéktelenebbek kiabáltak a leghangosabban. Ha meggondolom, mennyi lehetetlen és természetfölötti dolgot hallottam, akkor még most is mérgelődhetnék. Alig fértek a bőrükben, s végül nem maradtak a helyükön sem, s nemsokára itt is, ott is az urak közé tolakodott egy-egy fecsegő. Akkora tettekkel dicsekedtek, hogy Sámson és Herkules sem tudta volna a nagy erejével véghezvinni őket. Az egyik Atlaszt akarta megszabadítani terhétől, a másik a háromfejű Cerberuszt akarta felhozni a pokolból; szóval össze-vissza fecsegtek. Az urak azonban nem voltak bolondok hinni nekik. A gonoszok végül olyan merészek lettek - holott időnként a kés fokával a körmükre koppintottak -, hogy

amikor az egyik egy aranyláncot csórt el, ezt mindegyik meg akarta próbálni. Az egyik az egeket hallotta zúgni, a másik Platón ötleteit vélte látni, a harmadik arra az állításra vetemedett, hogy Demokritosz atomjait képes megszámolni. Többen is állították, hogy feltatálták az örökmozgót. Bizonyos, hogy voltak köztük jóeszűek, de szerencsétlenségükre túl nagyra becsülték magukat. Az egyik végül minden további nélkül állította, hogy látja azokat, akik kiszolgálnak minket. Hencegését bizonyára fokozta volna, ha láthatatlan szolgáink egyike nem csapott volna akkorát a nagy szájára, hogy nem csak ő, hanem a mellette ülők is elnémultak.

Legjobban azonban az tetszett, hogy akikről jó benyomásom volt, azok kifogástalanul viselkedtek, csendesek voltak, nem beszéltek hangosan, s felismerték, hogy nekik, tudatlan embereknek a természet titkai túl magasak, ők maguk pedig csekélyek.

Ebben a hú'hós tolongásban majdnem elátkoztam a napot, amelyik idehozott: mert meg kellett állapítanom, hogy laza erkölcsű és könnyelmű emberek az asztalfőn ültek, míg engem az asztal végén se hagytak nyugton, s a gonoszok egyike még bolondnak is gúnyolt! Ekkor még nem tudtam, hogy még egy kapu van, amelyen át kell mennünk, hanem azt hittem, hogy a menyegző egész ideje alatt ilyen gúnyolódásnak, lenézésnek és kellemetlenségeknek leszek kitéve, amit nem érdemeltem meg, sem a vőlegény, sem a menyasszony kedvéért. Akkor erre a menyegzőre helyettem más bolondot

hívhattak volna!

Látjátok a világ ellentétei milyen türelmetlenségre késztethetik az egyszerű lelkeket. Ez azonban valóban sántaságomnak egy része volt, amelyről álmodtam.

A kiabálás egyre fokozódott. Olyanok is voltak, akik kieszelt víziókkal dicsekedtek, vagy szörnyű álmokról hazudoztak. Mellettem egy csendes, előkelő férfi ült, aki néha magasztosabb dolgokról beszélt. Végül azt mondta:

- Nézd testvérem, ha jönne valaki, aki ezeket a megátalkodott embereket jobb útra akarná téríteni, gondolod, hogy hallgatnának rá?

- Biztosan nem, - válaszoltam.

- A világ tehát - mondta - minden áron azt akarja, hogy becsapják, s nem hajlandó jóakarójára hallgatni. Hallgasd csak azt a fecsegőt, milyen bolondságokkal és zagyvaságokkal akarja a többiek figyelmét felhívni magára, és a másik meg milyen titokzatos szavakkal áltatja hallgatóit. Hidd el. eljön az idő, hogy ezekről a hazugokról lerántják az álarcot, s az egész világnak megmutatják, milyen népámító rejlik mögötte. Akkor esetleg azok jutnak tekintélyhez, akikre azelőtt nem hallgattak.

Mialatt így beszélt, s a zsivaj egyre erősödött, a teremben hirtelen oly gyönyörű zene csendült fel, amilyet életemben még nem hallottam. Erre mindenki felfigyelt és elhallgatott. A zenét mindenféle húros hangszerekkel keltették oly harmonikusan, hogy magamról is

megfeledkezve, mozdulatlanul hallgattam, s a körülöttem ülők is csodálkoztak rajtam. Ez majdnem fél óráig tartott, mialatt senki sem szólt egy szót sem; mert mihelyt valaki beszélni akart, váratlanul és láthatatlan irányból szájon csapták. A zenészekből semmit sem láthattunk, s azon gondolkoztam, hogy nagyon szívesen megnézném a hangszereket is. Félóra után hirtelen abbamaradt a zene. s csend lett.

Ezután nemsokára a terem ajtaja felől hangos kürt, trombita és dobszó zendült meg, de olyan mesterien, mintha a római császár akarna bevonulni. Az ajtó magától megnyílt, s a trombitaszó oly hangos lett, hogy alig bírtuk elviselni.

Időközben, úgy tetszett, a kis fények ezrei jönnek be a terembe, melyek maguktól olyan tökéletes rendben haladtak előre, hogy mély benyomást keltettek bennünk; végül pedig a két ismert apród lépett be fényesen világító fáklyákkal egy szép Szűzleány előtt, aki pompás, arany, magától mozgó diadalkocsin ült. Nekem úgy tűnt, mintha ugyanaz a Leány lenne, aki az úton a lámpásokat gyújtotta meg és oltotta el, s hogy azok az ő szolgái, akiket akkor a fák mellé állított. Most nem kék ruhában volt, hanem hófehérben tündöklött, mely tele volt szőve arannyal, s annyira csillogott, hogy alig mertünk ránézni is. A két nemes apród hasonlóan, de valamivel egyszerűbben öltözött.

Amikor a Leány a terem közepére ért, leszállt az ülésről, s minden fényecske meghajolt előtte. Mi is felál-

tunk. Miután pedig meghajolt előttünk (mi is őelőtte), s így megtiszteltük egymást, kedves hangon megszólalt:

A király, az én kegyes Uram,
vár titeket a közelben:
menyasszonya ővele van,
s kimondta már azt, hogy »igen«.
Titeket már nagyon vártak,
s mindent előkészítettek,
hogy a helyzetetek szerint,
megszánjanak, s tiszteljenek.
Mélyen, szívből azt szeretnék,
hogy senki se szenvedjen már,
és mindenkit megválthasson,
lakodalmán a mátkapár.

Mire újra udvariasan meghajolt minden világosságocskájával együtt és így folytatta:

A levél, amely felszólított,
mindenkit nagyon is tiltott,
hogy megjelenjen itt, ha Isten
nem adott meg neki mindent,
amire ő titkon vágyott,
nagy erőt, mi mindent áthat.

Habár senki se gondolja,
hogy merészen tolakodva,
üres kézzel, Isten nélkül
jöhet a lakodalomra.
Aki joggal jó helyen van,
annak csak jót fognak adni.
Szép, hogy ily nehéz időkben
ennyin készek sorsban bízni.
Sokan ma már kőkemények,
nyers csontjaik restül tengnek;
oly helyekre hatolnak be,
ahol ők már nem kellenek.

Hogy ne legyen itt csirkefogó,
sem ámító, sem naplopó,
csakis akik megbékéltek,
s menyegzőre rendeltettek,
Vendégeink! Holnap reggel
a mérlegen megmérettek.
Világosan kiderül majd,
mi az, ami belülről hajt.
Ha valaki közöttetek,
nem kész erre a próbára,
menjen el az hamarosan,
mielőtt eljön az órája.
Másként holnap mind megtudja,
hogy kegyelmét eljátszotta.

Akiben van lelkismeret,
holnap nyugton haza mehet,
de mostani életében
többé ide be nem jöhet!
Akit múltja nem zavar már,
mehet szolgájával immár
szobájába nyugton hálni,
ahol mindent kipihenhet.
Bárki alszik, nyugodt lehet:
aki viszont ébren mered,
azt bántja a lelkismeret.
Ha erejét felülmúlja,
jobban tesz, ha nem folytatja,
így mindenki saját ura!

Ezután újra meghajolt, s vidáman felült a székére. Újra megszólaltak a trombiták, ami azonban nem tudta megakadályozni, hogy jó néhányan mélyen fel ne sóhajtsanak.

Ezután a fényecskéket kivezették a teremből, de legtöbbje mégis velünk maradt, s mindegyikőnkhöz csatlakozott egy-egy.

Oly nagy zavarban voltunk, hogy alig fejezhetem ki, milyen mélyértelmű gondolatcseréket és mozdulatokat lehetett megfigyelni. A legtöbben azonban elszántan részt akartak venni a mérésen, s remélték, hogy ha a mérlegen könnyűnek találtatnak, békésen haza mehetnek.

Nekem nem kellett soká gondolkodnom, s mivel lel-

kiismeretem gyorsan meggyőzött arról, hogy tudatlan vagyok és nem vagyok méltó, elhatároztam, hogy a többiekkel a teremben maradok, s inkább megelégszem a jó vacsorával, sem hogy megvárjam a holnapi kudarcot, annak minden veszélyével.

Miután fényecskéje mindenkit elvezetett valami helyiségbe (később megtudtam, hogy mindenkinek saját szobája volt), a teremben kilencen maradtunk, közöttünk az is, aki az előbb az asztalnál beszélt velem. Kis fényecskéink azonban nem hagytak el minket. Nemsokára bejött az egyik apród, kezében sok kötéllel, s komolyan megkérdezett mindenkit, hogy valóban itt akar-e maradni. Amikor ezt sóhajtozva bizonygattuk, mindőnket bizonyos helyhez kötött, majd távozott a fényeinkkel, minket, szerencsétleneket a sötétben hagyva.

Ezzel jónéhánynak betelt a mérték, s én sem tudtam visszatartani a könnyeimet. Holott nem tiltották meg a beszélgetést, bánatunkra és fájdalmunkra nem találtunk szavakat.

A kötelek olyan furcsák voltak, hogy senki se tudta elvágni őket. még kevésbé leoldozni a lábáról. Abban sem tudtam vigaszt találni, hogy a szobákban alvók közül sokra nagy szégyen várt, míg mi a merészségünkért egyetlen éjszakán megbűnhődhettünk.

Végül, komor gondolatok közepette, álomba merültem. A fáradtság miatt nem tudtam ezt megakadályozni, habár többen nem bírták lehunyni a szemüket.

Olyasmit álmodtam, ami esetleg nem sokat jelent,

mégsem tartom Fölöslegesnek elmesélését.

Mintha magas hegyen álltam volna, s az alattam messze elterülő völgyben nagy tömeg szorongott. Mindnek a fejéhez zsinór vezetett, azzal volt az égre felakasztva.

Az egyik magasan függött, a másik alacsonyan, sokan még a földön álltak. A levegőben egy öreg ember repkedett ollóval a kezében, s hol itt, hol ott vágott el egy zsinórt. Aki a föld közelében volt, az hamar és zajtalanul ért földet.

Ha azonban olyanra került sor, aki magasan függött, akkor a zuhanása megrengette a talajt. Soknak olyan szerencséje volt, hogy a zsinór rugalmasan tágult, s újra földet értek, mielőtt levágták volna őket. Elvezetés volt nézni a bukfenceket, s nagyon örültem, ha olyan valaki zuhant le szégyenteljesen, aki a levegőben hosszú ideig kivonta magát a menyegző alól, s esésében még néhány szomszédját is magával rántotta.

Annak is örültem, ha valaki mindig a föld közelében tartózkodott, s oly nagyszerűen csendesen tűnhetett el, hogy a szomszédai sem vették észre.

Amikor még örömöm tetőpontján voltam, egyik fogoly társam oldalba bökött. Ettől felébredtem, aminek viszont egyáltalán nem örültem.

Elgondolkoztam az álmon, s elmeséltem annak a barátomnak, aki a másik oldalon feküdt mellettem. Az álom neki is nagyon tetszett, s remélte, hogy számunkra is segítség rejlik benne.

Ilyen beszélgetéssel töltöttük az éjszakát, s vágytunk a reggelre.

C.R.C. alkémiai menyegzője

11

Az igazságügy temploma (I)

Mint Rózsakereszt Krisztián történetének sok más részletében, az előbbi szövegben is megmutatkozik, hogy a megváltás ösvényén járó jelöltnek minden átélendő fázisnak korlátlanul és tétovázás nélkül ki kell szolgáltatnia magát, ha nem akar nagy veszélyeket felidézni, vagy a lehetőségeit eljátszani. Ahogyan a rózsabimbónak sem szabad akadályba ütköznie, hogy egészséges, színes, pompás formává fejlődjön, úgy a rejtélyek jelöltjének is soha sem lankadó lelkesedéssel és irányulással kell belső növekedésére és kibontakozására törekednie. Ahogyan a történetből egyre világosabban kitűnik, C.R.C. alaposan előkészült tanuló volt, s mégis éppen csak hogy be tudott surranni a második kapun zárás előtt. Még a ruhája szegélye is beszorult, s azt ott is kellett hagynia.

Ezt a jelképet nagyon is megértjük.

A visszatérés ösvényén járók között, akik a dialektikus elsüllyedtségből haladnak, emelkednek visszafelé az eredeti birodalomba, egyetlen egy sincsen, akinek ez fényesen sikerülne. Az elveszett fiú, aki visszatér az Atyához, tele van bűntudattal és megbánással, jól látja csekély értékét és tehetetlenségét, és tudja, hogy csakis annak az erejében, aki előttünk ment, csakis a Krisztus erejében tudja elvégezni fáradságos vándorlását. C.R.C. ezért minden további nélkül elismeri, hogy az utat soha sem találta volna meg, ha a Leány, a szűz, az őt kísérő világosság nem lett volna vele.

A második kapunál C.R.C. először a kapu ragyogó

nagyszerűségét állapítja meg. A jelöltet, aki tapasztalja, tehát tudja, hogy a menyegzői teremhez közeledik, olyan nagy, belső öröm tölti el, mely semmiféle világi örömhöz sem hasonlítható. A díszkapu két képe, oszlopa, a congratulator és a condoleo felirattal (»veled örülök" és »részvétem«) ezen nem változtat semmit, hanem inkább hangsúlyozza a tapasztalat útjának mibenlétét és mélységét, melyen C.R.C. halad.

A visszatérés ösvényét ugyanis a folyamatos, szüntelen meghalás és újjá-növekedés jellemzi. A réginek, a szentségtelennek teljesen el kell pusztulnia, hogy helyet készítsen a mindenszentnek, a elévülhetetlennek. A két folyamat egymásba torkollik, elválaszthatatlan; így vezetnek az élethez, az igazihoz. Csakis ennek a felmenetelre-pusztulásnak, ennek az »in Jesu morimur«-nak az elfogadása által lesz lehetséges a »per Spiritum Sanctum reviviscimus«. Csak így lesz a tanuló - belső ismérve miatt - »a menyegzőn a vőlegény vendége«. És mindezeknél a folyamatoknál, melyeket a tanuló átél a rózsák keresztútján, a via dolorosán, védő és sürgető vezetőként van mellette a Gnózis világossága, Krisztus szeretetfénye.

Hogyan jut át a jelölt belsőleg a harmadik kapun? Mi a neve, melyről a kapu őre szívesen látott vendégnek ismeri fel?

Láttuk, hogyan lett először a jelölt szíve fogékony a Gnózisra:

azután hogyan élesztett a misztériumerő, mely a szívből szállt fel, a főszentélyben belátást;

majd hogyan lett erre a gondolatvilág megtisztításával az asztrál köpeny, a lélegzőtér is tiszta, s a májkapu is megnyílt a megszabadító asztrál erőknek, amelyek így beáramolhattak;

és végül, a tanuló kitartása miatt, hogyan szabadultak fel ezekből az új asztrál áramlatokból a lélek arany menyegzői ruhájának építőanyagai, az új éterek az éter-

testben, s hogyan hatottak a lépen át az anyagtestre.

Ezután pedig, a háromszoros tisztulás és előkészület után, amikor a tanulónak új életelvet (mely a szívből Jön), új életenergiát (mely a májon át áramlik be) és új életanyagot bocsátanak rendelkezésére (amelyet a lépen keresztül kap), akkor a tulajdonképpeni menyegzőnek, a szellem és lélek alkémiai egyesülésének előkészületeit arra a területre lehet helyezni, ahol a menyegzői terem van: a főszentélybe. A lélekközpont, mely a homlokcsont mögött, a negyedik agyüregben fekszik, s amelyet a természetben-születettség miatt a természet-én foglal el, a jelölt munkájának eredményeként meggyullad a lélekvilágosságban. Ez az az ismérv, amelyről a harmadik kapus leolvassa a nevet, amely után C.R.C.-nél érdeklődik: »az ember fia«. Ezt a nevet aztán beírja az élet könyvébe. Ez az ismérv közvetlenül összeköti őt a vőlegénnyel, a szellemmel, a mikrokozmikus monáddal. Emiatt lehet/szabad neki az eljövendő alkémiai menyegzőn vendégnek, munkatársnak lennie.

Egy azonban szintén világos: ettől kezdve az életmódját még inkább, sőt korlátlanul ennek a magasztos kapcsolatnak kell jellemeznie. Ahogyan Mózes is hallotta a szavakat az égő csipkebokorból: »01dd le a te saruidat lábaidról, mert a hely, amelyen állasz, szent föld«, úgy kell C.R.C.-nek is megújítania lábbelijét, és a régit, minden régit végképpen maga mögött hagynia.

Ezután két fáklyás apród kamrába vezeti, ahol a fáklyákat a padló nyílásaiba dugják, és egyedül hagyják. Hirtelen lárma kerekedik, s C.R.C. azt veszi észre, hogy több ember rohanja meg, s nyilván nem valami gyöngéden bánnak vele, hanem erősen lefogják. Borbélyoknak mutatkoznak, de nem látja őket. Mégis megkéri őket, hogy ne bánjanak olyan durván vele, mert kész engedni nekik. Ekkor pontosan lenyírják a haját a feje tetején. C.R.C.-t annyira megdöbbenti ez a láthatatlan kezelés, hogy majdnem elmegy a bátorsága. Rossz érzése azon-

ban alaptalannak bizonyul, mert nemsokára bejönnek az apródok, s kinevetik aggodalmai miatt.

Mit jelent mindez?

A mindenütt-jelenlévőség tudatának kialakulása, az igazi lélektudat kialakulása, melynek a jelöltben a menyegzői terembe való belépés előtt fel kell lángolnia, hogy az ott végbemenő, nagy üdvfolyamatokon tudatosan részt vehessen, még szervileg a tobozmirigy és az agyalapi mirigy kapcsolatának helyreállításától függ. A tobozmirigy legmagasztosabb érzékszervlink, mely azonban a természetszülte embernél már nem a szellem bejárati kapuja, hanem ebben a tekintetben negatív lett. Az agyalapi mirigyet, mely a lélekközpontban fekszik, ezt a rendkívül jelentős szervünket, mely a testnek csaknem minden fontos működését ellenőrzi, azelőtt a kundalíni-erőnek egy tüzes hídja kötötte össze a tobozmiriggyel. Ezt a kapcsolatot az agyalapi mirigy rezgési színvonalának erős fokozásával (a jelölt új életmódja segítségével) kell létrehozni. Ezen a kapcsolaton alapul Isten világosságszületése a főszentélyben, az új tudat alakulása, az igazi gondolakodási képesség megszületése.

C.R.C. ennél a belső felmenetelnél, mely őt tudatossá teszi a misztériumok templomában, azt tapasztalja, hogy a háromszoros tisztulás miatt a tobozmirigy körül fekvő tűzkörből szent kundalíni-erő támadja meg és izzítja át a tobozmirigyet és az agyalapi mirigyet, s így helyreállítja a kapcsolatukat. Ezt a hatalmas, kettős érintést, mely mintegy rátör, C.R.C. nem ismeri fel azonnal, nem képes azonnal feldolgozni. Ez árohan és beleömlik, s ennek a világossága először úgy elvakítja, hogy sötétben véli magát. Ez átsugározza a főszentélyét, kering körülötte hatalmas, tartós vibrálással, s megtisztítja az éteráramlatokat, melyek a hajjal éppen ott lépnek ki a fejből, ahol a koponya teteje, Golgota dombja alatt, a nyolcadik toronyszoba fekszik, ahol később, a menyegző idején, az isteni alkémia végzi el átala-

kító munkáját.

C.R.C. azonban gyorsan leküzdi zavarát, mert az őt szolgáló világosságerők, melyek az elbeszélésben apródokként lépnek fel, vele vannak, s beláttatják vele, hogy félelemre nincs ok. Ellenkezőleg!

Ekkor aztán C.R.C. kész belépni a beavatás templomába. Itt csalódottan és csodálkozva állapítja meg, hogy a teremben sok olyan van, aki véleménye szerint egyáltalán nem való oda, aki mégis fontoskodik és fennhangon henceg. Sokat névről is ismer. Ezek azonban nyilván más úton kerültek ide. Érthető, ha tépelődik, hogy »ezért fáradoztam én ennyit, ezért birkóztam meg ennyi nehézséggel?« Amikor pedig mások kérdésére, »ni csak, Rózsakereszt barátom, te is itt vagy?« azt feleli, hogy Isten kegyelme és segítsége őt is ide juttatta, akkor kinevetik, s furcsállják, hogy ilyen csekélységhez Isten segítségére lett volna szükség.

Ekkor elhangzik az asztalhoz szólító jel.

A jelölteket első ízben hozzák közvetlen kapcsolatba a beavató templom tiszta asztrál erőivel. De csak nagyon kevesen reagálnak erre a közvetlen érintésre pozitívan, vagyis meglévő, új lélekelvből. A legtöbben csak dialektikus tudatukból reagálhatnak, mely a negatívitása miatt csak felerősödött, leplezetlen önzőséget mutathat, s jellemző, szégyenletes jeleneteket okoz, amelyeket C.R.C. részletez.

A hangzavar és tolongás közepette a hirtelen felhangzó, láthatatlan hangszerek csodás zenéje mindenkit elnémít. A hatodik kozmikus terület derűs fenségessége kezd megjelenni, mintha a méltatlan látogatók által bemocskolt templomudvar asztrál terét akarná megtisztítani és előkészíteni arra, melynek elkerülhetetlenül jönnie kell: az igazságügy, a bíróság, az ítélet időpontjára, a nagy követelménnyel való első szembesítésre, mely elé mindenkit odaállítanak, aki bekéredzkedik a menyegzői terembe. Az ajtók megnyílnak, és fennségesen, ab-

szolút összhangban és makulátlansággal áramlik be a világosság a saját törvényszerűségével és szolgálatkészségével a templom termébe, hogy a jelölteket az első, bevezető vizsgálatnak vesse alá: »Van-e elegendő önismeretetek? Biztosak vagytok-e, hogy eléggé felkészültetek arra, hogy hamarosan a vőlegény elé. a szellem elé mehessetek, s a szent ünnepélyen vendégei legyetek? Biztosak vagytok-e, hogy méltók vagytok erre?«

Azután emlékeztetnek a figyelmeztetésre, melyet a jelölttel már a meghívóval közöltek, hogy mindenekelőtt akkor ne jöjjenek a menyegzőre, ha erre nem méltók.

A világosság ezután visszavonul, hogy a jelöltek megvizsgálhassák önmagukat. A nagy szeretettörvényhez hűen azonban, mely a mindenséget kormányozza, minden jelöltnél, minden jelöltben visszamarad egy kis világosság, hogy, amennyire lehetséges segítsen neki.

Eljön az önítélet pillanata. Megmutatkozik az őszinte önismeret eredménye, ahogyan azt a világosság várja el tőlünk. Úgy látszik azonban, hogy a legtöbben nem képesek erre az ítéletre, s a menyegző további menetét a számítás és próbálkozás kérdésének tartják, ahogyan ezt dialektikus világunkban általában teszik. Az ember itt próbálkozva gondolkodik és cselekszik. Aki viszont a szenthez akar közeledni, a megváltás ösvényét sikerrel akarja bejárni, annak mindenképpen be kell töltenie annak feltételeit. Hogy legmélyebb lényegében mit követelnek meg itt, azt azok a szavak fejezik ki, hogy »Legyetek szentek, mert én szent vagyok«. Aki ezt nem érti, az azt fogja tapasztalni, hogy a menyegző nagyon megárt neki.

Végül csak kilenc jelölt marad, közöttük C.R.C. is, aki a feltételekre nem tartja magát méltónak. Szégyenkezve hagyják megkötözni magukat, hogy megvárják a másnapi ítéletet.

Milyen szép C.R.C. elbeszélésének ez a része!

Kicsoda az, aki bukott állapotában, múlandó világ-

gunkban. kiemelkedési próbálkozásaival valóban méltó lenne megjelenni az Istenrend hibátlan világossága előtt? Melyik ember, aki tudja hogy elveszett fiú, méltó megjelenni az Atya előtt? Gondoljunk a Krisztus szavaira, melyet a dialektikus embernek mond: »Mit beszéltek ti jóról? Senki sem jó, egyetlen egy sem!«

Mind a kilenc jelölt tudja: a kilenc a megváltás útjára érett emberiség száma; kilenc, a száznegyvennégyezer, amelyről az apokalipszis beszél. Méltatlanságuk mélyen átérzett tudatában átadják magukat a Gnózis világosságának, s hagyják, hogy az megkösse őket! Teljes önátadással. annak tudatában, hogy maguktól semmik és semmit sem tehetnek, az ítélő világosságra bízzák magukat, mely feljogosításuk ellenszolgáltatásaként éppen ezt követeli meg tőlük. Csakis a földi én-nek az ilyen lerázása, levetkőzése, feladása árán, az abszolút önátadás árán lakhat bennünk, tölthet el minket a szellem világossága, a Krisztusvilágosság. Csakis ilyen j é zusban, az Úrban való elpusztulás« árán valósulhat meg »a Szent Szellem általi újjászületés«.

Rózsakereszt Krisztián, a földi tudatnak ezen az utolsó éjszakáján, álom képében látja, hogy aki még magasan van. az mélyre fog zuhanni.

»Mert aki magát felmagasztalja, megaláztatik; és aki magát megalázza, az felmagasztaltatik«. Ez a megszabadulás ösvényének egyik törvénye, mely a harmadik napon C.R.C. szeme előtt bizonyosodik be.

Aki magát felmagasztalja, megaláztatik

12

Az igazságügy temploma (II)

Láttuk, hogy C.R.C.-t nagyon meglepte a látvány, amikor belépett a beavatás templomába; mert sok olyan volt már ott, aki szerinte egyáltalán nem méltó erre, s ezt a viselkedésével is bizonyította.

Kézenfekvő a kérdés, hogyan lehetséges ez? Hogyan hatolhat be valaki a beavatás templomába, aki belső minősége szerint egyáltalán nem érett erre? Ezt meg fogjuk érteni, ha valamelyest sikerül C.R.C. alkémiai menyegzőjének mélységeit felmérni.

Tudják, hogy a hét kozmikus terület, vagy szint, áthatja egymást. Bizonyos tekintetben egyetlen egészet képeznek, egyetlen világmindenséget, egyetlen templomot, Isten egyetlen házát. Továbbá olyan pontok vagy területek is vannak ebben a nagy, isteni otthonban, amelyek az egyes kozmikus szintek átmeneti területét képezik. A szintek itt egymásba folynak. Van olyan rész is, ahol például a hetedik kozmikus területnek teljesen vége van, tehát már teljesen a hatodik kozmikus terület fajtája, rezgése és sugárbősége uralkodik.

A templom, ahová az alkémiai menyegző második napja vezet, egy átmeneti terület. Ezért lehet bejárati kapuról vagy épületről is beszélni, mely mögött viszont még két másik templom is van, ahogyan a menyegzői meghívó is kijelenti; ez három templomról beszél.

Az ifjú Gnózis hétszeres élő testét olyan asztrál tér veszi körül, amelynek a legmagasabb része háromszoros, vagyis három templomból áll.

Az első templom az igazságügy temploma, az átme-

neti terület, ahol meg kell mutatkoznia, hogy a jelölt rendelkezik-e elegendő lélekminőséggel, hogy egy abszolút lélekközösség követelményeinek megfelelhessen.

A második templom maga az abszolút lélekközösség temploma.

A harmadik templom pedig az Istenközösség temploma, a szellemszületés temploma.

Meg kell azonban gondolniuk, hogy nem beszélhetünk az ifjú Gnózis elkülönült lélekközösségéről, mert különbségek és elválasztottságok dialektikus fogalmak, dialektikus állapotok. A lélekközösség mindenkit magában foglal, aki a lélek szerint újjászületett. Az egész Egyetemes Lánc egy sereg, melyet senki meg nem számlálhat: amelybe minden szerzet és csoport bemegy, ha megtalálja és bejárja az egyetlen utat. Érthető tehát, hogy C.R.C. - és mi is, ha ezen az úton járunk - az első templomban, a megítélésnek ebben a terében, a hetedik és a hatodik kozmikus terület közötti zónában mindenkivel találkozik, aki valamilyen formában, valamilyen csoportban vagy iskolában valami új életállapotra törekszik. Ezek mind összejönnek ezen a területen.

Most már C.R.C. csalódását és levertségét is megértjük. Ebből ered tépelődése, hogy »ezért törtem magamat?" Valóban: ez az asztrál terület nem kellemes tartózkodási hely. Ha kezdetben abszolút nyugalomra vágyunk, a megszabadult élet mély csendjére, akkor a fáradságos út után végül megérkezve, mily csalódást kelt a megállapítás, hogy akik a legelőrehaladottabbnak tartják magukat, de egyáltalán nem azok, ott is a legnagyobb fecsegők, s a legelső helyekre tolakodnak.

Látják, hogyan mutatkozik meg itt is az univerzális szabadság törvénye?

Ön törekszik, Ön azt hiszi, hogy birtokolja az igazságot: azt gondolja, hogy az igazságot saját magában pozitív értékekké tette. Akkor ezt az első templomban be lehet, be kell bizonyítania!

Felismeri, hogyan mutatkozik meg ebben az univerzális kegyelem törvénye is?

Ön törekszik, a fejedelmi út erőt adott Önnek küzdelméhez, meg akarta tudni az igazságot, most pedig úgy véli. hogy semmit sem ért el, azokkal ellentétben, akik azt gondolják, hogy nagyon jól csinálták. Nos, létállapota alapján asztrális vizsgára viszik, s itt állapota dönti el. hogy bemehet-e az alkémiai menyegző harmadik napjába. Aki valóban ki akar szállni a haláltermészetből, azt mind beviszik erre az asztrál vizsgára, illetve ez magához vonzza őt. mint a mágnes a vasat. És - mint mondtuk - ez az asztrál vizsga az igazságügy temploma.

A harmadik nap tehát ezzel az égető ítélettel kezdődik az első templomban, a »bejáratban«.

Tudják, hogyan hozzák meg ezt az ítéletet, s hogyan hajtják végre. Minden jelöltnek a mérlegre kell lépnie, s hét súlynak kell megfelelnie. Nem nehéz kitalálni, hogy a súlyok mit jelképeznek. Ezek a Hétszellem sugarai, a hét sugár, amelyeknek a jelöltnek meg kell felelnie.

Aki erre a hét sugárra nem képes pozitívan reagálni, azt a saját, természetszlilte állapota szerint visszautasítják a haláltermészetbe. Aki ki akar térni a dialektika elől. ki akar menni innen, de az ehhez szükséges tulajdonságokkal még nem rendelkezik, azt újra meg újra visszavetik a dialektikába. Ez nem büntetés, hanem törvény. Ha tehát mint tanulók, bármilyen kegyetlennek is tartjuk a természet korlátozó szorítását, ezt fáradságnak és bosszúságnak tapasztaljuk, mégsem mehetünk át olyan egyszerűen a bejárati templomon, az asztrális kritériumon, mert az asztrál tűz lángjai megakadályozzák ezt.

Most nézzék meg saját, jelenlegi helyzetüket.

Az egész emberiség számára a harmadik nap reggele virradt meg. abban az értelemben, hogy a Hétszellem sugarai nagy iramban erősödnek, s az egész emberiséget a mérlegre állítják. Aki törekszik, aki valamilyen formá-

ban vallásosnak vagy »megérkezettnek« véli magát, azt az alvás óráiban megvizsgálja az új asztrál tér, tehát valamennyit a templom kapujához vezetik. Másrészt viszont a hét sugár erői a társadalom mindennapi életében olyan helyzeteket keltenek, amelyek félreismerhetetlenül ítélet végrehajtásai.

Ugye érzi az olvasó, hogy ha meg akar menekülni a világon már láthatóan közelgő lemúr hanyatlástól, akkor tanulóságának komolyan neki kell látnia, hogy átmehessen a kapun a kiemelkedés folyamata, vagyis az alkémiai menyegző folytatásához?

Mert ha Önök. férfiak és nők, a Gnózisvilágosságot akarják szolgálni, akkor birtokában kell lenniük az új élet ismeretének és erejének, tehát valóban papi embereknek kell lenniük.

Öltsék fel tehát tanulóságuk igazi szerzetesi csuháját, mint C.R.C., s töltsék be velünk együtt az Új Gnosztikus Birodalom nagy feladatát. Mert ezt a birodalmat azért alapították, hogy mindenkit felkarolhasson, mindannak segíthessen, aki mind a hét súly nehézségét kiállja.

13

A tökéletes szám áramlata

Amikor 1958-ban Calwban a Christian Rosenkreuz-Otthont avattuk fel és adtuk át rendeltetésének, felvetettük a kérdést: szükség van-e ilyen konferenciahelyre?

Egyáltalán: szükség van-e az Arany Rózsakereszt Iskolájára? Nincs-e már a világ tele iskolákkal, konferenciahelyekkel, munkahelyekkel és mindenféle törekvő csoportokkal és mozgalmakkal?

Elintézhetjük-e ezt a kérdést a felelettel: persze a többi mozgalom és csoport nem jó, csak a miénk?

Nem, ezerszer nem! Európában, Amerikában, Ázsiában az intézmények ezrei léteznek, melyek jók, nagyon jók. Sok száz éve állnak fenn az egész dialektikus területen görcsösen kivitelezett, jóravaló irányzatok, melyek olyan erősen törekednek a jóra, hogy ez ellen még megjegyzéseket sem lehet, nem szabad tennünk. Azt gondolták, hogy a világ minden ezoterikus, humánus vagy vallási törekvése csak fekete vagy negatív? Erről szó sem lehet!

Ha tehát valaki az Ön figyelmét a sok jóhiszemű szellemi áramlatra tereli, amelynek alapja és célja emberszeretet és emberszolgálat, akkor nem mondhatja: a miénknél nem lehet jobb!

Ha átgondolja a modern rózsakereszt Iskolájának munkáját, akkor kimondottan fel kell tennie magának a kérdést: Hogyan bátorkodunk e sok iskola és mozgalom mellett még egy iskolát alapítani? Ezzel nem növeljük-e a törekvő élet szétforgácsolódását? Miért merészelünk mi is megszólalni egy ekkora kórusban?

Megvan-e ehhez a Nagyok beleegyezése és együttműködése, s honnan kapjuk ezt?

Hogy mindehhez jogunk van, azt megmagyarázzuk!

Ha pedig ezt megtettük, akkor Önnek kell eldöntenie, hogy velünk van-e már ennek a jogosságnak az ösvényén, vagy sem. Mert a következő magyarázatot csak akkor érti meg valóban, ha fellépésünk jogosultságát belső szempontból kipuhatolta.

Világunkon benyomást keltő, széles alapon kivitelezett jóságtörekvés figyelhető meg. Ennek fenntartására és megújítására a legnagyobb erőfeszítéseket teszik. Ezek szükségesek is, mert világunkon, az ellentétek páros világában minden az ellenkezőjére fordul.

A paradicsomi mítosz ezt úgy ábrázolja, hogy az ádámi ember megtanult a jó és gonosz tudásának fájáról enni. Ennek a fának nem kétféle gyümölcse volt, jó és gonosz, hanem csak egyetlen, de állandó minőség nélkül, tehát a jó, mely szakadatlanul tevékenykedve gonosz lesz, majd a gonoszból megint jó, stb. Ezért mondja a hermészi filozófia, hogy a világon a jó csak a gonosz legkisebb része. Jézus is erről beszél, amikor azt mondja, hogy itt »senki sem jó, egyetlen egy sem«.

Nos, ebben a természettudományos tényben találja meg az Arany Rózsakereszt Iskolája létjogosultságát és alapját. Az igazán jó, a csakis jó kizárólag Istenben, és az Istenből jövő Hétszellemben létezik.

Ha sikerül ezzel a Szellemmel kapcsolatba kerülni, ebből a Szellemből élni és létezni, akkor vagyunk valóban és kizárólag a Rózsa és a kereszt Iskolája.

Időnként, a világtörténelem kritikus átmeneti időszakaiban megjelenik egy iskola, mely lényege és hivatása miatt a világ jóságtörekvései közepette teljesen egyedülálló. Azok az időszakok ezek, amikor a természetes körülmények alkalmasak arra, hogy a csakis jó áttörjön azokban az emberekben, akik megnyitják magukat neki, akik ezért jelennek meg.

Ezért nem csatlakozunk a jók hadseregéhez, s éppoly kevéssé állunk fölöttük. Mi teljesen kívül állunk!!!

Mint az Arany Rózsakereszt közössége egy gnosztikus birodalmat alapítottunk, megvalósítottunk egy gnosztikus élő testet, egy élő bevató szervezetet mindenki számára, aki jönni akar. A Szent Szellem mindenkire eljön, mindenkinek megnyilatkozik, mindenkiben felszabadul, aki a beavatási folyamatok feltételeit betölti.

Miféle feltételekről van szó?

Egy hétszeres törvényről van szó, a Szent Hétszellem törvényéről, akivel nem lehet alkudozni.

Hogy megismertessük Önnel a Szent Hétszellem törvényét, a megszabadító életbe való belépés törvényét, azért beszélünk C.R.C. alkémiai menyegzőjének harmadik napjáról, C.R.C.-jéről, aki mindegyikőnk mintapéldánya, akinek, mint Isten igazi fiának, újra életre kell kelnie bennünk.

Ezek után még érthetőbb, hogy aki áthatolt a beavatás templomáig, C.R.C. bejárati templomjáig, azt a mérlegre állítják. A hét súly vizsgáját minden jelöltnek le kell tennie, mielőtt a nagy változás, az életre-transzmutálás ösvényén tovább mehetne.

Ezt kellett megmondanunk Önöknek az alkémiai menyegző harmadik napjának bevezetőjeként. Nyomatékosan ismételjük: az alkémiai menyegzőt nem azért beszéljük meg, hogy a jelentését magyarázzuk, hanem hogy az alkémiai menyegző Önökben végbemehessen!

Megértés, belátás a Gnózisban tudatot jelent, ugyanakkor azonban a szívvel való szoros kapcsolatot is. Tudják, hogy az embereknek csaknem végeláthatatlan sora próbál áthatolni a beavatás templomához, s mindnek megvan a saját oka erre. A legtöbbnél sok, sőt nagyon sok jóságot találhatunk. Hogy azonban az embert a Gnózis beavatótemplomában ne találják hiányosnak, túl »könnyűnek«, ahhoz meg kell felelnie a tökéletes számnak, a hétnek, a Hétszellem számának, Isten

számának.

Ezt tudniuk kell, ezt alaposan meg kell gondolniuk, ha a megváltás ösvényének jelöltjei akarnak lenni.

Erre viszont a lehető legrövidebb időn belül el kell készülniük. Mivel a Vízöntő-korszak megkezdődött, teljes erővel kiömlik ránk, eláraszt minket a gnosztikus bőség kegyelemáramlata: a tökéletes szám árama.

Felkészültek-e erre a próbára?

Az Iskola beavatási szertartása a jelöltet a mérleg serpenyőjével szembesíti, amellyen a jelöltnek, tanulói mibenléte miatt, helyet kell foglalnia. Ennek a tanulóságnak csak akkor van értelme, ha a földi jóság viszonylagosságát belátja, s emiatt megragadja az egyetlen szükségest, a tökéletes számot, hogy a mérésnél ne találtasson hiányosnak.

A szent munka, melyet az Atya kezdettől fogva elrendelt, mindenkit hív, aki valóban megváltásra vágyik.

Az alkémiai menyegző harmadik napja

A harmadik nap

Mihelyt az öröm napja megvirradt, s a hegyek mögül ragyogóan kiemelkedő nap az égen újra gyakorlottan elkezdte feladata betöltését, bajtársaim is kezdtek felkelni és előjönni, hogy lassanként felkészüljenek a pr& bára. Egyik a másik után jött be a terembe, jó reggelt kívánva, s kérdezgették, hogyan töltöttük az éjszakát.

Mikor a köteleinket meglátták, sokan kinevettek minket, hogy ilyen hamar megadtuk magunkat, s nem próbáltuk meg inkább a szerencsénket, holott néhánynak bizonyára torkában dobogott a szíve, ha nem is beszélt róla. Bocsánatukat kértük az értetlenségünkért, s annak a reménynek adtunk kifejezést, hogy nemsokára megszabadítanak minket, s döntésünk, gúnyolódásuk ellenére, helyénvalónak bizonyul. Azzal érveltünk, hogy ők sem menekültek meg még, s a legnagyobb veszély esetleg még vár rájuk.

Amikor mind összegyűltünk, újra megszólaltak a trombiták és dobok, s mi azt hittük, hogy a vőlegény mindjárt megjelenik, akit közülünk még sokan nem láttak. De újra a tegnapi Leány vonult be, most bíborba öltözve, fehér szalaggal a dereka körül. Fején zöld babérkoszorút viselt, mely nagyon jól állt neki. Kísérete azonban most nem fényecskékből állt, hanem mintegy kétszáz páncélos vitézből, szintén bíborban és fehérben.

Amint a Leány felállt karosszékéből, azonnal mihozzánk, foglyokhoz jött, s miután üdvözölt minket, néhány szót intézett hozzánk: »Hogy közületek többen felismerték siralmas helyzetüket, annak nagyon örült szigorú

Uram. s ezt érdemeteknek szám/tja majd be«. Amikor engem is meglátott a ruhámban, felnevetett: »Nézd csak! Te is az iga alá hajtottad a fejedet? Azt hittem, hogy te ugyan jól felkészültél!«

Szavai hallatán könnybe lábadtak a szemeim. Erre megparancsolta, hogy oldozzák fel a kötelékeinket, s olyan helyre állítsanak, ahonnan jól láthatjuk a mérleget. Aztán megjegyezte: »Nektek még sokkal jobb dolgotok lehet egyszer, mint azoknak a merészeknek, akik itt szabadon vannak.«

Időközben arany mérleget akasztottak fel a terem közepén, meg egy kis asztalt állítottak mellé, amelyen hét súly feküdt bíbor bársonyon. Elől egy meglehetősen nagy, aztán négy kisebb egy csoportban, végül két nagyobb, szintén együtt. Ezek a súlyok nagyságukhoz viszonyítva oly nehezek voltak, hogy ember azt ésszel fel nem foghatja.

A vértes vitézek mindegyikénél a csupasz kardon kívül erős kötél is volt. A súlyok számával egyezően hét csoportra osztották őket is, s minden csoportból választottak minden súlyhoz egy vitézt.

Erre a Leány megint fellendült magas trónjára, s meghajlás után hangosan beszélni kezdett:

Aki festőműhelybe megy,
s műkedvelőn vetekedik,
de festésből semmit sem ért,
azt gúnyosan kinevetik.

Aki művészekhez társul,
minden adottságok nélkül,
aki csak látszatot alkot,
az szégyentől nem menekül.

Aki menyegzőre jön el,
holott erre fel nem kérik,
gőgös pompájával azt is
mind gúnyosan kinevetik.

Aki így megy a mérlegre,
s könnyűnek találtatik,
nagy robajjal felvágódik,
s tudja meg, hogy kinevetik.

C.R.C. alkémiai menyegzője

14

A mérleg és az ítélet

Rózsakereszt Krisztián Alkémiai Menyegzője harmadik napjának bevezetőjéhez fűzött magyarázatunkban láttuk, hogy aki ezen a világon magasabb javakra törekszik, az asztrális változáson megy át. És nagyon sok a törekvő ember. Mert mindazokat ide kell sorolnunk, akik komolyan vallásosnak találtatnak, akik ezoterikus úton keresik a megszabadító életet, akik a művészet vagy a tudomány területén próbálnak valamit javítani a világ és az emberiség színvonalán. Irányulásuk miatt mind tipikus változásokat eszközölnek ki asztráltestükben.

Tudjuk, hogy a finomanyagi asztráltest az anyagtestnél nagyobb, azon túlér és áthatja azt, de azt is tudjuk, hogy a személyiség minden teste együttműködik, így például az asztrál áramlatok a májon keresztül lépnek be az anyagtestbe, s ezek az áramlatok így a májon keresztül befolyásolják a szívet, és meghatározzák a kisagy állapotát. A kisagy viszont a kígyótűz áramlatait képes ellenőrizni. Kívánságaink mibenléte, törekvésünk, gondolkodásunk, akarásunk és cselekvésünk eredménye és fajtája így mindig belevéződik asztráltestünk anyagába. A fent említett embercsoportok tehát belső minőségüket, szándékaikat és törekvésüket mindig kifejezik az asztráltestükben.

Az asztráltest állapota határozza meg az ember éjszakai tapasztalatait is, alvása idején. Ha felébredés után nem is emlékszik az éjszaka eseményeire, vagy csak zavaros, megtévesztő álom formájában, akkor is abszolút biztos, hogy tartózkodási helye alvás közben az asztrál

lélegzőtér, ahol testét új erőkkel tölti fel a következő napra, s ez teljesen megegyezik a mentalitásával, kívánságaival és cselekedeteivel. így az alvás óráiban a törekvő embert a neki megfelelő asztrál tér vonzza magához.

Az emberi törekvés számtalan változatát és fokozatát egy olyan lépcsőhöz hasonlíthatnánk, amely az asztrál világban is kifejezésre jut. E lépcső legmagasabb fokán akkor olyan asztrál állapotot találunk, amely megfelel a természetszülte ember legmagasabb törekvésének. Ami ezen felül van, az már nem földi, már nem a hetedik kozmikus területhez tartozik, hanem a hatodikhoz, az élő lélekállapot világához.

Ha az ember elérte ezt a pontot, áthatolt ehhez a szélső állapothoz, akkor határról is beszélhetnénk, vagy ahogyan mi tettük: vizsgáról vagy kritériumról. Az alkémiai menyegző bejárati templomról beszél. Ha valaki át akar menni ezen a fokon, ezen a »kapun«, akkor teljesen élő lélekállapotúnak, ilyen szerkezetűnek kell lennie.

Mivel ismerjük az ember fajtáját, tudjuk, hogy az egyébként nagyon kedves, dialektikusan törekvő emberek is, beképzeltségük miatt, olykor strapáihatják az idegeinket, s így maguknak is meg másoknak is veszélyessé válhatnak. Sok olyan társadalmi vagy családi viszonyai miatt elkényeztetett uraság van, aki beképzeltségét annyira ráerőszakolja szegény környezetére, hogy azt teljesen kibillenti lelki egyensúlyából.

Ezek a beképzeltek azok, akik alvás idején az asztrál lépcső fokain felrohannak, s nagy sürgölődéssel az első templom első soraiban foglalnak helyet, tehát áthatolnak a kritériumig, s tovább kívánnak menni. Ez a kívánság bizonyos tekintetben tehát tiszta és érthető, de belső öntúlbecsülésük miatt elrohannak a nekik való hely mellett. Mert egyetlen fokot sem lehet átugrani, minden asztrál fázison csak az adott feltételek betöltése után lehet túlhaladni.

Figyelmünket irányítsuk az alkémiai menyegző »harmadik napjára«. Úgy látszik, hogy a bejárati templom termében mind összegyűltek, akik bizonyos pillanatban a kérdéses asztrál kritériumban vannak, hogy elbíráltassanak, hogy megmérettetésnek legyenek alávetve.

A társaságban világosan három típust lehet megkülönböztetni: a rögeszméseket, a gonosztevőket és a megláncoltakat.

A második napon kitűnik, hogy ki a megláncolt: az a tanuló, aki komolyan halad a Gnózis által megjelentetett ösvényen. Aki tökéletes odaadással jár a királyi úton, az természetes módon, minden önkényszerítés nélkül bejut az asztrál vizsgára az éjszaka óráiban. A test alvása az ő számára a lélek ébersége: állapota miatt szinte automatikusan bevezetik az első templomba.

Az ilyen ember viszont ott teljesen méltatlannak érzi magát, mert a lélek nagy fényességében túlságosan is jól ismeri magát, a saját természetes fajtáját, ezért nem képzel be magának semmit, s ez a rögeszme őnála alaposan ki lett irtva. Ennek az embernek az éntelen állapota gondoskodik az önismeretéről, s ez egyrészt az élő lélekállapot világának magasztosságát, másrészt a dialektikus múlt nyomasztó súlyát láttatja vele világosan. Mégsem tud megválni ettől a templomtól, mert ide való. csak még nem tudja.

Ez a lelkiállapot hozza magával a megkötözöttség, a tehetetlenség és méltatlanság érzését, s hogy ennek ellenére nem mehet el onnan. Ezért mondja a szentírás és az egyetemes tan, hogy aki a világosságot észreveszi és üdvözölheti, az eleinte mintegy holtan esik össze.

Erzi-e, kedves olvasó, hogy e megkötözöttség tudata a »nem-lét« állapotának a bizonyítéka, s hogy ugyanakkor ez a tapasztalat nem csalhat meg? Itt ugyanis az illető való állapota, öltözéke, asztrál ruhája a döntő.

Az ember asztráltestét ruhának is nevezik. A szerzetesi csuha, vagy a nővér ruhája tehát nem magára öltött

anyag, amelyben látszatot kelthet, hanem ez az asztrál köpeny kisugárzásával, színével és rezgésével bizonyítja, mutatja a valóságot. Azért mondja C.R.C, hogy »amikor a Leány meglátott a ruhámban, nevetett, s azt mondta: Nézd csak! Te is az iga alá hajtottad a fejedet? Azt hittem, hogy te ugyan jól felkészültél!« Mire C.R.C.-nek a szemeit elöntik a könnyek, mert azt hiszi, hogy gúnyolódnak vele. Az asztrál ruha azonban nem hazudik és nem hízeleg: C.R.C.-t a ruhája miatt méltónak találták. Ezt a méltóságot azonban a tudatában még tapasztalattal kellett megrögzítenie.

Felfedezzük, hogy a mérleg, amelyen a jelölteket akarják megmérni, tiszta aranyból van, s hogy hét súlyról van szó; a lovagok is hét csoportra oszlanak és mindegyiknél csupasz kard és erős kötél van; a súlyoknak megfelelően hét lovagot választanak, ami a 28-as számmal függ össze (1+2+3+4+5+6+7); végül a súlyok sem egyformák. Az elől álló meglehetősen nagy, mögötte négy kisebb van egy csoportban, majd megint két nagyobb áll egymás mellett.

Aki a Gnózis dolgaiban tájékozott, annak ez a rövid felsorolás világos. Az igazságügy templomában minden jelöltnek megállapítják az értékét, s megítéli a Hétszellem és az ezzel egyező hét szerzet, a szent Grál hét szerzete, mely az Egyetemes Lánc nevében tevékeny a világon. A Szent Hétvilágosság minden sugarát egy Grálszerzet képviseli. Mivel pedig feladata betöltése érdekében minden Grálszerzet egy-egy súly őre, s mégis az egész Hétvilágosságot kihordja, a hétszer hét sugarat világosságerőként látjuk megjelenni Betlehem csillaga körül.

A mérleg tiszta aranyból áll.

Ismeretes-e, hogy a fém, amelyet aranynak ismerünk, hét másik fémből tevődik össze, bizonyos képlet szerint ötvözve? Ez azt is érthetővé teszi, hogy a Hétszellem vizsgájának, az igazságügy templomának az arany mérleg

az ítélőszéke.

Az is világos, hogy a hét sugárnak megfelelő arany menyegzői ruhát miért nevezik asztrál ruhának. Továbbá mit jelent a 28-as szám az arany gyapjú lovagjaival kapcsolatban. Együtt a Napot jelképezik, az aranyat, amelyben Isten világossága, az újjászületésre való nagy serkentés, de az igaz ítélet is le van fektetve.

A súlyok, így láttuk, nem egyformák, ami arra hívja fel a figyelmet, hogy a hét sugár különböző fázisokban erősebb vagy csökkentett tevékenységet fejt ki, ami az emberiség életmódját határozza meg, s amiért bizonyos életfeladatok olykor nagy jelentőségűek lesznek.

Ehhez hozzájön, hogy a súlyok nagyságukhoz képest rendkívül nehezek és az ember ezt hihetetlennek és érthetetlennek tartja. Valójában nincs olyan dialektikus ember, aki ezekkel a súlyokkal szemben meg tudná állni a helyét. Ahhoz lélekben újjá kell születnie, s meg kell találnia Pimanderét.

Az is feltűnik, hogy a súlyok különböző formájúak, s csoportokat képeznek. Három nagyobb van és négy kisebb. A különbségek jelentését megpróbáljuk megfejteni. Ez a Hét Sugár jelentésével, szándékaival és közös hatásaival függ össze.

Ekkor megparancsolta az apródoknak, hogy mindenkit állítsanak sorba, s egyik a másik után foglaljon helyet a mérlegen. Elsőnek az egyik császár ment fel a mérlegre egész pompájával, miután a Leány előtt gyorsan meghajolt. Ezután minden csoportvezető a mérleg másik serpenyőjébe helyezte a súlyát. A császár azonban, mindenki csodálkozására, állta a helyét. Az utolsó súly azonban túl nehéz volt neki is, úgy hogy legnagyobb sajnálatára a magasba emelkedett. Ez - úgy tűnt nekem - felkeltette a *Leány szánalmát, s intett az embereinek, hogy hallgassanak. A jó császárt nem is kötözték meg, hanem átadták a hatodik csoportnak.*

Utána azonban olyan császár jött, aki büszkén lépdelt a mérlegre, s mivel nagy, vastag könyvet rejtegetett a köpenye alatt, bízott a sikerben. Amikor azonban már a harmadik súlyt sem tudta ellensúlyozni, hanem irgalmatlanul a magasba emelkedett, ijedtében a könyvet is eleresztette, s az kipottyant a ruhája alól, minden vitéz nevetni kezdett, s kiszolgáltatták a harmadik csoportnak.

így járt még jónéhány császár, akit gúnyosan kinevettek és megkötöztek. Ezután egy kis emberke következett, szintén császár, göndör, barna szakái lkával. A szokásos meghajlás után fellépett a mérlegre. A súlyoknak olyan rettenthetetlenül állt ellent, hogy véleményem szerint még többet is kibírt volna. A Leány ekkor gyorsan meghajolt előtte, bíbor bársony ruhát adatott neki, majd a székén lévő sok babérágból is adott neki egyet, s megkérte, hogy foglaljon helyet trónja lépcsőjén.

Hogy azután hogyan járt sok császár, király; főúr és úr. azt hosszú lenne elmesélni, de azt azért meg kell említenem, hogy a sok úr közül, várakozásom ellenére, csak kevesen állták meg a helyüket, holott sok szép erény vált díszükre. Az egyik ezt a súlyt, a másik amazt nem bírta ellensúlyozni, egyesek kettőt, mások hármat, négyet vagy ötöt. s csak kevesen állták végig a próbát. Aki pedig kudarcot vallott, azt a csoportok alaposan kinevették.

C.R.C. alkémiai menyegzője

15

A hét súly (I)

Az asztrál tér kritikusan vizsgáztató terében a lények három típusát találjuk, akik akarva-akaratlanul a megmérettetés folyamatának vetik alá magukat:

olyanokat, akik jóságra-törekvésük miatt tudnak behatolni erre a vizsgáztató asztrál területre;

akik csirkefogók és gonosztevők, s mindenféle negatív, okkult módszerrel bizonyos asztrál tulajdonságokra tettek szert, hogy alvás idején behatolhassanak ide;

harmadszor a megkötözöttek, akikhez nyilván C.R.C. is tartozik. Azoknak a csoportja, akik önzetlenül szolgáló életükkel már semmit sem várnak el a dialektikus világtól, s így szintén fel tudnak mászni a bejárati templomba.

Életmódjukkal ezek mind változást visznek véghez asztráltestükön. Emiatt viszont megérinti őket a Hétszellem, vizsgára, értékelésre, annak a megvizsgálására, hogy van-e lehetőség fejlődésüknek a megszabadító értelemben való folytatására.

Nagyszerű és vigasztaló gondolat, hogy egyetlen embert sem mellőznek, egyik sem kerülheti el a figyelmet. Mindenekelőtt nem emberi ítélettől függ a dolog, hanem csakis az »öltözék« állapotától, a szerzetesi ruha, az asztráltest minőségétől. Megragadó, hogyan jár C.R.C. ebben a templomban.

Csoportjának nyolcadik tagjaként kell helyet foglalnia a mérleg serpenyőjén, s ami az eredményt illeti - ez nem is lehetne másképpen - nem ringatja magát illúziókba, nem sok jót remél. Mégis, saját várakozása el-

lenére, mind a hét súlyt, mind a hét próbát megállja, s amikor erőszakkal próbálják a mérleget mintegy ellene befolyásolni, »még három ember akaszkodik a másik serpenyőre«. akkor ez sem változtat a helyzeten. A mérleget nem lehet kibillenteni, amire felhangzik a kiáltás: »Ez az! Engedjétek szabadon!«

Próbáljuk megymagyarázni, hogy mit jelent mindez.

Legelőször is a tökéletes számot, a hetest kell megvizsgálnunk.

Képzeljenek el egy embert, aki kereső, törekvő élettel megpróbál élete céljának megfelelni, ami miatt szüntelenül asztrális változásokon megy át. Megmássza az asztrális létrát, s alvás idején egyik asztrál kalandból a másikba kerül, míg végül eljut az asztrális kritériumhoz. Elhatol a dialektikus lehetőségek határáig, s azt veszi észre, hogy megnyílik előtte az első templom, az igazságügy templomának kapuja.

Az előzőkből kitűnik, hogy az ember csak akkor valóban a Szellemi Iskola tanulója, ha az éjszaka óráiban ebben a templomban található. Ha ugyanis éjszaka még nem képes ebben a bizonyos asztrál térben tartózkodni, akkor az azt mutatja, hogy életében még más hajlamok és kívánságok uralkodnak. Szerzetesi ruhája, asztrál köpenye tanúskodik erről. Akkor szó sem lehet arról, hogy a Hétszellem sugarai őbenne megszabadítóan és szentelően hathatnak. Ellenkezőleg!

A vizsga csak akkor kezdődhet, ha az ember belép az igazságügy templomába. Csak akkor kerül kapcsolatba a tökéletes szám hét sugarával.

Tudnunk kell, hogy a jelöltek nem csak egyszer mennek fel a lépcsőn a mérleghez, hanem újra meg újra, nap mint nap, illetve minden éjszaka. Mert ez egy folyamat, a bizonyos templomi folyamat, egy beavatási folyamat. Ezért mutatkoznak meg gyakran a tanulón reggol, amikor normális, nappali életére ébred, az éjszakai templomi tapasztalatok nyomai. A nappali életben aztán meg

kell tanulnia a nagy leckét, a tökéletes szám leckéjét. A kapott utasításokat azonnal tökéletes cselekedetté kell változtatni és alkalmazni, s így a tanulóba mintegy belevésni.

Alaposan tudatában kell tehát lennie, hogy a modern Szellemi Iskola külső tanulósága mellett legnagyobb jelentőségű belső tanulóság is létezik.

Itt figyelmeztetésre van szükség. Egyikőjük se házaljon mindenféle elbeszélésekkel, álmokkal, éjszakai tapasztalatokkal és találkozásokkal, mert ez annak a bizonyítéka lenne, hogy az asztrál terület, amelyen éjszaka, alvás idején tartózkodik, nem az Iskola tere, nem az első rózsakereszt-templom. Mert ebben a templomban csakis az új lélekminőség alapján dolgoznak. Az ezen az alapon keletkező tapasztalatok soha sem képszerűek, hanem közvetlenül hibákra és hiányosságokra mutatnak, s ezeket vésik bele a tudatunkba, tehát a belső életünk tanítói, amelyről semmit sem lehet beszélni. Ezek az utasítások soha sem hízelgők a természetszülte én számára.

A tanuló álomélete és ébrenléte tehát a legjobb esetben ritmikusan folyik le két sark, két életterület között. Ébrenléte területén a határozott cselekvés folyik az alvás idején a másik területen nyert tapasztalatok és tanulás alapján. És a jelölt csak akkor haladhat tovább a második templomhoz, ha az elsőnek az eredménye megmutatkozik, ha a magtárba behordták a termést.

Jegyezzük meg: az a fontos, hogy Önt felvegyék a Gnózis természetes, alakító és fejlesztő folyamataiba. A Rózsakereszt tanulósága csak akkor kezdődhet valóban. Csak akkor lehet Önt sikeresen kapcsolatba hozni a Hétszellem, a tökéletes szám pompás nagyszerűségével.

Hét leckét kell tehát megtanulni, hét tanfolyamot átélni, hét erényt megismerni, hét tulajdonságot megszerezni. Hétszeres változást kell elvégezni. A mérleg ta-

pasztalatai egy b<t atási folyamatra vonatkoznak. És az a mi feladatunk, logy Önt tájékoztassuk erről.

Ez viszont kényes feladat, amit tulajdonképpen csak időnként és részben lehet elvégezni, mert ez a Szerzetben nem szokás. Normális esetben ugyanis a beavatási folyamat jelöltjének másoktól függetlenül, önállóan kell kitalálnia azokat a dolgokat, amelyekről most beszélünk. Miért cselekszünk hát szokatlanul?

Az új asztrál tér menyegzői termét meg kell tölteni, mert az idő sürget, mert Európának már csak kevés ideje van hátra. Azért tesszük tehát, hogy, ha lehetséges, szinte kényszerítsük Önt bemenni az Új Birodalomba, hogy ezen a szokatlan úton tudassuk Önnel a lehetőségeit.

Hallott tehát a hét súlyról, a három nagyról és a négy kicsiről, melyek három csoportot képeznek.

Az első három a kis rejtélyekbe való beavatás, amit először kell átélni:

Isten igazi ismeretére,
az egyetemes szeretet igazi ismeretére, és
a bölcsesség igazi ismeretére vonatkoznak.

Ez az első három súly, melyek különböző formájúak, tehát értékük is különböző, mégsem lehet őket egymástól függetlenül elképzelni.

Ez az első három önbeavatás, melyet a tanuló a bejárati templomban asztrál állapota alapján kivitelezhet, s ébrenléte idején, éber tudatával tettre kell váltania. Ez tehát kezdetben a Hétszellem első három sugara, melyekre a jelöltnek pozitív élménnyel kell reagálnia.

Mit jelent Istent valóban ismerni?

Meg kell tanulnia Istent az élet egyetlen forrásának felismerni, mely egyedül jó, Tao, ahogyan a régi kínai bölcsesség nevezi: nem elméletileg, nem dogmatikusan, nem parancsra, hanem valóban, mert ez az igazság.

Ez nem misztikus tájékozódás és nem ésszel való felfogás, hanem az egész lénynek a teljesen éntelen (nem

csak önzetlen) belemerülése a tökéletes szám első sugarába, ami miatt a jelöltet végtelen biztonság, megrendíthetetlen határozottság, mérhetetlen jóság érinti meg, veszi körül és veszi birtokába. Mindent egybevetve ekkor az ember életében első ízben született meg egy szilárd életalap, amelynek a mindennapi élethez semmi köze. A gnosztikus embernek ezt kell először megtalálnia. Ezen a sziklán kell őt találni, ez az első súly, amelyet ellensúlyoznia kell.

Ehhez kell a szeretet ismeretének csatlakoznia. Az Egyetemes Szeretet messze kiemelkedik minden dialektikusból.

Aki képes a második nagy súllyal egyensúlyban maradni, az olyan életszintézisbe vonul be, amelyben egyetlen emberrel szemben sem áll már fern sem rokonszenv sem ellenszenv, ennek minden asztrál :>vetkezményével. Csakis alapvető érdeklődés áll fenn mi iden teremtéssel és teremtménnyel szemben. Az állandó lelkes törekvés ez, hogy örök, teljes odaadással minden teremtettet az alkotás egyetlen célja felé tereljen és ösztönözzön.

A tökéletes szám második sugarmak állapotában már szó sincsen fokozódó vagy csökkenő érdeklődésről: mindent azzal a szeretettel vesz körül, mely Istentől van, anélkül hogy ez egy pillanatra is csökkenne.

Ha pedig a második sugár így hatalomra juthatott a jelölt fölött, akkor a harmadik sugár is teljesen megnyilatkozik: a bölcsesség ismerete. Vegyék figyelembe, hogy a jelölt soha sem mondhatja, hogy »van bölcsessége^ vagy »én bölcs ember vagyok«, hanem ez egy bemenés, belépés a bölcsességbe. Ez napfényhez hasonlítható, amelyben sütkérezhet az ember, mely melegít és erősít, Önnek életet ad. A harmadik sugár olyan, mint valami hatalmas Nap. Aki ennek a Napnak a világosságába lép, az bemegy az egyetemes bölcsességbe, s ezt kapja minden lélegzetével - az első két sugár alapján.

A jelölt így mindennel rendelkezik, ami szükséges

a világért és emberiségért végzett áldozatmenetéhez.

Az egyenlő oldalú háromszög elkészült, a háromszög áll! Most az építmény négyszöge következik, a négy másik súly gyakorlata.

Miután a nemeseket, a tudósokat és másokat is próbára tettek, kiderült, hogy bizonyos csoportokban olykor egyet sem találtak, aki megállta volna. Végül a jámbor népámító urak következtek, meg a lapis-pitalauficum-csinálók. akik a bölcsek kövének utánzatát barkácsolták. Ezeket olyan sok gúnyolódás közepette állították a mérlegre, hogy minden szomorúságom ellenére én is hasamat fogtam a nevetéstől. Még a foglyok sem tudták visszatartani a nevetést. A legtöbbnek nem is kellett megvárnia az ítéletet, hanem a mérlegről ostorral verték le őket a többi fogolyhoz: de mindegyiket a saját csoportjához.

A nagy tömegből oly kevesen maradtak, hogy a számukat szégyellem megmondani. Ezek között voltak magas személyiségek is. Mindegyiket bíbor bársony ruhával és babérággal tisztelték meg.

Amikor a próba befejeződött, s már csak mi álltunk ott megkötözött kezekkel, előlépett a vitézek egyik kapitánya, s megszólalt: »Kegyelmes Leány, ha őkegyelme megengedi, akkor ezeket az embereket, akik felismerték értetlenségüket, büntetés kilátásba helyezése nélkül, csak játékból, szintén a mérlegre állíthatnánk, hátha van valami jó őbennük is«.

Énrám ez először nyomasztóan hatott, mert éppen az volt a vigaszom, hogy nem kellett szégyenszemre odamennem, vagy éppenséggel ostorcsapások közepette a mérlegről menekülnöm. Kétségen kívül sok fogoly kívánta ugyanis, hogy inkább tíz éjszakát maradt volna

velünk a teremben.

Mivel azonban a Leány beleegyezett, meg kellett történnie, s egyikőnket a másik után szabadították meg a béklyóktól, hogy a mérlegre állíthassanak. Holott a legtöbben kudarcot vallottak, nem nevették ki és nem verték meg, hanem csak csendesen félreállították őket. Társam az ötödik volt, s jól tartotta magát, aminek mindenki örült, mindenekelőtt azonban a vitéz, aki a javaslatot tette, s a Leány így őt is a szokásos tiszteletben részesítette.

Aztán még ketten repültek a magasba. En voltam a nyolcadik. Amikor reszketve felálltam a mérlegre, társam, aki már a lépcsőn ült bíbor ruhában, barátságosan nézett rám, s a Leány is mosolygott egy kicsit. Miután azonban minden súlyt kibírtam, a Leány megparancsolta, hogy minden erővel emeljenek fel engem. Erre még három vitéz akaszkodott a másik serpenyőre, anélkül, hogy a mérleg csak meg is mozdult volna. Ekkor az egyik apród felállt, s olyan hangosan kiáltott, ahogyan csak tudott: »Ez az!« Amire a másik azt felelte: »Akkor szabadítsátok meg«, amit a Szűz engedélyezett.

Miután a szükséges ceremóniával felvettek, megengedték, hogy valamelyik fogoly megszabadítását kívánjam. Nem kellett soká gondolkodnom, s az első császárt választottam, akit mindig is sajnáltam. Azonnal szabadon engedték, s teljes megtiszteléssel csatlakozhatott hozzánk.

C.R.C. alkémiai menyegzője

16

A hét súly (II)

Beszélnünk kell a négy kis súlyról is, mert minden jelöltnek ezeknek is meg kell felelnie, miután a három nagy, alapvető súly követelményeinek nyilván meg tudott felelni.

Emlékszünk, hogy a tökéletes szám három nagyobb súlya mit jelent. Figyelmünket Isten igaz ismeretére, az egyetemes szeretet ismeretére és a bölcsesség ismeretére irányítja. A súlyoknak ezt a háromságát egyenlő oldalú erőháromszögnek neveztük, mely a jelöltet képessé teszi arra, hogy a helyes módon merüljön Isten és az emberiség szolgálatába.

Magától értetődik, hogy a jelöltnek a kis rejtélyekben, a kisebb misztériumokban

1. megingathatatlannak kell lennie az odaadás tekintetében;
2. szolgálatban összhangot kell árasztania a környezetében;
3. minden munkájában jól megalapozott, logikus fejlődést kell megvalósítania;
4. szolgálata minden részletében igazán papi tulajdonságokkal kell rendelkeznie.

Ez a tökéletes szám négy másik sugarának a feladata, amit csak akkor lehet kivitelezni és jó véghez vinni, ha meg van rajzolva a nagy súlyok háromszöge.

Vizsgáljuk meg az építmény négyszögét különböző oldalairól, s kezdjük a megszokott összehasonlító módszerrel.

Mivel világunkból való emberek vagyunk, odaadá-

sunkat dialektikus lehetőségeinkkel és erőnkkel nem vagyunk képesek megingathatatlanul fenntartani. Az ember odaadása a dialektikában ugyanis nagyon függ a hírnévtől, megbecsüléstől, pletykától, rokonszenvtől és ellenszenvtől, tehát jótól és rossztól, szeretettől és gyűlölettől, s ezeknek a fokozataitól.

A természetszülte ember annyira személyes is, hogy nem képes abszolút személytelen lenni. Adott esetben embertársával szemben túl közönyös ahhoz, hogy szükség esetén teljesen neki szentelhesse magát. Szóval az emberi odaadás a haláltermészetben annyi tényezőtől függ, s annyi mellékes dolog befolyásolja, hogy nem lehet megingathatatlan.

A Hétszellem szerint azonban minden igazi emberszolgálásnak éppen ezzel az abszolút megingathatatlan odaadással kell kezdődnie. Ezt emberfölöttinek tarthatnánk. De egészen biztosan nem az, ha megvan az egyenlő oldalú háromszög. Magától értetődően legalább is a munkatársak közösségének kell megingathatatlannak és sohasem lankadónak lennie az odaadás területén, ha világot átölelő munkát akarnak végezni a Gnózis értelmében.

Ez minimális követelmény!

Ha a munka elkezdődött, akkor véghez kell vinni, minden pletyka, jó vagy rossz beszéd ellenére, hazugságon, bűnön, üldöztetésen és fogságon, szenvedésen és fájdalmon keresztül. A jelöltnek minden ilyen befolyás ellenére megingathatatlannak kell maradnia. És ez ne függjön az eredménytől. Ezt nem szabad normális mércével mérni. Az átvett feladatot határt nem ismerő odaadással kell végezni az utolsó óráig, az utolsó leheletig.

A szent munka sikerének mindig is ez volt a nagy titka és csodája. Mert a világtörténelemben megmutatkozott, hogy a megingathatatlan munkások kevesen vannak. A valódi aratómunkások mindig kevesen voltak. Az aratás mégis mindig csodálatra méltóan nagy volt,

mert senki sem tudta megérteni a hatalmas erő titkát, amely a megingathatatlan odaadásból árad. Ezzel az odaadással ugyanis a tökéletes szám negyedik sugarának erejét és fennségét szabadítjuk fel. Ha az On odaadása megingathatatlan, akkor a negyedik sugár egész áramlata kiömlik Önre. Ez az erő akkor éjjel-nappal Önnél, Ön körül és Önben van. És így végzi a munkát. Megingathatatlan odaadással mindent, valóban mindent meg lehet valósítani.

Értsen jól minket. Itt nem valami eszményről, agyrémről, kedves ötletről van szó, amelynek az ember odaadással szenteli magát, hanem a szent, egyetemes munkáról, a Logosz dolgáról, Isten művéről. Az odaadással olyan munkát kell tehát végezni, amelynek biztonsága magában Istenben nyugszik, amelyet tehát el kell végezni, amelyre minden időkben keresték az embereket, sőt, csaknem könyörögtek nekik.

Nem kell most sóhajtania, hogy »micsoda energia kell ehhez, micsoda rátermettség!« Mert ezzel a kijelentéssel a probléma dialektikus oldalán állna. A szentírás ezzel kapcsolatban kijelenti: »Az én erőm erőtelenség által végeztetik el!«

Ezért mutatkozik gyakran a természetes életerőben szegény emberek odaadása a legdinamikusabbnak, mert magas, isteni hivatás tudata izzítja át őket; mert tudják, hogy nem tehetnek és nem akarnak mást, s ebben találják meg örömüket és békéjüket. Aki ilyen megingathatatlan odaadással tudja magát a feladatának szentelni, az azt fogja tapasztalni, hogy a nagy művel szembeni szolgálatkészségével összhangot, harmóniát teremt maga körül. A Logosz nagy ötlete ésszerű rend, és ezt teremti meg, s aki a Logoszt szolgálja, az végül ilyen rendet áraszt maga körül.

A tökéletes szám ötödik nézete ezért az »alkotó összhang«. Tudniuk kell azonban, hogy az ilyen harmonikus eredményt szinte ki kell harcolni. A nagy, szent

munkát ugyanis a haláltermészetben, tehát az ellenség földjén kell elvégezni. És a haláltermészetben hogyan is lehetne összhangról beszélni?

Mégis megvalósul! Akkor miféle összhang ez?

Olyan összhang, olyan harmónia, mely a kőkemény természetember számára jelentéktelen. Mert ez Betlehem békéjének harmóniája, Isten gyermekeinek barátsága és nyugalma. Ez a lélek harmóniája.

Aki az Iskola és az Iskola szolgáinak szavát szinte mennydörgésnek vagy ostorcsapásnak érzi, az meg lehet győződve arról, hogy még nem újjászületett lélekember, nem képes ennek a füleivel hallani és tapasztalni, hanem én-emberként reagál. Az énember számára viszont az egész Iskola diszharmonikus és nagyon természetellenes. Ha azonban a lélek, az On lelke kivirul, akkor On bemegy Isten gyermekeinek örömébe. Akkor tapasztalja, hogy Isten szolgájának csak egy célja, egy feladata van: hogy Önt bevezesse Isten népének békességébe és összhangjába.

Ha a Katarok szerzetének szentélyeit látogatja meg barlangjaik homályában, akkor, mint századunk modern embere, alig tudja elképzelni, hogy azok a férfiak és nők a régmúltban ott találták meg lelkük békéjét, ott mentek be Isten népének nyugalmába. Ha azonban a lélek megszületett, ha világít a mikrokozmosz szívében, akkor minden sötétség és homály, minden dialektika teljesen lehull. Akkor halljuk az ifjú testvérek ujjongó hangját, akik első ízben vonulnak be ebbe a békébe, »A Grál!« - ujjongják.

A Grál mindet a megdönthetetlen világosságba állítja.

A két másik kis súly jelentését már nem nehéz megérteni. Az előzőkből arra következtethetünk, hogy Isten szolgája, a rózsakereszt fivére vagy nővére, munkáját logikus, legkisebb részletekig kidolgozott terv szerint végzi, az egyetemes Gnózis magas ésszerűségének megfelelően. Világos, hogy ettől a tervtől semmilyen

körülmények között sem akarnak eltérni.

Századunkban az ész fejlődésének jele, hogy a legtöbb ember valami tervvel foglalkozik. Az ötletek sokaságába szinte bele lehet fulladni. így időnként Isten szolgáját is úgyszólván a tervek özönével árasztják el, amit a szerzők jó szándékkal gondolnak ki, lényegükben azonban használhatatlanok. Mert az erők, az ilyen tervek ihletői nagyon jól tudják, hogy amelyik terv nem a Gnózisból van, annak ezen a világon mindenképpen kudarcot kell vallania, vagy esetleg jól gondolt hatásai az ellenkezőjükre csapnak át, mert a dialektikus jó az az alakulat, ahol a gonoszat a legkisebbre lehetett csökkenteni.

Világossá válik tehát, hogy a hatodik sugár követelményeinek betöltését csakis Istennek a világgal és emberiséggel kapcsolatos egyetlen tervére való megingathatatlan irányulással, magas hivatásunkkal szembeni legmesszebbmenő engedelmességgel lehet kivitelezni.

Most már valószínűleg világosan látható, hogy mi az igazi gnosztikus papság. Az igazi pap Isten és az ember szolgája - Isten szolgája megingathatatlan, felismerő, vérrel és könnyekkel valló odaadással, ami miatt csakis ő minden ember szolgája.

így képzeljék el az igazi rózsakeresztes állapotát, az alkémiai menyegző Rózsakereszt Krisztiánját.

Az is így közeledik az első templomhoz, a bejárati templomhoz. O az, aki az alapvizsgánál megfelel a tökéletes számnak. Csak ő joggal az arany gyapjú lovagja. És világos, miért ilyen prototípust, mintaképet mutatnak nekünk: mert ha mi is az alkémiai menyegzőre törekedve helyesen cselekszünk, akkor ugyanabban a fejlődési folyamatban veszünk részt. Ezt mindenkinek jól be kell látnia: ha akarja, akkor mindenki C.R.C.-vé válhat.

Végül még két dologra kell felhívnunk a figyelmet.

Először a tényre, hogy három ember próbálta lehúzni

a mérleg serpenyőjét, amikor C.R.C. mind a hét súlynak megfelelt.

Másodszor pedig megengedték C.R.C.-nek, hogy egy foglyot megajándékozzon a szabadsággal.

Az első ponttal kapcsolatban azt lehet közölni, hogy van még egy háromszoros, végső próba az előkészítő önbeavatás munkája után, ha a jelölt megfelelt a tökéletes szám alapvető követelményeinek. Ez olyan vizsga, amely a szent Grálból jön. Ez nem szándékozik - ahogyan sok regén} állítja tudatlanságból - a jelöltet ravaszul, mégis elbotlásra késztetni. Inkább rezgési próba, a jelölt ráhangolása a Világosság Hármas Szövetségének alaprezgésére. Erről nem szabad Önöknek többet mondanunk.

A második ponttal kapcsolatban azt kell megmondanunk, hogy a gnosztikus mágus nem csak az emberiséget szolgálja általános értelemben, hanem bizonyos pillanatban képes egy léleknek, mely még elveszett állapotban sodródik az élet tengerén - ha ez a lélek méltó erre - végképpen és határozottan segíteni és őt megváltani.

Mire az utóisót is megmérték és könnyűnek találták, a Leány felfedezte rózsáimat, melyeket levettem kalapomról, s kezemben szorongattam. Apródja közvetítésével megkért, hogy adjam neki őket. amit szívesen meg is tettem.

így végződött az első jelenet reggel tíz órakor. Majd újra megszólaltak a trombiták, amelyeket azonban még nem láttunk.

C.R.C. alkémiai menyegzője

17

A négy rózsa

t

Ha Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzőjét figyelmesen olvastuk, tudjuk, hogy C.R.C. a királyi menyegzőre kalapján négy rózsával indul útnak. Amikor a mérlegpróbán megállta a helyét, rózsáit a király megbízásából a jelöltekkel kapcsolatos folyamatokat vezető Leány kérelmére átengedi neki.

Ennek a négy rózsának többek között a négy kis súlyhoz van köze. melyekről részletesen beszéltünk. A négy kis súlyt az építmény négy sarkának mondtuk, ahogyan a három nagy súlyt neveztük az egyenlő oldalú háromszögnek, minden gnosztikus munka alapjának, amelynek C.R.C-nek szintén meg kellett felelnie. Senki sem helyezkedhet tehát az építmény négyszögére - ahogyan azt a Világosság Hármas Szövetsége érti -, aki nem az alapvető háromszögből indul ki.

Szóval amikor C.R.C. útnak indul az igazságügy templomához, az első beavatótemplomhoz, elvileg és alapjában már megfelel a hét súly követelményének. Azért visel a kalapján már útja elején négy rózsát. Ebből az következik - hogy

1. odaadása megingathatatlan;
2. az emberiség szolgálatára való készségében összhangot tud teremteni;
3. munkájában logikus fejlődést tud megvalósítani;
4. életmódja, munkája és szolgálata minden részleténél pap.

Ha a tanuló ezen fáradozik, mégpedig önmagának teljes kiszolgáltatásával, akkor elvárhatja, hogy CR.C.-hez

hasonlóan, tudatosan meghívják a királyi menyegzőre. Már hét évvel a tudatosan észlelt meghívó előtt látta ezt álmában. Egy megtestesült látomásban hívták, amelyből kitűnik, hogy az önmegvalósítási folyamat, ahogyan azt a Rózsakereszt Szerzete érti, hét éves időszakot, hét szakaszt vagy fázist vesz igénybe, egészen a hét súly tökéletes számának megfelelően.

Aki önszántából csatlakozott a Szellemi Iskolához, tehát valóban mások befolyása nélkül, az azért határozott így. mert valami ismeretlen erő szinte az Iskolához vonzotta. Az Iskola ötlete nem hagyta nyugton őt, mindenféle esemény és beszélgetés folytán újra meg újra felötlött, mintegy belülről serkentette, ösztönözte, hívta, hogy lépjen kapcsolatba az Iskolával, lépjen be a hét fázis folyamatába. Mert gondolják meg: az Iskola munkahely, kovácsműhely, ahol a hét súly »vasát verik«, a hét fázis munkáját a mindennapi élet gyakorlatában tanulmányozzák.

Ha ezt a munkát komolyan csinálja, ha teljesen az aranycsinálás nemes iparának szenteli magát, akkor az először látomás formájában kívül álló ötlet bizonyos pillanatban a tanuló belsejébe költözik. Hét fázisban fog a Gnózis sugárzó világossága lakásra találni szíve hét üregében, a nagy mű ezen az alapon alakul ki az egész mikrokozmikus otthonban, míg végül, az előkészületek befejezése után megkapja a bizonyos meghívót a királyi menyegzőre, egy alkémiai menyegzőre, amely a bennlakó szellem bevonulására, Pimandernek a szerkezetbe való belépésére vonatkozik. Előbb azonban el kell végezni az egész lélekmunkát a háromszög és a négyszög, a megújulás szőnyegének mértékei szerint.

Most már belátható, kedves olvasó, hogy Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzőjének története az Ön története lehet.

Most fel lehet tenni a kérdést, hogy az ösvény folyamat-hétsége, a hétszeres önmegvalósítás a látomástól

a tudatossá válásig csak a vázolt vonalak mentén valósulhat-e meg. Erre azt kell felelnünk, hogy a sugárzások vagy befolyások, amelyek az ösvény ötletét az erre érzékeny embernek mintegy látomással tudatják, abból az asztrál térből indulnak ki, amelyben a Rózsakereszt első rejtélytemploma áll. Ezt részleteztük.

Az az asztrál terület ez, amelyet a dialektikus elérhetőség külső határának mondhatnánk, amelyben a természetszülte asztrális állapot a hatodik kozmikus terület tisztaságába megy át. Van ott egy fókusz, egy gyújtópont, amelyből erős befolyás indul ki, hogy az embert felhívja az igazi ember megszülettetésére. Aki erre érzékeny, az mind tapasztalja, észleli ezt a befolyást. Először kívülről, látomásként, majd - ha elkezdte a munkát - belső fókuszként a saját asztráltestében, egyre tudatosabban, egyre határozottabban, míg elér eg3' olyan állapotot, amelyben kibírja a hét súly nyomását, s ránemesedett az alkémiai menyegzőre. Akkor a jelölt felkészülhet a bennlakó szellem bevonulására. Ennek közvetítőjeként pedig - a »Leány, a Szűz« lép fel.

Talán elgondolkozott már azon, hogy mit jelképeznek az elbeszélésben a leányok vagy szüzek, apródok, és lovagok, akik a király szolgáiként lépnek fel, és a jelöltek egész alkémiai átalakulási folyamatait vezetik és végzik.

Mielőtt a bennlakó szellem - Pimander - a mikrokozmikus beavatási folyamatban királyi pár képében léphet fel. az emberi szerkezetben, rendszerben szellemi befolyás jelentkezik a közeledő bennlakó szellem előhírnökeként. Ennek a szellemi befolyásnak, ez érthető, két nézete van: nőnemű, tehát befogadó nézete, és hímnemű, tehát aktívan megvalósító nézete. Az egyik a bekövetkező folyamatoknál segít a szerkezetet befogadóvá, érzékennyé tenni, a másik pedig a folyamatokat serkenti és kíséri.

A tiszta szellemnek ez a két küldötte a felkészült

jelöltet az első misztériumtemplomban fogadja Pimander sugarainak helytartóiként.

így már érthetővé válik az alkémiai menyegző fejezetünk előtt idézett rövid közleménye: »Amikor az utolsót is megmérték és hiányosnak találták, a Szűz felfedezte kalapomról lekerült rózsáimat, melyet a kezemben szorongattam. Apródjával elkérette tőlem, s én szívesen odaadtam neki.«

A teljes értékű tanuló, állapotának pozitív, belső bizonyítékaival, a mérleg vizsgáját teljes mértékben letette. Összehasonlították a tökéletes szám hét súlyával, s nem találták hiányosnak. Ennek a bizonyítékai nem valahol az absztraktban vannak feljegyezve, hanem a tanuló abszolút birtok formájában, értékek formájában mutatja be. amelyekkel dolgozni lehet, erő képében bizonyosodnak be, mely birtokosát képessé teszi Isten és az ember igazi szolgálatára, a fogalom abszolút jelentése szerint.

Az építmény négyszögének négy rózsája már nem a kalapon van céltudatos utazás jeleként, hanem Rózsakereszt Krisztián kezében van: kész a cselekvésre! így eljön a szellem hozzá, apród és Leány képében, hogy a tettnek e csodaszép rózsáit átvegye. Egy teljes értékű jelölt lépett a menyegzői terembe, s üdvözlik. Most megkezdődhet az alkémiai folyamat, mely a szellemet koronázza királlyá.

Időközben a vitézek visszavonultak az ítéletre váró foglyaikkal. Törvényszéket alakítottak, amely öt kapitányból és belőlünk állt. A Leány volt az elnök, s megegyeztünk, hogy mindenki mondjon véleményt a foglyok sorsáról. Mi történjen velük? Az első vélemény az volt, hogy mindegyiket ki kell végezni, egyiket fájdalmasabban mint a másikat, a feltételek elleni vétkességük mértéke szerint. Mások fogságban akarták tartani őket. De egyik javaslat sem tetszett, sem a Leánynak, sem nekem. Végül az általam kiváltott császár, egy másik főúr, társam és én úgy határoztunk, hogy először az előkelő urakat vezessék el csendben a kastélyból. Másokat csúfosabban tessékeljenek ki; vetkőztessék le őket, s meztelenül zavarják el. A többieket viszont botokkal verjék ki, vagy kutyákkal zavartassák el.

Akik viszont tegnap önkéntesen adták meg magukat, azok büntetés nélkül vonulhatnak el. Minden nagyzolót azonban, aki az étkezésnél olyan illetlenül viselkedett, viselkedése szerint testileg és lelkileg is meg kell büntetni.

C.R.C. alkémiai menyegzője

Időközben a vitézek visszavonultak az ítéletre váró foglyaikkal. Törvényszéket alakítottak, amely öt kapitányból és belőlünk állt. A Leány volt az elnök, s megegyeztünk, hogy mindenki mondjon véleményt a foglyok sorsáról. Mi történjen velük? Az első vélemény az volt, hogy mindegyiket ki kell végezni, egyiket fájdalmasabban mint a másikat, a feltételek elleni vétkességük mértéke szerint. Mások fogságban akarták tartani őket. De egyik javaslat sem tetszett, sem a Leánynak, sem nekem. Végül az általam kiváltott császár, egy másik főúr, társam és én úgy határoztunk, hogy először az előkelő urakat vezessék el csendben a kastélyból. Másokat csúfosabban tessékeljenek ki; vetkőztessék le őket. s meztelenül zavarják el. A többieket viszont botokkal verjék ki, vagy kutyákkal zavartassák el.

Akik viszont tegnap önkéntesen adták meg magukat, azok büntetés nélkül vonulhatnak el. Minden nagyzolót azonban, aki az étkezésnél olyan illetlenül viselkedett, viselkedése szerint testileg és lelkileg is meg kell büntetni.

C.R.C. alkémiai menyegzője

18

A hat ítélet

Visszatérünk a gyakran megbeszélt asztrál térhez, amelynek területén az igazságügy temploma áll. Ez az első templom a dialektikusan elérhető csúcs és az élő lélekállapot világának derűs tisztasága közötti határon található. Ehhez a templomhoz mindannyian elmehetünk, ha a megszabadulás gnosztikus ötletének látomását élő valósággá akarjuk tenni. Ez az a templom, amelyikbe - ha nappali életünk megteremti ennek az előfeltételeit - alvás idején minden éjjel beléphetünk. Mert alvás idején az asztráltest teljesen tevékeny.

Magyaráztuk, hogy a gnosztikus Szellemi Iskola mágneses testén kívül álló, s esetleg az ilyen iskola tevékenységével és hatásával aktívan ellenkező csoportok és emberek ennek ellenére is képesek áthatolni ehhez az asztrál térhez, vagy képesek belépni ennek befolyási területére. Aki tudatosan megfigyelheti ennek az asztrál szférának az életét, az felfedezi, hogy az igazságügy templomának előudvarában egyáltalán nem mindig a legalkalmasabbak, a leghelyesebb irányban érdeklődők és teljes értékűek tartózkodnak.

Például humánus, vagy misztikus-vallásos törekvéssel is el lehet érni, hogy ezek az asztrál sugárzások magukhoz vonzzák az embert.

Eltúlozott személyiségkultúra is okozhat oly nagy változásokat a főszentély belső elválasztású szerveiben, hogy az embert megragadja a templomsugárzás.

Végül a személyiség és az asztráltest mindenféle okkult módszerrel, a belső minőség birtoka nélkül is

olyan helyzetbe hozható, amelyben kapcsolatba kerülhet a templomsugárzással.

Minden ilyen ember hajlamos az új asztrál térbe behatolni; egyesek a rögeszméjük miatt, vagy eltúlozott önzésük, vagy bűnöző hajlamuk ösztönzésére, mások magas gnosztikus értékek serkentő ereje miatt. Emögött a saját hatáskör kibővítésének kívánsága, vagy bizonyos helyzettől való megmenekülés vágya lapul. Érthető tehát, hogy az igazságügy templomában és az ennek megfelelő asztrál területen gyakran avatkoznak be helyesbítően és javítóan, hogy a méltatlanokat és az alkalmatlanokat a nekik való helyekre utasítsák.

Ennek a javító beavatkozásnak a módszerét történetünk jelképesen és romantikusan ábrázolja. Megpróbáljuk e leplezett és romantikus elbeszélés alapján megmagyarázni, hogyan folyik le ez a visszautasítás az asztrál természettörvények hatására, hogy egyetlen méltatlan vagy alkalmatlan sem bújhat át a hálón.

Hatféle elutasítást neveznek meg:

1. egyeseket csendesen vezetnek ki a templomból;
2. másokat szégyenteljes módon utasítanak el;
3. sokat levetkőztetnek és meztelenül zavarnak el;
4. bizonyos csoportot botokkal vernek és kutyákkal zavartatnak el;
5. mások önkéntesen vonulnak vissza, s megtorlás nélkül mehetnek el;
6. a rosszakaratúakat azonban testileg és lelkileg is súlyosan megbüntetik.

Képzeljük el először a nagyon humánus embert, aki még teljesen az énközpontú élet korlátozott körzetében áll, aki tehát mindent ennek a világnak az életétől vár el, s ennek alapján teljes bevetéssel emberszolgálatra szánja magát. Gyakran olyan ember ez, aki minden tekintetben vallásos és alázatos életet él. Tevékenysége alapján kedvelni és tisztelni lehet.

Az is könnyen elképzelhető, hogy az ilyen ember ne-

mes törekvése asztráltestében is megmutatkozik a hatalmas vágyakozás miatt, amellyel a világnak és az emberiségnek valamilyen módon szolgálatára akar lenni. Ai. emberiség kedvéért és érdekében a lagmagasabbal és legjobbal próbálkozik. Emiatt nem is lehet másképpen, mint hogy az asztrál fókusz ezt az embert is megérinti, mert e fókusz törekvése csakis a világ és az emberiség megmentésére irányul, de - az olyan emberrel ellentétben - pozitívan és teljesen megszabadító értelemben.

Ezért világos, hogy a két asztrál fajta kapcsolatba kerül ugyan egymással, de taszítja egymást a két természetrend nagy ellentéte miatt. A mi világunk ugyanis a halál természete, a másik birodalom pedig nem ebből a világból való. Emiatt a legnemesebb humanista sem léphet be a lélekvilág nagy területére. Másirányú asztrállénye miatt csendesen kivezetik őt a templomból. Nem érdemelt büntetést, mert az ő osztályában nincsen jobb ember nála, de tudatlan a legmagasabb rendeltetését és magasztos hivatását illetően. Holott tehát ő is Isten gyermeke, ismerete hiányossága miatt újra vissza kell őt vezetni tévútjára, míg tévedései területén felfedezi munkája terméketlenségét, kezdi keresni ennek az okait, s felkutatja az igazságot, mely megszabadíthatja. Ez az embercsoport azonban úgyszólván kivételt képez, mert a többiek, akik be tudnak hatolni az asztrál kritériumba, többé-kevésbé bűnterheltek. Mert mi az olvasó véleménye például a vallásos tekintélyekről, akik eszükkel üzérkedve, s a legcsekélyebb határozott alap nélkül egész népcsoportokat csábítanak el, s tartanak fogságban valami káprázat vagy rögeszme igézetében? Ezek tudatosan és szándékosan vállaltak felelősséget, s ez tevékenyen kiáramlik asztrál lényükből. így számtalan asztrál démont teremtettek. De őket is megérinti az első templom asztrál forrása.

Képzeljük el az ilyen emberek bonyolult helyzetét.

Gondolkodásunkkal asztráltestünket bizonyos tevékeny állapotba helyezzük. Az asztráltest tűz. Egy gondolat-impulzus mintegy lángoló, tüzes elvet kelt benne, mely a személyiséghez sugarakat lövell. Ezek aztán étereket szabadítanak fel, amelyek az egész testet és a szervi működést a gondolati impulzusnak megfelelő reagálásra késztetik.

Gondoljon a költőkre, gondolkodókra, szerzőkre, filozófusokra, államférfiakra és másokra, akik valamilyen oknál fogva a tömeg gondolkodását befolyásolják és világunk számtalan lehetősége szerint alakítják, irányítják és gyúrják. Ezt könyvekkel, oktatási intézményekkel, prédikálással, rádióval, televízióval, sajtóval, stb. teszik. Ezekkel az eszközökkel a tekintélyek, akiket a tömeg követ, az emberek millióit vezetik a saját szándékuk szerinti útra a kialakult asztrál folyamatok segítségével.

De a vezetők és tekintélyek serege is ki van téve az asztrál befolyásnak, asztrál töltést kap a tömegtől, mely követi őket. könyveiket olvassa vagy kijelentéseiket ismételgeti, stb. Mert a hit asztrál áramlatokat és erőket szabadít fel, amelyek a hit forrásaira és tartalmára irányulnak. így esnek a vezetők és tekintélyek is fogságba, úgy hogy végül maguk is hisznek a saját találgatásaikban, így sodródnak ők is az asztrál kritériumba, valójában bűnterhelten, de mintegy saját bűnük következményeinek foglyaiként is.

Az őszinte, derűs asztrál tér eredetisége azonban a tekintélyek asztráltestét különösen megtámadja. Mert asztráltestükben fajtájukkal a legcsekélyebb mértékben sem egyező erők szabadulnak fel. E folyamat kezdetén a saját parancsoló, tekintélyt igénylő gondolkodás már nem képes uralkodni saját asztráltestén, ezért életében ziláltság és káosz keletkezik, s ennek mindenféle, többé-kevésbé komoly, szerencsétlen helyzet vagy baleset a következménye.

Nézzük meg továbbá a mérlegelés utáni helyzetet az

előudvat—templomban. Gondoljunk a legrosszabb asztrál romlás mocsarára. Akkor el tudjuk képzelni, hogy a démoni asztrál erők a Gnózis befolyásaira érzékeny, de belátás nélküli emberek ezreit hajszolják fel okkult módszerekkel az igazságügy templomába, s ösztönzik arra. hogy újra meg újra kíséreljenek meg áttörni az élő lélekállapot világába, vagyis inkább törjenek ki az asztrál tűz pokoli állapotából. Aki így hagyja magát oda hajszolni, azt a tetteinek és kísérleteinek megfelelően javítják ki.

Ezeket a kijavításokat, amelyekről a szentírások is részletesen beszélnek, ne nézzék dialektikus értelemben büntetésnek, tehát nem bosszúról, hanem a megszabadító folyamat, a világgal és emberiséggel kapcsolatos Istenterv biztosításáról, és az illetők védelméről van szó. Mert akiket az asztrál tűz a legerősebben éget meg, azokat is azért teszik ki ennek, hogy a legutolsó pillanatig meg legyen a lehetőségük az igazi szabadságban való részesülésre.

Miért világít rá az alkémiai menyegző az emberi életnek erre a sötét oldalára?

Hogy Ont - aki közeledni akar a misztériumokhoz, mert a Gnózis látomása hívja - az igazság, őszinteség és valóság szükségességével szembesítse. Mert csak az igazság képes Önt szabaddá tenni. Legyen tehát mindenben igaz és őszinte. Ne próbáljon - bármilyen tekintetben is - találgatni és számítgatni.

Ne hagyja, hogy önzés és ösztönök vezessék. Mert akkor vészes kimenetelű asztrál feszültségeket kelt, melyek megsemmisítik a megkülönböztető képességét, s fejlődése menetét egyre alacsonyabb szintre szorítják.

Járjon kezdettől fogva az egyetlen biztos úton: a négy rózsa útján.

Ez a javaslat tetszett a Leánynak is, meg a legtöbb szavazatot is kapta. Ezen felül mindenkinek engedélyeztek még egy ebédet, amit azonnal közöltek is velük. Az ítélet kihirdetését déli tizenkét órára halasztották, s ezzel vége is volt az ülésnek.

Ezután a Leány kíséretével a helyére vonult; minket pedig a terem legfelső asztalánál helyeztek el, azzal a kéréssel, hogy elégedjünk meg ezzel, míg a dolog befejeződik. Azután majd elvezetnek a vőlegényhez és a menyasszonyhoz. Ezzel a kilátással nyugodtan töltöttük az időt.

Már a foglyokat is visszahozták a terembe, s mindegyiket rangja szerint helyezték el. Megparancsolták nekik, hogy ma illedelmesebben viselkedjenek. Ez azonban egészen fölösleges figyelmeztetés volt, mert a bátorságuk amúgy is maradéktalanul elillant. Az igazság kedvéért meg kell mondanom, anélkül hogy valakinek is hízelegni akarnék, hogy a magasrangú személyek tudták a szokatlan helyzetet leginkább elfogadni. Viselkedésük meglehetősen rossz volt, de őszinte. A felszolgálókat most sem láthatták, mi azonban igen, aminek nagyon örültünk. Holott szerencsénk föléjük emelt minket, nem tűntünk magunknak többnek náluk, s hozzájuk fordulván, bátorítottuk őket: ne féljenek, mert oly rossz sors mégsem vár rájuk! Szívesen megtudták volna tőlünk az ítéletüket, de annak közlését szigorúan megtiltották nekünk, s így senki sem mondott semmit. így vigasztaltuk őket, amennyire lehetett, s ittunk is velük, hogy a

bor valamelyest felvidítsa őket.

A mi asztalunk bíborral volt takarva, poharaink csupa ezüst és arany, amit a többiek csodálkozva és fájdalmasan állapítottak meg. Mielőtt leültünk, a két apród jött hozzánk, hogy a vőlegény nevében mindegyikőnket az Aranygyapjúval tiszteljen meg, amelyen szárnyas oroszlán ragyogott, s arra kértek, hogy az asztalnál viseljük ezt. hogy megtiszteljük a Rend nevét és méltóságát, amellyel minket Őfensége ma megajándékozott, s amelybe nemsokára a kellő ünnepélyességgel beiktatnak minket. Ezt a kitüntetést a legnagyobb alázattal fogadtuk, s ünnepélyesen megígértük, hogy őfensége bármit is kíván, azt engedelmesen teljesíteni fogjuk. A nemes ifjú ezen kívül egy listába írt be minket a helyes sorrendben: s ha most az én lista szerinti helyemet eltitkolom, akkor ezt azért teszem, hogy ne kövessem el az öndicséret bűnét, amivel a negyedik súly ellen vétkeznék.

Mivel étkezésünk nagyon bőséges volt, megkérdeztük az egyik apródot, hogy szabad-e belőle valamit adni az elítéltek között lévő ismerőseinknek. Mivel ezt minden további nélkül megengedték, a szolgákkal ismerősét mindegyikőnk gazdagon ellátta eledellel. Mivel azonban ezek a szolgákat nem láthatták, tehát nem tudhatták, hogy az étel honnan jön, magam akartam valakinek enni vinni. Alig emelkedtem fel a helyemről, azonnal hozzám ugrott egy szolga hogy barátságosan figyelmeztessen: ha meglátott volna egy apród, akkor ezt megmondta volna a királynak, s meg kellett volna

lakolnom. Mivel azonban csak ő látta, nem fog engem elárulni, ha mostantól kezdve a Rend méltóságát jobban szem előtt tartom. Ezzel az álláspontokat olyan világosan kifejtette, hogy székemen jóidéig moccanni sem mertem. Figyelmeztetését azonban őszintén megköszöntem, amennyire ez a sietségben és ijedelemben lehetséges volt.

C.R.C. alkémiai menyegzője

19

Az ítélet megvendégel

Aki behatol az új-asztrál térségbe, az igazságügy templomának terébe, s állapota miatt elutasítják, azt megvendégelik. Két étkezést kap:

az elsőt, amikor belép,

a másodikat röviddel az ítélet végrehajtása előtt.

Ezeken az étkezéseken azonban azok is részt vesznek, akik pozitív módon tudtak belépni a templomba, s a mérlegen megálltak a próbát. Ezen étkezések során asztrál befolyásolások érik az embert, amelyek valójában abszolút döntő jellegűek.

Vizsgáljuk meg e két befolyásolás lényegét.

Képzelje el, hogy olyan asztrál térbe lép be, amelyik semmilyen tekintetben sem csatlakozik az On asztrál lényének fajtájához. Ön a korábban említett alkalmak alapján jön be. Akkor ez az új környezet eleinte vagy félénkké teszi. Ön idegenkedik, vagy nyomasztóan hat Önre.

Olyan ember is van, aki eleinte fontoskodva sürgölődik, vagy lármásan érdeklődik, esetleg határozottan méltóságosan viselkedik, mintha nagy valaki lenne, vagy úgy áll ott, mint aki azt mondja: »nekem ne mondjanak semmit sem. én mindent tudok« - az ilyet ismerjük.

A második nap leírásából emlékszünk, hogy C.R.C.-t nagyon is megdöbbentette az ítélet templomának előudvarában összegyülekezett népség viselkedése, amikor az első étkezéshez ült asztalhoz. Jól be kell látnunk azonban, hogy itt először is az emberek asztrál lényének megvizsgálásáról van szó; mert az Ön asztrál álla-

potától függ egész viselkedése és minden sorscsapása is. Ne felejtse el a gondolkodással való elválaszthatatlan összefüggését sem. Mert a gondolkodás a nagy, begyújtó elv, és az asztrál terület a nagy tűz, mely mindent megvalósít.

Amikor ugyanis az emberek először kapnak »enni«, akkor a templom első asztrál impulzusa minden jelenlévőt teljes bemutatkozásra kényszeríti, hogy a látogató bebizonyítsa, milyen erőből él. És ez a bizonyíték dönti el az ítélet mibenlétét, s hogy azután mi történjen az illetővel. Az első étkezés tehát általánosan leleplezően, megvilágítóan és felvilágosítóan hat.

Hogy az annyira különböző reagálás lelki okait megérthessük, számolnunk kell a ténnyel, hogy a Szerzet asztrál tere a legcsekélyebb mértékben sem hasonlítható a természetben születettek asztrál teréhez. Ha valaki erősen a Szerzetre irányulva, s valóban négy rózsával a kalapján indult útnak, akkor őt az első asztrál áramlat tapasztalata erősen zavarba hozza és szerénnyé teszi. Ha minden porcikájával az üdvöt, a szentelést keresi, és sok csalódás érte már, akkor a szentelésnek a Szerzettől induló asztrál áramlata első érintése a legmélyebb lényét is megérinti és csendessé teszi.

Aki viszont önző szerencselovag, akit az ilyen asztrál állapota hajt, annál az első asztrál áramlat érintése eleinte a boldogság érzetét kelti, annak a felületes boldogságérzetét, hogy »most aztán bent vagyok, elértem, győztem«. Az asztrál tűz pokoli égetése és a csalódás később jön meg. Az ilyenek a megvilágosultság állapotában vélik magukat; szüntelenül fecsegnek, s a komoly jelölteket kinevetik nyilvánvaló korlátozottságuk miatt.

A második étkezésnél a szerepek felcserélődnek. A fecsegők, gúnyolódok és hurrát kiabálók a foglyok, és az azelőtt megbéklyózottak, akik kezdetben levertek voltak, most a megszabadultak. Miért van ez?

A magyarázat kézenfekvő. Az első étkezésnél az aszt-

ráltestet feltöltik, mire többé-kevésbé erős tudati reagálás fejlődik ki. A második »étkezésnél« azonban az asztrál erő. amellyel az asztráltestet feltöltötték, áthat a testeken, úgy hogy az étertestnek és ennek következtében az anyagtestnek is reagálnia kell.

A gondolkodási képesség pedig látja és érzi az egész eredményt.

Ha a komoly tanuló valóban él a megszabadító ötlet lehetőségével, tehát kalapján négy rózsával indul útnak a felszabadulás felé, akkor lehetséges, hogy a derűs és tiszta asztrál tűz első érintése teljesen lenyűgözi. Ha azonban ez a tűz tovább dolgozhat benne, akkor a jelölt nemsokára felfedezi, hogy hosszú élőkészülete egész szerkezetét, rendszerét alkalmassá tette a hatalmas tűz elviselésére és a helyes reagálásra. így lesz a kezdetben erőtelennek és tétovázónak látszó ember erős mint a szikla, egy Petra, Péter. Ezért kapnak az ilyenek a király nevében arany gyapjút repülő oroszlánnal, s inniuk szabad a Grálkehelyből, amelyet az arany fortuna koronáz.

Az arany gyapjú, a repülő oroszlán, az arany fortuna! Ismeretesek ezek a jelképek? Az arany gyapjú lovagja a megújult asztráltestű, minden földi folttól teljesen megtisztult ember. Viseli az arany köpenyt, az arany menyegzői ruhát, s ötszörös fogadalom pecsétje alatt áll (lásd a Hetedik Napot is):

1. Lovag urak, esküdjetek, hogy a ti Rendeteket semmiféle ördögnek vagy kísértetnek, hanem csak Istennek, Alkotótoknak, s az O szolgájának, az igazi természetnek szentelitek;
2. hogy minden bálványimádást, erkölcstelenséget és tisztátalanságot gyűlöltök, s Rendeteket olyan erénytelenségekkel be nem mocskoljátok;
3. hogy képességeitekkel mindenkinek segítségére siettek, aki megérdemli azt és akinek szüksége van rá;
4. hogy ezt a dicsőséget nem azért akarjátok, hogy vi-

lági pompára és tekintélyre tegyetek szert;

5. hogy nem akartok tovább élni. mint Isten szabja ki nektek.

A repülő oroszlán az Isteni szeretet jele, mely az asztrál bőség érintése miatt egészen a személyiségig kihat.

Az arany fortuna pedig a boldogság istennője, a legnagyobb boldogságé, amelyben ember részesülhet. Azé a boldogságé, hogy az ember bemehet az igazi emberréválás állapotába; az élő lélek boldogsága, hogy tovább haladhat az életre keltő szellem állapotához.

Ez a boldogság egy örökkévalósági állapot, és semmi köze sincsen a szeszélyes szerencséhez és boldogsághoz, amit az embernek természetszülte állapota hozhat.

Most már azt is felismerjük, hogy a második étkezés következtében miért teszik a komolytalan embernek világosan tudatossá hiányosságát, ennek okait, törekvése és tettei helytelenségét. Mert ami bemegy az asztráltestbe, vagy abban kifejlődik, annak ki kell hatnia az egész személyiségre. Ez a pokoli égés haszna. Nem büntetés, hanem oktatás, a tapasztalatok bevésése.

Ezért olvassa fel a Leány az elítélteknek az okmányt, mely minden okot és következményt felsorol. Ez aztán kesergésre és könnyekre ad okot. C.R.C.-t is nagyon megrendíti. O is sír, de az elítéltekért nem tehet semmit. Megvan a szánalom, de semmi olyat nem tesz, ami helytelenül alkalmazott szánalomból eredne.

Az ember csak magának segíthet a világosság erejében. Aki elbukik, az a padlóval köt ismeretséget. Felállásról pedig csak akkor lehet beszélni, ha az ember a torony fenekén képes megragadni a kötelet, s újra, kalapján valóban négy rózsával kel útra.

Bűnt mindig bűnhődés követ. Senki sem képes magát erőszakkal kiszabadítani a dialektika kígyófészkéből, s aki ezt mégis megpróbálja, az az önmaga okozta sors csapásait fogja tapasztalni.

Aki fel akar kelni a sírból, annak a hét rózsával

ékesített keresztet az út végéig kell vinnie. A rózsák virulása és illata a hét egyetemes sugár dicsőségesen helyreállított hatásáról tanúskodik.

Van még egy pont, mely teljes figyelmet követel: akit a Szerzet elfogadott, négy rózsával végzett utazása után. azt azelőtt már sokszor elutasította. Mert már tudjuk, hogy itt egy folyamatról van szó. Senki sem várhat el sikert minden fáradozás nélkül.

Más szóval: valószínűleg mi is sokszor voltunk már a foglyok csoportjában, akiket - habár komoly szándékkal jöttek - még nem lehetett elfogadni. Nekünk is részt kellett vennünk az ítélet két étkezésén, ennek minden következményével.

Meg lehetnek azonban győződve róla. hogy a Szerzet irgalmas segítsége a próbának ezekben az óráiban is velünk volt. így értsük a látszólag gyerekes részletet, hogy a Grál szerzetesei a második étkezés folyamán elítélt barátaiknak és ismerőseiknek jó falatokat küldtek.

Minden küzdő, őszintén törekvő lélek testvér, aki minden pillanatban megkapja a szükséges segítséget. Ezt a segítséget Öntől sem vonják meg, legkevésbé olyan pillanatokban, amikor valóban rá van szorulva.

A Rend e segítségének azonban van egy alapvető feltétele: soha sem személyes, mindig személytelen. A természetszülte ember mestert akar, adeptust, tekintélyt, akinek a segítségére számíthat és támaszkodhat, mint valami oszlopra, aki segít neki kimosni a karmikus szennyest. így azonban szó sem lehet a természetszülte állapot legyőzéséről, mert az önközpontúság, az önzés megmarad. Akik tehát valóban képesek segíteni, azok soha sem lépnek személyes kapcsolatba. Ezért inti C.R. C-t a szolga, amikor ő ezt mégis önkéntelenül megkísérli.

Csak arról van szó, hogy valóban segítséget nyújtsanak, s ezt aztán úgy teszik, hogy a tanuló emiatt az egyetlen helyes életmódra határozhassa el magát, ha

megérzi a támogató, szeméiytelenül érkező erőt.

Aki fel akar támadni a haláltermészet sírjából, az mindent megkap, amire ehhez szüksége van. Az üdvözítő munkát azonban magának kell elvégeznie.

Ítélethirdetés

Nemsokára újra felhangzottak a trombiták. Most már tapasztalatból tudtuk, hogy a Leányt jelentették be, s felkészültünk fogadására. Szokott kíséretével jelent meg magas székén. Az egyik apród arany serleget, a másik pergamen okiratot vitt előtte. Miután a Leány kecsesen felemelkedett a helyéről, átvette a serleget, s nekünk nyújtotta azzal a bejelentéssel, hogy ezt Őfelsége parancsára hozzák nekünk, hogy járjon körben az O tiszteletére. A serleg tetején művészi, arany Fortuna állt, kezében piros kis lobogóval. Az italnak így nem nagyon örültem, mert a szerencse kegyetlenségét már eléggé ismertem.

A Leányt is az Aranygyapjú és oroszlán díszítette, mint minket, amiből arra következtettem, hogy talán ő a Rend elnöke. Kérdeztük tőle a Rend nevét, de azt mondta, hogy még nem jött el a kinyilatkoztatás pillanata, amíg a foglyok dolga el nem intéződött. Ezért vannak még az ő szemeik lezárva; mert amiben mi részesülünk, azon csak fennakadnának, s bosszúságot okozna nekik, habár ez még semmi ahhoz a megtiszteltetéshez képest, ami vár ránk.

Ezután a másik apródtól az okiratot vette át, mely két részből állt. Az első csoportnak - úgy emlékszem - a *következőket olvasták fel:*

»ismerjék be, hogy igaztalan könyveknek túl könnyelműen adtak hitelt, túl nagyra becsülték magukat, s ezért jöttek ebbe a kastélyba is hívatlanul. A legtöbben esetleg itt meg akartak gazdagodni, hogy azután na-

gyobb pompával és tekintéllyel élhessenek. Így csábította el egyik a másikat, s annyira a gúnynak és szégyennek szolgáltatta ki, hogy ezért nagyon is büntetést érdemel.«

Mindezt kézfogással alázatosan megpecsételték és bevallották. A többiekhez pedig a következő szigorú szavakat intézték:

»hogy lelkiismeretük meggyőződése szerint nagyon is jól tudják, hogy igaztalan könyveket költöttek és találtak fel. másokat bolondítottak és becsaptak, s ezzel soknak csorbították a királyi méltóságát. Azt is tudják, hogy milyen istentelen és csábító képeket használtak, s az isteni Szent-Háromságot sem kímélték, sőt visszaéltek vele, hogy mindenkit becsaphassanak. Most azonban kiderült, milyen ügyeskedéssel próbáltak őszinte vendégeket félrevezetni és tudatlanokat hamis útra terelni, így az is ismeretes, hogy nyilvánosan hódoltak a szemérmetlenség, házasságtörés és dőzsölés szenvedélyének és más tisztátalan viselkedésnek is, ami birodalmunk közrendje elleni vétek. Szóval jól tudják, hogy a Király Őfensége hírét Is rontották az egyszerű nép szemében, amiért be kell vallaniuk: kitudódott, hogy hazaárulók, gazemberek és zsiványok, s megérdemlik, hogy a becsületes emberektől elkülönítsék és megbüntessék őket.«

Azok persze tiltakoztak, s nem akarták beismerni, mert jól tudtak színészkedni. Mivel azonban nem csak a Leány fenyegette halállal őket. hanem a többiek is ellenük fordultak, s egyhangúan vádolták őket, hogy

gonosz szándékkal vezették félre mindannyiójukat, végül, hogy még rosszabbnak elejét vegyék, kénytelenek voltak beismerni bűnüket. De hozzátették, hogy az ügyet ne írják teljesen az ő rovásukra, mert áldozataik olyan urak, akik minden áron be akartak jutni a kastélyba, s ezért nagy összegeket ígértek nekik. így a vétkeseknek annak idején mindenféle fortélyt kellett alkalmazniuk, hogy mindegyikőjük hozzájuthasson az ő részéhez, így jutottak erre a sorsra. Mivel azonban ez nem sikerült nekik, nem bűnösebbek, mint az urak. Ha ezek nem kérték volna, hogy juttassák be őket. akkor valami csekély haszon miatt olyan veszélyek közepette nem másztak volna át a falon. A könyveiknek oly nagy keletük volt, hogy aki nem élhetett meg másképpen, erre a csalásra kényszerült. Remélik tehát, hogy igazságos ítélet esetén nem róják fel nekik, hogy az urak kifejezett kívánságára szolgálatot tettek nekik, ahogyan szolgálni illik.

Ilyen kifogásokkal próbálkoztak. Erre azonban azt a feleletet kapták, hogy Őfensége határozata szerint valamennyit megbüntetik, mégpedig súlyosan. Mert amit mentségükre hoztak fel, az részben igaz ugyan (és ezért az urak sem ússzák meg büntetés nélkül), de akik oly szemtelenül ajánlották magukat, hogy esetleg tudatlanokat vezettek félre, azok nyugodtan felkészülhetnek a halálra: de azok is. akik csaló irodalommal Királyi Őfenségét sértegették, ahogyan ez a ő saját könyveikből és irataikból világosan bizonyítható.

Erre közülük sokan keseregni kezdtek. Térdre estek, sírtak és könyörögtek, ami azonban nem segített rajtuk. Csodálkoztam, hogy a Leány cseppet sem rendült meg, holott nyomoruk - ha tevékenységük nekünk sok szenvedést okozott is - mindegyikőnk szánalmát felkeltette, sőt könnyekre fakasztott. Gyorsan elküldte apródjait, akik a páncélos vitézekkel jöttek vissza. Most azt parancsolta nekik, hogy mindenki gyűjtse össze a magáéit, s a helyes sorrendben vigyék őket el az ő nagy kertjébe, mégpedig úgy, hogy minden fogolyra egy vitéz jusson. Meglepett, hogy azok milyen gyorsan felismerték az övéiket.

Tegnapi társaimnak azonban megengedték, hogy béklyók nélkül menjenek a kertbe, s úgy vegyenek részt az ítélet kihirdetésén. Amikor mindenki kiment, a Leány is felállt trónjáról, s ennek lépcsőfokain helyet kínálván nekünk megkért minket, hogy vegyünk részt az ítélet végrehajtásán. Ezt nem tagadtuk meg, mindent az asztalon hagytunk (a serlegen kívül, amelyet a Leány az egyik apródra bízott), s pompás ruháinkban a magától mozgó trón kivitt minket a kertbe, mégpedig olyan kényelmesen, mintha levegőben lebegtünk volna. A kertben aztán felálltunk.

A kert nem volt különösen szép, de megörvendeztetett, hogy a fákat oly kifogástalan rendben ültették. Pompás kút is volt itt, tele csodás ábrákkal, feliratokkal és különös jelekkel (amelyekkel - ha Isten is úgy akarja - másik könyvben foglalkozom). A kertben szép,

festett függönyökké] Jetakart, nagy faállvány állt, négy karzattal egymás fölött. Az első szebb volt mint a többi, s fehér taftfüggöny takarta, emiatt még nem tudhattuk, hogy kit rejteget. A második üres volt és nem volt letakarva. A másik kettő előtt viszont vörös és kék taft függött.

C.R.C. alkémiai menyegzője

20

Az ítélethirdetés helye

Remélhetőleg világosan belátható, hogy ha az ember magasabb, derűsebb, szentebb asztrál területre törekszik, amelynek rezgései nem egyeznek meg az ő asztrál állapotával, annak nem lehet jó vége; az törvényszerűen megbosszulja magát. Minden komolyan kereső ember az Egyetemes Szerzet asztrál térségei felé törekszik - a legtöbb esetben öntudatlanul. Az ilyen közeledést nem büntetik meg, de ez csak akkor vezethet kapcsolathoz, csak akkor lehet valóban az üdv előudvaraiban maradni, ha a saját asztrál állapot egyensúlyba került az első templommal. Ez abszolút természettörvény, mely a Szerzet szent csarnokait védi. E védelem mibenléte és módszere a korábbiakból kitűnt: ezt a szellem hét sugara végzi, amelyeket az alkémiai menyegző a hét súlynak nevez.

A Szerzet minden templomában, a Világosság Hármas Szövetségének szentelt minden asztrál munkahelyen a szellem nemcsak jelen van hétség képében, hanem hétszeresen hatásos is.

Aki tehát belép ezekre a területekre - bármilyen okból és szándékkal - és itt akar maradni, annak ezt a szellemet nem csak elméletileg kell ismernie és vallania, hanem birtokolnia is, mégpedig az előkészített, alkalmas lélek és felkészült test alapján.

A szellem első temploma, ahogyan az alkémiai menyegző harmadik napja ecseteli, olyan asztrál terület, amelyben a szellem-hétség bősége bizonyos módon nyilvánul meg. Aki tehát ide belép, annak fizikailag, lelkileg és szellemileg is eleget kell tennie, meg kell felelnie e

»súlyos« befolyásoknak, illetve harmonikusan kell ezekre reagálni tudnia.

Világunkon sokan ismerik ugyan a szellem tanát bizonyos magas fokig, de számtalan tévedés miatt nem jutottak el a valóban szellemi élet megvalósításához.

Ezt jól meg kell érteni, hogy elhatolhassunk az alkémiai menyegző szándékának a megértéséhez. Aki ismeri a szellem tanát, de nem aszerint él, annak a mi mértékeink szerint nem kell rossz, jelentéktelen, vagy méltatlan embernek lennie, de élete - az eonok sürgölődése miatt - tévút, tévedés.

Dialektikus, természetes, mindennapi életünkben csak kétféle kultúrát, fejlesztési lehetőséget ismerünk: az anyag kultúráját és a lélek kultúráját.

Az anyag kultúrájához tartozik a test kultúrája, s ismeretes, hogy mi mindent tesznek a test edzése és művelése érdekében. Gondoljanak itt a tisztálkodás és egészségügy dolgaira, a sokféle sportágra, a jobb társadalmi viszonyok megteremtésére, a jó lakóhelyek építésére, a törekvésre, hogy legyen elegendő élelem, gondoljanak a környezetvédelmi törekvésekre, a munkaviszonyok, az orvosi kezelés javítására, stb, stb.

A lélekkultúra körzetébe sorolhatnak minden etikai és természetvallásos csoportot.

Mi a lélek, a természetes lélek?

A tudat, mely a személyiséget élteti, »lelkesíti«, mely a személyiségbe lelket lehel.

A személyiség minden atomjának van életelve, életereje. A személyiség összes atomjainak életereje képezi a tudatot, amelyet jogtalanul neveznek szellemnek. Ennek a tudatnak a kultiválása, művelése, edzése tehát csupán testi, anyagi folyamat, s a tükörszféra metafizikájához vezet - legalább is ezeknek a keveredéséhez. A tudattal természetesen lehet minden erővel az anyag művelésére törekedni. A tudat alapján meg lehet próbálni a személyiséget eszményiesíteni, művelni és iste-

niesíteni. A természetiélek és a test ekkor együttműködik, hogy ezt a célt elérje. Ezek a fáradozások azonban reflexeket, visszatükröződéseket okoznak a tükörszférában (túlvilág), dialektikus életterületünk asztrál térségében. És tudjuk, hogy ezek a reflexek nem vezetnek megszabaduláshoz. Ellenkezőleg, az embert egyre erősebben foglyul ejtik, ennek minden következményével.

Gondoljanak itt például az antropozófia bizonyos ágának beállítottságára az euritmiával. Az euritmia annak a kísérlete, hogy a lélek segítségével a testet nagyon eszményi értelemben bontakoztassák, fejlesszék ki. De mi az a nagyon eszményi értelem, mely ehhez a gyakorlathoz vezetett? Olyan úgynevezett szellemi tanból ered, mely semmi más, mint lélektan.

Gondolják meg jól, hogy egy szellemi tan valami egészen más, mint maga a szellemi élet! Szellemi tant ésszel fel lehet fogni, s ha legmélyebb lényegét valóban megértik, akkor egy igazi szellemi tanból eredő nagy erővel lépnek kapcsolatba, mely életük lelket és testet is érintő alapos megváltoztatásához vezeti Önöket, a meghaláshoz-hogy-élhessenek, abszolút pusztuláshoz, mely a feltámadáshoz, a transzfiguráláshoz visz. E transzfigurálás folytán lép be a szellem - a szellemi élet miatt - a szerkezetbe, s így lakik majd új lélekben és megújult testben.

Az ember csakis így léphet be a harmadik fázisba, a szellemi kultúrába.

A természetes emberiségnél az a helyzet - s a tények ezt világosan bizonyítják -, hogy tudatlanság és félrevezetés következtében szüntelen sürgölődéssel udvarol az igazi szellemi tannak, mint például a szentírásnak és az ezzel kapcsolatos erőnek. Ezért próbálják sokan, tudatosan vagy önkéntelenül, a szellemi tant negatívan lélektannak nézni és követni, elhajlítani, és megpróbálni a mindennapi élet gyakorlatává tenni, amivel a meglevő istenbirodalmon kívül próbálnak »istenbirodalmat« ala-

pítani. így a szellemtudományból kiindulva - amelyet nem értenek - lélektudománnyal foglalkoznak, ahogyan ezt a teológia is szándékozza és teszi.

így aztán erőket idéznek fel, és a helyes alkalmazástól teljesen eltérő módon bánnak velük, mert a helyes módra már nem képesek.

Az euritmiájával például Steiner egészen mást akart, mint amit utódai csináltak belőle.

Mindezt meg kellett tudniuk, hogy megérthessék a harmadik napon a foglyokhoz intézett beszédet. A hét súlynak ezek nem tudtak megfelelni, holott behatoltak az első templomba. Megmérettek, és hiányosnak találtattak. Most pedig véghez viszik rajtuk az ítéletet.

Erre a célra miden foglyot egy kertbe visznek, amelyben pompás kút van. Továbbá emelvényt állítottak fel, ítélőszéket, négy emelettel.

Az első emeletet fehér taft-selyem takarja, s így nem látni, hogy kit rejt;

a második emelet üres, nyílt hely;

a harmadikat vörös taft takarja;

a negyediket kék tafttal takarták el.

A kút arról a tényről tanúskodik, hogy a szellem mindig él és sziporkázik, hogy Isten forrása az élő erő megnyilvánítását soha sem hagyja abba.

Most pedig Isten kertjében, az életmegnyilvánulás mezején ezt a különös emelvényt állították fel, s ebből kiindulva mindenki fölött ítéletet mondanak.

A szellem élő vizéből kell felébrednie: az igazi léleknek, az újjászületett léleknek, az Elet Anyjának; ez az a tudat, melyet valóban, joggal lehet »királynőnek« nevezni, mely arra hivatott és méltó, hogy egybekeljen az igazi szellemmel, a »királlyal«.

E király és királynő egységének kell az igazi élet alapját képeznie az isteni szándék legmagasabb értelmében. Ezt jelenti az első emelet »fehérje«, Isten világossága, mely a rejtettből megnyilvánul, ha a szellem

és a lélek, a monád pozitív és negatív sarka képes egyesülni. Ebből a bennünk lévő kétegységből háromszoros dolognak kell feltámadnia:

1. a második emelet nyílt térségében meg kell nyilvánulnia a világosan felismerhető, bizonyítható, cselekvően megszabadító életnek;
2. az efölött lévő emeleten egy új lélekállapotnak, igazi lélektestnek (ezért a vörös szín, mely az új-asztrál lélekanyag jele), és
3. a felső emeleten a test és a lélek eredményének, az új észnek, az új gondolkodásnak, az isten-emberi állapotnak kell megjelennie (ezért a kék szín), tehát az embernek arany menyegzői ruhájában, az ötágú csillagnak, Betlehem csillagának kell felkelnie.

A Szerzet első templomának kertje, minden tartozékával, az első életfeladattal szembesít minket: a szellemből, a szellem által és a szellemmel való élettel, amelyre a hétszeresen sziporkázó kút élő vize tesz képessé. Aki ennek a feladatnak nem tud, vagy nem akar eleget tenni, aki ebből karikatúrát csinált, az felfedezi, hogy az egyetlen nagy életfeladat az ő számára áthatolhatatlan fal. mintegy az ítélet helye. Aki pedig ezen a falon át akar törni, az tapasztalja az elutasíthatatlan követelményt és Isten magasztos szellemtervének érinthetetlenségét.

Amikor az állványzat közeiébe értünk, a Leány földig hajolt, ami megijesztett minket, mert ebből azt gyanítottuk, hogy a király és a királyné nem lehet messze. Miután mi is tisztelettel hajlongtunk, ahogyan illik, a Leány csigalépcsőn felvezetett minket a második karzatra, amelyiken ő foglalt helyet legfelül, mi pedig rangunk sorrendjében következtünk. Hogy a császár, akit megváltottam, hogyan viselkedett velem szemben (már az asztalnál is), azt el sem mondhatom: mert nagyon is tudatában volt, hogy milyen siralmas és aggodalmas helyzetben lett volna, ha gúnyolódások közepette kellett volna megvárnia az ítéletet, most viszont közbenjárásom miatt ilyen magas rangon és méltóságban lehetett.

Időközben az a Leány lépett elő, aki annak idején a meghívót adta át nekem, s akit eddig nem láttam viszont. Először belefújt trombitájába, majd hangosan kihirdette az ítéletet:

»Királyi Őfensége, magasztos Uram, szívből kívánta, hogy aki Őfensége meghívására összegyűlt itt, olyan tulajdonságokkal jöjjön, amelyek az Ó tiszteletére szaporíthatták volna örömteli menyegzői ünnepének fényességét. Mivel azonban a Mindenható Istennek másképpen tetszett, Őfensége nem panaszkodhat, hanem akarata ellenére birodalma régi. dicséretes szokásaihoz kell igazodnia. Hogy azonban Őfenségének vele született irgalmasságát mindenütt dicsérjék, Őfensége, tanácsosai és nemesei elhatározták, hogy az ítéletet lényegesen enyhí-

tik. Ezért elsősorban titeket, urak és uralkodók, nem csak megajándékoz az életetekkel, hanem ezen felül szabadon is ereszt. Emellett barátságosan arra kér, ne vegyétek zokon, hogy az Őfensége tiszteletére rendezett ünnepélyen nem vehettek részt, hanem gondoljátok meg, hogy a Mindenható Isten már többet rótt rátok, mint amit illendően és nyugodtan elviselhettek, s hogy Ó az adományait számunkra érthetetlen módon osztogatja. A híreteken sem esik csorba, habár a mi Rendünk elvetett titeket: mert hát nem vagyunk mindannyian mindenre képesek. A gonoszok pedig, akik félrevezettek titeket, nem maradnak büntetés nélkül. Őfensége továbbá azt is elhatározta, hogy nemsokára az eretnek iratok katalógusát, vagyis Index Expurgatóriuszt fog beadni nektek, hogy a következőkben több belátással különböztethessétek meg a jót a rossztól.

Mivel Őfensége maga is át akarja nézni könyvtárát, s a félrevezető iratokat Vulkánnak áldozza, arra kér titeket, hogy segítsetek neki ebben, s a sajátjaitokkal is így járjatok el, hogy, amint reméli, a jövőben minden gonoszat be lehessen fejezni. Továbbá figyelmeztetésül szolgáljanak a történtek, hogy ezután ne akarjatok olyan meggondolatlanul behatolni ide, hogy a csábítók vadait ne lehessen szemetekre hányni, s így ne tudjon titeket mindenki kigúnyolni és kinevetni. Őfensége végül azt reméli, hogy mivel országa megkövetelhet tőletek valamit, senkinek sincs kifogása az ellen, hogy egy lánccal, vagy valami más értékes birtokával kiváltsa magát, s így ba-

rátként távozzon tőlünk és kíséretünkben térhessen vissza az övéihez.

A többieket azonban, akik az első, a harmadik és a negyedik súlynak nem tudtak helytállni, Őfensége nem fogja olyan könnyen elereszteni; de hogy ezek is tapasztalják kegyességét, azt parancsolja, hogy teljesen vetkőztessék le. s meztelenül küldjék el őket.

Akiket a második és ötödik súlynál találtak hiányosnak, azokat mindentől való megfosztásuk, meztelenségük mellett egy, két, vagy több jeggyel is bélyegezzék meg. a súlyuk szerint. Akit csak a hatodik vagy hetedik súly lendített a magasba, azt valamivel több kegyelemben részesítsék.«

C.R.C. alkémiai menyegzője

21

Az ítéletek végrehajtása (I)

Láttuk, hogy a Szerzet első templomának udvarán található álványzat vagy emelvény az igazi istenemberi állapot élő jelképe vagy vetülete. Aki be akar menni ebbe az állapotba, annak bizonyos követelményeknek kell megfelelnie. Ezek belső minőségére vonatkoznak. Meg kell felelnie az Arany Rózsakereszt igazi tanulósága hét követelményének, ezek betöltésére képesnek kell lennie; helyt kell állnia a hét súllyal szemben. Ha nem állja meg a helyét, akkor számára az igazi tanulóság ideje még nem jött el. Mert a beavatás templomát, ezt az asztrál átmeneti teret a szellem hét sugara minden körülmények között megvédi. Aki tehát méltatlanul hatolt be, azt kivétel nélkül elutasítják. Az elutasítás módja pedig teljesen a behatoló belső, személyes állapotától függ.

Próbáljuk meg részletesebben elemezni az ítéletek végrehajtását, ennek szándékait és hatását.

Az Egyetemes Szerzet alapjában véve mindenkit készségesen be akar fogadni és üdvözölni a beavatás templomában. A Világosság Hármas Szövetségét teljesen átizzító egyetemes szeretettörvény ezt magától értetődővé teszi. A szeretetnek, legmélyebb vágyakozása ellenére mégis a törvényhez kell igazodnia, a birodalom alapját képező szellemtörvényhez, amelyhez a szeretet is tartozik. Magától értetődően azonban senkivel sem járnak el szigorúbban, mint ahogyan üdvössége és oktatása, tájékoztatása érdekében szükséges, s hogy az elutasítás minden fajtáját oly kegyesen vitelezik ki,

ahogyan csak az ítélet megengedi.

Az alkémiai menyegző kiutasítási jelenetei figyelmünket először a félrevezetett behatolók csoportjára tereli. Ezeket nyereségvágyból, dicsőségre, vagy tekintélyre vágyásból, becsvágyból vezettek félre. Őket nevezi az alkémiai menyegző császároknak, királyoknak és nemesembereknek.

Az olvasó talán hallott ál-rózsakeresztes szerzetekről, akik a rózsakereszt nevét bitorolják. Ezek a csalók könnyen találnak követőkre, mert az embereknek zengzetes rangokat és címeket, bonyolult jelképeket, hivatalos fokozatokat és diplomákat nyújtanak. Az ilyen csoportok tagjai bizonyos időponttól kezdve abban az erőltetett önaltatásban, a rögeszmében élnek, hogy magasra, messze jutottak, magasztosak, jelentősek lettek. Lelkileg azonban kiszipolyozzák és károsítják őket, mert állítólagos beavatójuktól gyakorlatokat és mindenféle utasításokat is kapnak, melyek egy magasztos és nagyszerű cél mentális elképzelése miatt asztrál tekintetben érzékennyé teszik az igazi Szerzet térségére, amely viszont ezeket abszolút elutasítja. De szabadon mehetnek el, s mivel az elutasítás belső folyamat, s legtöbbször alvás idején zajlik le, társadalmi helyzetükön, nevükön, becsületükön nem esik csorba. A szeretettörvény azonban mégis azt követeli, hogy másképpen kerüljenek vissza mindennapi életükbe. Mivel ravaszok vagy gonoszok csapták be őket, úgynevezett index expurgatóriuszt kapnak, illetve ennek a »tisztítószernek« lesznek alávetve; megtisztítják őket.

Ezt a tisztítást józanul, ezoterikus-tudományosán kell látnunk. Szó sincs valami különös műtétről. Egyszerűen az történik, hogy ha az erre még nem nemesedett ember, tehát méltatlan hatol be a Szerzet asztrál térségére, akkor az asztrál tűz, amelyet ez az ember nem bír ki, őt megtisztítja, bizonyos dolgokat kiéget belőle. így állapotától függően és ahhoz képest »tisztább« lesz.

Megtörténhet, hogy az ilyen szerencsétlen félrevezetett sokkal jobb állapotban ébred, mint ahogyan elaludt. Amikor így ébred rá megszokott világára, felfedezi, hogy az ál-rózsakeresztes rend iránti érdeklődése erősen megcsappant, a kápráztatás megszűnt, s a csábítónak egy áldozat siklott ki a markából. Ennek a kezelésnek azonban az a hátránya, hogy az aggodalmak és félelem, s a sok csalódás miatt az illető nem mer tovább keresni, s haláltermészetben töltött idejét azután megszabadító érdeklődés nélkül éli le.

A csábítók, az álszerzetek tevékenysége miatt így számtalan ember károsul egész életére. Ez a lehetséges bűnök egyik legnagyobbika. Rosszabb, mint a test meggyilkolása, mert lélekgyilkosság, a tudat meggyilkolása.

Rendkívül fontos látni és megérteni ezeknek a veszélyeit. Vannak például Amerikában is úgynevezett-rózsakeresztes mozgalmak, diplomákkal, rendszalagokkal, jelvényekkel, rangokkal, jelképekkel és a gyakorlatok egész sorával. Palotaszerű épületeik vannak, mindent megígérnek, ám erős másvilági kötöttségen kívül semmit sem adnak. Az emberiség testének rákos daganatai ezek és számtalan áldozatot követelnek. Ezeket a csoportokat egyetlen ellenfél sem zaklatja vagy vádolja, mert gyilkos módszereikkel a többiekkel együtt a haláltermészet fenntartásán dolgoznak.

Remélhetőleg elég világosságot vetettünk a helyzetre. Vegyük fel újra elbeszélésünk fonalát.

Az index expurgatóriusz arra szolgál, hogy a becsapottak ne kövessék el egykönnyen újra ugyanazt a hibát. Az alkémiai menyegző leírása szerint távozásuk előtt megkérik őket, hagyjanak ott valamit a templomkertben kincseikből, ékességeikből, drágaköveikből, az élettel szemben elkövetett bűnük, adósságuk törlesztése végett.

Az eddigiek után ezt is megértjük: az álszervezetekben osztogatott jelvények és más kitüntetések gyakran

lopott mantramok. Formájuk olyan tárgyakkal függ össze, amelyek a legszentebb erőkkel hoznak kapcsolatba, melyeken a legszentebb nevek tündökölnek. Aki csak valamelyest is tájékozott a mantramok és amulettek felől, az tudja, hogy alkalmazóik számára ezek nem veszélytelenek. Mert az ezekkel felszabadított erők hatása nagyon is vészes lehet, ha az illetőnek nincsen meg a belső minősége, hogy uralhassa és helyesen használhassa azokat. A becsapottaknak és elcsábítottaknak ezért kell leadni a jelvényeket; - mert valójában lopott holmi.

Ha mindezt alaposan meggondoljuk, kitűnik, milyen rendkívül veszélyes a mi haláltermészetlink, ahol a rosszat nem sejtő ember lépten-nyomon csalóknak eshet áldozatul. Segítség nélkül az élet itt hamarosan lehetetlenné válna.

Ezért a szent Grál Szerzetének kegyelme időnként megtisztítja az emberiség légkörét, életterületét. Mert ennek a Szerzetnek a célja csakis a világ és az emberiség megmentése. Ezt jelenti az ítéletnek az a része (melyet a Leány olvas fel a kertben), hogy a templom ura minden megtévesztő iromány t Vulkánnak ad át megsemmisítésre.

Vulkán a belső Nap neve: ez a szent egyetemes Naprendszer nagy, asztrál tűzközpontja, amelyből hatalmas, tisztító sugárzás árad, s ezt bizonyos magasságig használatba veheti a Világosság Hármas Szövetsége, hogy védelmezhesse a súlyosan terhelt és tudatlan emberiséget. Ennyit az elcsábítottakkal és becsapottakkal kapcsolatos ítélet végrehajtásáról.

Még azok maradnak hátra, akik fekete mágiával, vagy más negatív módszerrel hatoltak be a szentélybe.

Egyik csoportjukat mezítelenül küldik el.

Másik csoportjukat szintén levetkőztetik, s ezen kívül megpecsételik, mielőtt elzavarnák.

Végül pedig a legmegátalkodottabb gazembereket

büntetik meg, testileg, vagy halállal; kard által, kötél által, víz által vagy "bottal.

így tisztítják meg az udvart újra teljesen, s visszatérhet magas színvonalú, derűs nyugalmához. Csak azok maradnak ott, akik eleget tettek a követelményeknek, megálltak a próbákat, akikkel tehát a beavatás folyamata folytatható.

így ment ez tovább, mert minden változatra rárótták a neki járó büntetést. De mindennek az elmesélése túl sokáig tartana.

»Akik tegnap este önkéntesen léptek vissza, azok megtorlás nélkül, szabadon mehetnek el.

Végül pedig a megátalkodott népámítókat (akik egyetlen súlynak sem tudtak megfelelni) kell esetenként testileg, vagy a halállal megbüntetni: vagy kard által, vagy kötél által, vagy vízben, vagy bottal. Ezeket az ítéleteket - mások figyelmeztetésére is - irgalmatlanul végre kell haj tani.«

Ezután Szűzleányunk eltörte pálcáját. A másik az ítélet kihirdetése után azonnal belefújt trombitájába, s nagy tisztelettel a függöny alatt állókhoz lépett.

Nem szabad elfelejtenem, hogy az olvasónak mondjak valamit a foglyok számáról: heten feleltek meg egy súlynak; huszonegyen nyomtak két súlynyit; harmincötén hármat, harmincötén négyet; huszonegyen ötöt, és heten hat súlynak tudtak megfelelni. Akik azonban eljutottak a hetedik súlyig, de ennek nem tudtak megfelelni, azok között volt az, akit én szabadítottam meg. Sokan voltak olyanok is, akik teljesen kudarcot vallottak, akiknél minden súly lenyomta a serpenyőt.

Mindezt szorgalmasan megszámoltam és beírtam a noteszembe, míg azok előttünk álltak. Az a tény is nagyon csodálatos, hogy akik bizonyos súlyt értek el, azok közül egyik sem hasonlított a másikra. Holott harmincötén bírtak ki három súlyt, mégis az egyiknek a

súlya az első. a második és a harmadik súlyét tette ki; a következőé a harmadikét, negyedikét és ötödikét; a másiké ötöt. hatot és hetet, és így tovább, úgy hogy nagyon érdekes, hogy a könnyűnek talált százhuszonhat közül egyik sem volt olyan, mint a másik. Egyébként mindet felsorolhatnám a súlyával együtt, ha nem akadályozna az idő hiánya. Remélem azonban, hogy ezt később, a megfelelő magyarázattal együtt, köztudomásra hozzák.

A kihirdetett ítélettel az urak nagyon meg voltak elégedve, mert a szigor láttán nem mertek enyhébb ítéletet remélni. így többet is adakoztak annál, amit kértek tőlük. Minden láncot, drágakövet, aranyat és más kincset levetettek, ami csak volt náluk, s alázatos tisztelettel elbúcsúztak.

Holott a királyi szolgáknak megtiltották a kivonulók kigúnyolását, néhány élcfaragó mégsem tudta visszatartani a nevetést. Persze nevetséges is volt, ahogyan a lehető leggyorsabban, hátra sem nézve szedték a lábukat. Néhányan kérték, hogy küldjék el nekik az ígért katalógust, s megígérték, hogy a saját könyvtárukkal is úgy bánnak majd, ahogyan Őfenségének tetszik. Ezt újra megígérték nekik.

A kapunál aztán mindegyik megkapta a feledés italát, hogy ne emlékezzen a szerencsétlenségére.

Azután azok mentek el, akik önkéntesen határoztak így. A belátásuk miatt átengedték őket azzal a feltétellel, hogy nem jönnek mégegyszer ilyen módon vissza.

Ha azonban - s ez a többiekre is vonatkozott - később több nyilvánult meg nekik, akkor újra szívesen látott vendégek lesznek.

Ezalatt mások a többiek levetkőztetésével foglalkoztak, amit különbözőképpen viteleztek ki, az illetők érdemei szerint. Néhányat minden nélkül, mezítelenül küldtek el ugyan, de sértetlenül; másokra csengőket akasztottak, s úgy zavarták el őket; megint másokat kiostoroztak. Annyiféle büntetés volt, hogy nem tudnám mindet felsorolni. Végül az utóisókra került a sor, akikkel hosszabban kellett foglalkozni. Egyeseket felakasztottak, másokat lefejeztek, vízbe dobtak, vagy másképpen szolgáltatták ki a halálnak. Ezzel elég sok idő telt el. Ezeknél a büntetéseknél a könnyeim folytak, ha nem Is annyira a folyamat miatt, amit a merészségük miatt bizonyára megérdemeltek, hanem az ember csekélységének gondolata miatt, aminek következtében újra meg újra azzal foglalkozunk, ami számunkra első bukásunk óta le van pecsételve.

C.R.C. alkémiai menyegzője

22

Az ítéletek végrehajtása (II)

Végül a megátalkodott népámítókat kell megbüntetni testileg, akik egyetlen súly követelményének sem tudtak megfelelni. Ezeket halállal büntetik, mégpedig kard által, kötéllel, vízben vagy bottal. Ezeket az ítéleteket - mások figyelmeztetésére is könyörtelenül végrehajtják.

Itt a büntetés négy formáját említik meg, melyeket az esettől függően különböző összetételben, vagy valamennyit egyszerre alkalmazzák. A mágikus végrehajtásnak ezeket a legsúlyosabb formáit még mások előzik meg: a mezítelenül elküldés, a mezítelenül és megpecsételve elzavarás, stb. Mit jelent mindez?

A »mezítelenség« jelképet a szentírás gyakran használja. Azt mondja például, hogy »Isten előtt mindenki mezítelen«, tehát a kedély minden hullámát, a szív minden gondolatát és az ész minden megfontolását felderíti a beavatott megfigyelő. A szellem fennsége előtt mindannyian csupaszok vagyunk. Ezt viszont hogyan is lehetne büntetésnek venni?

Más lesz a helyzet, ha a megnyilvánult ember, vagyis a személyiség a mikrokozmoszában, élete előrehaladottságától függően, bizonyos tulajdonságokra tesz szert.

Az öröklődés és a karma tényezői alapján, amelyek a tudatalattival együtt érvényesülnek, az ember bizonyos tulajdonságokra tesz szert. Bizonyos típussá válik, különböző jó és rossz lehetőségekkel. Szervi szerkezete, például a belső elválasztás (mirigyek), vagy a plexuskörök, a szív és a fej szervei, meg a plexus solaris (nap-

fonat), megváltoznak, a tulajdonságoknak és lehetőségeknek megfelelően. Ha az olvasó még az ember étertestére és asztráltestére, valamint különböző életfluidumaira gondol, akkor a megnyilvánult ember egész személyiségét a ruháiba öltöztette.

Az ember »ruhája« tehát - ezoterikus tudományos szempontból - többek között azoknak a tulajdonságoknak és lehetőségeknek az összege, amelyekkel rendelkezik és amelyeket szerzett, amelyek típusát, fajtáját juttatják kifejezésre.

Némelyek »ruhái« nagyon kétes értékűek; de olyanok is vannak, akiknek helyzete ruháik alapján sokat ígérő. Ha ez a köntös a tudatlanság és a helytelen használat folytán bemocskolódott és megsérült, mégis azt mondhatjuk, hogy »megvannak a lehetőségeik«.

A ruhát azért mondhatjuk olyan értékesnek, mert a mikrokozmoszban lejátszódott minden élet eredményét képezi, mert az életek szőtték. Évmilliók termékéről van szó, ami az aurikus lény kincseskamrájában elraktározódott és megmaradt.

Nézzük meg az úgynevezett gonosztevőket, a csavargókat és csirkefogókat, akikről a harmadik nap beszél, tehát azt a típust, aki talán számtalan embert vezetett félre, csapott be és juttatott balsorsra. Biztosítjuk Önöket arról, hogy az ilyen gonoszok személyesen nagyon vonzó emberek, ruhájuk rendkívül gazdag, és karmikus múltjuk miatt sok erővel és lehetőséggel rendelkeznek. Ha ezeket a lehetőségeket nem az egyetlen helyes módon használják, akkor embertársaik számára halálos veszélyt jelentenek, mert nagy tudással és erővel rendelkeznek, melyekkel gazdag áldást, de - mint mondtuk - halálos veszélyt is jelenthetnének.

Ha a megnyilvánulásban lévő »létező« az én-ből indul ki, az anyagot, az énlényt, az »én vagyok«-ot, a csupán természetszültét veszi alapul, akkor a »ruhában« rejlő birtokot mindig az Én megerősítésére, anyagi gyarapí-

tására használja, tehát embertársai költségén törekszik az érvényesülésre. Ez jellemez minden természetszülte lényt.

A hatalmas karmikus kincs a valódi, természetszülte önző típussal kapcsolatban olyan jellemet alakít ki, amelyet az alkémiai menyegző népámítónak és zsiványnak nevez.

Jól be kell azonban látnunk, hogy az ilyen emberek nagyon betegek. Testileg és lelkileg is teljesen megzavarodtak. A társadalom vezető pozícióiban állnak, de aurikus ruhájuk miatt számtalan embert képesek letaszítani a lejtőn, anélkül, hogy világi tekintélyek felismernék ezt, s hogy világi jogszabályok szerint vád alá lehetne helyezni és el lehetne ítélni őket; sőt, tetteik gonoszságával maguk sincsenek tisztában.

Most pedig világosan megmutatkozik a hármas szövetség, Grál, katárok és a rózsákkal átszőtt kereszt joggyakorlatának kegyessége. Ez nem büntetés kiszabására tör. Mert mit jelent az előbbiek értelmében, ha valakit csupaszon küldenek el?

Képzeljenek el egy olyan lelkileg-megzavarodott, egyrészt kőkeményen önző embert, másrészt múltjából eredő pompás ruha, aura birtokosát, aki emiatt nagy lehetőségekkel és hatalommal rendelkezik. Rá lehet az ilyet ereszteni az emberiségre? Felelősségteljes cselekedet lenne-e ez az emberiséggel, de a beteggel szemben is? Bizonyára nem.

Az ilyen embereket tehát, ha egyszer a Világosság Hármas Szövetségének asztrál területére jönnek - s előbb vagy utóbb mind oda jönnek - ennek az asztrál területnek a mágikus tisztítótüze »levetkőzteti«, vagyis a személyiségtől elválasztja egész karmikus múltját. Értékes karmikus múlt és veszélyes, önző személyiség olyan abnormális összetétel, amiért felelősség nem vállalható. Ezért a karma és a személyiség kapcsolatát az asztrál tűz a plexus sacralisban, vagy a hét agyüreg

egyikében (esetleg többen is) átégeti. A személyiséget visszairányítják önmagára, mintegy magára hagyják saját, természetszülte fajtájával és értékeivel. így már nem okozhat nagyobb kárt, mint embertársai.

Ezt jelenti a mezítelenül elküldés vagy elzavarás.

Nem gondolják-e. hogy ez a büntetés a szeretet nagy bizonyítéka, minden emberrel, de különösen a beteggel szemben, aki amúgy kárt és szenvedést okozna?? Ehhez az is hozzájárul, hogy a semlegesített karmikus ruha nem semmisül meg. Mert ez lehetetlen is!

Soha sincs kizárva, hogy az ilyen »népámító és zsiványt bizonyos pillanatban visszakapja karmikus örökségét, elsőszülötti jogát; de akkor az emberiség szolgálatára!

Ezzel azt akarjuk világossá tenni, hogy létezik egy szellemtörvény, amellyel a Szerzetnek szabad intelligensen együttműködnie, s ezt beavatottan teszi is Isten határozatának kivitelezőjeként.

A fent ecsetelt alapon az ítéletet az esettől függően enyhítik vagy súlyosbítják. A »meztelenül és megpecsételve" elzavarás esetén a személyiségembertől nem csak karmikus ruháját, múltját veszik el, hanem ezen felül úgy megjelölik, égetik, a természetszülte test rendkívül fontos központjában, hogy ezeknek a maga okozta következményeknek a nyomait hosszú ideig kell viselnie.

Az ilyen megpecsételés tehát azt jelenti, hogy a személyiségnek asztrális zavarokkal kell küszködnie, amelyeknek következményei az anyagtesten is megmutatkoznak.

A karddal való büntetés vérzavart jelent a **siker**tényező felerősítése által, ami miatt az anyagban mélyebbre süllyed.

Kötél által a hazugokat büntetik, akiknél emiatt a nyak és gégechakra, a magasabb alkotóerők részben vagy teljesen megdermednek.

A vízzel való büntetés a lélegzés rendszerének zava-

rára. az éteri területtel és az alacsony asztrál terekkel való kapcsolat megszüntetésére utal. (A vízzel a légkört jelképezik).

A bottal való verés a test megnyomorodására, mindenféle gyengülésére utal.

E büntetések magyarázatánál szándékosan szorítkozunk rövid meghatározásokra és utalásokra. Sem értelme, sem kedvünk nincs több példával e betegségek mélyére hatolni. Csak azt akarjuk világossá tenni, hogy van egy szellemi törvény, mely az emberiség védelmére minden területen teljesen természettudományosan minden lélekgyilkosságot és ennek a kísérletét megbünteti, s hogy az Egyetemes Szerzet, mint Isten szolgája, a derűs asztrál terek terjesztésével és éltetésével nagyon fontos szerepet tölt be.

Az előbb emberektől hemzsegő kert így gyorsan kiürült, úgy hogy a vitézeken kívül már senki sem volt benne. Amikor pedig mindez megtörtént, és öt percnyi csend uralkodott, megjelent egy szép, hófehér Egyszarvú, arany nyaklánccal, amelybe néhány betű volt vésve. A kúthoz lépett, és tisztelete jeléül első lábaival térdet hajtott az oroszlán előtt, melyet mozdulatlansága miatt kő vagy bronzszobornak tartottam. Ez azonnal megfogta a kardot, amelyet a karmai között tartott, s középen kettétörte, hogy - úgy emlékszem - darabjai a kútba merültek. Ezután addig ordított, míg egy fehér galamb a csőrében egy kis olajfaágat nem hozott, amelyet az oroszlán azonnal elnyelt, és megelégedett. Az Egyszarvú is örömmel tért vissza a helyére.

A Leány ezután újra levezetett minket a faállvány csigalépcsőjén, s megint maghajoltunk a függöny előtt. A kútnál fejet és kezet kellett mosnunk, majd ugyanabban a sorrendben várnunk kellett egy pillanatig, míg a király egy rejtett folyosón vissza nem ment a terembe. Ezután minket is csodás zene, pompa és dísz kíséretében, és kellemes beszélgetések közepette vittek vissza azelőtti helyünkre. Ez úgy délután négy óra körül történt.

Hogy ne unatkozzunk, a Leány mindegyikünkhöz egy apródot szegődtetett. Ezek nem csak előkelően voltak öltözködve, hanem rendkívül tanultak is voltak, s így minden témáról oly ügyesen tudtak elbeszélgetni, hogy okunk volt szégyelni magunkat. Azt parancsolták **ne-**

kik, hogy vezessenek minket a kastélyban, de csak bizonyos helyekre, s segítsenek az időt kedvünk szerint kellemesen tölteni. A Leány elbúcsúzott, arról biztosítva minket, hogy az estebédnél újra jelen lesz, hogy a súlyok visszaakasztásának szertartását ünnepelhessük. A holnapi nap türelmes megvárására kért, mert akkor fognak bemutatni minket a királynak.

Miután elment, mindenki azt tehette, ami tetszett neki. Egyesek a szép lapokat nézegették, sőt le Is rajzolták, s azon tanakodtak, hogy mit jelenthetnek rajtuk a különös jelek. Mások frissítői ettek-ittak. En azonban apródomat arra kértem, hogy társammal együtt menjünk sétálni a kastélyban, s ezt a körutat soha nem fogom megbánni. Sok pompás régiség mellett a királyi sírboltot is megmutatta, ahol többet tanultam, mint a világ minden könyvéből lehetne. Itt állt a nagyszerű Főnix is, amelyről két évvel ezelőtt egy kis könyvecskét adtam ki. Azt tervezem, hogy az oroszlánról, a sasról, a griffről, a sólyomról, és másról is - ha ezek a feljegyzések valakinek is hasznára lehetnek - saját értekezéseket teszek közzé ábrákkal és feliratokkal. Nagyon sajnáltam, hogy a többiek elmulasztották e kincsek megtekintését, míg ugyanakkor arra gondoltam, hogy valószínűleg Isten különös akarata rendelte ezt így.

C.R.C. alkémiai menyegzője

23

Az egyszarvú, az oroszlán és a galamb

Érthető, hogy az alkémiai menyegző minden komoly jelöltje, aki a szellem minimális követelményeinek meg tudott felelni, bizonyos pillanattól kezdve belsőleg szabadnak, felszabadultnak érzi magát a megmérettetés és ítélkezés drámai mozgalmassága után. Belép a szellem derűs nyugalmába és csendjébe, a szellemmel való egység nyugalmába, amit Jézus, az Úr minden követőjének kilátásba helyez. Csak akkor szabadulhatnak fel és érvényesülhetnek valóban az igazi tanulóság céljai.

Ezért beszél az alkémiai menyegző az arany nyakláncos, hófehér egyszarvúról, a kutat őrző oroszlánról és a fehér galambról olajággal a csőrében. Talán ismerik ezeket a jelképeket. Az egyszarvú, az oroszlán és a galamb ugyanis a tüzes, lángoló háromszög, a klasszikus rózsakereszt trigonum igneum-ának jelképe. Ez a Hétszellem három első sugarára vonatkozik. Ha a jelöltben ég ez a tüzes háromszög, akkor méltó belépni a beavatás templomába. Mert ez a háromszög a jelöltet megnyitja az egész Hétszellem számára.

A Biblia több helyen beszél az egyszarvúról.

{Míg Luther és a német Bibliák mindenütt »egyszarvúról« (Einhorn) beszélnek, addig a Biblia magyar fordítója -az »állatot« nem ismervén- hol vadbivalyt (Mózes 4:23), hol bölényt (Jób 39), hol pedig borjút vagy bivalyfiát választott (zsoltár). A fordító megjegyzése.}

Mózes 4. könyvében azt mondja: »Isten ereje mint az egyszarvúé«. És Jób pompás szövegében azt olvashatjuk: »Akar-e szolgálni neked az egyszarvú? Avagy meg-

hál-e a te jászolodnál? Oda kötheted-e az egyszarvút a barázdához kötéllel? Vájjon boronálja-e a völgyeket utánad?« Vagy a 29. zsoltárban: »Az Úr szava mennydörög, ... megmozgatja Libanont és Szirjont, mint a fiatal egyszarvú. Az Úr szava tűzlángokat szór«.

Ezek az idézetek azt mutatják, hogy az »egyszarvú« a magas szellemi eszményiség, az egysugarú, egyértelmű, »egyszarvú« irányulás. Az egyszarvú hófehér és arany nyakláncot visel. Itt a figyelmet a megtisztított, a szellem vezetése alatt álló új akaratra terelik, amelyet a Hétszellem első sugara, a lángoló háromszög első nézete gyújt meg.

Akit valóban lángra lobbantott Isten szelleme, az az akarat teljesen központi irányítású, új állapotából indul ki. Aki birtokolni akarja ezt az új akaratot, annak Isten erői állnak a rendelkezésére. Az tapasztalni fogja, hogy az egyszarvú belső tulajdonságként szolgálja őt.

Akaratunkat időnként mintegy igába fogjuk. Megpróbáljuk valamivel megbízni. Azt mondjuk magunknak: Mostantól kezdve ezt teszem; vagy azt nem teszem. így szinte önmagunk ellen harcolunk. Ezt abba kell hagynunk, mert ez a módszer mindig sikertelen marad.

Ha viszont az új akarat valóban megszületett lélekminőségből és új életmódból, akkor az egyszarvú »meghál a mi jászolunknál«, tehát akkor az akarat, önkéntelenül, belülről, igazán Istent szolgálva fogja meghatározni egész életünk menetét. Ez pedig akkor is úgy lesz, ha Ön alszik, tehát nem képes közvetlenül uralkodni személyiségén. Az új akarat ebben a helyzetben is meghatározza az Ön útjait és cselekedeteit, mert teljesen az Ön útjára és feladatára van hangolva, arra a folyamatra, amelyet Önnek kell véghez vinnie.

Akkor az egyszarvút hozzákötötte a szántó barázdáihoz. A felszántott földbe a földműves magot vet. Itt tehát a tökéletesen rendezett életre utalnak. Mert ha lángra lobbanhatott Önben az új akarat, akkor egész

életmódja harmonikus, erősen rendezett képet mutat. Akkor az egyszarvú a termőföld barázdáihoz lesz kötve, s ha szükséges, boronálni és gyomlálni is fog.

Az akarat egy hatalmas tűz. Akinek akaratát Isten szelleme gyújtotta meg, annak akarata az Úr hangjával hatalommal teli és dicsőséges tűzlángokat kelt. Az akarat az ember legnagyszerűbb mágikus eszköze. Ha viszont az akarat nem Isten szelleménél lobbant lángra, akkor az ember soha sem lesz képes a gnosztikus-mágikus cselekvés gyakorlatához jutni.

Az oroszlán-jelkép is magasztos megnyilatkozás. Ez Isten szeretetének jelképe, ami egyetemes és mindent magába foglaló. Az oroszlán így a Hétszellem második sugarának a jelképe. Akinek megvan az egyszarvú, annak természetesen az oroszlán-ereje is megvan. Mert Isten szeretet.

Kétségtelenül találkozott már az oroszlán-jelképpel. Például a Bibliára utalunk, a jelenések könyvére (10):

»Es kiáltott nagy szóval, mint mikor az oroszlán ordít; és amikor kiáltott, akkor a hét mennydörgés is megszólalt«. Ha tehát egy emberben megnyilvánulhat Isten szeretete, akkor a Hétszellem is jelen van.

Itt - ahogyan a Biblia, és más szellemi üzenet is te.'.zi - nekünk is rá kell mutatnunk a helytelen szeretetre, amit szintén oroszlánnal jelképeznek. Itt nem érzékeny felindulásokra gondolunk, ezeknek rokonszenv és ellenszenv általi korlátozásaival, hanem az úgynevezett szeretetre, mely sziszegő kígyóként tekeredik a világ testén. A haláltermészet életének viperamérge ez, melynek sok ember oly pontos képmása tud lenni. Isten hangját utánozza a legkedvesebb mosollyal, de a szándéka gyilkosság, egy ember lelkének meggyilkolása. Ha a lelket gyilkolják vagy csonkítják meg, az mindig testi gyilkosságot is jelent. Mert ha egy ember lelke tönkre megy, akkor a testnek is helyrehozhatatlanul össze kell roppannia. Az ilyen ember megbetegszik, testét nem képes fenntartani

és idő előtt meghal.

A Trigonum Igneum két nézetét vizsgáltuk: az egyszarvút, mely az Istenben lángra lobbant, egyetlen, központi célra irányuló akarat jelképe és az oroszlánt, ami ezt a célra való összpontosítást az egyetemes szeretettel veszi körül. Akit Isten szelleme lobbant lángra, azt megérinti és teljesen átizzítja ez a mindent betöltő szeretet is. Ettől kezdve pedig az örökkévalóságnak ez a szeretetereje az egész lét alaphangja és táptalaja.

Ha tehát a gnosztikus rejtélyeknek a beavatás templomához közeledő jelöltje a határvidék asztrál mozgalmassága után, a határ átlépése után belép a rózsakert nyugalmába és csendjébe, akkor magától értetődik, hogy az egyszarvú lép be ebbe az udvarba, és az oroszlánnak, a kút őrzőjének tisztelettel adózik; mert ebben az udvarban Isten akarata és szeretete az alap. Az egyszarvú fellépése itt azt jelenti, hogy a rózsakertbe belépő ember minden természetre-törekvést és természetre irányulást abszolút visszautasított.

Figyeljék meg, hogy az oroszlán csupasz kardot tart mancsaiban.

Ha az egyszarvú, az Istenben lángra lobbant akarat belép a beavatás kertjébe, akkor az oroszlán a kardot darabokra töri, s a kútba, a vizek forrásába süllyeszti annak bizonyítékául, hogy az ítélet tüze visszavonult, s megkezdődhet az alkémiai menyegző igazi munkája. Az oroszlán hatalmas bömbölése ujjongó kiáltás. És erre a kiáltásra repül elő egy fehér galamb, olajággal a csőrében.

Ismeretes, hogy a galamb mindig is a szellem jelképe volt. Gondoljon a Jordánra, ahol Jézusra, az Úrra szállt le a szellem galamb képében. A galamb az olajággal különösen a Hétszellem harmadik sugarának a jelképe, az aktív, teljesen Istenben bízó, és magát Istennek szentelő intelligencia jelképe, azé a sugáré, amely a trigonum igneumot teljessé teszi. A galamb itt ezt az in-

telligens életmódot ábrázolja, minden körülmények között az egyetlen igazi, Istentől való békét szolgálja. A nagy munkát békében és béke által kell véghez vinni.

Ezért van olajág a galamb csőrében.

Ezért viszi azt az oroszlánnak.

És ezért száll az udvarra az egyetlen béke, mely Istentől van.

Lebegjen szemük előtt e nagyszerű bölcsesség teljes szépsége: a háromszög egyik oldalát az akarat tüze képezi, a másikat a béke átlátszó, ragyogó világossága. A tüzet a Gnózisban a férfi jelképezi, a világosságot a nő. A háromszög alapja pedig, az összekötő elem, a második sugár, az egyetemes szeretet sugara. Logikus, hogy az ilyen háromszögből lángolnia kell az erőnek is.

EZ a Trigonum Igneum! Most már a jelenések könyvének szavait is megértik (11):

»És hatalmat adok az én két tanúbizonyságomnak, hogy prófétáljanak ezerkétszázhatvan napig (a számjegyek összege kilenc: az emberiség száma), gyászruhákba öltözve (a vezeklés ruhája, a világért és emberiségért hozott áldozat ruhája). Ezek az a két olajfa, és a két gyertyatartó, amelyek a földnek Istene előtt állanak. És senki sem tud nekik ártani«.

Talán megértik ezt a nagy mágiát. Az a mágia ez, mely minden előttünk haladó szerzetben, s az ifjú Gnózisban is kifejezésre jutott. Minden gnosztikus szerzet ismérve, hogy a belső vezetés egy közvetlenül erre rendeltetett férfiből és egy nőből indul ki. Ezek képezik a háromszög emelkedő oldalait, amelyeket a Hétszellem második sugara hordoz. Ez a háromszög az Univerzális Logosz megtámadhatatlan tanúbizonysága, a tüzes háromszög tanúbizonysága, amit a haláltermészetben e világ istene elé állítottak. Ebben áll a Gnózis ereje: újra meg újra van két olajfa, a tűz, mint első sugár, és a béke, mely minden észt felülmúl, mint harmadik sugár, Isten szeretetének, a második sugárnak erejében.

Emiatt igazán gnosztikus misztériumiskola az ifjú Gnózis; mert szintén megfelel ennek az ismérvnek, s ezt nem ő találta fel. így a komoly tanulóra szabták a rómabelieknek írt levél szavait (11:17/24):

»Vadolajfa ága létedre, természeted ellenére beoltattál a gnosztikus olajfára.«

A galamb odaszáll, s az oroszlánnak olajágat ad, amelyet az zavartan lenyel, de azután meg van elégedve. Az egyszarvú is elégedetten tér vissza helyére.

Megérti ezt a nyelvet, ezt az idegent, ezt a rejtélynyelvet?

A szerzet igazi udvarán, a misztériumiskolában a harmadik sugár képviselője minden méltót, aki jogosan lépett be oda, Isten egyetemes szeretetének és erejének ad át, miután az első sugár képviselője megteremtette ennek lehetőségét. így lehet a vadolajfa ágait kiragadni e világ istenének a kezéből, és az igazi, egyetlen törzsre oltani.

Hogy a Szerzet kertjében kút van, az nem késztet csodálkozásra minket; mert a kút mindig az Egyetemes Szellem magát szakadatlanul megnyilvánító bölcsesség és erősugárzásainak a jelképe. Ezért mondja a jelenések könyve (21):

»En vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én a szomjazónak adok az Élő Víz forrásából ingyen.«

Az ifjú Gnózisban így állandóan a bölcsesség, szeretet és erő áramlata buzog, az isteni Víz élő forrása, amelyben mindenki megmoshatja a fejét és a kezét, aki megnyílt ennek. Azért mondja az alkémiai menyegző szövege:

»A kútban meg kellett mosnunk fejűnket és kezünket, majd ugyanabban a sorrendben várnunk kellett, míg a király egy rejtett folyosón vissza nem ment a terembe. Azután minket is visszavittek azelőtti tartózkodási helyünkre.«

Ki ez a király? Ezt is meg kell értenünk, hogy tud-

juk, mennyire nekünk szól az alkémiai menyegző.

A beavatás temploma, amelyet könyvünk ecsetel, teljesen egyenlő az ifjú Gnózis élő testével. A szellemi fejlődés térsége ez, mely szoros kapcsolatban van az Egyetemes Lánccal és ebből indul ki. így maga a szellem hat ebben a térben, mely a hetedik nézetből, a feltámadási térből, az arany fejből ered. És az élő testben a szellem, a király nevében van jelen az egyszarvú, az oroszlán és a galamb, a trigonum igneum, amelyet a belső iskola két vezetője személyesít meg, hogy minden erre nemesedett tanulót üdvözöljön a Szerzet kertjében, s a tanulókkal együtt naggyá tegye az élő testet, egyetlen csoportot képezvén, amelyben mindenki egy a Gnózisban, egy mindenkiért és mindenki egyért.

A Gnózis élő testében minden szükséges hatásnál mindig maga a szellem lép fel, és ekkor minden Őt képviselő sugár, a szolgái, férfiak és nők, hatalmas világosság- és erőáramot árasztanak ki az élő test minden nézetéhez, részéhez. Ezután a szellem újra visszavonul az arany fej, a feltámadási tér területeire.

A szellemi fürdőt követően a jelölteket saját létállapotukra hagyják, hogy véghez vihessék a saját alkémiai átalakulási folyamataikat. Habár saját létállapotuknak adják vissza őket, mégis kivételes helyzetben, a gnosztikus élő testben, a Szerzet otthonában vannak, így egyedül vannak, de sohasem elhagyatottak. Ebben a különös kegyelmi állapotban szabad és kell elvégezniük a nagy munkát. Azért különös kegyelmi állapot ez, mert az élő testben tartózkodó jelölt bármikor magától a szellemtől kaphat segítséget, ha szükséges és hasznos.

Ezért mondja a szöveg, hogy: »A Leány elbúcsúzott tőlünk, mert másnap magának a királynak fognak bemutatni minket«.

A f ónix

Akiket a mérlegelésnél nem találtak hiányosnak, s így az élő víz kútjánál részesültek a rendkívüli élményben, most egészen új helyzetbe kerültek a beavatás szentélyében. Hosszú előkészület után a gnosztikus önfejlesztés nagy folyamata előtt állnak.

Tudatában kell lennünk azonban, hogy a várat vagy kastélyt, amelyben a jelöltek tartózkodnak, s ahol az önbeavatás folyamata megy végbe, annak az elképzelésével kell kapcsolatba hoznunk, amit a misztériumiskola Elő Testének nevezünk. Ezt már korábban is kifejthettük. Atyánk-testvérünk Rózsakereszt Krisztián beavatótemplomát tehát nem valahol kint, hanem az Iskolán belül kell keresniük. Az Elő Test fogalmát egyesek eddig munkánk és csoportunk területi jelképénekés légkörének nézték. Jegyezzék meg azonban, hogy az Elő Test sokkal több.

Akit felemeltek a trigonum igneumba, a lángoló háromszögbe, az mind tudja ezt. Ha ezeknek a belső szeme megnyílik, akkor megkapják az előjogot, hogy C.R. C.-hez hasonlóan megvizsgálják és megismerjék az Elő Test csodáit, lehetőségeit és kincseskamráját.

Felvetik a kérdést, hogyan lett ez az Elő Test, hogy mi csináltuk-e esetleg munkatársakkal; - így azonban nem lett volna lehetséges. A szövegből is kitűnik, hogy a kastély, ahol a dolgok lejátszódnak, már ősrégi, s évszázados kincseket rejt. A fenti kérdésre tehát azt kell felelnünk, hogy az ifjú Gnózis Elő Teste nagyon fiatal, nagyon új, nagyon friss, ugyanakkor azonban ősrégi.

Az Iskolában eddig úgy ábrázoltuk, hogy az Élő Test egy munkaterület, amelyet 1924 óta az alapoktól kezdve építettünk fel, hogy néhányan kezdték, s egyre növekvő csoport folytatta, hogy ez a munkaterület egyre jobban összpontosult, s egyre több erővonal szőtte át, erőket vonzott magához, nagyobb lehetőségeket kapott, míg végül részesülhetett a Szellemben, mely az Arany Fej, a feltámadási tér képében nyilvánult meg.

Mindez teljesen helyes. Eddig azonban el kellett hallgatnunk azt a tényt, hogy amikor az ifjú Gnózis teljes mértékben részt vehetett az Egyetemes Láncban, az előttünk haladó Szerzet örökségét is átvehette, a modern Szellemi Iskola két szellemi vezetőjére rábízták a nagymesterséget is. Ezzel együtt a klasszikus beavatótemplomot is átruházták az ifjú Gnózisra, amelyet prototípusként őriz az Egyetemes Lánc. Ez azt jelenti, hogy ami az ember igazi fejlődését és megnyilvánulását szolgálja és minden időkben a korszakok tapasztalata szerint jónak mutatkozott, annak szelleme ötletként, asztrál kifejezése pedig erőként van jelen, lakozik az egész Egyetemes Lánc hatalmas életterületén. Mindez soha sem veszhet el. A követő Szerzetek a századok folyamán tapasztalatuk és szenvedésük eredményéből mindig hozzátettek ehhez a mérhetetlen kincshez valami értékeset.

Amikor pedig ifjú Gnózis száll fel az időben vívott küzdelemből, mintegy az éjszakából, Élő Testét sikerül kibontakoztatnia az új reggel világosságában, akkor mágneses érintkezés fejlődik ki az ifjú Gnózis és az Egyetemes Lánc beavatótemploma között. A régiek kincse ekkor fokozatosan beleereszkedik a lánchoz hozzácsatolt új szem Élő Testébe, mégpedig az ifjú Gnózis további világosságerő-fejlődésének megfelelően, míg a kettő tökéletesen koncentrikus lesz, s a közös középpont miatt egyesül. Ettől a pillanattól kezdve az egész Egyetemes Szerzet - legifjabb láncszemével - eb-

ben a világban van, s mégsem ebből a világból való. Aki pedig méltóvá teszi magát erre, az ettől kezdve megismerheti az egész Egyetemes Láncot, hogy mi ez, mi volt és mi lesz.

Aki valóban véghez viszi az előző fejezetekben megbeszélt nagy előkészületeket, az a mi Elő Testünkben belép az egész Egyetemes Lánc üdvének minden kincseskamrájába. Ezért mondja a szöveg:

»Ezután minket is csodás zene, pompa és dísz kíséretében, és kellemes beszélgetések közepette vittek vissza a kertből azelőtti tartózkodási helyünkre. Ez úgy délután négy óra körül történt. Azután mindegyikőnk mellé egy-egy apródot adtak, hogy vezessenek minket a kastélyban, de csak bizonyos helyekre.«

Aki így bemegy az Elő Testbe, tehát az egész Egyetemes Lánc élő testébe, az megérti, hogy ez a belépés csakis »délután négy órakor« történhet.

Mikor legyen a találkozás? Délután négykor - ez a felelet. Értik Önök ezt az építészznyelvet?

Ha előkészítő fejlődésük napja delelt, majd eljön a negyedik óra, akkor Önöknek megnyílik az Egyetemes Élő Test. A négyes szám a teljesülés száma, ugyanakkor az épület négyszögének száma. Ez a szám mutatja, hogy új alapok készültek, az egyetlen lehetséges alap: maga a szellem. Az örök építményt csak ezen az alapon lehet felállítani, az égig érő épületet, az üdv igazi tornyát, amelyet számtalan módon próbálnak utánozni. Gondoljanak Bábel tornyának legendájára!

Isten nevét, a szellem nevét, amely minden igazi építkezés egyetlen alapja, a legrégibb idők óta írja sok nyelv négy betűvel, hogy ezzel is kifejezze az Ő mágikus kulcsát.

A régi Egyiptomban Hermész Triszmegisztoszt nevezték Thot-nak. A szellemet, az Urat az angol Lordnak, a francia Dieu-nek, a német Gott-nak, a holland Heer-nek mondja. Ha tehát azt kérdezik, hogy mikor

mennek be látván és hallván az Élő Testbe, akkor erre csak egyet lehet felelni: Délután négy órakor!

C.R.C. számára eljött ez az időpont.

Belépése történeténél figyelmünket az úgynevezett királyi sírboltra vagy sírkamrára terelik, »ahol«, mondja C.R.C, »többet tanultam, mint a világ minden könyvéből*. Most már értik, hogy ez a királyi sírkamra az Egyetemes Lánc egész szellemi és asztrál öröksége.

Ragadjunk ki az Alkémiai Menyegző szövegéből valamit, hogy valamelyest fogalmat alkothassanak arról, amit az Univerzális Testben lehet átélni és látni.

Vegyük a főnixet, a sast, a griffet és a sólymot. Ez a négy is misztériumállat, mint az egyszarvú, az oroszlán és a galamb. Az Alkémiai Menyegző úgy beszél ezekről, hogy mellékes dolog benyomását keltik, de a beavatott nagyon is érti, miről van szó. Kezdjük a főnixszel, a tűzmadárral.

A királyi sírboltba való belépésénél C.R.C. először a főnixről beszél, s »nagyszerű főnix«-nek mondja. Mert ez a halottakból való feltámadás élő jelképe. A századok folyamán ezt a legkülönbözőbb formákban hozták kifejezésre. Minden idők gnosztikusai is használták. Számtalan gnosztikus kőre vésték tűzmadarat, a tényt hangsúlyozva, hogy az Örök újra meg újra kiemelkedik az idő fogságából. Értsék meg tehát alaposan, hogy szabadságra, az Önök természetének halottaiból való feltámadásra hivatottak! Ezért a főnixet, a halál legyőzését fedezik fel, ha belépnek a királyi sírboltba. Az örökkévalóság ereje, maga a tűzmadár, egy az egész Egyetemes Élő Testtel.

A főnix-jelképre mindig is a legnagyobb figyelmet fordították; például a romantikusok. Nagyon sok legenda van, mely valamiképpen az egyetlen igazságról szól. Van például egy régi zsidó legenda egy óriási madárról, mely néha megjelenik a földön. Lába a tengeren jár, míg feje az egeket hordozza. Most már jól értjük

ezt. Mert a főnix, az örökkévalóság nagy, feltámadási ereje az Egyetemes Élő Lánc ősrégi, univerzális Élő Testének ismérve, mely a kezdeti időkben épült, az első, elől haladó szerzeteknél, s az időben megnyilvánult, egészen az ifjú Gnózisig: egyetlen hatalmas világosság, egyetlen hatalmas erő, egyetlen fennséges főnix, aki a föld kerekségén jár, az óceánon áll, és feje a legmagasabb egekig ér.

Ez a test és ez az erő újra meg újra leereszkedik a földre, ezzel eget a földdel összekötve, mint valami hatalmas létra, amelyen Önök le és felmászhatnak a végső győzelemig, míg az utolsó kereső is meg nem találta ezt az egyetlen világosságot.

A sas, a griff és a sólyom

A Harmadik Nap négy misztériumállatának vizsgálatát folytatva a sas következik.

A sasjelképnek sok jelentése van. A szentírás, az Egyetemes Tan állandóan beszél a madaraknak erről a királyáról. A sas szívesen kering magasan a levegőben, s így gyakran a levegő elemének jelképe. Továbbá a szellemiélek és az élet jelképe. De az életerő és az akaraterő képviselője is. Ezen kívül az ötágú csillag a sas jele. A sassal a kémiai elemet, a ként is kapcsolatba hozzák. Végül pedig a negyedik evangélium, János evangéliuma is a sasról tanúskodik.

Próbáljuk meg ezekből az adatokból kikutatni igazi jelentését.

Minden test lélegzik. A legalacsonyabbtól a legfejlettebbig mindnek légköri anyagra van szüksége, hogy rendszerét fenntarthassa. Ez az egész világmindenségben, az alaptermészet minden megnyilvánulására érvényes. A sas, a levegő királya ezért a levegőelem urának jelképe, az élet-elemé, mely minden teremtmény számára nélkülözhetetlen.

A sas, mely az alkémiai menyegző szerint jelen van az egyetemes Elő Testben, az üdv kincseskamráiban, itt tehát azt az életanyagot jelképezi, amelyre a gnosztikus misztériumok minden jelöltjének szüksége van, hogy az egyetemes Elő Testben élhessen. Az a nélkülözhetetlen életanyag ez, amelyet az Iskolában Gnózisnak szoktunk nevezni. Az Ön lelkének, lélekállapotához, lelke újjászületéséhez a Gnózisra van szüksége. Ez az egye-

temes Élő Test légköre tehát, amelyet megtanulunk alkalmazni, amelyből élnünk kell.

Ha ez Önnek az ösvényen sikerül, önmagának az átadásával, odaadásával, akkor lelke kész bemenni az univerzális Élő Testbe, s tökéletesen, mikrokozmikusan abban létezni és élni. Akkor Ön felszáll az Élő Testben, s az új elemen, amelyből élnie kell, uralkodni fog, mint a sas.

Ebből az következik, hogy a sas az új lélek és az új élet jelképe.

Beszéltünk az ifjú Gnózisról, mely lentről, az alapoktól lett felépítve és megvalósítva. Mielőtt egy ilyen építmény megvalósulhat, építészekre van szükség, s ezek sem potyognak az égből, hanem a Gnózis hívja fel őket, mégpedig nagyon pozitív és dinamikus módon.

Mielőtt az építkezés megkezdődhetne, persze csak az Egyetemes Lánc van jelen, a magasztos Egyetemes Test, mely egészen a tiszta asztrál anyag területeire húzódott vissza. Ha meg kell kezdődnie az ifjú Gnózisnak, s bizonyos létállapot, bizonyos rezgés, életerő és akaraterő jelenlévőnek mutatkozik, akkor hirtelen a sas lövell le a magasból, mint a villám, s eltalálja az illető munkás szívét, rettenetes sokkot okozva.

Talán megértjük, hogy mi történik. Az Egyetemes Test egész, légköri készségét mintegy testileg, kézzelfoghatóan a munkás rendelkezésére bocsátják. Kapcsolat keletkezik a lent lévő munkás és a fent lévő Szerzet között, tehát az Egyetemes Lánc és az alakuló ifjú Gnózis között, mely a felszólított munkás személyében jut kifejezésre. A sas, vagyis az első sugár erejével eltalált munkás ezzel az erővel, amely fölött rendelkezhet, sohasem vallhat kudarcot, a munkát mindig jó véghez viheti, ha eközben az alapból indul ki, az egyetemes szeretetből, ha magát a Hétszellem második sugarára bízza, hivatásához hű marad, s ennek megfelelően az ifjú Gnózist méltó tagként kovácsolja az Egyete-

mes Lánchoz, amelyik pillanattól kezdve így a fiatal láncszem Élő Teste az egyetemes Élő Testbe merül.

Továbbá világos, s már szabad volt magyaráznunk, hogy az Egyetemes Láncban, s így az Egyetemes Élő Testben is, amelybe az ifjú Gnózis felvétetett, a Hétszellem, a Szellem Hét Sugara teljes mértékben jelen van. Ez a sugárzó Hétszellem ezért az új légkör, a tiszta asztrál atmoszféra elengedhetetlen része. Mivel pedig a Hétszellem minden sugarát ötágú csillag jelképezi, mely a sas jele is, érthető, hogy az egyetemes Gnózisban miért a hét csillag, hét pentagram a Rend nagymesterének a jele, s eszerint az élő szellemlélek jele is, aki hét csillagot tart a jobb kezében. így hozzák kapcsolatba a sast a pentagrammal.

Ismeretes, hogy mind a négy evangéliumnak megvan a saját jellege. Különösen János evangéliuma különbözik a többiektől. Ez a különösen gnosztikus evangélium. Teljesen a Gnózis légkörét, élet-leheletét lélegzi. Teljesen az egyetemes Élő Testből lett. Ezért ezt az evangéliumot kell kapcsolatban látni a Gnózis lélegzőterével, s emiatt a sassal.

A griff, a következő misztériumállat, amelyet C.R.C. látott a királyi sírkamrában, bizonyos tekintetben szintén könnyen magyarázható. Ábráját leggyakrabban címereken figyelhetjük meg. Felső teste sas, alsó teste oroszlán, fülei hegyesek és hosszú, kígyózó farka van. Sok mesében éles karmokkal és két hatalmas szárnnyal jelenítik meg.

Az ilyen mesék nagy része keletről származik. A griff ott többek között az arany őre, a kincstáros. Az állat ezért a Napnak van szentelve. Kelet a napkelte vidéke. Aki tehát az ösvénynek indul, az jelképesen kelet felé, a felkelő nap felé fordul. Ott lehet megtalálni a páratlan Világosságot. Igaz, el kell menni a kincstáros, a griff mellett! A griff neve: »annak a világosságnak a védelmezője, mely még nem fénylett sem földön, sem

tengeren«. Gyermekeink bizonyára olvastak már mesét a nagyon kapzsi griffmadárról. Érthető, hogy ő az egyetemes Élő Test ereje őrzőjének, az üdv kincstárosának a jelképe, hogy ebbe a kincseskamrába senki se hatolhasson be szentségtelen szándékokkal. Ez az őrző erő tehát sas a sassal és oroszlán az oroszlánnal, s tüzes mint a Nap.

Ezen kívül a sólymot említik. A sólymot a halandó és a halhatatlan kapcsolata jelképének használják. Ezért az egyiptomi kereszt jelképe is, mint a függőleges és a vízszintes kapcsolata.

Most már azt is értjük, C.R.C. miért említi ezt a misztériumállatot utoljára. A sólyom közli ugyanis az Élő Test lényeges célját. Miért hívja meg Önt a Gnózis arra, hogy emelkedjen fel az Élő Testbe? Mert ez a nagy beavatótemplom, amelyben szellem azért jelenik meg, hogy minden alacsonyt magasabb javakká változtasson. E templomban pedig a halandót elnyeli a halhatatlan.

Az idősebb egyiptomi beavatótemplomokban mondja a történelem - két keresztelő-medence állt. Az egyiket sólyomfej, a másikat egy másik misztériumállat feje díszítette. Vizét mindkét medence egyszerre öntötte a jelöltre. Az egyik áradat a halált jelölte, amelynek, önmaga átadásával, a jelöltnek önkéntesen kellett alávetnie magát. A másik a jelöltet átadta az új életállapotnak. Ez a kettős keresztelő tehát az »életrehalást« jelenti; a jelölt meghal, hogy éljen. Vagy Jézus szavaival: »Aki az életét elveszíti énérettem, az megtalálja Ezt«.

Minden fivérünk és nővérünk, aki átélte ezt a hatalmas megfordulást, felujjong: »Istenem, Napom, elárasztottál engem a Te sugaraiddal«.

A Biblia szerint azt mondta Jézus, az Úr a kereszten: »Eli, Eli, lama sabachthani«, ami azt jelentené: »Istenem, Istenem, miért hagytál el engem«!

Ez azonban az evangélium szándékos hamisítása, ami az úgynevezett egyházatyák bűne. Az evangéliumban ugyanis azelőtt az állt: »Eioi, Eloi, lamah azabvtha-ni«. Ez viszont azt jelenti, hogy »Elohim, Elohim, elöntöttetek engem a fényességtekkel«, vagy »Hogy megdicsőítettetek engem!«

Ha a Biblia későbbi átdolgozói, akik egészen a hermészi iratokból merítettek, ezt mondatták volna Jézussal, meghagyták volna ezeket a klasszikus szavakat, akkor ezzel be lett volna bizonyítva, hogy az egész evangéliumot a klasszikus hermészi filozófiából vették. Az új egyházi vallás alapítói ezt el akarták kerUlni, annál is inkább, mert a két vízmedence templomi szertartása sok egyiptomi ábrán megtalálható.

így már az is világos, hogy Valentin Andráenek az ő idejében az alkémiai menyegzőben leplezetten kellett erről beszélnie. Számára akkor csak a teológiai foglalkozás maradt, hogy szeretetének erejével elárasztthassa az emberiséget, s olyan munkát végezhessen, amiért vállalhatta a felelősséget. Nyilvános gnosztikus munka az ő korában nem volt lehetséges. Ilyen irányban csak titokban és kis csoportokban lehetett dolgozni. Mint teológus és az állami egyház szolgája, ebben a pontban nem fedhette fel az egyházatyák nagy árulását. De ezt nagyon is megtette az alkémiai menyegző beavatottjainak, amikor a sólyomra utalt.

Egyszer mindegyikőnk mondhassa a századok nagy beavatottaival együtt:

»Istenem, Istenem, elárasztottál engem a Te fényességeddel.«

Valójában apródom jóvoltából jutottam hozzá ennyi mindenhez, mert apródja mindenkit oda vezetett, ahová hajlamai vonzották. A kulcsokat az én apródomra bízták, s így a következő szerencse ért engem: habár másokat is meghívott a sírboltok megtekintésére, azoknak az volt a véleményük, hogy sírboltok csak a temetőben találhatók, s ha valóban van ott látnivaló, akkor oda valamikor amúgy is eljutnak. Az emlékműveket, amelyeket mi ketten lerajzoltunk, és a feliratokat, amelyeket leírtunk, hálás tanulóimmal közölni fogom.

C.R.C. alkémiai menyegzője

26

Az asztrális kritérium

Az előzőekben a misztériumállatok témáját részleteztük. C.R.C. a sírboltban megtalálja a főnixet, az egyszarvút, az oroszlánt, a sast, a griffet és a sólymot. Ezek egy egészen új életállapot jelképei, amely az alkémiai menyegző harmadik napján tárul fel C.R.C.-nek.

Ezek a királyi sírbolt jelképei. Itt nem szabad temetőre gondolni, ahogyan szövegünk is helyesen hangsúlyozza. Most azt kell megmagyaráznunk, hogy mit tartsunk erről.

Azt mondják, hogy tulajdonképpen tilos belépni a sírboltba, ott nem szabad nézgelődni. Ez azt jelenti, hogy amit C.R.C. láthatott, az mind az Egyetemes Szerzet rejtett tudományához tartozik. Ebben a tudásban csak azok részesülhetnek, akiknek létállapotuk alapján joguk van belépni a sírkamrába, akik valóban képesek belépni oda, hogy filozófiailag tájékozódjanak az eljövendő események felől. Ezért ad az alkémiai menyegző szerzője - ha leplezetten is - néhány felvilágosítást a sírkamra tartalmáról.

Ezzel először is azoknak akar segíteni, akik átlépték a »határt«; másodszor azért teszi, mert tudja, hogy a szintén a sírboltban lévő királyi katalógust hamarosan közzé teszik. Tudja tehát, hogy eljön az idő, amikor bizonyos részleteket ismertetni kell segítségül azoknak, akik a teljesen elutasító, halálos valóságban falhoz szorulva, nemsokára ugrani fognak a szakadékon át a megszabadító életbe.

így mi is jogosultnak érezzük magunkat arra, hogy

ezekről a közleményekről legalább is részben levegyük a leplet. Mint ismeretes, az emberiség az általános hanyatlás időszakába lépett. Ilyenkor a Szerzet nagy munkába kezd, hogy legnagyobb erőfeszítéssel a lehető legtöbb lényt menthessen meg. Egy emberlelket csak akkor lehet megmenteni a pusztulástól, ha a szellem által életre lehet kelteni, élő lélekké tenni, hogy háromságként bejárhassa az ösvényt. Ez a szellem, a lélek és a test háromsága, ahol a test méltó és alkalmazkodóképes szerszám lehet a szellemlélek szolgálatában.

Hat misztériumállatról és a királyi könyvtárról van tehát szó, ahogyan az már a reformáció előtt is fennállt, továbbá egy nagy könyvről, amilyet C.R.C. még soha sem látott, s amelyben a templom minden ábrája, terme, kapuja, felirata és rejtélye megtalálható, tehát minden, amit a várkastély, a beavatótemplom tartalmaz, s ami itt megtekinthető. Részleteket a szöveg nem említ. Közlése szerint a könyvtár minden könyvében benne van a szerző képmása festmény formájában, s hogy sok példányt el kell égetni.

Az előző fejezetek egyikében már beszéltünk a két asztrális térről, melyeknek határvidékén, a kettő között, az átmeneti területen a beavatótemplom, az ítélet temploma áll.

Az első asztrális tér a haláltermészet tere, mely teljesen a természetszülte, közönséges dialektikus emberiség lényéhez, fajtájához csatlakozik. Ez a tér az úgynevezett tükörszféra, melyről Önök tudják, mennyire telített szentségtelenséggel és ellentermészettel.

A második asztrális tér a valóban Szent Föld területe, derűs állapota és tisztasága nagyon magas színvonalú, s az elsőtől mindenekelőtt a sokkal magasabb rezgés különbözteti meg. Bolygónk körül még több asztrális terület is van. Többek között az a jellegzetes tulajdonságuk, hogy a rezgési szintjük különböző.

Mi egy asztrális térség? Általánosan, mi az asztrális

anyag?

Asztrális anyag asztrális atomokból áll. Ez az ősanyag, a kozmikus gyökérönállóság, a világmindenségben mindenlitt megtalálható, ami a klasszikus rózsakereszteseket a »Nincs üres tér« kijelentésre késztette.

Egy asztrális tér ilyen asztrális atomok összpontosulása, összegyülemlése. A térben mindenütt vannak ilyen ősanyag-gócok, kezdetben szférikus formában. Ezt a teret erő hozza létre. Ilyen erő például egy ötlet. Egy gondolatunk felvillanása már asztrális anyag összpontosítását és besú'rűsödését okozza. Egy ötletsorozat tehát már hatalmas erőt fejt ki. Az ősanyag atomjai rendkívül érzékenyek. Azonnal reagálnak, mert alapvető természetűek, s az egész világmindenség ható anyagát képezik.

Az ember így asztrális teret képez maga körül, a mentalitásának megfelelően. Mindegyikünknek saját mentalitása, fajtája van. Megvan a saját gondolkodási életünk, s az ennek megfelelő sajátos asztrális terünk, az asztráltestünk. Bizonyos pillanatokban még az alakja is megfelel a kisugárzott ötletnek, sőt az ötletet kisugárzó alaknak is. Az ősanyagatomok ugyanis rendkívül képlékenyek, s azonnal az őket mozgató erő formáját öltik magukra.

Időnként, például éjszaka, amikor anyagteste alszik, személyes asztrális tere az On alakját ölti fel. Ezért beszélnek joggal asztráltestről. Az ébrenlét idején ez az asztráltest csak ősanyagösszpontosulás az anyagtest körül.

Az is könnyen belátható, hogy asztráltestünk fajtája határozza meg, mely erőket vonzzunk és taszítunk. Asztrál terünket rezgési szintje védi környezetével szemben.

Ha tehát mentalitása, gondolatai, egész fajtája magas minőségű, értékes, ha gondolatai igazán tiszták, akkor az Ön asztráltestének, saját asztrális terének is

magas lesz a rezgése. Minél finomabbak, tisztábbak és magasztosabbak a gondolatai, annál gyorsabban vibrál az asztrális tere. Ha ezekben a pillanatokban gondolatai magasra emelkednek, s velünk együtt az alkémiai menyegző szellemi áramlataiban gondolkozik, mintegy kapcsolatban érzi magát velünk, akkor az asztrálteste is gyorsabban rezeg, akkor tapasztalhatja annak derűs, magas színvonalát. Ugyanakkor nem tudnak Önhöz jutni a másirányú rezgések és alacsonyabb befolyások, s lényéhez csak az férhet hozzá, ami megfelel pillanatnyi asztrális rezgési tényezőjének.

Ha tehát - s ez különösen érvényes a tanulókra mint csoportokra - magasabb asztrális rezgésfokra emelkedünk, akkor nyíltság fejlődik ki a Szerzet besugárzásaival szemben. Ez bizonyára érthető.

Esetleges szabadságunk vagy rabságunk kérdése így teljesen a saját kezünkben van. Tiszta, új, igazi lélekminőségen alapuló életmóddal asztráltestünk rezgésfokát egyre magasabbra emelhetjük. Csakis így hagyhatjuk el az alacsonyabb tereket, mehetünk fel magasabb, derűsebb asztrális terekre, s élvezhetjük azoknak a gyümölcsét. Az ösvény bejárása így semmi más, mint annak a fejlődésnek az útja, amelyben új életmóddal, következetesen új irányulással, lényünk asztrális rezgéstényezőjét felfelé ösztönözzük.

A gnosztikus Szellemi Iskolának azok a tanulói, akik ezt még nem értik, gyakran a rezgési tényezőjük ingadozásának és az ezzel kapcsolatos következményeknek az áldozatai, életmódjuk állandó változtatása miatt: egyik pillanatban belső egyensúlyban vannak, a másikban tele feszültséggel, idegességgel, sőt gonoszsággal. Ezzel az ingadozással nagyon károsítjuk asztráltestünket. Szétziláljuk, aminek következményei aztán a személyiségben is megmutatkoznak. Ez felemészti az étertestet, s ezen keresztül az anyagszervezetet. Gondoljon ebben az összefüggésben a dühkitörés következményei-

re. Ez az egyik legszörnyűbb betegség, amelyben ember szenvedhet.

Tudatában kell lennie, hogy amikor kijelentjük, hogy új, tisztító életmóddal megemelhetjük asztráltestünk rezgési szintjét, akkor csak okkult-tudományos képletet adtunk, amelyet minden okkult társaság ismer.

Ezért figyelje meg, mi hozzátesszük: az új életmódnak azonban új lélekminőség következményének kell lennie és erre kell támaszkodnia!! Ez előfeltétel. Mert minden én-ember, akinek erős a személyisége, erős akarattal és egy adag pozitív beállítottsággal bármilyen életmódra elhatározhatja magát. Erre számtalan példa van. Ha ebben a tekintetben erős akaratával bármit is tesz, ez asztrális rezgési foka emelését eredményezi, vagyis az egyik rezgési tér lezárásához és egy másiknak a megnyitásához vezet.

Ha azonban az alkémiai menyegzőben ábrázolt célra törekszik, akkor az ilyen csupán akarati elhatározás nem segít. Akkor esetleg csöbörből vödörbe esik! A Gnózis szerinti asztrális nyíltságnak ugyanis hét feltételnek, hét súlynak kell megfelelnie.

Az én-ember okkult-tudományos törekvése, ennek megfelelő életmóddal ezért elkerülhetetlenül csak a tükörszférát, és ennek a káprázatait fogja megnyitni. Mert csakis új lélekminőség, és az ezzel kapcsolatos fejlődés teszi Önt képessé az önátadásra, az éntelenségre és a teljes Endúrára. Aki a lélekből él, az már nem ismer érvényesülési törekvéseket, hanem teljesen Isten és az emberiség szolgálatának szenteli magát. Ez az ember már ismeri a via dolorosát, az áldozatot a keresztért és rózsáért. Aki így feküdt sírba, ami az ént illeti, az léphet be a beavatótemplom sírkamrájába. Az megtalálja a torony tetejére vezető ösvényt, hogy onnan az új asztrális életterületre emelkedhessen.

Amit szintén megmutattak kettőnknek, az az értékes könyvtár volt, ahogyan már a reformáció előtt is megvolt. Holott ez mindig felvidítja a szívemet, ahányszor gondolok rá, nem akarok róla sokat mondani, mert jegyzéke nemsokára megjelenik. Ennek a teremnek a bejáratánál egy nagy könyv feküdt, amilyet még életemben nem láttam, s amelyben a kastély minden ábrája, terme, kapuja, minden felirata és rejtélye benne volt.

Habár megígértük, hogy erről is beszélünk, egyelőre mégis megtartom magamnak, mert először jobban meg kell ismernem a világot. Minden könyvbe bele volt festve a szerzője képe, s így sokat el kellett égetni - ha jól értettem - hogy ezeknek a méltó embereknek még az emléke is megsemmisüljön.

Miután megpróbáltunk mindent átnézni, s alig léptünk az ajtó elé, egy másik apród jött hozzánk, s valamit a miénk fülébe suttogott, amire ez átadta neki a kulcsokat, s az azonnal felsietett a csigalépcsőn. Apródunk nagyon zavarban volt, s ismételt kérésünkre elmondta, hogy Őfensége nem szeretné, ha valaki a sírokat meg a könyvtárt nézné meg. Megkért minket, hogy ha az élete kedves nekünk, ne mondjuk el senkinek hogy hol jártunk, mert az előbb letagadta. Mi ketten az öröm és a félelem között lebegtünk, de az eset nem tudódott ki és később senki se kérdezősködött már utána.

Ezen a két helyen három órahosszát töltöttünk, s ezt soha sem bántam meg.

Habár már hetet ütött az óra, még nem kaptunk enni. Éhségünk azonban az állandó frissítő uzsonna miatt egészen tűrhető volt, s ilyen megvendégelés mellett életfogytiglan tudtam volna koplalni.

C.R.C. alkémiai menyegzője

27

A királyi könyvtár és a sírbolt

A két asztrális térről, a haláltermészet teréről és a szent Föld asztrális teréről mondottak után a következőket minden nehézség nélkül meg lehet érteni.

Minden asztrális tér tele van élettel és mozgással. Milyen életről és mozgásról van itt szó?

Az nagyon is az asztrális terület rezgésfokától függ. A derűs, tiszta asztrális területen, mint az alkémiai menyegzőben is, a Szerzet asztrális terén az asztrális anyag általános minősége mellett számtalan mágneses fókuszt találunk, az asztrális anyag nagyon erős, pozitív összpontosulását, amely az ezen a területen élő emberek ötleteinek, beállítottságának és tevékenységének a következménye, az ezekre való asztrális reagálás. Ezt az állapotot olyan emberek életmódja okozza és tartja fenn, akiknek szabad ezen az asztrális területen élni.

Szabad volt megmagyaráznunk, hogy az asztrális anyag mily gyorsan és erősen reagál erőkre és befolyásokra. Tehát elképzelhető, milyen gyönyörű lehet és milyen nagy bölcsességet és igazságot juttathat kifejezésre egy olyan magasztos asztrális tér, mint a Szerzeté.

Minden bölcsességet, ami egy emberben lehet, a bölcsességet, ami tehát ugyanakkor erő is, belevetítenek az asztrális térbe, amelyben az ember él. Ha ez az asztrális tér magasztos és univerzális jellegű, s bölcsessége és ereje örök értékű, akkor a vetületek is örök értékűek lesznek, tartósak és hatásosak maradnak.

Itt fel kell hívnunk figyelmüket a haláltermészet területein lévő asztrális vetületek minőségére és fajtá-

jára is. Itt minden a természetszülte énből ered. Ennek az énnek megfelelően az asztrális vetületek is számító találgatásokkal, alaptalan reményekkel, önző hajlamokkal, hatalmi vággyal vagy természetvallással vannak kapcsolatban. Ezért alapul a tlikörszféra-élet, mely szintén asztrális élet, rögeszmén, hazugságon, csaláson, halálon és kialvó tudaton! Ezért nem is lehetnek a haláltermészet vetületei tartósak, sőt örökök. Nagyon kevés kivétellel gyengének, árnyszerűnek, erőtelennek mutatkoznak, és összhang hiányában kölcsönösen összetörik és kioltják egymást.

Mily szerencse!

Éppúgy el lehet képzelni, hogy a Szerzet asztrális területéről eredő élet nagyon valóságos, nagyon határozott és nagyon tökéletes, mert valóban a bölcsességből, igazságból és az örökből ered, a jóság, igazság és igazságosság miatt, az egység, szabadság és szeretet által, mely a szellemen alapul. Az ilyen asztrális élet más valóságot okoz, mint amit itt a haláltermészetben ismerünk!

Jól meg kell érteni, hogy ha asztrális vetületek egyszer életre keltek, akkor étert szabadítanak fel, s így anyagmegnyilvánuláshoz, tehát anyagi élethez vezetnek.

A tükörszféra viszonyai után tehát nem kell kérdezősködnünk, azt nem kell vizsgálgatnunk, mert a haláltermészet egész asztrális terét éterhatások vetítik anyagi életünkbe. Amilyen a jólismert anyagi életünk területe, olyannak kell lennie a tükörszférának is, a haláltermészet asztrális terének is.

Ezzel szemben a szent Föld asztrális terét is könnyen elképzelhetjük, mert ebből az életre kelt asztrál térből is éterek szabadulnak fel, a négy szent eledel, mely szintén anyagmegnyilvánulást okoz, örök értékek nagyon is határozott jelenségét. Hogy azonban az ilyen élet a haláltermészetben nem képes kifejezni magát, az is érthető.

így felkészültünk az alkémiai menyegző harmadik

napja magyarázatának folytatására.

Mit jelentenek az alkémiai menyegző közlései a Szerzet nagy beavatótemplomáról? Ez a templom nem a tlikörszférában van, habár abban utánozzák. Ott azonban csak kép, s ha az ember ezekhez a ködös épületekhez közeledik, akkor kitűnik, hogy semmik. A Szerzet asztrális terén viszont ez a templom, mint láttuk, hatalmas fókusz, gyújtópont, központ, amelyet sok magasztos célra használnak. Mondjunk először ezekről a célokról valamit.

Az Egyetemes Szerzetnek ebből a templomából hétszeres sugárzás árad hét irányban, nem szándékosan, nem irányítva, hanem teljesen a világmindenség alapját képező természettörvény hatására.

Ez a templom először is hétszeresen befolyásolja haláltermészetünket, s aki érzékeny erre, annak a tudatát is. Ez a befolyás tehát gondolati szinten hat.

Az áramlat továbbá az ember asztráltestére is irányul, ha az ezeket a sugarakat fel tudja venni.

Éppígy irányul az ember négyszeres étertestére is, s végül az anyagi szervezetében is megnyilvánul.

Ennek a hétszeresen sugárzó világosságnak, melyet a Hétszellem hordoz, természete miatt oly magas a rezgése, hogy ezt csak az tudja egészen, vagy részben felfogni, aki igazán keres, aki a boldognak-mondások szerint »a szellemre vágyik«. Ha tanulóságát komolyan veszi, s a megszabadulás ösvényének annyira átadja magát, hogy ez a hétszeres áramlat meg tudja érinteni és összeköttetésbe léphet Önnel, akkor híd keletkezett Ön és a magasztos, élő lélekállapot között. Akkor az ösvény Önnek elvileg és alapjában feltárult; ráléphet, bejárhatja, átmehet ezen a hídon.

Be kell látnia, hogy ez a hétszeres sugárzás hétszeresen nyilvánul meg mind a hét kozmikus területen, mint az egyetemes szent Grál hétszerhétséges, hatalmas, élő napvilága.

Az alkémiai menyegző szövegével kapcsolatban most a következőket mondhatjuk: az értékes könyvtárnak, melyet C.R.C. talált a kastély sírboltjában, már nem kell ködös fogalomnak maradnia. Mert egy asztrális tér gyújtópontjában mindig megőrzik azoknak a Magasztosaknak erőit, bölcsességfejlődéseit és hatalmas bölcsességimpulzusait, akik a teret építették és képezték. A meg újulás templomában vannak, s ott maradnak, a magán az élő szellemen alapuló ötletek kiindulópontjaként. Ezért nem veszhet el ennek a bölcsességnek egyetlen kis részlete sem.

Milyen siralmasan értelmetlen ezzel szemben bizonyos csoportok tevékenysége, amelyek a századok folyamán újra meg újra megpróbálják a bölcsességtan földi iratokban található nyomait felkutatni, elrejteni vagy megsemmisíteni, hogy az emberiség az iratok szellemét, lényegét ne találhassa meg.

A komolyan kereső mindig meg fogja találni a bölcsességet, amelyre szüksége van. Az igazi bölcsesség ugyanis elévülhetetlen, érinthetetlen és megsemmisíthetetlen, s az asztrális élettér könyvtárában van lefektetve. Minden bölcsességimpulzus megmarad. Mint mondtuk, az asztrális területen olykor az impulzus, az ötlet céljával, fajtájával és irányával egyező formát ölt, sőt gyakran annak az alakját is felveszi, akitől az ötlet ered. Azért mondják, hogy a szerzők festett képmása is megvolt a könyvekben. Ugyanakkor azonban sokat el kellett égetni, hogy még az emlékük is eltöröltessen.

Ez nagyon is érthető, ha sikerül behatolnunk a közlés elgondolásaiba. Ezt szeretnénk valamelyest részletezni.

Ha elévülhetetlen, tehát a szellemen alapuló bölcsességet vetítenek az asztrális szférába, akkor a vetület megmarad. Ha ennek az alkotója, szerkesztője még foglalkozik vele, tehát a kisugárzott bölcsesség mondjuk időszerű munkával van közvetlen kapcsolatban, amelyen

a dolgozó testvér éppen munkálkodik, akkor az asztrális vetület ennek a fivérnek vagy nővérnek a képét is tartalmazza. Az alkotásban tehát benne van az alkotó képe.

Ha viszont a munkának vége, a feladatot megoldották, akkor a képmás feloszlik, a »festmény« eltűnik. Miért?

Az asztrális fókuszban nem a testvérek mindenféle szobrát és képét, az Egyetemes Szerzetnek mintegy »képtárát« akarják bemutatni, hanem csakis a bölcsességről, kizárólag az erőről van szó, s arról, hogy ezzel a bölcsességgel és erővel mit lehet tenni. Az eredeti vetület alkotója - mint élő lélek - szívesen háttérbe lép. Ez számára magától értetődik. Mert tökéletesen az élő lélekközösségbe merül; és ebben nincs olyasmi, amit »én«-nek nevezhetnénk. Ott nem gondolnak elismerésre és tekintélyre. Az élő lélek soha sem vetíti magát személyesen. A munkájával foglalkozó dolgozó képe természettörvényszerűen keletkezik, mert az asztrális vetület és az alkotója egységet képez. Az élő lélekállapot otthonában azonban csak a vetület marad meg, míg alkotójának képe feloszlik.

Különösen fel kell hívnunk a figyelmet a sírboltban lévő nagy-könyvre, amelyben a nagy templom minden ábrája, terme, irata, stb. benne van, vagyis áttekintést nyújt az egész templomvárról. Mindez arra a nagyszerű csodára vonatkozik, amit minden valóban élő lélekközösség végre tud hajtani és meg is tesz. Ez az egységes, jól egymásba illő építmény csodája. Élő lelkek, bárhol is vannak a földkerekségen, mindannyian a templomvárat építik, anélkül, hogy az egyik lebontaná amit a másik épített. A bölcsesség és az erő, amit egy élő lélek szabadít fel, mindig összhangban van a másik élő lélek által szabaddá tett bölcsességerővel, akkor is, ha egymást nem ismerik.

Ebben a világban és ennek a tükörszférájában az egyik lebontja, amit a másik épített. Ez éppúgy érvényes

egyénekre, mint egész népekre. Az egyik nép hoz egy törvényt, a másik nép az ellenkezőjét határozza el. Ma ez a kormány vagy államrend uralkodik, de előbb vagy utóbb másik csoport jut hatalomra, amelyik az államrendet radikálisan megváltoztatja. Egy filozófus kifejleszt egy ötletet, míg jön egy másik, ellenkező véleménnyel. Ötleteik egymást nem kiegészíteni, hanem kiszorítani próbálják.

így van ez a haláltermészetben. Ki tagadhatja?

Egészen más érvényes az élő lélekállapotban. Az élő lélek mindig teljes összhangban építi az élő lelkek hatalmas hazáját: a templomvárat. Az újonnan felfedezett gnosztikus bölcsesség ezért mindig teljesen egyezik a Gnózis más bölcsességével. Az egyik igazság mindig a másikat igazolja, ha a benne rejlő ötletek változatosak is, és bizonyos nézetekre vannak hangolva. Mindig egységes összhangban vannak egymással.

Elő lelkek csak egy nyelven tudnak beszélni. Es mindegy, hogy milyen változatokban, mindig ugyanazt az alapvető egységet képezik, mert végeredményben csak egyetlen bölcsesség, csak egy alapvető igazság létezik, így aztán nem is lehet másképpen, mint hogy a szellem minden szolgálója együtt építi az örökkévalóság nagy templomát. A templomvárat minden időkön át teljes szépségében tartják fenn a mai napig is. Aki valóban a szellemből él és létezik, az napról napra, évről évre, örökkévalóságról örökkévalóságra hozzájárul a szent valóság nagykönyvéhez, amelyben minden de minden látható és olvasható.

Aki ebből a könyvből akar olvasni, aki ezt akarja megnézni, az nemesedjen élő lélekké. Lépjen be az élő lélekállapot csoportjába.

Akkor bemegy a templomvárba, sőt, maga is a templom élő köve lett.

Ezalatt szép szökőkutakat, bányákat, és mindenféle műhelyeket is mutattak nekUnk, amelyeknek mindegyike a mi művészetünket mindenképpen felülmúlja, ha mindent egybevetUnk is. Ezek a térségek mind félkörben épültek, úgy hogy a középen, egy pompás tornyon lévő értékes óraművet állandóan látták, s a bolygóknak az óraműn világító pályáihoz igazodhattak. Itt megint megfigyelhettem, hogy mi hiányzik a mi művészeinknek, habár nem az én feladatom, hogy ezt megmondjam nekik.

Végül egy nagy terembe kerültem, amelyet a többieknek már régen megmutattak. Középen mintegy harminc láb átmérőjű földgömb állt, melynek csaknem a fele, a lépcsőfokokon kívül, a földbe volt süllyesztve. Ezt a glóbuszt két ember olyan ügyesen mozgathatta mindenféle görgők segítségével, hogy mindig csak a láthatár fölötti részét lehetett látni. Habár megértettem, hogy a különböző helyeken látható kis arany körök különös jelentőségűek, értelmükre nem tudtam rájönni.

Apródom nevetett, s azt ajánlotta, hogy nézzem csak meg pontosabban. Végül észrevettem, hogy az én hazámat is arannyal jelölték meg. Erre társam is megkereste az övét, s ugyanarra a felfedezésre jutott. így volt ez mindenkinek a hazájával, aki megállt a gömb előtt. Erre az apród közölte velünk, amit az öreg Atlasz (így hívták a csillagászt) a Király Őfenségének tegnap megmutatott, hogy az arany pontok pontosan mindegyikőnk hazájával fognak megegyezni. Ezért amikor látta, hogy én alábecsülöm magam, holott az én hazámon is arany pont van,

az egyik kapitányt arra késztette, hogy a mi mérlegelésünket is kérelmezze, s hogy ne róják fel nekünk, bármi legyen is az eredmény, mindenekelőtt azért, mert az egyiknek különösen jó jele van.

így a legnagyobb hatalmú apródot sem ok nélkül adták mellém. Ezért nagyon hálálkodtam, s annál szorgosabban nézegettem a hazámat. Úgy találtam, hogy a kis körök mellett bizonyos számú szép vonás is halad, amit nem öndicséretként mondok. Még többet is láttam ezen a földgömbön, amit azonban nem akarok közzétenni. Mindenki vizsgálja meg önmagánál, hogy miért nincsen minden városnak filozófusa.

Ezután az apród bevezetett minket a földgömbbe mert a tengeren, ahol a legtöbb hely volt, tábla függött, amelyen három megbízás, és a tervező neve állt. Ezt a lapot óvatosan le lehetett venni, s egy pallón a belsejébe menni, ahol négy ember fért el. Csak kerek deszka volt, amelyen ülhettünk, és még világos nappal is (ekkor viszont már beállt az éj) látni lehetett a csillagokat. Nekem csupa karbunkulusnak tetszettek, amelyek igazi rendjükben és pályájukon oly gyönyörűen ragyogtak, hogy alig akartam újra kimenni.

C.R.C. alkémiai menyegzője

Az óra és a földgömb

Az alkémiai menyegzőnek e fejezetet bevezető szövegéből kitűnik, milyen részletesen és gondosan megszervezett és elkészített a Szerzet asztrális tere. C.R.C. meséli, hogy körsétája folyamán a várkastély szép szökőkútjait, a bányákat és a műtárgyakkal telt termeket is megmutatták neki.

A szökőkutak esetében tudnunk kell, hogy ha egy asztrál térben fókuszt gyújtanak meg, akkor természetesen asztrális üzemanyagot használnak, s a környezetből állandóan ennek az asztrális alapanyagnak kell áramlania, hogy tűz éghessen, hogy a fókusz működjön. A hatás biztosítása érdekében az ilyen szökőkútra tehát állandóan szükség van. Ennek hiányában, ha ezt a forrást nem fúrnák meg, az asztrális gyújtópont nemsokára elapadna.

Bányák olyan helyek, ahonnan hasznos és értékes anyagokat hoznak felszínre.

A műhelyekben pedig, amelyeket a királyi művészetnek szenteltek, bizonyos készítményeket állítanak elő.

A szöveg talán érthető. A Szerzet asztrális terén, asztrális testében szüntelen erőforrás található, és sokféle, különös anyag állandó beáramlása van folyamatban. Ezek segítségével lehet szüntelenül sugárzásokat és erőket kiküldeni a Szerzet tervének megvalósításához.

Ennek az örökké tartó mozgásnak a biztosítása érdekében minden munkahely és helyiség egyetlen középpontra néz, amelyet az alkémiai menyegző a torony közepén felszerelt értékes óraműnek nevez. Ez az óramű

az egyetemes szellem központjával van összeköttetésben, s ez a szellem működteti a tornyot és az óraművet.

Ha bizonyos munkát kezdenek, s munka közben állandóan a szellemre és ennek céljára irányulnak, akkor a szökőkutak, kutak, és a bányák kincsei sohasem merülnek ki, és az óramű szakadatlanul jár. Ha egy kutat vagy bányát így fúrnak meg, akkor a termékek áramlani fognak, amíg hasznosak és szükségesek.

A szöveg továbbá a nagy célt is megnevezi, melynek érdekében ezt az asztrális fókuszt keltették életre és a templomvárat tartják fenn. Az erre vonatkozó kérdésekre a szüntelenül forgó földgömb képe felel. A földgömb itt többek között a sötétségben élő emberiség világának vetülete. A még bukott állapotban élő emberiség egész dialektikus természete földgömbként vetítődik a Szerzet asztrális terébe. Ezt a glóbuszt szüntelenül tanulmányozzák, úgy hogy a Szerzet minden pillanatban ismeri a siralomvölgy legveszélyeztetettebb, helyeit. Ezen megadják, hogy a világ melyik helyein kell a nagy munkát megkezdeni és kivitelezni. Aki beléphet a beavatás templomába, az belső előkészület és tájékozódás alapján a Szerzet asztrális terén lévő földgömbön a neki adott feladatra vonatkozó minden utasítást megtalál.

Már többször volt szabad magyaráznunk, hogy az asztrális anyag tüzes dolog. Ez az anyag tűzatomokból áll. Asztráltestünk emiatt erősen világít. Minden oldalról körülvesz és áthat minket, őt pedig egy hétszeres mágneses tér veszi körül, amelyben a lipika van: a mikrokozmosz.

Ha a lipikát belülről nézzük, akkor az embernél és a csoport élő testénél is, éppúgy, mint egy kozmosznál, mágneses pontok hálózatát láthatjuk, melyek ragyogó drágakövekként keringnek pályájukon. C.R.C. belső tudatossá válásról tanúskodik a kijelentéssel, hogy apródja bevezeti őt ebbe a földgömbbe, hogy mindezt megnézhesse. Itt azonnal feltűnik, hogy az önbeavatás

ösvényére lépő élő lélek számára saját élete és a közösség élete tökéletes, oszthatatlan egységet képez. Mert miután a Szerzet asztrális terén tájékozódott a Nagy Munka, és az ezzel kapcsolatos saját feladata felől, C.R.C. fejlődése folyamán első ízben nézi saját mikrokozmikus mennyboltját és az új fények ragyogó pompáját, melyek meggyulladtak benne: a forgó és keringő mikrokozmikus bolygókat, melyek erőket belélegezve és befelé unszolva, a körülöttük lévő asztrális terekkel szüntelen kölcsönhatásban állnak. Tudata azért nyílt meg tanulósága folytán született belső, új valósága számára, mert valóban »a szőnyegen állt«, az építmény igazi négyszögén, amelynél a három megbízás, és a földgömb készítőjének a neve támogatta.

Mit akar C.R.C. ezzel mondani?

A három megbízás az úgynevezett magasabb háromszög, a tobozmirigy, agyalapi mirigy és pajzsmirigy tisztító és átalakító Gnóziserőben való újraélesztésére vonatkozik, ami miatt a szellemnek, a monád pozitív pólusának a beereszkedése, bemerülése válhat valóra, amire aztán az ő nevét az alkotása újra dicséri és dicsőíti.

A lankadatlan építés a négyszög alapján, ami az anyagi szervezetben a sternumra, a lépre és a két mellékvesére támaszkodik, a helyes időpontban megvalósítja a medulla megnyílását (ez a főszentély bejárata a gerinc felől), és ezzel kapcsolatban a négy alacsonyabb és a három magasabb erőközpont harmonikus együttműködését, amivel az új tudat megszületése valóra vált.

A beavatás templomában az a fontos, hogy szabályt és rendet teremtsünk a saját mikrokozmikus mágneses rendszerünkben. A tanuló életmódjának a gyakorlatban ez az első célja. Mert asztráltestünk asztrális tüzét mágneses rendszerünk, a lipika bizonyos módon megmozgatja, ennek minden következményével személyiségünk minden hordozójában (testében) és egész életünkben.

Például: az így megmozgatott asztrális anyag beáramlik a májba, s vérlinket bizonyos állapotba hozza, amelyből élnünk és cselekednünk kell. Az ember így gyakran kényszerhelyzetbe kerül. Annak az asztrális tűznek megfelelően élünk, ami a májunkba áramlik.

Ez az erő teremti meg a kapcsolatot ideggócaink között. Azt mondhatjuk, hogy az egész idegéter közvetlenül az asztrális tűz, az asztráltest kivonata. Idegrendszerünk, s különösen az idegközeg sok nehézséget okoz testünkben és életünkben; például a rokonszenvre és ellenszenvre való káros hajlamosságot.

Az asztrális idegközeg határozza meg a belső elválasztású szervek és működésük állapotát és minőségét is. A belső elválasztású szervek kivétel nélkül mind asztrális tűzzel égnek és hatnak. Ez a tűz határozza meg továbbá kedélyünk minden indulatát, szóval: egész fajtánkat, jellemünket és életmódunkat. Akaratunk mibenléte is asztráltestünk állapotától függ. Az asztráltest uralkodik egész életünkön.

Életmódunkat tehát úgy kell berendeznünk, hogy asztráltestünkben különböző, mélyre ható változásokat hozhassunk létre. Ez az életünk kulcsa. Ha ebben nem leszünk sikeresek, akkor minden fáradozásunk hiábavaló.

Milyen legyen tehát az életmódunk? Mit kell tennünk ebben a tekintetben? Életünk reformálásának, átalakításának különböző nézetei vannak. A legfontosabbnak az önátadásnak kell lennie. Mert ha az élet átalakításának minden nézetét megvalósítják, de az önátadást, az éntelenséget nem, akkor minden hiábavaló. Mert hol kezdődik az önátadás, a saját akarat keresztrefeszítése? Az én-nél, a test-tudatnál, mindannak az eredményénél, ami az asztráltestünkben dúl, forr és ösztönöz, tehát életünk asztrális zűrzavarának a végterméknél. Ennél az énnél kell kezdődnie. Az én ugyanis a tapasztalatok hosszú útjának eredményeként felfedezi, hogy valami nem stimmel, hogy az életében valami nincs rendben,

hogy állandóan nehézségekkel, kellemetlenségekkel és zavarokkal kell megküzdenie. Míg végül megérti a mondást: »Aki az ő életét el akarja veszíteni énérettem, az megtalálja a birodalmat, az új életet.«

Aki az én-életét nem akarja elveszíteni, nem akarja magát átadni az élő léleknek, az semmiképpen sem mehet be a lélek halhatatlan életébe!

Aki ezt valóban megérti, és a figyelmeztetés szükségességét belátja, annál feltárul az önátadás útja, az rátérhet arra az útra, amelyen végül misztikusan és gnosztikusan, gyakorlatilag átadja magát az igazi léleknek, a szív rózsájának. Ez a rózsa, mely a szívben jelentkezik, a jobb szívpitvar csúcsán, mikrokozmoszunk mértani középpontja, s valójában asztráltestünk szíve. Ennek a rózsának kell kivirulnia. Ennek a kibontakozása, virulása a lélek újjászületése.

Mert ennek a rózsának a szívében, asztrális rendszerünk középpontjában rejlik az Atya, a Logosz ősfogalma, létünk őseivé, Istennek ránk, teremtményeire vonatkozó ötlete. Ezért kezdi a gyakorlati gnosztikus ember a tudatát, én-lényét, asztrális zűrzavarának végtermékét feltétel nélkül a rózsának szentelni. Ha ez az őselv, ez a rózsa újra életre kelt, ha megint erő áradhat belőle, akkor új asztrális áramlat keletkezik, mely teljesen betölti az életünket. Akkor életünkben első ízben virrad új hajnalra, új reggelre.

Mihelyt az önátadás és következményei a tökéletesség felé közelednek, mihelyt valóban megtörténhet Jézus, az Úr, és keresztelő János találkozása a Jordánnál, a lélek felvirul, a lélekrózsa él, azonnal leereszkedik rá a szellem, mint valami galamb. Ekkor lehet hallani az evangélium szavait: »Ez az én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm.«

Záró gondolatok

1

Ha visszagondolunk az indítékokra, amelyek Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzőjével foglalkozó munkánk kiadására ösztönzött minket, úgy érezzük, hogy néhány záró gondolatot kell hozzáfűznünk. Meg vagyunk győződve, hogy ezzel az anyagot még szorosabb kapcsolatba hozzuk életünk valóságával. Túl sokáig tartották Valentin Andrea művét csak rendkívül érdekes ezoterikus tanulmánynak ahhoz, hogy megpróbálják felkutatni az alkémiai menyegző mélyebben rejlő szándékait.

Eljött az ideje, hogy a látszólag romantikus anyagról eltávolítsuk a lepleket, s korszakunk napvilágára hozzuk, milyen világosan megmutatja a dialektikus élet vigasztalanságából, fájdalmasságából és szomorúságából kivezető utat. Az emberiségnek ma rendkívül nagy szüksége van egy ilyen útmutatóra. A belső szükség, mely számtalan embert sodor kétségbeesésbe, és a leganyagiasabb embert is elgondolkozásra készteti, az egyetlen kiút megvilágítását követeli. Az a kiút ez, amit Krisztus a következő szavakkal vázolt: »Ha nem születtek újjá víztől és szellemtől, nem látjátok meg Istennek országát, s nem léphettek be oda«, és »Test és vér nem örökölheti a birodalmat«.

Aki valamelyest bennfentesként ismeri a dolgokat, amelyek a jelenségek mögül az emberiség életét valójában meghatározzák, az tudja, hogy aránylag rövid idővel ezelőtt még bizonyos lények hierarchiájának, az úgynevezett hold-angyaloknak kellett segédkezniük, hogy az emberiség sorsát Isten terve szerint lehessen vezetni.

Arra kellett vigyázniuk, hogy az emberiség fejlődése bizonyos kereteken belül mozogjon a szükséges, aránylag szabad döntés mellett, amelyre az ember tudatának kifejlesztéséhez szükség volt, végül azonban mégis kezeskedett bizonyos haladásért, s hozzájárult az emberi ész katasztrofális kifejlesztésének megelőzéséhez.

Amikor eljött az idő, hogy az emberek nagy része annyira fejlett ésszel rendelkezett, hogy az istentervet és ennek a teljesítéséhez vezető utat megérthesse, szükséges lett az embert nagyobb felelősség tudatára bírni. Erre a pillanatra vártak a vezető hierarchiák. A holdhierarchiák abban az időszakban kezdtek visszahúzódni, amit keresztény időszámításunk kezdetének szoktunk nevezni. Visszahúzódásukkal helyet akarnak adni az emberiség számára feltárult fejlődés útjának, amely az embert a Krisztus és az O hierarchiájának vezetése alatt az élő lélekállapothoz, s ezzel a szellemmel való kapcsolat helyreállításához kellett vezetnie.

Az emberiség, mi mindannyian, így valóban az idők hatalmas fordulóját éljük át. Ez a magyarázata a nagy zavarnak is, mely a mindennapi élet minden területén uralkodik. Minden érték és hagyomány megingott, vagy már le is váltották, ami az embernek az utolsó biztonságot is kiragadja a kezéből.

Századunk eleje óta a hold-erők teljesen visszahúzódtak, s az emberiség bement abba a nagyobbrészt öntudatlan állapotba, amelyből az egyetlen kiutat az önmegvalósítás képezi. A régi szabályok, melyek vallási, etikai és más előírások formájában jutottak kifejezésre, ahogyan a holdhierarchiák adták azokat az idők folyamán az emberiségnek, fellazultak, úgy hogy az ember légüres térben véli magát. Kétségbeesetten tapogatódzik és új biztonságokat, új formákat és szabályokat keres, hogy valamelyest újra biztonságban érezhesse magát: de nem talál. És soha nem is fog találni, amíg önmagán kívül keresi azokat.

Az emberiség belépett az önmegvalósítás fázisába, melynek kezdetét azokkal a szavakkal jelentették be, hogy »Isten országa bennetek van. Keressétek először ezt az országot, és minden más megadatik néktek«.

Felmerül azonban a nyomasztó kérdés, hogy az emberiség fel van-e készülve erre. Felkészült-e erre a nagy, elutasíthatatlan feladatra?

Vizsgáljuk meg ezt.

Mindenki a saját szemszögéből nézi az életet, az emberiséget, a társadalmat. Mindenkinek megvan az álláspontja. Ismerőst és ismeretlent, bárkivel kerül érintkezésbe, megítél. ítéletének égető tüze elől senki sem menekülhet. Az ítéletalkotás tulajdonsága miatt, mely mindegyikőnknek megvan, az ember szinte be van zárva léte körzetébe, amelyből nem lehet minden további nélkül megváltani. Szemszögünket és ítélkezésünket, gondolataink és cselekvésünk egész életét pillanatnyilag teljesen aktív tudatközpontunk, az agyalapi mirigy határozza meg. Ha találkozunk, vagy látjuk egymást, akkor benyomást kapunk egymásról, amit tudatunkban lefektetünk, hogy aztán ítéletünk alapját képezze.

Pillanatnyi tudatközpontunk képezte a gondolkodásmódunkat, de a belátásainkat és főszentélyünk minden tevékenységét is. Ezért mindez bizonyos állapotba kerül, s ebben lerögződik. így főszentélyünknek minden bejárata úgyszólván be van falazva. Ez a tény pedig megakadályozza az új idők megértését és az ezeknek megfelelő, helyes reagálást. Nevelésünk, elődeink vére és a karmánk hozott minket ebbe az állapotba.

Most pedig azt kérdezhetjük: hol marad az ész nagyban dicsért fejlődése? El tudta-e vezetni a modern ember pszichéjét a tökéletességhez? Embertársaink ismerete, az élet és a világ ismerete tiszta-e? Nevezhetjük-e ismereteinket abszolútnak?

Nagyon is tudjuk, hogy a felelet csakis Nem. Mert tapasztalataink nagyon is keserűek, és sok volt a csaló-

dás. Gyümölcséről ismerni meg a fát. És mik az emberiség gyümölcsei?

Itt-ott talán találkoztunk már bizonyos megfelelőséggel, de semmiképpen sem a tökéletességgel. És mi a tökéletesség? Ebben a tekintetben egyetlen biztonságunk sincsen, csak elméletek és szólamok.

Ehhez hozzájön, hogy a hosszú ideig szabályzóan beavatkozó holderők visszavonulása miatt életünket szinte őrült tempó ragadta magával, mindenütt idegesen a biztonságot hajszolják, ami sehol sem található, mert minden értéket, amelyben bíztunk, mert megszoktuk, kiragadnak a kezünkből, az életünkből és meggondolásainkból.

A régi módszerekkel már nem lehet hidat építeni emberek között, hogy valamit együtt végezzenek, építsenek, teremtsenek, vagy segítsenek egymásnak. Eszmények már nem találnak alapokat. A börtönünket, melyben korszakok óta táplált és erősített énünk ül, túl erősen őrzi az, amit a bennünk lévő »ellen-ember«-nek szeretnénk nevezni. Ez az ősösztönökből tárolt, önérvényesítő erők összege, mely emberalatti lényünk ősalapjában gyökerezve minden felfelé törekvő erővel, minden megszabadulásra vágyó kívánsággal ellenkezik. Most mit tegyünk?

Megvannak az eszményeink, az elveink, az életszabályaink. Ha törekvő emberek vagyunk, megpróbálunk emberek lenni. A sok eszmény és elv alapján azt hisszük, hogy vagyunk valakik. De egyre világosabban észrevesszük, hogy fal előtt állunk, hogy határra vezettek minket, amelyet nem vagyunk képesek átlépni.

Minek kell megtörténnie, hogy életünkben újra szabad térről és kilátásokról lehessen beszélni?

Gondoljanak Rózsakereszt Krisztián szörnyen keserű tapasztalatára, amikor évekig tartó törekvés és kitartás után végre beléphet a menyegzői terem előudvartemplomába. Emlékeznek az elbeszélésre. Megmutatja a szo-

kásos, önzésen alapuló élet és a szentelő ösvény követelményének alapvető ellentétét.

Ha előveszik az alkémiai menyegző második napját, s megnézik a káoszt, amellyel C.R.C. találkozik az előudvartemplomban, akkor felfedezik, hogy a leírt állapotok nemcsak azokra a folyamatokra érvényesek, amelyeket a tanulóösvény nézeteinek neveztünk, hanem éppúgy mindenre tipikusak, ami a mai napig is történik körülöttünk. A jeleneteket szinte a mindennapi életből merítették. A megegyezés egyébként teljesen logikus is, mert amit a tanulóság ösvényének nevezünk, az semmi más, mint az emberiség útja, melyet előbb vagy utóbb be kell járnia. Az emberiséget tévelygése folyamán időnként isteni, kozmikus beavatkozással helyesbítik, hogy a további lecsúszását vagy megsemmisülését megelőzzék.

Most újra ilyen időszakban élünk, mert eljött egy ezoterikus csillagév vége. Ezért illik az alkémiai menyegző idézett részlete éppen most a mi életünkhöz.

A mai emberiség persze nem vétkesebb, betegebb vagy rosszabb, mint azelőtt. Ellenkezőleg; az ember most sokkal műveltebb és intelligensebb. Mondtuk azonban, hogy az emberiséget bizonyos határhoz, a három dimenzióban elérhető határhoz vezették. E határ mögött viszont minden, de minden teljesen más.

Az ember első fejlődése a most a vége felé siető fázissal lezárult. Az embert most felelőssé teszik tetteiért. Ennek a feltételnek azonban egyelőre általában nem képes eleget tenni. Ezért olyan nehéz minden. Ezért olyan rettenetes most a világ. A terhet, amely alatt nyög, s amelyet már alig bír, csak úgy lehet megkönnyíteni, hogy a felelősségét és fajtáját teljesen belátja, átlátja és elfogadja.

A zavar miatt, mely értetlenségből keletkezett, a mindennapi élet számtalan területén olyan lelki ziláltság uralkodik, mint még soha. Minden irányban keresik

a kiutat. A jólétnek a fejlett országokon átgördülő hulláma elvakítja az embereket, s így elsősorban anyagi biztonságra törekszenek. Továbbá a tudomány terjedelmesítésével próbálnak első sorban maguk kikecmeregni a zsákutcából. A tudományos feltevések, melyeknek jónéhánya az emberileg megengedhetőség meggondolásának teljes hiányát mutatja, vagy elutasítja, hegyként tornyosulnak, vagy falakat képeznek, melyek mögé az ember rejtőzni szeretne tudatos, vagy öntudatlan félelmében. Az ember nagy buzgalommal serénykedik, elképzelhetetlen energiával és szenvedéllyel dolgozik. Sokan abban reménykednek, hogy a pillanat káoszának öléből nagyszerű kezdet születhet meg az ember számára műszaki lehetőségeivel, aminek segítségével teljesen új világot építvén, a civilizáció nem is sejtett magaslataira lehetne emelni.

Az emberiség helyzete azonban valójában kétesebb, mint bármikor volt. Mert, a tudomány minden teljesítménye ellenére, a mérlegen minden tekintetben hiányosnak találtatik. Értsük ezt jól: az emberiség, önmagát mérlegelve, túlbecsüli magát, amikor azt hiszi, hogy belsejét a külső teljesítménye után ítélik majd meg, alkotása, vagy vélt alkotása után. Az emberiségre váró ítéletnél azonban csak a belső számít.

Gondoljunk vissza mégegyszer az állapotokra, amelyekkel C.R.C. találkozott az előudvar-templomban. A nagy tömegben a legtöbb ember önmagát túlbecsülve azt hitte, hogy kész bemenni egy magasabb életállapotba. Bemocskolt ruhájával és mezítelenségével kevésbé képes szégyellni magát, mint azelőtt.

Ezért kell újra feltenni a kérdést: hová megyünk, hová megy az emberiség? Melyik iránytűhöz igazodjon az eljövendő időkben?

Időben észre tér-e? Megtalálja-e az egyetlen ösvényt, mely valóban kiutat jelent? Vagy magának az egyetemes Gnózisnak, Krisztus Egyetemes Szerzetének kell

mégis beavatkoznia?

Ha ezt a kérdést megvizsgáljuk, akkor nemsokára megállapítjuk, hogy alig van alap, amin el lehetne kezdeni. Mert csaknem minden ember pszichéje időnként, sőt, mondhatnánk naponta megzavarodik és megrendül. És tudjuk, hogy amit az egyik jónak tart és ki akar vitelezni, azt a másik elutasítja, vagy megtámadja. A viszály és a ravaszság, amellyel küzdenek, egyre fokozódik, így régen felfedezték, hogy az ember, esze fejlődésének mértékében, egyre veszélyesebb. Kicsiben és nagyban is mindeki egymás ellen szegül, bármennyire is próbálják ezt takargatni vagy szépítgetni a műveltség valamilyen leple alatt. Misztikusan elismerik ugyan a »szeressétek egymást«, de a gyakorlatban a vállukat vonogatják.

Az énközpontúság lényege miatt, amely világunk szörnyű irányú fejlődésének az alapját képezi, mindenki a másik ellensége, és ellenségek küzdelemhez szoktak. Egyre ravaszabb módszerekkel próbálnak uralkodni, sőt, ha lehetséges, a másikat ártalmatlanná is tenni.

Világunknak rendelkezésére állnak az eszközök és módszerek, amelyekkel egész népeket - nem megölni, mert az nem lenne humánus - lelkileg is ki lehet kapcsolni! Ez pedig a vég lenne.

Ezért merül fel a kérdés, hogy mi hogyan szolgálhatjuk az emberiséget, akarjuk-e ezt, és megvan-e rá a lehetőség. Az ifjú Gnózis modern Szellemi Iskolájában mi is olyan úton próbálunk járni, amelyen radikálisan áttörhetünk a pillanatnyi lelki korlátozásokon, hogy a lélekközpontot, a tudatközpontot a főszentélyben szakadatlanul isteni erőkkel lehessen ellátni, megtölteni. Ez tanulóságunk ösvénye! Akkor az életadó erők működésre késztetik a lélegzőközpontot, s az ember e megmentési folyamattal rátérhet a valóban megszabadító életcselekedetre, vagyis kilép erről a létterületről, mely természeténél fogva a szüntelen meghalás-

nak van alárendelve.

Ezen az úton kell, és ezen az úton akarunk járni, szolgálatra készen mindenki érdekében, aki szintén akar, minden élet Urának parancsa szerint.

Mi - mint emberiség - leereszkedtünk az anyagosodás talppontjáig. Mivel ezt a mélypontot, ezt a határt elértük, most új emberiségfejlődéssel szembesítenek minket. Most rá kell lépnünk a kiszállás ösvényére. Ez az út vezet át a határon, oda, ahol minden egészen más, ahol sem magán, sem társadalmi viszonylatban nem lehet semmit sem régi életünkhöz hasonlítani.

Sok régi módszer és eszköz ma teljesen használhatatlan. A régi misztikus módszerek például csaknem teljesen elerőtlenedtek. Ebben a tekintetben Isten - ahogyan olykor mondják - valóban halott.

Azelőtt szó volt a vallás, a művészet és a tudomány háromságáról, amelyet civilizációnk alapelemének lehetett tartani. De úgyszólván ez a háromság is eltűnt. Ezek is élet-halál harcot vívnak egymás ellen. Vagy itt-ott esetleg cinkosok lettek?

Újra feltesszük tehát a kérdést: hogyan küzdhetjük le az akadályokat, amelyek a határt képező falon való áttörésben akadályoznak minket? Hol a mi bajunk leghatásosabb gyógyszere?

2

Az olvasó kétségtelenül egyetért velünk abban, hogy a világ és az emberiség állapota egyáltalán nem mondható szívet örvendeztetőnek, sőt el is veszíthetnénk a bátorságunkat.

Oly kevés tiszta, egyenes ember van ezen a világon, s ennek a kevésnek sem hisz a tömeg; az emberek nem hallgatnak rájuk. Hogyan is hihetnének, ha az emberiség lelki minősége egyre csökken, s így az ellen-ember

egyre erősebb lesz. így ért az emberiség az anyag mélypontjához vezető utazás végére. Mint kijelentettük, a művészet, a tudomány és a vallás nem képes kiutat mutatni, ebben a tekintetben értéktelenné vált. Milyen kilátásai vannak tehát az emberiségnek?

Tehetetlenül és reménytelenül áll a határon, ahol önmegvalósításra hívják fel, amire azonban semmilyen tekintetben sem készült fel! Mégegyszer kérdezzük tehát: milyen kilátásai vannak a jövőt illetően? Hol található az üdvösség legerősebb szere, a legjobb gyógyszer, amellyel a belső és külső korlátokon is át lehetne törni?

Most - feleli az ifjú Gnosztikus Szerzet -, amikor az emberiség ilyen tehetetlen állapotban van, Krisztus Hétszeres Világszerzete számára eljött az alkalom a világot átölelő, hatalmas kezdeményezésre, mely oly mélyre ható és lenyűgöző lesz, hogy az egész világ sorsa megváltozik.

Tekintsük át a főbb tényeket.

Először is azt említettük, hogy a holderők egészen visszavonultak. Ezek az erők, a holdangyalok, nem az emberek élethullámához tartoznak, hanem egy másikhoz, mely bizonyos tekintetben az embernél előbbre haladott. A holderőknek az emberiséggel kapcsolatban az volt a feladatuk, hogy az emberiség anyagbasüllyedésénél segédkezzenek, míg mi elérjük az abszolút bemerülés határát. Ez most valóra vált.

Ezért a Krisztus-hierarchia szolgálatában álló Hétszeres Világszerzetnek kell Krisztus nevében és megbízásából teljesen átvenni az emberiség vezetésénél a kezdeményezést. Ez az átmeneti idő kezdetben nagy zavarnak, fenyegető katasztrófának néz ki. Okait már magyaráztuk. Mert világos, hogy akit a teljes önmegvalósítás útjával szembesítenek az anyagból való kiszállás értelmében, az eredeti hazába való visszautazás értelmében, annak erre képesnek is kell lennie. Ha pedig korlátok tűnnek fel, akkor azokat el kell távolítani.

Korlátok és akadályok léteznek; azt nagyon is jól tudjuk! Számtalan nehézség van; ezt tapasztaljuk!

Hogy pedig a jelentkező dolgokhoz vezető átmeneti időszak káoszában számtalan embernél lelki ziláltság keletkezik, azt is tudjuk.

Azt is tapasztaltuk, hogy az emberiségnek az eddig alkalmazott, és most is gyakorolt lehetőségei és erői között egyetlen egy sem kecsegtet a megmentés reményével, egyetlen kilátás sincsen a bajból való kigyógyulásra, amely az emberiséget pusztulással fenyegeti. Az emberiségnek ezt be kell látnia, keserű tapasztalatból és a bizonyítékok láttán meg kell tanulnia.

Aki nem hallgat a jó tanácsra, az érezni fogja a következményeket. Ez nem csak gyerekre vonatkozó nevelési szabály, hanem az emberfejlődés egyik törvénye. A pillanat baja és vésze ezen a határon tehát azt akarja alaposan megértetni velünk, hogy a világrend és az emberiségrend, amelyet alkottunk magunknak, úgyszólván értéktelen, abszolút helytelen fejlődés következménye, és ellenkezik a kozmikus renddel is, amit figyelmen kívül hagytunk.

Társadalmi, gazdasági, tudományos és vallási viszonylatban, a fejlődés, létfenntartás és együttélés viszonylataiban is alaposan megrekedtünk, vagy legalább is nemsokára odáig jutunk. Az ember lelki nyomora pedig - ez logikus - lépést tart ezzel. Ilyen közvetlen tapasztalatban, amelyben az embernek saját, együtt megalkotott dolgait kell megítélnie, az emberiségnek tudomásunk szerint még soha sem volt része.

Hogy ez a tapasztalat mire akar megtanítani minket, azt teljesen tudatosan át kell látnunk, az okozott fájdalmat éreznünk és kivizsgálnunk. Ha aztán ezt a vészt átszenvedtük, alaposan belső feldolgozásával foglalkozunk, s mindennek a miértje és hogyanja derengeni kezd tudatunkban, akkor belátják, hogy semmiféle demokratikus vagy fasiszta, elnyomó vagy szabad, természet-

vallásos vagy ateista életformának sincsen a legcsekélyebb értelme sem, s hogy semmiféle hazugsággyakorlat és hajszálhasogatás, mely manapság népek és emberek között mindennapi gyakorlattá vált, nem vezet valóban haladáshoz.

És akkor veszi át a Hétséges Világszerzet a kezdeményezést, hogy a világ megrekedt menetét új formában megindítsa és a fogoly és alapvetően beteg emberiséget megszabadítsa.

Hogyan? Miféle kezdeményezéssel?

Bizonyára nem valami nemzetközi felhívással, vagy egyéb ilyen akcióval, sem pedig sajtókampánnyal, vagy más közhírrel. Egészen biztosan nem valami templomok nyitásával imitt-amott, habár sok templomnak megmarad az értéke.

Nem. Olyan kezdeményezés lesz ez, amelyet egyidejűleg az egész emberiség megtud, a legegyszerűbb emberek és a legnagyobb és legmegátalkodottabb bűnösök is. Olyan kezdeményezésről lesz tehát szó, mely senkinek sem kerülheti el a figyelmét, s amelyet senki sem tagadhat. A jelenség legalább huszonnégy óráig tart majd a legfinomabb anyagi területek egyikén, a levegőben, hogy minden szem lássa, minden fül hallja, s az ember minden szerve reagáljon rá. A Hétséges Világszerzet jelensége lesz ez minden ember és minden emberfaj számára. Az úgynevezett Egyetemes Lánc minden szerzete részt vesz ebben. A jelenséget hatalmas erőkitöltés kíséri elektromágneses sugárzás képében, mely az egész emberi szerkezetet megtámadja és erős reagálásra készteti. Ez a reakció minden ember főszentélyében bizonyos rendet teremt, mely a szellem-lélekállapotra hasonlít.

Emiatt az emberek ebben az időszakban elsőkézből eredő ismereteket kapnak, és a harmadik szemük is működni fog. Ideiglenesen látnokok lesznek, s mintegy átlátják Istennek a világgal és emberiséggel kapcsola-

tos tervét. Ugyanakkor megértik igazi megbízásukat és életfeladatukat, de azt is, hogy mi lesz, ha nem akarják teljesíteni.

Nem lesz nehéz elképzelni, hogyan reagál az emberiség legnagyobb része az Egyetemes Szerzet jelenségére. Az egész emberi lény ideiglenes megvilágosulásában az emberiségnek döntéseket kell hoznia.

Ezt a jelenséget - ha szükséges - háromszor megismétlik, hogy a legegyszerűbbek is abszolút biztosan megértsék feladatukat.

Az új élet ajtaját így tágra nyitják. Belátható, hogy ezzel nem csak egyes emberek pszichéjét állítják helyre, amennyiben ez még lehetséges, hanem ez a tapasztalat, és a hatalmas fényerő-hatás az egész emberiséget és minden életterületet megtisztít.

Ebből olyan társadalmi megfordulás keletkezik, olyan magasztos és benyomást keltő, hogy a jelenleg fennállóval össze sem lehet hasonlítani. Az emberiséget a fejlődés hét útjára irányítják, mely minden fajra vonatkozik, s egyetlen terület sem lesz ebből kirekesztve.

A szellem-lélek belemerülhet a szerkezetbe, úgy hogy az emberek megkülönböztetési képessége naponta gyarapodhat a jó és rossz, tehát Isten tervével egyező és nem egyező dolgokkal kapcsolatban. Vallásos dolgokban minden találgatásnak és spekulálásnak vége lesz, a teológia, mint tudomány, szintén teljesen eltűnik, és nem is kell megemlítenünk, hogy a tudomány területén is sok minden illendően megváltozik.

Próbálják csak elképzelni ezt például az erkölcs területén, vagy a természettudományok célkitűzései, vagy a nagyvárosi élet területén. Akkora világváltozás megy végbe, hogy a földkerekségen alig marad talpalatnyi hely érintetlenül.

Mindezt azért közöljük, hogy Önök a lehető legkevesebb feltűnéssel felkészülhessenek rá. Mondtuk, hogy ez egy folyamat, amelybe az egész emberiségnek bele

kell növekednie, amelynek az egész emberiséget meg kell nevelnie. A mai társadalom tetőtől talpig korhadt. Egész szervezetét a hazugság rákja, a csalás és igaztalanság, s ezen kívül a sokrétű találgatás és számítás veszélyes betegsége fertőzte meg. Kimondhatatlan áldás lesz az emberiség számára, ha bevezetik ebbe a lelket gyógyító folyamatba. Már oly régen harcolunk a számunkra kitűzött határokon, hogy átengedjenek! Most át fognak engedni. Az egész emberiséget teljesen más életállapothoz vezetik. Ennek következményeit el tudjuk képzelni. Az újjáalakításnak mily nagy munkáját kell minden nemzetnek és országnak elvégeznie! Mert a nagy istenterv harmonikus, folyamatszerű teljesítésével mindekit szembesítenek. A teljesítés pedig önmegvalósítással megy végbe.

A modern Szellemi Iskola ezekben az időkben teljes mértékben bebizonyítja, hogy milyen helyet foglal el a Szerzet szolgálatában. Sanctus Spiritus magasztos otthona, a rózsakereszt Szerzetének hétszeres Elő Teste semmit sem fog megengedni, ami nem egyezik a nagy tervvel.

Ilyen módon az emberiség egészen új kultúrmunkához kezd, mely valóban felfelé vezető irányba torkollik. Mindenkinek a pszichikai rögeszméit - ahogyan az alkémiai menyegző második napja a beképzelt nagyságot és öntúlbecsülést ecseteli - megtörik majd, hogy amennyire lehetséges, mindenki észre térhessen. Sokan lezuhannak képzelt trónjukról, de éppúgy sokan veszik észre, hogy életútjukon mennyi kegyelemben részesültek.

így fejlődik ki az igazság és valóság, mert a látszat leplei lehullanak rólunk. Olyan folyamatok fejlődnek ki, amelyeknek kivétel nélkül az emberlény harmonikus, szerkezeti változásaival van dolguk. Ha az embereket lelkileg új utakra vezetik, s az ember lelkének pirkadni kezd, akkor a fajtest is kezd megfinomulni, s ez a nehézségi erő hatását is megváltoztatja, aminek felmérhe-

tétlen következményei lesznek.

A modern Szellemi Iskola a belső szerkezetén bizonyos változásokat vitt végbe, hogy tanulóival felkészüljön erre az egészen új jövőre. Mint az Arany Rózsakereszt Iskolája, természetesen teljes átadással és odaadással fogunk együttműködni a nagy Világszerzettel; mert tőlünk igazán el lehet várni, hogy az eljövendő eseményeknél szolgáló szeretettel álljunk készen.

Ezért testvéreink, akik ezt a felhívást valóban meg tudják érteni, készüljenek fel, ha erre már most képesek. Szenteljék magukat teljesen a nagy emberiségműnek, amelynek sok szolgálóra van szüksége.

3

Most azokhoz fordulunk, akik meggondoltan és tudatosan felkészülnek az eljövendő eseményekre; akiknek olyan személyiségük van, akik olyan tudatból élnek, mely a nagyszerű, hatalmas, mikrokozmoszunk alapját képező célra, vagyis a mikrokozmoszunk közepén rejlő örök magszemnek, az eredeti ember utolsó maradékának a halálos álmából új életre való ösztönzésére irányul.

Ez az elévülhetetlen magszem, mely a szentírást a mondásra késztette, hogy »Isten birodalma tibennetek van«, tehát hogy Isten maga rejlik bennünk mintegy elsüllyedve, ez a legfontosabb dolog, amit a mai ember elfelejtett. A mai ember a korszakokon át tartó helytelen oktatás miatt már nem tudja, hogy Isten országát nem rjtunk kívül kell keresnünk. Kézenfekvő, hogy ha a belsőt kívül keressük, akkor soha sem fogjuk megtalálni, s egyre távolabb tévelygünk. Emiatt egyre gyorsabban és egyre reménytelenebbül a bennünk lévő el len-ember hatalmába kerülünk.

Az eredeti embernek ezt a maradékát, ezt a bennünk lévő Krisztuselvet nevezzük rózsának, a szív rózsájá-

nak. Ha a mikrokozmoszban megszületett a személyiség, akkor a rózsa a személyiség szívével van kapcsolatban, s ha megteremtik a szükséges feltételeket, akkor megnyilvánulhat benne. A rózsa tehát nem a személyiség része, s így nem lehet szervileg megtalálni. A rózsa a mikrokozmosz szerves része, s annak a személyiségnek bocsátják rendelkezésére, amelyik kész magas és egyetlen igazi hivatását elfogadni, s ezt a tényt életmódjával és cselekedeteivel is bizonyítani. Ekkor lesz - gymond - a rózsa a keresztre, a személyiség keresztjére erősítve. Ez azt jelenti, hogy a dinamikusan és jól irányuló személyiség megkapja szívszentélyében a megújulás magszemét, s ezáltal valóban rózsakeresztes lett.

Mert mi történik ekkor?

Ha valaki elhatározza, hogy életét Isten tervezte hivatása szolgálatába állítja, s az ehhez vezető ösvényhez alázatosan közeledik, akkor kapcsolatba kerül az Egyetemes Gnózis sugárterével. Ez egy magasztos, kozmikus sugártér, amelyben ez a maradvány, az Isteni Mag abszolút gyarapodhat és fejlődhet. Ez a mag az elfajult dialektika területén egyáltalán nem csírázhat. Aki ezen a téren marad, ezzel foglalkozik és egész figyelmét erre a dialektikus térre irányítja, az elmerül, az minden hús és test sorsára jut. Az olyan ember soha sem lesz rózsakeresztes, soha sem hívják C.R.C. példájára a Vörös Rózsakereszt Szerzetesének.

Aki be akarja járni a igazi megszabadulás ösvényét, annak szüksége van a gnosztikus Nap világosságára, arra a napvilágra, naperőre, mely bolygónk szívéből sugárzik.

Az ember azonban, akinek az isteni magot a világosságra kell vinnie, a rózsának hosszú ideig szolgálnia, segítenie, személyiségét illetően teljesen a dialektikus természetből való. Ennek **az** embernek mondják, hogy »test és vér nem örökölheti Istennek országát«, tehát nem is mehet be oda. Mégis ennek az embernek kell a

nagy művet elkezdenie és véghezvinnie.

Ez egy különös helyzet.

Annyira különös, hogy aki ennek a jelentőségét teljesen képes belátni, az az örömtől és hálától szinte megremeg. Aki a rózsát a keresztre erősíti, az a dialektikát ideiglenesen összeköti a Gnózissal, az időt az örökkel.

Érthető, hogy ez természettudományosan lehetetlen, tarthatatlan állapot. A dialektikus személyiség ezt a lehetetlenséget azzal szünteti meg, hogy annyira a szív rózsájának, a saját magában lévő örök magnak szenteli magát, oly tökéletesen annak a szolgálatába áll, hogy az önátadás alkémiai halálára készül fel. Eleget tesz a szabálynak, hogy »Aki az ő életét elveszíti énérettem, az megtalálja az életet«. Aki ilyen tökéletes odaadással szenteli magát a rózsának, az bemegy a transzfigurálás folyamatába. Ez a nagyon is tudatos, létvalóságos alámerülés, elpusztulás az abszolút enduraban. Az a folyamat ez, amelyet előttünk annyi Szerzet mutatott már meg élete példájával.

A dialektikus lény, amely így szenteli magát a szív halhatatlan rózsájának, tudja, hogy a sugártér, amelybe belép, nem az övé. Tudja, hogy ez őt teljesen elégeti. Tehát tudatosan a tűznek, az isteni tisztítótűznek szenteli magát.

Lássák világosan a múlt elbeszéléseinek hatalmas jelentőségét és értelmét. Mert éppen az a csoda, hogy az isteni Tűz, ha egész halandó lényünket neki szenteljük, életté válik számunkra.

A dialektikus ember, aki hű marad a természetéhez, kivétel nélkül a halál útjára tér. Eljön a pillanat, amikor már semmi sem található belőle.

Aki azonban az Endúra ösvényét járja be, magát tökéletes önfeláldozással átadva a benne lévő eredeti embernek, azt keresztútja alkémiailag felveszi és feloldja abban az új emberben, aki az elévülhetetlen

magból támad fel. Az ilyen ember tehát kikel a másikban. Őbenne végbemegy a tökéletes alkémiai menyegző, ahogyan C.R.C. ecseteli. Önkéntes pusztulása, endúrája így meghalás, hogy élhessen, feltámadás az elévülhetetlenségben, a dialektikus halállal ellentétben, mely a természetszültét véglegesen és teljesen megsemmisíti.

Kicsoda, micsoda az új ember, aki az elévülhetetlen magból támad fel? Ki és mi az új ember, aki korlátaink, határunk másik oldaláról integet, hív minket? A lélekember, az abszolút örökbemenő, a lélek szerint újjászületett.

Az endúra ösvényére térő dialektikus ember az utolsó, aki mikrokozmoszából a halottak birodalmának prédája lesz. Az evangélium ezt az embert nevezi Jánosnak.

A lélekember pedig az első, az örök birodalom jézus-embere.

A dialektikus ember, aki hajlandó a benne lévő elévülhetetlen magnak való önátadás halálát halni, aki tehát hajlandó valóban rózsakeresztes lenni, az az alkémiai változás által lép be az önkéntes halál kapuin az örökkévalóságba.

Önök tudják, hogy ehhez a témához sok magyarázatra van szükség; hogy a jelöltnek, mielőtt Jézusban, az Úrban való meghalás meggyógyító, üdvözítő ösvényét elvégezheti, sokat kell megtudnia, tapasztalnia, és a rózsák keresztútját, egy magasztos via dolorosát, a szenvedés útját kell bejárnia. De testvérek, ne csüggedjenek, ne hagyják abba a fáradozást, mert egyébként sok tévedésnek esne áldozatul, és soha sem tudják, hogy elég erősek-e ezeknek a leküzdésére. És aki nem tájékozott, s ezért nem képes az ösvény törvényeihez igazodni, azt számtalan lidércfény vezeti félre újra meg újra, sőt az a veszély is fennáll, hogy az ösvény számára teljesen elvész. Gondoljanak minden élet Urának kesergésére: »Elvész a népem, mert nincs ismerete!«

A jelöltnek ezért, aki a rózsa ösvényének, a megsza-

badító szolgálat ösvényének akarja szentelni magát, hétszeres utat kell bejárnia, ahogyan azt C.R.C. alkémiai menyegzője részletezi. Ez az újjászületés ösvénye, amelyen újra megszületik az eredeti ember. Ez az ösvény pedig mindig átvezet a halál völgyén is. Az újjászületésnél valaminek meg kell halnia, hogy valami mást, nemesebbet, magasztosabbat, finomabbat ajándékozzon meg a megnyilvánulás lehetőségével. Ezért jellemzi ezt az ösvényt a nagy öröm, hatalmas, belső kibontakozás, bizonyos magasságig és kevés ideig azonban fájdalom és szenvedés is. Ezt a szenvedést a tisztító égés okozza, mely minden szentségtelent és közönségest megsemmisít, hogy helyet csináljon a folttalannak, tisztának és elévülhetetlennek.

Aki koszakunk emberiségének szükségét és szenvedését valóban látja, és a Gnózis hívását, kiáltványát szíve mélyén tapasztalja, az nem tehet mást: a felemelkedés ösvényéhez és a szolgálatkészséghez kell fordulnia.

Világunkon számtalan embert tanítottak gyermekkora óta arra, hogy Isten országát valahol kívül keresse. Ennek az az eredménye, hogy a bennük lévő erők és értékek, amelyekkel a birodalmat megalapozhatták volna magukban, kifolynak belőlük. Amit tehát magukban kellene megalapozni, azt zavaros képként vetítik kívülre. Ennek a képnek aztán sem valósága sem élete nincsen, hanem a rögeszme terméke.

Ezeket hívja a Világosság, ezeknek kiált oda a Gnózis modern Szellemi Iskolája: Forduljon meg élete útján! On is életre keltheti szíve rózsájában, szívszentélyében az isteni mag-elvet. Akkor a megújulás mágikus vére Önben is megvalósíthatja az újjászületés csodáját.

Az ösvényt, amelyet mutatunk Önnek, nem valahol kint kell keresnie, ahol csak rögeszméket és ködfoszlányokat talál, hanem térjen be az Önben lévő isten-

országba. Tárja fel ezt az isteni világot, és szabadítsa meg a halhatatlan embert, a lélekembert az Ön szívében, az Ön teljes, alkémiai áldozatával. A Rózsa képében mindegyikőjüknek megvan az eszköze ehhez.

Menjünk a nagy, közelgő világforradalom elé, mert ez az elérés reggele!

Az alkémiai menyegző

Az emberiség ősidők óta vágyik a tökéletes életre. Ez a könyv megmutatja az ehhez a magasságos élethez vezető utat.

Az emberiség történelmében bizonyos időközökben - leplezetten ugyan - de mégis megközelíthető é teszik ennek az útnak a rejtélyeit a megfelelő ismeretekkel rendelkező csoportok, többek között a klasszikus rózsakeresztesek a harmincéves háború előtti időkben a XVII. században, amikor ez a mű először látott napvilágot.

Úgy latszik most jött el annak az ideje, hogy erről a rejtélyről eltávolítsák a számtalan leplet és megmagyarázzák az erre érett emberiségnek.

Jan Van Pöckenborgh, az Arany Rózsakereszt Szellemi Iskol?ának vezetőjo több, mint húsz ilyen művet alkotott, hogy az utat a legkülönbözőbb szemszögekből világítsa meg az igazságot kereoő ember számara. Könyveit a Lectorium Rosii rucianum Európa különböző városaiban rendezett konferenciáin és találkozóin tartott elő-*p.*Jásai anyagából állították össze.

ROZSAKERESZT KRISZTIÁN ALKÉMIAI MENYEGZŐJE

J. Van Rijckenborgh
magyarázataival

Christian Rosencreutz
(anno 1459 - A.D. 1616)
kémiai menyegzőjének
ezoterikus elemzése

II. kötet

1991

LECTORIUM ROSICRUCIANUM

Előszó

»Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzője« második részének megjelenésével a Rózsakeresztes Szerzet titkainak három részes kiadása lezárult. Ugyanakkor jónak tartjuk újra felhívni a figyelmet arra, hogy Johann Valentin Andrea fennkölt művének ezoterikus elemzésével egyáltalán nem intellektuális kíváncsiságot akartunk kielégíteni, hanem Andrea szellemében csak egy cél lebegett szemünk előtt: a komolyan érdeklődő embereknek még világosabban akartuk megmutatni az egyetlen utat, mely az élethez vezet, s amelyet az alkémiai menyegző ecsetel, hogy a legmélyebb lényükre hatva ébresztgessék és táplálják azt, ami az élő igazság megszabadító világosságára való vágyakozásra ösztönzi őket.

Ne várják el tehát, hogy a leplezett elbeszélés legkisebb részletét is megmagyarázzuk. Ehhez - ha ez egyáltalán felelősségteljes lenne - amúgy is több kötetre lenne szükség. A komoly keresőnek, az ösvényen járó tanulónak ez nem használna, és nem is kell neki. Mert aki őszinte szándékkal lép az ösvényre, annak a megfelelő időpontban minden rejtély feltárul. E könyv olyan pontosan és annyit leplez le a megszenteltetéshez és megszabaduláshoz vezető egyetlen útból, amennyi lehetséges és kívánatos, hogy aki ehhez az ösvényhez nyílt szív- és főszentéllyel közeledik, az a szavak mögött meglássa a rá is váró megváltoztathatatlan, ragyogó világosságot.

A szellem, aki az emberiség megszabadító útját őrzi és vezéreli, sok embert ébresszen megszabadítóan cselekvő életre.

J. VAN RUCKENBORGH

Tartalom

Előszó 5

Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzője

A harmadik nap (folytatás) 11

A negyedik nap 20

Az ötödik nap 37

A hatodik nap 47

A hetedik nap 63

AZ ALKÉMIAI MENYEGZŐ HARMADIK NAPJA (Folytatás)

1 Az asztrális megtisztulás elengedhetetlen 75

2 A tíz történet 80

3 A fordított polarizáció 93

4 A leány, alkémia 101

5 Tíz új erő a teljesüléshez 109

AZ ALKÉMIAI MENYEGZŐ NEGYEDIK NAPJA

6 A rejtélyek ősforrása 117

7 Rózsakereszt Krisztián új ruhái és aranygyapjú dísze 123

8 A menyegzői teremhez vezető királyi csigalépcső 129

9 A nap-makrokozmosz életterülete 137

10 A hat királyi személy 142

11 Az oltár és kellékei a menyegzői teremben 149

12 A mozgó képek 155

13 Az apródok és leányok 163
14 Színdarab a napházban (I) 171
15 Színdarab a napházban (II) 177
16 Színdarab a napházban (III) 185
17 A hat királyi személy lefejezése 193
18 A hét hajó és a hét láng 201

AZ ALKÉMIAI MENYEGZŐ ÖTÖDIK NAPJA

19 Vénusz és rejtélye 209
20 Az oltár Vénusz sírjánál 215
21 Az üres koporsók temetése 223
22 A hét hajó Olimposz tornyához megy 231
23 A nimfák és a fejedelmi gyöngy 239
24 Olimposz tornya 245
25 A munka a toronyban 251

AZ ALKÉMIAI MENYEGZŐ HATODIK NAPJA

26 Létrák, kötelek, szárnyak 259
27 Az első és a második halál 264
28 A második emelet 269
29 A lélekruha megszabadítása 279
30 Az új ember feltámadása 287
31 Rózsakereszt Krisztián, önmegvalósításunk prototípusa 293
32 Utószó - A teremtés hetedik napja 296
Szó- és jelmagyarázat 305

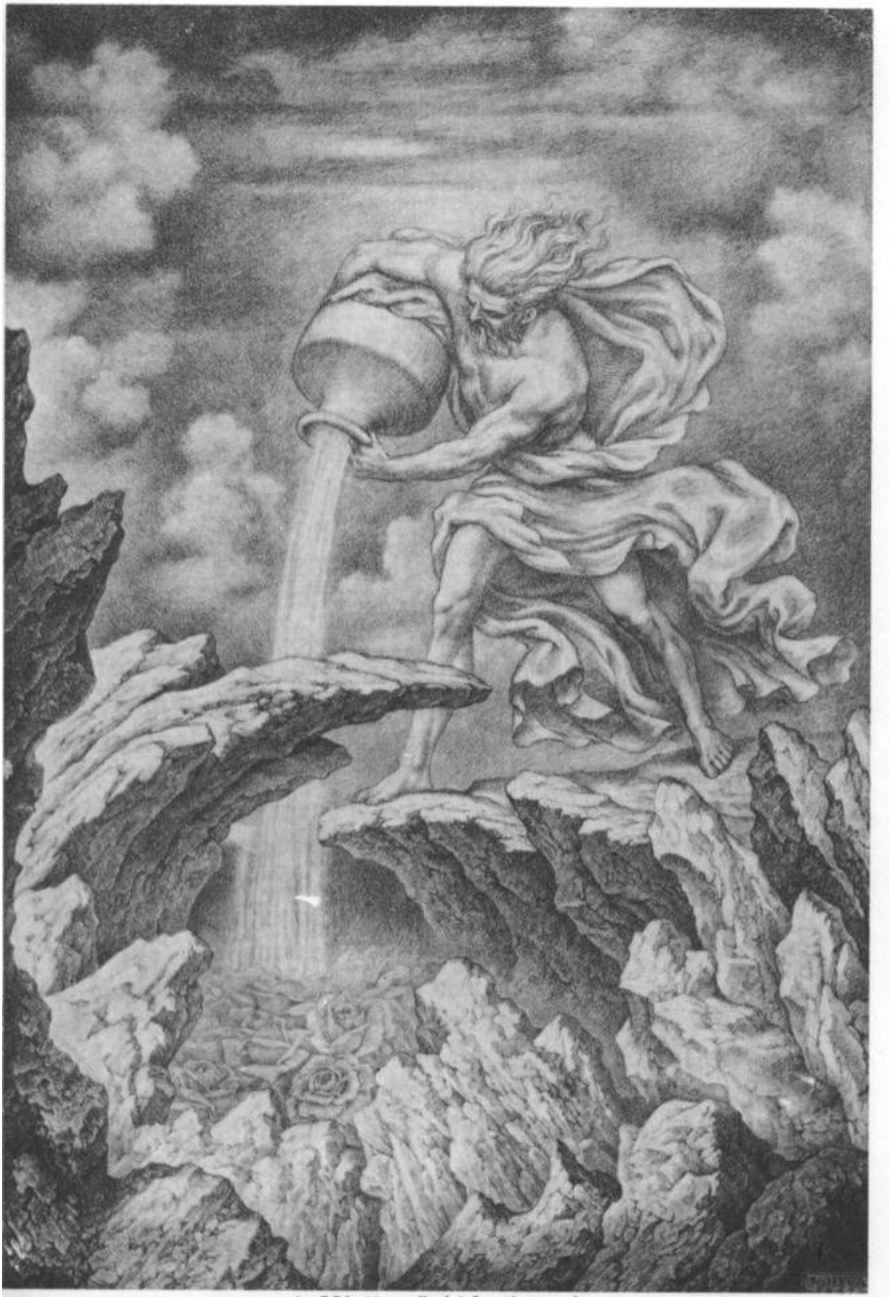

A Vízöntő (Akvárius)

A harmadik nap
(FOLYTATÁS)

Az apród ezt később elmondta a Leánynak, aki többször is viccelődött velem emiatt, mert eljött az evés ideje, s én majdnem utolsónak értem asztalhoz. Nem tétováztam tehát, s amikor újra felvettem előbb levetett kabátomat és asztalhoz mentem, a szolgák oly nagy tiszteletet tanúsítottak irántam, hogy szégyeltem magamat és alig mertem felnézni. így történt, hogy a másik oldalon rám váró Leányt nem vettem észre, s megvárattam. Ő azonban megfogta a kabátomat, s asztalhoz vezetett. Fölöslegesnek tartom, hogy a zenéről és a többi pompáról újra beszéljek, mert először is nem vagyok képes megfelelő szavakat találni rá, másodszor pedig korábban is dicsértem már, amennyire tehettem. Szóval mindenütt művészet és báj.

Miután elmeséltük egymásnak a nap élményeit (a könyvtárról és az emlékművekről hallgattunk), s a bortól kissé felvidultunk, a Leány beszélni kezdett:

- Kedves Urak, nagy vitában vagyok egyik nővéremmel. Szobánkban van egy sasmadarunk, melyet annyi gondozásban részesítünk, hogy egyikünk jobban kedveskedik neki mint a másik, ami sok viszályt okoz. Egyszer elhatároztuk, hogy oda megyünk hozzá, s amelyikünkhöz barátságosabb, azé legyen. így cselekedtünk. Én - mint általában - babérágat vittem a kezemben; nővéremnél nem volt ilyesmi. Mihelyt a sas meglátott minket, a csőrében lévő ágat nővéremnek nyújtotta, s cserébe az enyémet kérte, amelyet oda is adtam neki. így mindketten magunkat véltük előnyben részesítve. Most mit tegyek?

A harmadik nap
(FOLYTATÁS)

Az apród ezt később elmondta a Leánynak, aki többször is viccelődött velem emiatt, mert eljött az evés ideje, s én majdnem utolsónak értem asztalhoz. Nem tétováztam tehát, s amikor újra felvettem előbb levetett kabátomat és asztalhoz mentem, a szolgák oly nagy tiszteletet tanúsítottak irántam, hogy szégyeltem magamat és alig mertem felnézni. így történt, hogy a másik oldalon rám váró Leányt nem vettem észre, s megvárattam. O azonban megfogta a kabátomat, s asztalhoz vezetett. Fölöslegesnek tartom, hogy a zenéről és a többi pompáról újra beszéljek, mert először is nem vagyok képes megfelelő szavakat találni rá, másodszor pedig korábban is dicsértem már, amennyire tehettem. Szóval mindenütt művészet és báj.

Miután elmeséltük egymásnak a nap élményeit (a könyvtárról és az emlékművekről hallgattunk), s a bortól kissé felvidultunk, a Leány beszélni kezdett:

- Kedves Urak, nagy vitában vagyok egyik nővéremmel. Szobánkban van egy sasmadarunk, melyet annyi gondozásban részesítünk, hogy egyikünk jobban kedveskedik neki mint a másik, ami sok viszályt okoz. Egyszer elhatároztuk, hogy oda megyünk hozzá, s amelyikünkhöz barátságosabb, azé legyen. így cselekedtünk. Én - mint általában - babérágat vittem a kezemben; nővéremnél nem volt ilyesmi. Mihelyt a sas meglátott minket, a csőrében lévő ágat nővéremnek nyújtotta, s cserébe az enyémet kérte, amelyet oda is adtam neki. így mindketten magunkat véltük előnyben részesítve. Most mit tegyek?

Nagyon tetszett nekünk, hogy a Leány milyen szerényen tette fel a kérdést. Mindannyian szívesen hallottuk volna a rejtély megoldását. Mivel azonban sokan énrám néztek és nekem szánták a válaszolás jogát, annyira zavarba jöttem, hogy nem tehettem mást, én is felvetettem valamit. Azt mondtam tehát:

- Tisztelt Leány, kérdésére könnyen lehetne válaszolni, ha nem lenne itt valami, ami engem is nyugtalanít. Volt két társam, akik nagyon szerettek. Mivel nem tudták, melyikük áll a szívemhez közelebb, elhatározták, hogy váratlanul hozzám sietnek, s akit először ölelek meg, az a kedvesebb. Az egyik azonban nem tudott úgy sietni, mint a másik, lemaradt, s ezért sírva is fakadt. A másikat csodálkozva zártam karjaimba. Amikor elmesélték a tervüket, én sem tudtam határozni. A dolgot nyugodni hagytam, remélvén, hogy majd csak kapok jó tanácsot.

A Leány csodálkozott, de észrevette, hogy miért teszem, s így felelt:

- Na jó, akkor kvittek vagyunk, s kérjük a többiektől a megoldást.

Példámra azonban más is kedvet kapott és így folytatta:

- Ahol én lakom, abban a városban nemrégen egy nemes hölgyet ítéltek halálra. Mivel azonban a bíró megsajnálta, kihirdettette, hogy ha valaki hajlandó megküzdeni érte, akkor megteheti. A hölgynek volt két szeretője. Az egyik azonnal felkerekedett, s a harctéren várta ellenfelét. Időközben a másik is megjelent, s habár későn jött, elhatározta, hogy mégis harcol, de hagyja legyőzni magát, hogy az első férfi győzelmével a hölgy életét megmentse. így is történt. Erre mindketten jogot formáltak a hölgyre. Mondják meg nekem, Líraim, kié legyen?

A Leány nem tudta megállni, hogy közbe ne szóljon:

- Azt hittem, hogy okosabb leszek, de magam is sarokba szorulok, s szeretném tudni, hogy mások is vannak-e

itt, akik így felelnek.

- Persze hogy vannak- mondta a harmadik. - Az enyémnél nagyobb kalandot még senki sem mesélt. Fiatalkoromban szerettem egy tisztességes lányt. Hogy eljuthassak hozzá, egy öreg anyóka szolgálatait kellett igénybe vennem, aki hozzá vezetett. Úgy történt azonban, hogy éppen a lány fivérei is odajöttek, amikor hárman együtt voltunk, s annyira méregbe gurultak, hogy meg akartak ölni. Könyörgésemre megeskettek, hogy mindkét asszonyt feleségül veszem egy évre. Mondják már meg Uraim, hogy melyiket vették volna el először? Az öreget vagy a fiatalt?

Ezen a rejtélyen sokáig nevettünk, s holott néhányan suttogni kezdtek, egyik sem akart dönteni. Ezért így kezdte a negyedik:

- Egy városban lakott egy tisztességes nemesasszony, akinek sokan udvaroltak, különösen azonban egy fiatal nemes. Ez annyira nem tágított, hogy a hölgy végül odaígérte magát, azzal a feltétellel, hogy a tél kellős közepén szép zöld rózsakertbe tudja vinni. Ha ez nem sikerül neki, akkor soha többé ne kerüljön a szeme elé. A nemes ifjú messze földre is elutazott, hogy olyan valakit találjon, aki ezt meg tudja tenni. Végül egy öreg embert talált. Ez megígérte, hogy segít, ha a nemes ifjú neki adja vagyona felét. Az ifjú beleegyezett, s az öreg teljesítette az ígéretét. Az ifjú így meghívta a hölgyet a kertbe, mely várakozása ellenére zöld és kellemes volt. A hölgy emlékezett ígéretére, s megkérte az ifjút, hogy még egyszer elmehessen férjéhez, akinek aztán sóhajtozva és könnyezve elkeseregte a baját. Férje azonban teljesen meg volt győződve a hűségéről, s visszaküldte az ifjúhoz, aki oly magas áron nyerte el, hogy tegyen eleget neki. A nemes ifjút is annyira megdöbbentette a férj becsületessége, hogy bűnnek tartotta volna az ennyire tisztességes asszonyhoz hozzányúlni, s ő is visszaküldte férjéhez sértetlen erénnyel

és becsülettel. Amikor az öreg ember megtudta az eset kimenetelét, holott szegény ember volt, ő sem akart csekélyebbnek mutatkozni, s a nemes ifjúnak visszaadta a javait. Nem tudom, Uraim, hogy ezek közül ki volt a legnemesebb lelkületű.

Erre mi sem tudtunk mondani semmit sem, s a Leány is csak azt kívánta, hogy a következő szólaljon fel.

Az ötödik aztán így kezdte:

- Tisztelt uraim, rövid leszek: Kinek nagyobb az öröme: aki azt, ami kedves neki, látja, vagy aki csak gondol rá?

- Aki látja, - mondta a Leány.

- Nem - vágtam rá, mire vita keletkezett, míg meg nem szólalt a hatodik:

- Tisztelt Uraim, meg kellene házasodnom, s van előttem egy leány, egy férjes asszony és egy özvegyasszony. Segítsenek választani, s akkor én is segítek a többi rejtélyt megoldani.

- Ez még hagyján - szólalt meg a hetedik -, mivel legalább is választani lehet. Nálam más a helyzet. Fiatalkoromban szívből szerettem egy erényes szépleányt, s ő is szeretett engem, de nem kelhettünk egybe, mert a barátai nem egyeztek bele. Ezért máshoz ment feleségül, szintén becsületes és tisztességes emberhez, aki szerette is és jól bánt vele, míg az asszony gyereket nem várt, s annyira szenvedett, hogy végül mindenki halottnak tartotta. így nagy pompával és gyásszal eltemették. Én ekkor azt gondoltam, hogy ha ez az asszony életében nem is lehetett az enyém, most, hogy halott, annyit ölelhetem és csókolhatom, amennyit akarom. Magammal vittem hát szolgámat és éjszaka kiásattam vele. Amikor kinyitottam a koporsót és szívem hölgyét karjaimba zártam, éreztem, hogy szíve gyengén dobog, s a melegemtől egyre erősebben ver, míg végül megállapíthattam, hogy valóban él. Csendben haza vittem, s miután hideg testét illatos fürdővel melengettem, anyám gondozására bíztam, míg szép fiúgyermeket nem hozott

világra, akit éppúgy híven ápoltattam, mint az anyját. Két nap leforgása után elmondtam neki, hogy mi történt, mert nagyon csodálkozott mindenen, s arra kértem, hogy mostantól kezdve legyen a feleségem. Azonban ellenvetéseket tett, hogy ez a férjének - aki mindig jó volt hozzá - talán fájdalmat okozna. Mivel azonban a dolgok így történtek, mondta, köteles az egyiket ugyan úgy szeretni, mint a másikat. Két hónapot távol kellett töltenem, de azután férjét meghívtam vendégségbe, s amikor megkérdeztem, hogy elhunyt feleségét újra magához venné-e, ha visszajönne, mélyen meghatódva, könnyek között mondott igent. Végül behoztam hozzá a feleségét és a fiát. Elmondtam mindent, ahogyan történt, s megkértem arra, hogy előző egybekelésünkhöz adja meg utólagos beleegyezését. Soká vitáztunk, de jogomtól nem tudott eltéríteni. Feleségét rám kellett hagynia, de aztán még a fiáért veszekedtünk.

Itt félbeszakította a Leány:

- Csodálkozom, hogy képes volt a szomorú ember szenvedését még megkettőzni.

- Mit tehettem volna egyebet? - kérdezte a férfi.

Erre megint vitázni kezdtünk, de legtöbben azt tartották, hogy igaza volt.

- Nem, - mondta ő hirtelen - feleségét is meg fiát is visszaadtam neki. Most azt mondják meg Líraim, hogy az én nagylelkűségem volt nagyobb, vagy a férj öröme?

A Leány annyira örült ennek, hogy ezért a kettőért körbe járatta a poharat.

Azután a többiek mondtak ilyen találós meséket, de kissé zavarosak voltak, s nem tudtam mindet észben tartar . Egy azonban még eszembe jutott: Valaki azt mesélte, hogy ismert egy orvost, aki néhány évvel ezelőtt fát vett téli tüzelőnek. Egész télen annál melegedett. Tavasszal azonban eladta a fát, s így ingyen használta.

- Itt valami varázslatnak kell lennie - mondta a Leány.

Az idő azonban letelt.

- Igen, - mondta társam - aki minden rejtélyt meg tud oldani, az alkalmas módon közölje a többiekkel. Nem hiszem, hogy ezt bárki is megtiltaná neki.

Ezalatt a hálaimát kezdték mondani, s az asztaltól elégedettebben és vidámabban álltunk fel, mintha egy csomót ettünk volna. Jó lenne, ha minden vendégséget és ünnepélyes étkezést így ünnepelnének.

Miután a teremben sétálgattunk egy kicsit, a Leány megkérdezett minket, hogy nem szeretnénk-e, ha megkezdődne a menyegző.

- De igen, nemes és erényes Leány - mondta egyikőnk. Erre a Leány titokban elküldött egy apródot, mialatt tovább beszélgetett velünk. Időközben annyira bizalmasak lettünk, hogy merészkedtem megkérdezni a nevét. Megmosolyogta kíváncsiságomat, s nem mondta meg egyenesen, hanem így felelt:

- Nevemben ötvenöt van, s mégis csak nyolc betűből áll. A harmadik betű az ötödik harmada. Ha a hatodikat hozzáteszik, akkor az eredmény gyökét az elsővel csökkentve annyi mint a harmadik, ugyanakkor a negyediknek a fele is. Az ötödik és a hetedik egyenlő; az utolsó - mint az első, ez pedig a másodikkal együtt annyi, mint a hatodik, amelyik csak néggyel több a harmadik háromszorosánál. Mondja meg hát barátom, hogy hívnak engem!

A felelet nekem elég bonyolult \olt, de nem adtam fel, s így szóltam:

- Nemes és erényes Kisasszony, nem mondana meg mégis csak egyetlen betűt is?

- De igen, - mondta - azt megtehetem.

- Akkor mekkora a hetedik?

Amire azt felelte:

- ahányan az Urak vannak itt.

Ezzel meg voltam elégedve, s a nevét könnyen kitaláltam. Ennek nagyon örült és biztosított minket arról,

hogy még sokkal többet fognak feltárni nekünk.

Ezalatt néhány leány készült fel, s jött be nagy pompával. Két ifjú fáklyát vitt előttük. Az egyiknek vidám arca, élénk szeme és szép termete volt. A másik szűkszavú volt, s amit akart, annak meg kellett lennie, ahogyan később hallottam. Utánuk négy szűz jött. Az első illedelmesen lesütötte a szemét, s alázatosan viselkedett. A második is szerény, félénk leány volt. A harmadik megrökönyödött valamiért, amikor belépett a terembe. Ahogyan hallottam, nem szerette, ha az emberek túl féktelenek. A negyediknél szeretete és bőkezűsége jeléül néhány csokor volt. E négy után kettő jött pompásabb öltözékben, s minket udvariasan üdvözöltek. Az egyik egészen kék ruhát viselt, tele arany csillagokkal, a másik egészen zöldbe öltözött, piros és fehér sávokkal díszítve. Fején mindkettő finom, lobogó kendőcskét viselt, mely nagyon jól állt nekik. Végül olyan lány jött arany koronácskával a fején, aki pillantását inkább az égre emelte. Mind azt hittük, hogy ő a menyasszony. Annak azonban még nem jött el az ideje. Ez a lány a menyasszonyt dicsőségben, gazdagságban és rangban messze felülmúlta, s később is az egész menyegzőt vezette. Leányzónk példájára - mindannyian térdre estünk előtte, holott nagyon alázatosnak és istenfélőnek mutatkozott. Mindegyikőnknek kezet nyújtott, s azt mondta, hogy ezen ne csodálkozzunk, mert ez a legcsekélyebb dolgok egyike, amivel megajándékozhat minket. Szemeinket azonban Teremtőnkhöz emeljük, hogy megismerjük mindenhatóságát, s menjünk tovább a megkezdett úton, hogy a kegyelmet, amelyben részesültünk, Isten dicsőségére és az emberek üdvösségére használjuk. Röviden: egészen másképpen beszélt, mint a velünk lévő Leány, aki kissé világiasabbnak tűnt. A koronás szűz szavai a legbensőbbekig hatoltak.

- Te pedig - szólított meg engem - többet kaptál

másoknál; gondoskodj arról, hogy többet is adj vissza.

Ezen a figyelmeztetésen nagyon csodálkoztam.

Amikor a zenével jövő leányokat megláttuk, azt hittük, hogy már táncolni fogunk. De ennek még nem jött el az ideje. A korábban említett súlyok még a helyükön voltak, s a királynő (még mindig nem tudtam, hogy kicsoda) megparancsolta, hogy minden lány vegyen magához egyet-egyet. A mi Leányunknak azonban az övét adta, mely az utolsó és legnagyobb súly volt, s megparancsolta, hogy kövessük. Beképzeltségünk lehűlt egy kissé, mert észrevettem, hogy a mi Leányzónk tele volt ugyan jó szándékkal velünk szemben, de mégsem voltunk mi olyan tekintélyesek itt, ahogyan néhányan már kezdték beképzelni maguknak. Rangunk sorrendjében követtük hát őket, s az első szobába vezettek minket, ahol Leányunk a királynő súlyát felakasztotta, mialatt szép szellemi dalt énekeltek.

Ebben a szobában nem volt sok drágaság, a néhány szép imakönyvön kívül, melyek máshol sehol nem találhatók. Középen asztalka állt, mely imádkozásra is nagyon alkalmas volt; a királynő letérdelt előtte. Körülötte nekünk is le kellett térdelnünk, s a Leánnyal együtt imádkoztunk, aki egy kis könyvből olvasott fel, hogy az eljövendő menyegző Isten dicsőségére és üdvösségünkre ünnepeltessen. Erre egy másik szobába mentünk, ahol az első leány is felakasztotta a súlyát, s így folytatódott ez, míg minden szertartást el nem végeztek. A királynő újra mindenkinek kezet nyújtott, s kíséretével, a Leányokkal, elment.

A hozzánk beosztott Leány még egy ideig velünk maradt. Mivel azonban már éjjel két óra volt, nem akart minket tovább feltartani. Holott úgy tűnt nekem, hogy szívesen maradt volna, mégis jó éjszakát kívánt, s azt tanácsolta, hogy nyugodtan menjünk aludni. Nem szívesen ment el, s barátságosan elbúcsúzott tőlünk.

Apródjaink megkapták az utasításaikat, s így minde-

gyiklinknek megmutatták a szobáját. Másik ágyban ők is velünk maradtak, hogy ha szükség lenne rájuk, a közelben legyenek. Az én szobám (a többiekről nem tudok semmit se mondani) főúrian volt berendezve, szép faliszőnyegekkel és képekkel. Mindenekelőtt azonban apródom tetszett nekem, aki oly kitűnően tudott mindenről beszélni, s a művészetekben annyira jártas volt, hogy még egy órát elbeszélgettünk, s csak fél négy felé aludtam el. Ez volt tulajdonképpen az első éjszaka, amikor nyugodtan aludhattam volna, ha nem zavart volna egész éjjel egy nyomasztó álom. Egész idő alatt ugyanis egy ajtóval bajlódtam, amelyet csak nagysokára és nehezen sikerült kinyitnom.

Ilyen valótlanságokkal töltöttem az időt, míg végre hajnal felé felébredtem.

A negyedik nap

Még ágyamban feküdtem, s élvezettel nézegettem szobám falain a szép képeket és ábrákat, amikor hirtelen trombitaszó harsant fel, mint ha már a menyegzői menetre lennének készen. Apródom az ijedtségtől magán kívül ugrott ki az ágyból, s holt sápadtan mondta, hogy a többieket már bemutatták a királynak. El lehet képzelni, hogyan hatott ez rám, s lustaságomat átkozva sírva fakadtam. Én még öltözködtem, mialatt apródom már régen készen volt, s kiszaladt a szobából megnézni, hogyan állnak a dolgok. Nemsokára visszajött azonban a jó hírrel, hogy még semmit sem mulasztottunk el a reggelin kívül, ami miatt engem - tekintettel magas koromra - nem akartak felébreszteni. Most azonban ideje elmenni a kúthoz, ahol már a legtöbben összegyűltek.

Ez annyira megvigasztalt, hogy kezdtem magamhoz térni. Nemsokára készen lettem az öltözködéssel és apródomat követtem az említett kertbe, ahol a kút volt.

Miután üdvözöltük egymást, s a Leány is ugratott engem egy kicsit a hosszú alvás miatt, kézen fogott és a kúthoz vezetett. Ott azt láttam, hogy az oroszlánnál kardja helyett most meglehetősen nagy tábla volt. Közelebbről megvizsgálva észrevettem, hogy az emlékművek közül való, s nagyobb értékelés kedvéért hozták ide. Felirata kora miatt eléggé kopott volt, ezért feljegyzem ide mindenki elgondolkoztatására:

Hermész az ősforrás.
Miután az emberi nemet
oly nagyon megrontották,
isteni határozatra
és a művészet támogatásával
gyógyírként török fel itt.
Aki teheti, igyon belőlem.
Aki akarja, tisztuljon meg bennem.
Aki mer, vesse magát a mélységeimbe:
Igyatok hát testvérek és éljetek!

Ezt a feliratot könnyű volt elolvasni és megérteni. Biztosan ezért is hozták éppen ezt ide.

Miután a kútnál mind megmosdottunk, s egy tiszta arany serlegből ittunk is, a Leányt újra követnünk kellett a terembe, ahol új ruhákba öltöztünk; ezeket teljesen arany szálakból szőtték és pompás virágok díszítették. Ezen kívül mindegyikőnknek másik, drágakövekkel kirakott aranygyapjút adtak, melyből sokféle hatás sugárzott, mindegyikőnk saját hatóerejének megfelelően. Nehéz aranydarab is függött rajta, melynek egyik oldalán a Nap és a Hold volt egymással szemben, a másik oldalon pedig a következő mondás:

»A holdvilág olyan lesz mint a napfény, és a Nap fénye a mostaninál hétszerte világosabban ragyog.«

Eddigi ékszereinket dobozba rakták, s egy szolgára bízták.

Erre a Leány rangunk sorrendjében kivezetett minket. Az ajtó előtt már vártak a zenészek, vörös bársony öltözetben fehér paszománnyal. Ekkor kinyitottak egy ajtót, amelyet eddig még nem láttam nyitva. Ez a királyi csigalépcsőre nyílt. A Leány a zenészek kíséretében

háromszázhatvanöt fokon vezetett fel minket. Minden tele volt itt drága és művészi tárgyakkal. Minél magasabbra jutottunk, annál nagyszerűbb lett a pompa, míg fel nem értünk egy szépen festett boltozatba, ahol a hatvan szűz várt ránk, mind ékes öltözékben. Amikor mind meghajoltak előttünk, s mi is tehetségünk szerint adóztunk nekik tisztelettel, a zenészeket leküldték a lépcsőn és az ajtókat bezárták.

Ekkor csengőt ráztak meg, s egy szép leány lépett elő, aki mindenkinek babérkoszorút nyújtott át. A mi Leányunknak azonban babérágat adtak. Eközben függönyt vontak félre, s megpillantottam a királyt és a királynőt, teljes pompájukban. Ha a tegnapi királynő nem figyelmeztetett volna oly barátságosan, akkor most elfeledkeznék magamról, s ezt a kimondhatatlan nagyszerűséget az egekhez hasonlítanám. Mert attól eltekintve, hogy a terem is csak úgy tündöklött az aranytól és drágakövektől, a királyné ruhája is oly szép volt és úgy ragyogott, hogy nem is tudtam ránézni. Bármit is tartottam azelőtt szépnek, mindez oly magasan volt afölött, mint az ég csillagai.

Időközben a mi Leányzónk újra bejött. Mindegyikünket kézen fogott a lányok egyike, s mély meghajlással bemutatott a királynak, amire a Leány beszélni kezdett:
- Dicsőségtekre, Királyi Fenségek, legkegyelmesebb királyunk és legkegyelmesebb királynénk, ezek az urak életüket kockára téve jöttek el ide, aminek Felségetek örülhetnek. Már azért is, mert legtöbben olyan tulajdonságokkal rendelkeznek, amelyek Felségetek birodalmát és területeit megnövelhetik, ahogyan erről Őfenségétek mindegyiknek a megvizsgálásánál maguk is megőződhettek. Alázatosan bemutatom őket Őfenségéteknek, azzal a szerény kérelemmel, hogy feladatomat befejezettnek tekintsék és Őfensége maga kérjen kegyesen felvilágosítást mindegyikőjüktől tevékenységemmel kapcsolatban.

Ezzel a babérágat letette a földre.

Most egyikeinknek kellett volna mondania valamit, de mivel nem tudtunk mit mondani, végül az öreg Atlasz lépett elő és megszólalt a király nevében:

- Királyi Fenségük nagyon örülnek az érkezésüknek, s mindőjüket biztosítanak királyi kegyelmükről. Őfenségük a te cselekvéseddel - kedves Leány - szintén rendkívül meg vannak elégedve, s így királyi jutalomban részesülsz. Őfenségük azonban azt kívánják, hogy ezekről a vendégekről ma is gondoskodj, mert temiattad semmilyen tekintetben sem panaszkodhatnak.

A Leány erre újra alázatosan felvette a babérágat, s első ízben kellett újra elhagynunk a termet a Leányzónkkal. Ez a terem elől szögletes volt, ötször olyan széles, mint hosszú; a kijárat felé azonban nagy boltívbe torkollott, melyben három pompás trón állt körben; a középső valamivel magasabban állt. Minden trónon ketten ültek. Az elsőben ősz szakállú öreg király, felesége azonban szép és fiatal volt. A harmadik széken középkorú fekete király ült, mellette törékeny, lefátyolozott, idős asszony, akin nem volt korona. A középsőben a két fiatal ember ült. Fejükön babérkoszorú, fölöttük pedig nagy, értékes korona függött. Nem voltak olyan szépek, mint ahogyan elképzeltem. Ennek azonban így kellett lennie. Mögöttük félkörben egy padon, többnyire öreg emberek ültek.

Csodálkoztam, hogy senki sem viselt kardot, vagy más védekezésre alkalmas eszközt. Testőröket sem láttam, csak néhány leányzót, akik tegnap is velünk voltak, s most a boltív két oldalán ültek.

Híradásomból nem hagyhatom ki, hogy a kis Cupido ott is repkedett, s különösen a nagy korona körül tombolt és játszott. Időnként a két szerelmes közé ült, s íjjával játszva rájuk nevetett. Olykor úgy is tett, mintha nyilával miközülünk akarna valakire lőni. Szóval: a kis legény olyan féktelen volt, hogy még a teremben csa-

patosan repkedő madarakat sem hagyta nyugton, hanem azokkal is játszott, ahol csak tehette.

A lányok is szórakoztak vele, s ha el tudták kapni, akkor nem engedték el egyhamar. Az emberke így sok szórakoztató és vidám pillanatról gondoskodott.

A főurak előtt egy kicsi, de rendkívül értékes oltár állt, itt-ott bearanyozott fekete bársony könyvvel. Mellette kis gyertya pislogott elefántcsont tartóban. Holott nagyon rövid volt, mégis állandóan égett, s ha Cupido viccből nem fújt volna rá időnként, esetleg nem is vettük volna észre, hogy ég. A gyertya mellett gömb állt, mégpedig művészi módon magától forgó égbolttal, továbbá kis óra ütőszerkezettel, amelyen kicsiny kristály-szökőkút volt. Ebből állandóan vérvörös, világos víz folyt. Végül egy koponya is feküdt ott, amelyben olyan hosszú fehér kígyó mozgott, hogy mialatt teste minden más köré tekeredett, a farka mégis az egyik szemben volt még, mire a feje a másik szemen bement; így soha sem hagyta el halotti koponya-lakhelyét. Amikor Cupido piszkálni akarta egy kicsit, oly gyorsan tűnt el rejtekében, hogy csodálkoztunk.

A kis oltáron kívül a teremben itt-ott furcsa képek voltak, melyek mind mozogtak, mintha élnének, s olyan csudálatos dolgokat műveltek, hogy el sem tudom mesélni.

Amikor kimentünk, olyan érdekesen hangzó ének csendült fel, hogy nem tudtam megállapítani, a leányoktól, vagy a képekből jött-e.

Pillanatnyilag meg lehettünk elégedve, s elmentünk a Leányainkkal. A zenészek is újra megjelentek, s levezettek a csigalépcsőn, miután az ajtót gondosan lezárták. Amikor újra a terembe értünk, azt mondta az egyik leány:

- Nővérem, csodálkozom, hogy ennyi ember közé merészkedtél.

A minket vezető Leány pedig azt felelte:

- Senkiért sem aggódom annyira, mint ezért.

Amivel énrám célzott, s ez szíven ütött, mert megértettem, hogy a korom miatt gúnyolódott. Valóban én voltam a legidősebb. De azonnal azzal az ígérettel vigasztalt, hogy ha továbbra is jól viselkedek vele szemben, akkor ettől a tehertől megszabadíthat engem.

Időközben asztalra került az étel, s mindenkit a saját Leányzója mellé ültettek. Ezek, kedvesen elbeszélgetve, elszórakoztattak minket, úgyhogy az idő gyorsan telt. Hogy mi mindenről volt szó, s hogyan tréfáltunk egymással, azt nem szabad elárulnom. Leginkább azonban a művészetről volt szó, s volt alkalmam megállapítani, hogy fiatalok és idősek is járatosak voltak ebben. Ezalatt sokat tépelődtem, hogyan lehetnék újra fiatal; mert ez a probléma szomorított egy kicsit. A Leány észrevette ezt, s megszólalt:

- Veszem észre, mi hiányzik ennek a fiatalembernek. Fogadjunk, hogy ha ma éjjel nála aludnék, holnap vidámabb lenne.

Mire a többiek nevetni kezdtek, s holott én fülig elpirultam, mégis nevetnem kellett állapotomon.

Egyikőnk azonban a rajtam ejtett sérelmet meg akarta bosszulni a Leányon és kijelentette:

- Remélem, hogy nemcsak mi, hanem a többi leány is tanúskodik testvérünk érdekében, hogy vezető Leányzónk vele akar hálni ma éjjel.

- Szívesen tenném - mondta a Leány -, ha nem kellene nővéreim rosszallásától tartanom, hogy tudtuk nélkül a legszebbet és legjobbat választottam magamnak!

- Kedves nővérünk - mondta egy másik lány -, látjuk, hogy magas hivatalod nem tett rátartivá. Ha megengeded, hogy a jelenlévő urakat kisorsoljuk magunk között hálótársnak, akkor örömmel hagyjuk neked azt az előjogot.

Ezt mi tréfának vettük, s újra beszélgetni kezdtünk, de Leányzónk nem tudta abbahagyni ugratásunkat, s

újra kezdte:
- Uraim, mi lenne, ha valóban kisorsolnánk, hogy ki kinél háljon?
- Na igen - mondtam -, ha elengedhetetlen, akkor nem utasíthatjuk vissza az ajánlatot.

Mivel elhatározták, hogy ezt az étkezés után tesszük, nem akartunk tovább asztalnál maradni, hanem felálltunk, s mindenki az ő leányzójával járkált le s fel.
- Ne úgy -, mondta a Leány, - hanem lássuk csak, mit hoz a sorsolás.

Erre elválasztottak minket. Először szóváltás keletkezett a sorsolás lefolyása miatt. Ez azonban csak látszat volt, mert a Leány nemsokára körbe állított minket, magával kezdve, úgymond, számolni fog, s a hetediknek mindig a következő hetedikkel kell majd megelégednie, mindegy, hogy leány-e vagy férfi. Cselre nem voltunk felkészülve, s így beleegyeztünk. Holott elég összevisszának véltük helyünket, a leányok mégis úgy álltak fel közöttünk, mintha már előre tudnák a helyüket. A Leány számolni kezdett, s amikor a hetedik megint leány volt, aztán újra meg újra, míg csodálkozásunkra minden leány.ki nem léphetett a körből, anélkül, hogy egyetlen férfit is kiszámoltak volna, ott álltunk mi, szegény legények, hallgathattuk a csúfolódást, s be kellett vallanunk, hogy hagytuk becsapni magunkat. Ha valaki látta volna, hogy milyen sorrendben állunk, akkor az ég leszakadását tarthatta volna inkább lehetségesnek, mint hogy egyikőnkre sem kerül sor. Ezzel vége volt a tréfának, s hallgathattuk a leányok csufolódását.

Időközben a kis pajkos Cupido is odajött hozzánk. Mivel azonban most a Királyi Fenségek nevében lépett fel, hogy arany pohárból frissítővel kínáljon meg minket, mialatt Leányunkat kellett a királyhoz hívnia, s ezen felül meg kellett mondania, hogy most nem maradhat nálunk és szeretete pajkos jeleire, tréfáira sem sok alkalom adódott. így illendő, alázatos köszönetünk

kíséretében hagytuk elrepülni.

Társaimnak eközben a vidámság a lábukba szállt, s mert a lányoknak sem volt ez ellen semmi kifogásuk, nemsokára mind vígan táncoltak, amit szívesebben néztem, mint hogy én is részt vegyek benne. Társaim fürge lábai olyan ügyesen mozogtak, mintha ezt már régen csinálnák.

Néhány tánc után elnöknőnk, a Leány is visszajött, s arról adott hírt, hogy a művészek és segédeik Királyi Őfenségéiknek felajánlották, hogy tiszteletükre és szórakoztatásukra indulás előtt színdarabot mutatnak be. Ha mi is ott szeretnénk lenni és Királyi Őfenségét elkísérnénk a Napházba, az örömet okozna neki - ezt üzeni kegyesen. Erre legalázatosabb köszönetünket üzentük meg Őfenségének a felkínált megtiszteltetésért, s nemcsak ebben, hanem más tekintetben is felajánlottuk csekélységünk alázatos szolgálatát, amit a Leány meg is mondott Őfenségének.

Nemsokára jelentette, hogy rangunk sorrendjében a folyosón várjunk Királyi Őfenségére, úgy hogy rövidesen oda vezettek ki bennünket. Ott nem kellett sokáig várnunk, mert a királyi menet már készen volt, de most bármiféle zene nélkül. Elől az ismeretlen királynő lépkedett, aki tegnap volt nálunk, fehér atlasz-selyembe öltözve és értékes koronával a fején. Csak egy kicsiny keresztet hordott, mely egyetlen gyöngyből készült, amely éppen ma nyílt ki a fiatal király és menyasszonya között.

Utána két sorban a hat említett leány jött; ők a király kincseit vitték, amelyek a kis oltáron voltak. Ezután a három király jött, középen a vőlegénnyel, aki csak egy olasz szabású atlaszruhát viselt. Fekete tollal díszített kis kerek, fekete kalapot hordott, amelyet barátságosan megemelt előttünk, hogy kegyes örömét mutassa. Meghajoltunk előtte, meg a többiek előtt is, ahogyan tanácsolták nekünk.

A királyok után a királynők jöttek, közülük kettő ékesen öltözve. Csak a középső volt szintén feketében. Az ő uszályát Cupido vitte. Ezután nekünk intettek, hogy álljunk be a sorba, majd a Leányok jöttek, míg a menetet az öreg Atlasz zárta le. Ilyen sorrendben értük el végül gazdagon díszített folyosókon a Napházat, hogy ott a király és a királynő mellett, egy nagy emelvényről nézhessük a színdarabot. Mi a királyoktól jobbra álltunk tisztes távolságban, míg a leányok a baloldalon álltak azok kivételével, akik a király hatalmi jeleit kapták; ezeket fent külön helyre vezették. A többi szolgáknak lent az oszlopok közötti állóhellyel kellett megelégedniük.

Mivel a színdarab jelentős és elgondolkoztató, rövid leírását nem szabad kihagynom:

Először egy öreg király jelent meg, akinek trónja elé kis ládát hoztak azzal a magyarázattal, hogy a vizén találták. Amikor kinyitották, egy kis gyereket találtak benne, néhány ékszerrel, meg a királynak címzett, lepecsételt pergamen-levéllel. A király azonnal kinyitotta, s olvasásakor sírva fakadt. Szolgáinak bejelentette, hogy a mórok királya megtámadta és bevette unokanővére országát, s a gyerek kivételével minden királyi utódot megölt, holott fiát mindig is annak lányával akarta összeházasítani. Erre megesküdött, hogy a mór és szolgái örök ellenségei lesznek, s a történteket megbosszulja rajta. Ugyanakkor megparancsolta, hogy a gyereket szeretettel és gondosan neveljék fel, s készüljenek fel a mór elleni harcra. Ezekről az előkészületekről, s a lány felneveléséről (akit később egy öreg tanító gondjaira bíztak) szólt az egész első felvonás, tele finom és tanulságosan szórakoztató történetekkel.

Közjátékként egy oroszlánt harcoltattak egy griff ellen, aminél persze az oroszlán győzött.

A második felvonásban a mór lépett fel, egy fekete, ravasz férfi. Nagy bosszúságára megtudta, hogy gyil-

kosságát felfedezték, s hogy egy lány csellel megmenekült előle. Ezért azon gondolkozott, hogyan győzhetne le egy ilyen hatalmas ellenséget ravaszsággal, amire aztán éhínség miatt hozzá sodródott emberek nyújtottak neki lehetőséget.

Amikor a lány aztán minden várakozás ellenére újra a kezébe került, azonnal megfojttatta volna, ha csodás módon nem csapták volna be a saját szolgái.

így ez a felvonás is a mór diadalával végződött.

A harmadik felvonásban a király nevében nagy sereget állítottak össze a mór ellen, melynek vezetését egy öreg, bátor lovagra bízták. Ez betört a mór országába, kiszabadította a lányt a toronyból és új ruhákkal látta el. Erre gyorsan szép emelvényt csináltak, s arra ültették a lányt. Nemsokára tizenkét királyi követ jelent meg, akiknek a lovag beszédet mondott, arra utalván, hogy legkegyelmesebb ura, a király a lányt nemcsak másodszor is megmentette a haláltól és királyi módon neveltette (habár nem viselkedett mindig úgy, ahogyan kellett volna), hanem Királyi Őfensége mindenekelőtt fia feleségének szánta, s hogy ezt az eljegyzést most kegyesen valóra akarja váltani, ha a lány kötelezi magát Őfensége következő feltételeit elfogadni. Erre egy okmányból néhány szép törvénycikket olvasott fel, melyeket igazán érdemes lenne felsorolni, ha ez nem vezetne el túl messze minket. Végül a leány megesküdött, hogy azoknak tökéletesen eleget tesz, s bájosan megköszönte a vele szemben tanúsított kegyelmet.

Ezért Isten, a király és a leány dicséretére énekelni kezdtek, majd mind lementek a színpadról.

A szünetben Dániel négy állatát vezették a színpadra, ahogyan ezeket ő egy vízióban látta és részletesen leírta. Mindennek bizonyos jelentősége volt.

A negyedik felvonásban a leány visszakapta elveszett birodalmát, megkoronázták, s egy darabig ebben a díszben vezették körben nagy örömmel. Majd sok követ je-

lent meg, nemcsak hogy minden jót kívánjanak neki, hanem hogy szépségét és pompáját is megcsodálják. A lány illedelmes viselkedése azonban nem tartott sokáig, hanem újra kihívóan kezdett maga köré nézegetni, a követeknek és a többi uraknak bólintgatni, amivel persze saját személyét nagyban érvényesítette.

Viselkedésének híre csakhamar a mór fülébe is eljutott, aki egy ilyen lehetőséget nem akart elszalasztani. Amikor a leány udvarmestere nem figyelt eléggé, a leányt nagy ígéretekkel elcsábították, úgyhogy a királlyal szembeni bizalmát elveszítette, s titokban egyre erősebben a mór kedvét kezdte keresni. A mór ezt kihasználta, s amikor a lány a saját fáradozása eredményeként újra a mór hatalmába került, az addig ostromolta szép szavakkal, míg újra neki nem adta egész birodalmát.

Erre aztán a mór ennek a felvonásnak a harmadik jelenetében teljesen levetkőztette, nyers fából készült vérpadon karóhoz köttette, megkorbácsoltatta, s végül halálra ítélte. Ez oly szomorú látvány volt, hogy sokan nem tudták a könnyeiket visszatartani.

Ezután meztelenül börtönbe vetették, hogy ott várjon a halálra, melyet méreggel akartak végrehajtani. A méreg azonban nem ölte meg, hanem csak bélpoklossá tette. Ennek a felvonásnak nagy része nagyon szomorú volt.

Közjátéknak Nabukodonozort mutatták be, akinek testét mindenütt díszes vértek és pajzsok borították. Erről a díszletről későbbi magyarázatban beszélünk.

Az ötödik felvonásban közölték a királyfival, hogy mi történt jövendő menyasszonyával a mórnál. O először apjánál jelentkezett azzal a kérelemmel, hogy a lányt ne hagyják így a sorsára. Apja engedett is neki, s először követeket küldött a lányhoz, hogy betegségében és fogságában vigasztalják, ugyanakkor azonban meggondolatlanságára is felhívják a figyelmét. A lány azonban nem akarta meghallgatni a követeket, hanem

beleegyezett, hogy a mór ágyasa legyen, ami meg is történt, s amit a királyfival is közöltek.

Ekkor egy bohóccsoport lépett fel. Mindegyiknél varázsvessző volt; ezekkel egy szempillantás alatt nagy földgömböt csináltak, majd éppoly hirtelen újra felosztották. Ez szép, szórakoztató mutatvány volt.

A hatodik fejezetben a királyfi harcra hívta a mórt. A mór meg is jelent, s holott a királyfi agyonütötte, mindenkinek úgy tűnt, hogy a királyfi is meghalt. Végül mégis magához tért, megszabadította menyasszonyát, s menyegzőre készült, miután a lányt udvarmestrére és udvari lelkészére bízta.

Az előbbi azonban a lányt megkínozta, mire a lelkész vette át a szerepet, s ő is oly rendkívül gonosz volt hozzá, hogy úgy tűnt, mintha ebben mindenkit túl akarna szárnyalni, míg meg nem hallotta ezt a királyfi, s gyorsan el nem küldött valakit, hogy véget vessen a pap erőszakoskodásának, s a menyasszonyt fel lehessen ékesíteni a menyegzőre.

Ezután a felvonás után egy életnagyságú mesterséges elefántot vezettek elő, hátán nagy építménnyel és zenészekkel. Ezt mindannyian nagyon megcsodáltuk.

Az utolsó felvonásban a vőlegény olyan pompával és díszben jelent meg, hogy szinte hihetetlen, s csodálkozva gondolkoztam el azon, hogyan lehetséges ez. egyáltalán. A menyasszony éppolyan díszesen jelent meg, mire az egész nép kiabálni kezdett, hogy »Éljen a vőlegény, éljen a menyasszony!«

Ezzel a benyomást keltő színdarabbal kívánt mindenki királyunknak és királynőnknek minden jót és boldogságot, ami szemmel láthatóan nagyon tetszett is nekik. Végül a színészek ünnepélyes menetbe sorakoztak a színpadon, s a következőt énekelték:

I
Idő kedves jóvoltából
nagy örömet okoz nekünk
királyunknak menyegzője,
ujjongunk és énekelünk:
boldogságot, békét annak,
aki szerezte ezt nekünk.

II
Szép menyasszonyt, akire mi
olyan soká várakoztunk,
hozzá adják, s megkapjuk mi,
amire még vágyakoztunk.
Üdvösség hát mindenkinek,
aki látja, mit várhatunk.

III
Jó szülőktől, akik soká
őrizték őt, el is kérjük:
dicsőséggel szaporodjon,
s ezer sarjadjon belőlük.

A színészek ezzel elvonultak, s a királyi személyek örömmel nyilvánították tetszésüket. Közelgett az est, s így rangunk sorrendjében elvonultunk a királyi személyeket követve a csigalépcsőn a már említett terembe, ahol gazdagon megterített asztalok vártak ránk.

Most hívtak meg először a királyi asztalhoz minket. A kis oltárt a terem közepére állították, s ráhelyezték a királyi jelvényeket. A királyfi nagyon barátságosan viselkedett velünk szemben, de igazán felderülni nem tudott, s holott néha beszélt velünk, többször hallhatóan sóhajtott, ami miatt a kis Cupido sokat csúfolódott és tréfálkozott.

A királyok és királynők is nagyon komolyak voltak, az öreg király feleségén kívül, aki most ragyogóan né-

zett ki. Ennek az okát nem tudtam kitalálni.

A királyi személyek időközben leültek az első asztalhoz. A következőnél csak mi ültünk, a harmadiknál pedig néhány előkelő Leány. A többi uraknak és lányoknak a felszolgálással kellett foglalkozniuk. Mindez olyan derűs nyugalommal, komolyan és csendben folyt le, hogy alig merek róla beszélni is. Azt viszont meg kell említenem, hogy a királyi személyek az étkezés idejére ragyogóan hófehér ruhákba öltöztek. Az asztal fölött a már említett nagy, arany korona függött, melynek már a drágakövei is eléggé kivilágították volna a termet. Továbbá minden gyertyát az oltáron levőnél gyújtottak meg, hogy azonban ez miért történt, azt nem tudnám megmondani. Mindenesetre megfigyeltem, hogy a királyfi többször küldött ennivalót az oltáron lévő fehér kígyónak, amin elgondolkoztam.

Az ünnepélyes étkezésen majdnem minden fecsegés a kis Cupidótól eredt, aki a többieket sem, de különösen engem nem hagyott nyugton, s újra meg újra kitalált valami furcsaságot. A hangulat azonban nem volt valami vidám; minden olyan csendes volt, ami miatt képzeltem be magamnak, hogy valami nagy veszélyben lehetünk. Zene sem hallatszott, s ha kérdeztek minket, akkor röviden kellett válaszolnunk, majd csendben maradnunk. Szóval minden oly különös volt hogy kitört rajtam a verejték, s biztos vagyok, hogy a legnagyobb önuralommal rendelkező embernek is elmehetett a bátorsága.

Amikor az étkezésnek majdnem vége lett, a királyfi megpc rancsolta, hogy adják oda neki az oltáron fekvő könyvet, s felütötte. Még egyszer megkérdeztetett minket egy öreg emberrel, hogy örömben és fájdalomban is hűek akarunk-e maradni hozzá. Amikor ezt reszketve bizonygattuk, szomorú hangon hozzátette, hogy írásban is lekötelezn énk-e magunkat neki, amit persze nem utasíthattunk vissza. Ennek így kellett lennie.

Erre egyik a másik után állt fel, s írta be a nevét a könyvbe. Amikor ez megtörtént, odavitték a kristálykutat és egy kristálypoharat, amelyből egymás után minden királyi személy ivott. Ezután nekünk is átnyújtották, majd a többieknek is. Ezt a hallgatás italának nevezték.

Erre minden királyi személy kezet fogott velünk, s kijelentették, hogy ha nem maradunk hűek hozzájuk, akkor soha többé nem látjuk őket, ami igazán a könnyekig meghatott minket. Előljárónőnk azonban nevünkben újra megerősítette hűségeskünket, amivel végül a királyi személyek meg voltak elégedve.

Most egy harangocska hangja csendült fel, amire a királyi személyek annyira elsápadtak, hogy mi is majdnem teljesen elveszítettük a bátorságunkat. Fehér ruhájukat erre levetették, s újra feketébe öltöztek, sőt, az egész teremben is mindenütt fekete bársonyokat aggattak fel, a padlót is meg a menyezetet is letakarva. Mindez már elő volt készítve. Amikor az asztalokat is félre rakták, mi is fekete ruhákat öltöttünk és körbe ültünk a padokra; elnöknőnk is újra bejött. Hat fekete szemkötőt hozott, amivel bekötötte a királyi személyek szemét. Amikor ezek már nem láthattak semmit, a szolgák gyorsan hat fedett koporsót hoztak a terembe, mialatt egy alacsony fekete széket állítottak középre. Végül nagy, koromfekete ember lépett a terembe éles bárddal a kezében. Először az öreg királyt vezette középre, s gyorsan levágta a fejét, amelyet fekete kendőbe csavartak. A vért azonban nagy arany kehelyben fogták fel; ezt mellé tették a koporsóba, majd lefedték és félretolták.

így jártak a többiek is, úgyhogy már azt hittem, én következem. Nem így lett azonban, hanem alig fejezték le a hat személyt, a fekete ember kiment a teremből egy másik kíséretében, aki aztán őt is lefejezte az ajtó előtt, fekete fejét a bárddal együtt visszahozta és egy

kis ládába helyezte.

Ez valóban véres menyegzőnek tűnt nekem, mivel azonban nem tudhattam, hogy mi vár még ránk, zaboláznom kellett gondolataimat, míg többet tudunk meg róla.

Előljárónőnk, a Leány, megnyugtatott minket, amikor látta, hogy néhányan félelmükben sírni kezdtek.

- Mert - mondta - ezeknek az élete most a ti kezetekben van; ha követtek engem, akkor az ő halálukból sokaknak lesz élete.

Aztán kituszkolt minket, hogy menjünk aludni és ne nyugtalankodjunk, mert bizonyára mindennek jó vége lesz. Mindegyikünknek jó éjszakát kívánván még bejelentette, hogy ma éjjel a halottaknál kell őrködnie. így aztán apródja mindenkit a hálókamrájába vezetett.

Az én apródom soká beszélgetett velem mindenféléről, amire gyakran visszagondolok, mert nagyon csodálom az eszét. Valójában azonban alvásra akart ösztönözni, s amikor ezt észrevettem, úgy tettem, mintha mélyen aludnék. Elaludni azonban nem tudtam, mert nem tudtam elfelejteni a lefejezetteket.

Szobám a nagy tóra nyílt, s mivel ágyam az ablaknál állt, jól beláthattam a terepet. Éjfélkor, mihelyt tizenkettőt ütött az óra, hirtelen nagy tüzet láttam a tavon. Félelmemben gyorsan kinyitottam az ablakot, hogy lássam mi történik. A távolból hét hajót láttam közeledni, tele lámpával, fényesen kivilágítva. Minden hajó fölött egy láng lebegett, imbolygott ide-oda, s néha le is ereszkedett; ezek véleményem szerint a lefejezettek szellemei lehettek. A hajók lassan közeledtek a parthoz, s láttam, hogy mindegyiken csak egyetlen hajós van. Azt figyeltem meg, hogy amikor parthoz értek, Leányunk fáklyával megy eléjük, mialatt a hat zárt koporsót és a ládát is utána vitték, s elosztották a hajókra, mindegyikre egyet-egyet. Gyorsan felébresztettem apródomat is, aki hálás volt ezért, mivel az egész napi lótás-futás miatt olyan fáradt volt, hogy ezt a jelenetet - habár is-

merte - elaludta volna.

Alig kerültek fel a koporsók a hajókra, amikor minden világosságot eloltottak. A hat láng visszament a tavon át, s így minden hajón csak egy világosság őrködött. Néhány száz őr helyezkedett el a parton, s a Leányt visszaküldték a kastélyba, ahol ő mindent gondosan lezárt. Megértettem, hogy nem lesz újabb esemény, s meg kell várnom a reggelt.

így újra nyugalomra tértünk. Társaim közül csak az én szobám nézett a tóra, s így csak én láthattam mindezt. Most már én is fáradt voltam, s számos gondolat közepette álomba merültem.

Az ötödik nap

Az éjszakának vége volt, és az oly régen várt nap felkelt már, amikor gyorsan kiugrottam ágyamból, inkább az eseményekre kíváncsian, mintsem azon gondolkozva, hogy eleget aludtam-e. Miután felöltöztem és szokás szerint lementem a lépcsőn, az idő még korainak mutatkozott, mert még senkit sem találtam a teremben. Megkértem hát apródomat, hogy a kastélyban sétálva legyen a vezetőm, s mutasson valami érdekeset. Mint mindig, most is azonnal kész volt erre, s néhány lépcsőn föld alatti súlyos vasajtóhoz vezetett, amelyen nagy rézbetűkkel a következő állt:

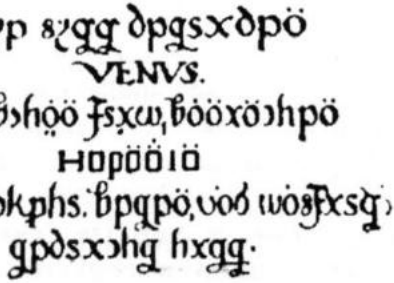

Ezt leírtam kis noteszembe. Miután az ajtó megnyílt, apródom kézen fogva vezetett át a teljesen sötét folyosón egy másik ajtóhoz, melyet csak kötél tartott, mert – mint apródom mondta – az ajtót a koporsók kihozása végett nyitották ki tegnap, s még nem zárták be újra.

Beléptünk, s a leggyönyörűbb dolgot láttam meg, amit a természet valaha is alkotott. A boltozatnak nem

volt más fényforrása, mint néhány különösen nagy karbunkulus. Megtudtam, hogy ez a királyi kincs. A legpompásabb és legnemesebb azonban egy sír volt középen. Rendkívül elcsodálkoztatott, hogy nagy értéke ellenére nem őrizték szigorúbban. Apródom azt felelte, hogy minden okom megvan a bolygóimnak hálásnak lenni, melyek befolyása miatt megláthatom ezeket a dolgokat, amelyeket a király szolgáin kívül ember szeme még nem látott.

A sír háromszögletű volt, középen fényesre csiszolt rézüsttel; minden más tiszta aranyból és drágakőből állt. Az üstben egy angyal állt, karjaiban ismeretlen fával. Erről állandóan víz csepegett az üstbe. Amikor a fáról gyümölcs esett le, akkor az is vízzé vált, és tovább folyta mellette álló három kis aranytálba. Ezt az oltárt három állat tartotta: sas, bika és oroszlán, melyek rendkívül értékes alapzaton álltak.

Megkérdeztem apródomat, mit jelent mindez. O azt mondta, hogy itt van eltemetve Vénusz, a szép asszony, aki sok jelentős embernek tette tönkre a boldogságát, dicsőségét, áldását és birtokát. Ezután egy réz csapóajtóra mutatott:

- Ha tetszik, itt tovább mehetünk lefelé.

- Én mindig követlek - feleltem, s lefelé lépkedtem a lépcsőn. Lent teljesen sötét volt, de az apród kinyitott egy kis dobozt, amelyben örök mécses égett. Ezzel meggyújtott egyet a mellette fekvő fáklyákból, amire komolyan megijedtem, s megkérdeztem, hogy szabad-e ezt tennie. Azt felelte:

- Mivel a királyi személyek még nyugszanak, semmitől sem kell tartanom.

Ekkor pompás, lefüggönyözött ágyat láttam, melynek elhúzta az egyik függönyét, s a takarót is megemelte. Ott láttam Vénusz asszonyságot feküdni teljesen mezítelenül, oly szépen és bájosan, hogy földbe gyökerezett a lábam, s most sem tudom, hogy szobor feküdt-e

ott vagy halott ember, annyira mozdulatlan volt, de megérinteni nem mertem. Erre újra betakarta, s a függönyt is behúzta. Nekem azonban az volt az érzésem, hogy még mindig látom.

Ekkor az ágy mögött táblát fedeztem fel, amelyen ez állt:

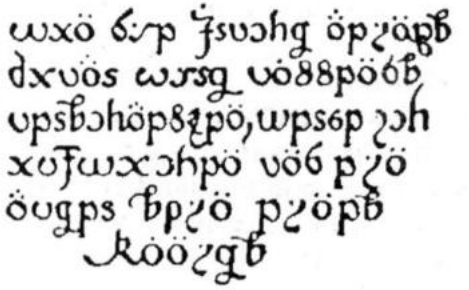

Megkérdeztem apródomat, hogy micsoda írásjelek ezek, de ő csak nevetett, s megígérte, hogy később megtudom. Aztán eloltotta a fáklyát, s újra felmentünk. Ott minden ajtót alaposan megnéztem, s felfedeztem, hogy minden sarokban egy piritból lévő világosság égett, amit az előbb nem vettem észre, mert a tűz olyan világos volt, hogy inkább kőre hasonlított, mint gyertyára. Ez a tűz szüntelenül olvasztotta a fát, mely mégis újra meg újra gyümölcsöt hozott.

- Halljad - mondta apródom -, hogy fülem hallatára mit mondott Atlasz a királynak: Ha a fa teljesen elolvad, akkor Vénusz újra fel fog ébredni, s egy király anyja lesz.

Alig fejezte be ezt, s még többet is mondott volna, amikor a kis Cupido repült be. Jelenlétünk meglepte, de amikor észrevette, hogy halálra sápadtan szeretnénk a földbe süllyedni, mégis nevetnie kellett, s azt kérdezte tőlem, hogy mi a csoda hozott engem ide. Azt feleltem, hogy a kastélyban eltévedtem, míg apródom itt talált meg végül, s azt remélem, hogy nem gondolnak rosszra.

- Akkor jól van, kíváncsi öregúr - mondta Cupido -, mert rosszul járhatnék, ha ezt az ajtót felfedeztétek volna. Jobban kell majd vigyáznom. Mire nagy lakatot akasztott a rézajtóra, amelyen éppen az előbb jöttünk fel.

Hálát adtam Istennek, hogy Cupido nem talált meg korábban, s apródom még jobban örült, hogy így kihúztam a csávából.

- Nem hagyhatom azonban büntetlenül - mondta Cupido -, hogy drága anyámon csaknem rajtaütöttetek.

Ezzel egyik nyila végét az egyik tüzecskébe tartotta, míg egy kicsit meg nem melegedett, s megszúrta vele a kezemet. Nem nagyon ügyeltem rá, mert örültem, hogy nagyobb veszély nélkül úsztuk meg a dolgot.

Időközben társaim is felkeltek és a terembe sereglettek. Hozzájuk szegődtem, s úgy tettem, mintha én is most keltem volna fel. Miután Cupido mindent jól elreteszelt, szintén csatlakozott hozzánk, s meg kellett neki mutatnom a kezemet. Volt még rajta egy csepp vér, amin jót nevetett, mialatt a többieket figyelmeztette, hogy jól vigyázzanak rám, mert nemsokára eljön a napjaim vége. Csodálkoztunk, hogy Cupido olyan vidám tudott lenni, s a tegnapi nap eseményei nem szomorították el. Mert szomorúságnak nyomát sem láttuk rajta.

Ezalatt a mi vezetőnk, a Leány is felkészült az útra, fekete bársonyba öltözvén, elengedhetetlen babérágával. Az ő Leánykíséreténél is babérágak voltak.

Amikor minden elkészült, a Leány innivalóval kínált meg minket, hogy aztán felkészüljünk a menyegzői menetre. Nem várakoztunk sokáig, hanem követtük az udvarra. Ott hat koporsó feküdt. Társaim azt gondolták, hogy a királyi személyek vannak bennük. Én átláttam a komédiát, de nem tudtam, hogy mi lesz a többiekkel. Minden koporsónál nyolc álarcos férfi állt. Mihelyt a szomorú és engem mélyen megrendítő zene megszólalt,

a férfiak felemelték a koporsókat, s rangunk sorrendje szerint követnünk kellett őket az ismert kertbe, melynek közepén hét oszlopon nyugvó faépületet emeltek gazdagon díszített eresszel. Belül hat sírgödör ásítozott, s mindnél egy kő feküdt. Középen azonban kerek, középen lyukas, magas kő állt.

Ezekbe a sírokba eresztették le a koporsókat sok szertartással, rátolták a köveket és jól lezárták őket. Középen a kis ládának kellett állnia. Ezzel társaimat becsapták, mert azok nem hihettek mást, mint hogy a halottak fekszenek bennük. Fent nagy zászló függött egy főnix ábrájával; valószínűleg azért, hogy még jobban becsapjanak minket. Hálát adtam Istenemnek, hogy többet láttam a többieknél.

A temetés után a Leány a középső kőre állva rövid beszédet mondott, melyben azt ajánlotta, hogy szívleljük meg ígéretünket, maradjunk hűek, ne riadjunk vissza mindattól, ami vár ránk, hanem segítsünk az eltemetett királyi személyeket újra életre kelteni, aminek érdekében haladéktalanul Olimposz tornyához kell utazni és a helyes és szükséges orvosságot elhozni.

Ebbe azonnal beleegyeztünk, s egy másik ajtón keresztül követtük a Leányt a tópartra, ahol már várakozott a hét üres hajó. A leányok rájuk erősítették babérágaikat, s miután elosztottak minket a hajókra, Isten nevében elindítottak, s utánunk néztek, míg el nem tűntünk a szemük elől. Aztán az őrökkel együtt visszamentek a kastélyba.

Minden hajónkon nagy zászló lobogott, s egy különös jel. A hét hajó közül ötön az öt szabályos mértani ábia díszelgett, mindegyiken másik. Az én hajómon, melyen a Leány is ült, gömb ékeskedett. így bizonyos sorrendben hajóztunk. Minden hajón csak két hajós volt.

Elől az »a« jelzésű hajó vitorlázott, melyben véleményem szerint a mór feküdt. Fedélzetén tizenkét zenész játszott, különösen szépen, s a hajó jele a piramis volt.

Aztán három következett egymás mellett, »b«, »c« és »d«, amelyeken mi tartózkodtunk. Én a »c«-ben ültem. Középen a két legnagyobb és legszebb hajó ment, »e« és »f«. Azokban nem volt ember, hanem sok babérággal voltak feldíszítve, s jelük a Nap és a Hold volt. A menetet a »g« hajó zárta le, melyben 40 leány ült.

Miután átkeltünk a tavon, egy szoroson kijutottunk a tengerre. Ott már várt ránk minden szirén, hableány és tengeri istennő, akik azonnal vízitündért küldtek hozzánk, hogy átnyújtsa ajándékukat a menyegző alkalmából.

Ez nagy, gyönyörű, értékes foglalatba illesztett igazgyöngy volt, kerek és fényes, amilyet sem a mi világunkban, sem az új világban nem látott még senki.

A Leány örömmel átvette, mire a vízitündér megkérte, hogy álljunk meg egy pillanatra, s hallgassuk meg a zenéjüket, amibe a Leány szívesen beleegyezett. A két nagy hajót középre állította, s a többit ötszög formájában állította köréjük.

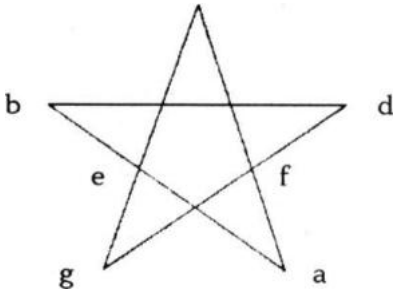

A vízitündérek és sellők ekkor körülvettek, s bájos hangon énekelni kezdtek:

A világon sincs nemesebb,
mint a szép-jó szeretet.
Istennel is eggyé lészen,
ki jóbarát, tettre készen.
Hogy a királynak is tetsszen,

csendüljön fel éneketek.
Kérdezünk - ti feleljetek!

Miből lett a kezdetetek?
Szeretetből.
Mit adtak vissza a kegyelmek?
Szeretetet.
Miből lettünk születettek?
Szeretetből.
Mi nélkül lennénk elveszettek?
Szeretet nélkül.

Mi nemzett hát mindőnket?
A szeretet.
Mi szoptatott bennünket?
A szeretet.
Mivel tartozunk szülőnknek?
Szeretettel.
Miért ilyen türelmesek?
Szeretetből.

Mivel leszünk győzelmesek?
Szeretettel.
Hogy találunk szeretetet?
Szeretettel.
Mi tűnik ki jó tettekkel?
A szeretet.
Mi egyesíti a kettőt?
A szeretet.

Énekeljünk mindannyian
szeretetet dicsőítve,
így lesz ez is királyunknál
királynőnknél gyarapítva.
Testük itt van, lelkük oda.

Ha megéljük - Isten adja -
ahogy a szeretet ereje
őket elválasztotta,
úgy fogja a kettőt újra
a szeretet erős lángja
szerencsésen összehozni.
Akkor ez a szenvedés már
nagy örömre fog változni,
sok-sok ezer fiatalnak
örök valóságot hozni.

E nagyon dallamos és harmonikus ének után már nem csodálkoztam, hogy Odüsszeusz betömte társai fülét, mert a legszerencsétlenebbnek éreztem magamat, hogy a természet nem tett engem is ilyen pompás teremtménnyé. A Leány azonban gyorsan elbúcsúzott, s indulásra adott parancsot. így a vízitündérek is szétszéledtek a tengerben, miután hosszú piros szalagot kaptak ajándékba. Itt észrevettem, hogy Cupido nálam is kezdett mesterkedni, ami nem vált éppen dicsőségemre. Mivel azonban az olvasó az én elérzékenyedésemből semmit sem tanulhat, ezt nem részletezem tovább. Ez volt a seb, amelyet az első könyvben álmomban a fejemen kaptam. Mindenki szívlelje meg a figyelmeztetésemet, hogy ne időzzön szükség nélkül Vénusz ágyánál, mert Cupido ezt nem állja.

Néhány óra múlva, amikor kellemes beszélgetések közepette jókora utat tettünk meg, feltűnt Olimposz tornya. A Leány ezért parancsot adott, hogy néhány lövéssel jelezzük érkezésünket, amit meg is tettek. Nemsokára láttuk, hogy nagy fehér zászlót húztak fel, és egy kis aranyozott hajót küldtek elénk. Ahogyan közelebb ért, láttuk, hogy egy öreg ember ül benne, a toronyőr, néhány fehérbe öltözött szolgával. Barátságosan fogadott, s a toronyhoz vezetett minket.

Ez a torony egy teljesen négyszög alakú szigeten

állt, melyet olyan erős és széles sánc vett körül, hogy 260 lépést számoltam meg, míg átértem rajta. Belül pompás rét terült el, sok kertecskével, melyekben különös és számomra ismeretlen gyümölcsök teremtek. Ezután újra fal jött a torony körül.

Maga a torony úgy nézett ki, mintha hét kerek tornyot építettek volna egybe. A középső valamivel magasabb volt a többieknél. Belül is egymásba torkolltak, s hét szintjük volt egymás fölött.

Amikor a torony kapuihoz értünk, kissé oldalra vezettek minket, hogy - úgy vettem észre - a koporsókat észrevétlenül vihessék be a toronyba; a többiek azonban nem tudtak erről. Mihelyt ezt is elintézték, minket is bevezettek a nagyszerűen kifestett toronyba. Sok szórakozásra azonban nem adhatott alkalmat, mert laboratórium volt. Itt kellett nekünk mindenféle fűszert, drágakövet és más anyagot megmosni, majd ezeknek különböző leveit és kivonatait kis kémcsövekbe tölteni, s így adni át tárolásra. Leányunk is olyan szorgalmasan dolgozott, hogy mindegyikőnknek tudott elég munkát adni. Ezen a szigeten tehát keményen kellett dolgoznunk, míg mindent előkészítettünk, amire szükség volt a lefejezett testek felélesztéséhez.

Később megtudtam, hogy ezalatt az első helyiségben három leány a tetemek mosásával foglalkozott szorgalmasan.

Amikor mindezzel az előkészülettel készen lettünk, nem hoztak mást nekünk, mint egy kis levest és bort, amiből megértettem, hogy ide nem szórakozni jöttünk. A munkanap végén csak matracokat tettek a földre, amelyekkel meg kellett elégednünk.

Aludni nem volt nagy kedvem, s így sétálni mentem a kertekbe. Végül a sáncokhoz is eljutottam, s mivel felhő nem volt, a csillagos ég szemléletébe merültem. Véletlenül nagy kőlépcsőhöz értem; ez felvezetett a sáncra. A hold is világosan sütött, s így bátorkodtam

felmenni. A tenger teljesen nyugodt és csendes volt. Időmet tehát az asztronómián való elgondolkozással töltöttem. A bolygók állását ezen az éjszakán olyannak találtam, amilyen nem lesz hamarjában.

Jóidéig néztem ki a tengerre, s amikor tizenkettőt ütött az óra, láttam a távolból a hét lángot jönni, és a torony csúcsához menni. Emiatt kissé félni kezdtem, mert mihelyt a lángok leereszkedtek, a szél kezdte a tengert felkorbácsolni. A holdat is felhők takarták el, s örömteli szemlélődésem olyan félelemmel végződött, hogy alig volt időm megtalálni a lépcsőt és visszamenni a toronyba. Hogy a lángok maradtak-e, vagy újra eltűntek, azt nem tudom megmondani, mert a vaksötétbe nem mertem többé kimenni. Matracomra feküdtem, s laboratóriumunk kútjának kedves csobogásánál nemsokára elaludtam.

így az ötödik nap is csodákkal végződött.

A hatodik nap

Reggel, miután felköltöttük egymást, összeültünk beszélgetni és gondolkodni, hogy mi lesz ennek az eredménye. Egyesek azon a véleményen voltak, hogy a megölt testek mind életre kelnek majd, mások azt hangoztatták, hogy az öregek pusztulásának kell a fiataloknak nem csak életet, hanem a növekvés és szaporodás erőit is visszaadnia. Megint mások azt gondolták, hogy nem is őket fejezték le, hanem másokat helyettük. Amikor már elég sokáig beszélgettünk így, bejött az öreg, üdvözölt minket, utánanézett, hogy minden készen van-e és a folyamatok eléggé előrehaladtak-e. Mivel olyan szorgalmasak voltunk, hogy nem lehetett semmi kifogása, minden kémcsövet összeszedett és egy kis ládába rakott.

Nemsokára néhány legény jelent meg több létrával, kötelekkel és szárnyakkal. Mindent letettek elénk és távoztak. Erre azt mondta az öreg:

- Szeretett fiaim, ezeknek a dolgoknak egyikét mindegyikőtöknek mindig magával kell hordoznia. Tőletek függ, hogy magatok akartok-e választani, vagy kisorsoljuk őket.

Azt mondtuk, hogy inkább választani szeretnénk.

- Nem - felelt erre -, akkor a sors döntsön.

Erre három cédulát csinált. Az egyikre ***létrát*** írt, a másikra ***kötelet,*** a harmadikra ***szárnyai.*** Ezeket egy kalapba tette, s mindegyikőnknek húznia kellett egyet. Kinek mi jutott, azzal kellett megelégednie. Aki köteiet kapott, azt hitte, hogy a legjobban járt: én meg létrát

kaptam, ami nagyon bosszantott, mert tizenkét láb hosszú volt, meglehetősen nehéz, s szüntelenül cipelnem kellett, míg a többiek kötelüket minden további nélkül a derekuk köré tekerhették. Az öreg a harmadik csoport tagjaira meg oly ügyesen erősítette rá a szárnyakat, mintha belőlük nőttek volna.

Aztán elzárt egy csapot, hogy a kút ne folyjon, s el kellett tennünk középről. Miután mindent kihordott, magához /ette a kis ládát és a kémcsöveket is, kiment, s maga mögött bezárta az ajtót. Azt gondoltuk, hogy most a toronyban foglyok vagyunk.

Nem telt azonban negyedórába sem, míg fölöttünk kerek nyílást nyitottak, melyen keresztül a Leányunkat láttuk meg. Jónapot kívánt, s arra kért, hogy menjünk fel.

Akinek szárnya volt, az hamar felkerült a nyíláson. Most már azt is tudtuk, hogy mire kell a létra. Akik azonban kötelet kaptak, azok jártak legrosszabbul. Mihelyt egy létrás felért, megparancsolták neki, hogy húzza fel a létrát. A többiek kötelét végül vashoroggal húzták fel, aztán maguknak kellett a kötélen felmászniuk, ami nem ment felhorzsolt kezek nélkül.

Amikor mind felértünk, a nyílást lezárták, s a Leány barátságosan fogadott minket.

Ez a terem olyan tágas volt, mint maga a torony, volt hat szép cellája, melyek valamivel magasabban feküdtek a teremnél. Három lépcsőn lehetett felmenni oda. Ezekre a cellákra osztottak el minket, hogy ott a király és a királynő életéért imádkozzunk.

Ezalatt a Leány ki- s bejárt az »a«-ajtón, míg készen nem lettünk. Alig lettünk készen a feladatunkkal, amikor a kis kapun tizenkét ember (akik azelőtt a zenészeink voltak), egy furcsa, hosszúkás dolgot hozott középre. Társaim csak kútnak tartották, én azonban észrevettem, hogy a tetemek feküsznek benne. A legalsó láda akkora nagy kocka volt, hogy abban hatan kényelmesen

feküdhettek egymás fölött.

A tizenkettő ekkor kiment, felvették hangszereiket és bájos zenével kísérték be a Leányt és szolgálólányait a terembe.

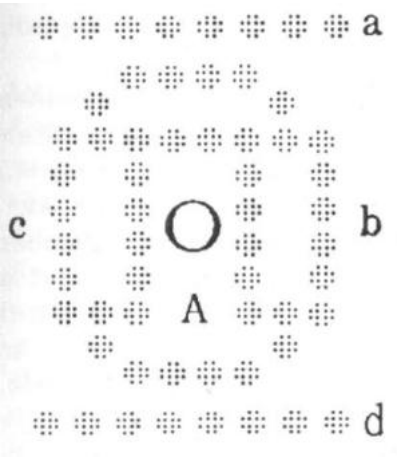

A Leánynál egy ládikó volt, a többieknél csak ágak és kis lámpák, néhánynál égő fáklyák, melyeket nekünk nyomtak a kezünkbe. Ekkor az ábra szerint kellett a kút köré állnunk. A Leány először »a«-nál állt, szolgálói az ágakkal és lámpákkal körben körülötte »c«-nél, míg mi a fáklyákkal »b«-nél. A zenészek az »a«-vonalon álltak, a többi leány pedig a »d«-vonalon. Hogy ezek a leányok honnan jöttek, hogy éjszaka hozták-e ide őket, azt nem tudom, mert arcukat finom, fehér fátyol takarta, s így nem ismerhettem fel őket.

A Leány ekkor kinyitotta a kis ládát, s egy gömbölyű tárgyat vett ki belőle, mely duplán zöld taftba volt göngyölve. Ezt a felső üstbe helyezte, s letakarta fedővel, mely tele volt kis lyukakkal, s szegélye is volt. Erre ráöntött néhány folyadékot, amit tegnap készítettünk. A kút azonnal folyni kezdett. A folyadékot négy cső vezette az üstbe. A legalsó üstön sok kampó volt; ezekre erősítették a leányok olajmécseseiket, hogy melegítsék az üstöt és felforralják a vizet. Mihelyt a víz forrni kezdett, sok kis lyukon át a tetemekre csepegett, s olyan forró volt, hogy a tetemeket feloldotta és folyékonnyá tette. Hogy a felső, gömbalakú tárgy mi volt, azt társaim még nem tudták, én azonban megértettem, hogy a mór feje, amelytől a folyadékok a nagy hőséget

kapják. A nagy üst körül, »b«-nél szintén sok lyuk volt, s a leányok ebbe dugták ágaikat, de nem tudom, hogy erre szükség volt-e, vagy csak a szertartás érdekében történt. Az ágakat azonban állandóan locsolta a kút, ami az üstbe csepegő nedvességet valamelyest sárgára festette. Csaknem két órahosszáig folyt a kút így magától, de idővel egyre gyengébben.

Időközben a zenészek elmentek, mi pedig a teremben sétálgattunk, melyet úgy rendeztek be, hogy nem mutatkozhattunk. Voltak itt táblák, festmények, óraművek, orgonák, szökőkutak, stb., semmit sem felejtettek ki.

A kút végül elapadt, amire a Leány arany gömböt hozatott. A kút alján volt egy csap, amin keresztül a forró cseppek által feloldott anyagokat, melyek közül néhány nagyon vörös volt, a gömbbe eresztette. Az üstben maradt folyadékot pedig kiöntötték. A kutat, mely sokkal könnyebb lett, kivitték. Hogy kint kinyitották-e, vagy a tetemekből maradt-e valami használható, azt nem tudom megítélni. Egyet azonban biztosan tudok: hogy a golyóban felfogott víz olyan nehéz volt, hogy hatan, vagy még többen is alig bírtuk volna megemelni, holott a gömb maga egy ember számára sem lehetett túl nehéz.

Miután nagy nehézséggel a gömböt is kivittük az ajtó elé, a teremben egyedül maradtunk.

Mivel észrevettem, hogy a fölöttünk lévő helyiségben járkálnak, megkerestem létrámat. Érdekes volt hallgatni társaim furcsa véleményeit a kúttal kapcsolatban. Mivel azt hitték, hogy a tetemek a kastély kertjében fekszenek, a folyamatokra nem tudtak magyarázatot találni. Én azonban hálát adtam Istennek, hogy időben felébredtem és mindent láttam, úgyhogy azt is jobban megértettem, amit a Leány tett.

Negyedóra múlva megemelték a tetőt a fejünk fölött, s megparancsolták, hogy menjünk fel, ami a szárnyak, létrák és kötelek segítségével újra meg is történt. Elég-

gé bosszantott, hogy a leányok más úton mehettek fel, nekünk meg annyit kellett fáradoznunk, el tudtam azonban képzelni, hogy ennek is megvan a különös oka, s hagynunk kellett, hogy az öregnek is legyen valami dolga. Szárnyas társaimnak persze csak akkor volt hasznuk a szárnyakból, mikor ezen a nyíláson kellett felmenniük.

Amikor mind felértünk, s a nyílást is elzárták, megláttam a terem közepén az arany gömböt erős láncon függeni. Ebben a teremben csak ablakok voltak, s az ablakok között egy-egy ajtó, mely azonban csak nagy tükröt takart. Ajtók és ablakok olyan ügyesen álltak egymással szemben, hogy amikor egy ablakot kinyitottak a Nap sugarainak (ez akkor rendkívül fényesen sütött), s a tükrök elől elhúzták az ajtókat, úgy tűnt, hogy az egész teremben mindenütt csak napok vannak. Ezek a tükrözött sugarak aztán mind a középen függő fényesre csiszolt gömbre vetítődtek, mely olyan ragyogást árasztott a teremben, hogy nem tudtunk ránézni, s kifelé kellett néznünk, míg a gömb eléggé fel nem tüzesedett, s a kívánt állapotba nem került.

Meg kell mondanom, hogy ezekben a tükrökben a legcsudálatosabb dolgokat láttam, amit a természet valaha napvilágra hozott. Mindenhonnan napok sütöttek, a középen levő gömb azonban ennek ellenére még fényesebben ragyogott, úgyhogy fényét, mint a Napét is, alig tudtuk egy pillanatra is elviselni.

A Leány végre megparancsolta a tükrök befedését és az ablak becsukását, hogy a gömb kissé lehűlhessen. Ez hét órakor történt. Úgy gondoltuk tehát, hogy jó lesz egy kicsit megpihenni, s reggelivel frissíteni magunkat. Ezt az étkezést újra nagyon filozófiainak nevezhetem, s túltáplálásunk veszélye fel sem merülhetett. De hiányról sem panaszkodhattunk. Az eljövendő öröm reménye ugyanis, mellyel a Leány állandóan vigasztalt minket, olyan vidámmá tett mindegyikünket, hogy nem riadtunk vissza semmiféle munkától és fáradságtól sem.

Az igazság kedvéért társaimról is meg kell mondanom, hogy magas származásuk és rangjuk ellenére soha sem gondoltak a saját konyhájukra vagy asztalukra, hanem minden élvezetük abban állt, hogy megismerjék ezt a kalandos természettudományt, s ezzel kapcsolatban az Alkotó bölcsességéről és mindenhatóságáról gondolkodhassanak.

E könnyű étkezés után újra munkához láttunk, mert a gömb eléggé lehűlt. Csak nagyon nehezen tudtuk a láncról leoldozni és a padlóra helyezni. Azon gondolkoztunk, hogyan szedhetnénk széjjel, mert azt a parancsot kaptuk, hogy középen osszuk ketté. Végül úgy gondoltuk, hogy egy éles gyémánt lenne a legjobb. Azzal nyitottuk hát ki, s nem találtunk már benne semmi vöröset sem, hanem egy szép, nagy, hófehér tojást. Nagyon örültünk, hogy ilyen jól sikerült, mert a Leány állandóan azon aggódott, hogy a héja esetleg még vékony.

Olyan örömmel álltuk körül ezt a tojást, mint a kotló a sajátjait. A Leány azonban gyorsan kivitette és maga is kiment, s - mint mindig - gondosan bezárta maga mögött az ajtót. Hogy csinált-e kint valamit a tojással, vagy hogy titokban történt-e bármi is vele, azt nem tudom, de nem tartom valószínűnek.

Megint várnunk kellett egy negyedórát, míg megnyílt fölöttünk a nyílás, s eszközeinkkel felmehettünk a negyedik emeletre. Ebben a teremben nagy rézüstöt találtunk tele sárga homokkal, amit kis tűz melengetett. Ebbe tették a tojást, hogy teljesen kifejlődhessen. Az üst négyszögletes volt. Egyik oldalán a következő két sor állt nagy betűkkel:

O.BLI.TO.BIT.MI.LI.
KANT.I.VOLT.BIT.TO.GOLT.

A másik oldalon ez:

SANITAS.NIX.HASTA.

A harmadikon csak az volt, hogy:

F.I.A.T.

De hátul egész szöveget láttam:

QUOD.
Ignis:Aer: Aqua:Terra
SANCTIS REGUM ET REGÍNARUM NOSTR:
Cineribus.
Eripere non potuerunt.
Fidelis Chymicorum Túrba.
IN HANC URNÁM
Contulit.
A°

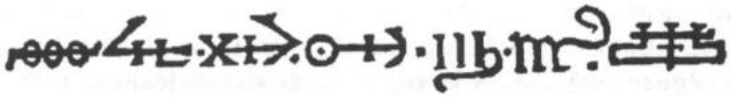

Hogy itt a homokról vagy a tojásról van szó, azt tudósabb emberek döntsék el. Én a saját dolgomat végzem, s híradásomból nem hagyok ki semmit.

Tojásunk aztán készen lett, s kivettük az üstből. Nem kellett feltörnünk, mert a madár nemsokára megszabadította magát, s nagyon vidámnak mutatkozott, habár még véres volt és csúnya. Először a meleg homokra ültettük, s a Leány parancsára jól megkötöttük, mielőtt enni adtunk volna neki, mert egyébként - mondta a Leány - sok bajunk lenne vele. Amikor megkötöttük, meg is etettük. Tápláléka azonban nem lehetett más, mint a lefejezett emberek vére, amelyet a kikészített vízzel felhígítottak. A madár ettől oly gyorsan növekedett, hogy már megértettük a Leány figyelmeztetését. Olyan vadul és gonoszan csipkedett és karmolt, hogy ha elkaphatta volna egyikőnket, akkor nem sokat teketóriázott

volna vele. Most már egészen fekete lett és vad, s így más táplálékot is hoztak neki; talán másik királyi személy vérét. Emiatt kihullottak fekete tollai, s hófehérek nőttek helyettük. Most már szelídebb is lett, de még mindig nem bíztunk benne. A harmadik eledel miatt tollai oly szépre kezdtek színesedni, amilyet még életemben soha nem láttam. Már rendkívül szelíd lett, s mindegyikünkkel szemben nagyon barátságosan viselkedett, úgyhogy a Leány beleegyezésével elengedtük.

- Most úgy lesz rendjén - mondta a Leány -, hogy mivel a madár szorgalmas munkátok és öreg emberünk beleegyezése alapján elnyerte tökéletességét, ezt mi örömmel ünnepeljük is.

Erre megparancsolta, hogy hozzák be az ebédet, s pihenjük ki magunkat kissé, mert a legnehezebb feladatot megoldottuk és élvezhetjük teljesítményünk gyümölcsét. Elkezdtünk tréfálkozni egymással, de mivel még gyászruháinkban voltunk, ez örömünk láttán valamelyest nevetségesen hatott. A Leány állandóan kérdéseket tett fel nekünk, valószínűleg hogy kitalálja, melyikőnk segíthetne neki a következő munkánál legjobban. Leginkább olvasztásról beszélt, s tetszett neki, ha valamelyikőnk járatos volt a finom munkában és fogásokban, amikre az ilyen szakértőnek szüksége van.

Az ebéd csak háromnegyed óráig tartott, amit nagyobbrészt madarunkkal töltöttünk, mert őt állandóan a saját eledelével kellett etetni. Most már nem növekedett. Evés után nem maradt sok időnk emésztésre, mert miután a Leány a madárral elment, megnyitották nekünk az ötödik termet, ahová az ismert módon felmentünk, hogy felajánljuk szolgálatainkat.

Ebben a teremben madarunknak fürdőt készítettek, amit valami fehér porral úgy színeztek be, hogy tejnek látszott. Először hűvös volt, amikor a madarat beletették, amit ez kellemesnek tartott. Ivott belőle és játszadozott. Miután azonban a víz a lámpák miatt, amelyeket

alá állítottunk, melegedni kezdett, legnagyobb fáradságunkba került a fürdőben tartani őt, úgyhogy végül tetőt tettünk az üstre, s csak a fejét hagytuk kibújni egy lyukon. Ebben a fürdőben kihullott minden tolla, s bőre oly sima lett, mint egy emberé. Más tekintetben nem ártott neki a hőség, amin csodálkoztam; mert ez a fürdő a tollakat maradéktalanul feloldotta, amelyek pedig a vizet kékre festették.

Végre levegőre engedtük madarunkat, mely magától kiugrott az üstből, s olyan fényesen sima volt, hogy öröm volt nézni. Mivel azonban eléggé vadnak mutatkozott, nyakörvet kellett rá tennünk lánccal, s úgy sétáltunk vele a teremben le- s fel.

Ezalatt az üst alá nagy tüzet gyújtottak, s a folyadékot elfőzték, míg kék kő lett belőle. Ezt kivettük és szétmorzsoltuk, majd másik kővel porrá is zúztuk, végül pedig a madár bőrét színeztük be vele. Most már csodásan nézett ki, mert teljesen kék volt, a feje kivételével, mely fehér maradt.

Munkánk ezzel ezen a szinten befejeződött, s miután a Leány elment a kék madárral, felhívtak minket, hogy a nyíláson menjünk fel a hatodik emeletre, amit meg is tettünk. Itt azonban nagyon nyomasztó érzés fogott el minket. Középen kis oltárt állítottak fel, mely a királyi terem oltárához hasonlított. Ezen az ott említett hat dolog állt, és a madár hetediknek. Először a kis kutat állították elé, melyből nagyot húzott. Ezután megcsípte a fehér kígyót, míg az erősen vérezni kezdett. Ezt a vért egy arany edényben kellett felfognunk, s a hevesen védekező madár szájába öntenünk. Akkor a kígyó fejét a kútoa mártottuk, mire újra feléledt, koponyalakásába mászott és hosszú ideig nem mutatkozott.

Az éggömb ezalatt tovább forgott, míg be nem következett a várt konjunkció. Az óra éppen egyet ütött. Ezután újra együttállás jött létre, és az óra kettőt ütött, s miután végül a harmadik konjunkcióL is

észleltük, s ezt az óra harangocskája jelentette, a szegény madár maga tette fejét alázatosan a könyvre, hogy a közülünk kisorsolt személy levághassa. De egyetlen csepp vér sem folyt, míg fel nem lett vágva a melle. Innen a vér oly frissen és világosan buggyant elő, mintha rubinforrás lenne. Halála nagyon szíven ütött minket, de gondolhattuk, hogy egy meztelen madárnak nem sok hasznát vehettük, s így bele kellett törődnünk.

Az oltárról mindent félreraktunk, s a Leánynak segédkeztünk ott a madár hulláját a vele lévő táblával együtt az oltár világosságával meggyújtott tűzzel hamuvá égetni. Ezután a hamut többször is megtisztítottuk, s gondosan kis cédrusfaládába helyeztük.

Nem akarom eltitkolni, milyen tréfát eszeltek ki ellenem és három társam ellen. Miután szorgalmasan összegyűjtöttük a hamut, azt mondta a Leányzó:

- Uraim, itt a hatodik teremben vagyunk, s már csak egy vár ránk; fáradozásunk véget ér, s visszamegyünk a kastélyba, hogy nagyságos urainkat és hölgyeinket felébresszük. Szerettem volna, ha mindannyiótok viselkedését dicsérhettem volna nagyon tisztelt királyunk és királynőnk előtt, hogy számotokra megfelelő jutalmat vehessek át. Mivel azonban nagy sajnálatomra négy lusta és rest dolgozót találtam köztetek (ekkor rám és még háromra mutatott), s mert mindegyikőtöket szeretem és nem akarom átadni őket megérdemelt büntetésüknek, hogy szorgalmuk hiánya mégse maradjon megtorlás nélkül, elrendelem, hogy ez a négy az eljövendő és legnagyszerűbb hetedik feladatból kizárasson. így Király Ofenségük előtt nem kell felelősségre vonni őket.

Nem is kell mondanom, hogy e szavak után milyen hangulatban voltam. Mert a Leány mindezt oly komoly arccal tudta bejelenteni, hogy mindegyikőnkön kitört a verejték, s a legszerencsétlenebb embereknek tartottuk magunkat.

Erre szolgálóleányainak egyikét (akikből most sok

volt itt) a Leány elküldte a zenészekért, akiknek minket annyi gúnnyal kellett kitrombitálni az ajtón, hogy a nevetéstől maguk is alig tudták fújni hangszereiket. Különösen bosszantott, hogy a Leány a siránkozásunk, haragunk és türelmetlenségünk miatt kinevetett, s hogy társaink közül is többnek tetszett a bajunk.

De egészen másképpen jött minden. Mert mihelyt kívül voltunk az ajtón, a zenészek azt mondták, hogy ne búsuljunk, hanem kövessük őket a csigalépcsőn felfelé, amin a hetedik emeleten felül, a tetőre mehettünk, ahol az öreg ember is tartózkodott. Őt még nem láttuk. Kis, kerek tűzhely mellett állt, barátságosan fogadott, s szívből gratulált nekünk, hogy a Leány minket választott ki erre. Ijedelmünkről hallva hasát fogta a nevetéstől, hogy ilyen szerencse esetén el tudtuk veszíteni a jókedvünket.

- Tanuljátok meg ebből, szeretett fiak - mondta -, hogy az ember sohsem tudja, mennyire jót akar vele az Isten.

Ekkor a Leány is feljött kis ládájával, s miután mégegyszer jól kinevetett minket, a hamut másik edénybe téve, ládáját más anyaggal töltötte meg azzal a megjegyzéssel, hogy még a többi művészt kell egy kicsit orránál fogva vezetnie, tegyük, amit az öreg mond, s legyünk továbbra is szorgalmasak.

Ekkor lement a hetedik terembe, hogy oda hívja fel társainkat. Hogy kezdetben mit tett ott velük, azt nem tudhatom, mert nem csak nekik tiltották meg az események kibeszélését, hanem a saját feladatunk miatt sem tudtunk lenézni rájuk a hasadékokon.

Nekünk a hamut kellett az azelőtt kikészített vízzel elkeverni, míg folyékony kása lett. Ezután a tűzön meg forrósítottuk, így forrón két kis formába öntöttük, s ezekben hagytuk kissé lehűlni.

Ezután volt időnk néhány hasadékot csinálni, s lenézni barátainkra, akik szintén tűzhely körül szorgoskod-

tak. Mindnek csővel kellett a tüzet fújni, s így mind fújdogálva álltak akörül, míg alig kaptak már levegőt, de azt hitték, hogy sokkal jobb sorsra jutottak nálunk. Ez a fújócskázás addig tartott, míg az öreg újra munkára nem hívott minket. Nem tudom tehát, hogy mit csináltak azután.

Kinyitottuk a formákat, s két ragyogó, áttetsző alakot láttunk, amilyet ember szeme még nem látott: fiúcskát meg kislányt, mindegyik csak négy láb hosszú volt. Az csodálkoztatott el legjobban, hogy nem voltak kemények, hanem puhán húsosak, mint az emberi testek. De élet nem volt bennük, s meg vagyok győződve róla, hogy Vénusz asszonyság ábrázolását is így csinálták. Ezeket az angyalian szép gyerekeket először atlaszselyem párnára fektettük, s addig néztük, míg a pompás jelenség egészen elcsendesített minket.

Az öregúr azonban beavatkozott, s azt a feladatot kaptuk, hogy az arany edényben felfogott madárvérből cseppenként csepegtessünk a figurák szájába. Ennek következményeként növekedni kezdtek, s holott kicsiny korukban is nagyon szépek voltak, növekedésük arányában még szebbek lettek. Ha lettek volna itt festők, akkor a természet alkotása láttán szegyeitek volna minden művészetüket. Az alakok most már olyan nagyok lettek, hogy a párnákról fel kellett venni és fehér bársonnyal takart hosszú asztalra fektetni őket.

Az öreg azzal bízott meg minket, hogy fehér, dupla atlaszselyemmel takarjuk be őket a mellükig, amit kimondhatatlan szépségük miatt nem szívesen tettünk. Mire aztán a vért így elhasználtuk, felnőtt nagyságra növekedtek, s aranyszőke, göndör hajuk lett. Hozzájuk képest a korábban említett vénuszábrázolás semmivé törpült. De még nem volt bennük természetes melegség és érzés. Természetes és élénk színük ellenére mintegy holt képek voltak.

Mivel az öreg aggódott, hogy túl nagyra nőnek, nem

volt szabad többet adnunk nekik, arcukat is betakarta kendővel, s az asztal köré fáklyákat rakatott.

Figyelmeztetnem kell az olvasót, hogy ezeket a fáklyákat nehogy szükségesnek tartsa; az öreg ezzel csak azt akarta előlünk mintegy eltakarni, hogy mikor ereszkedik beléjük a szellemlélek. Nem is vettük volna észre, ha én nem láttam volna korábban már kétszer a lángokat. A többiek véleményét azonban rájuk hagytam, s az öreg sem tudta, hogy én többet láttam már. Az asztallal szemben egy padra küldött minket.

Nemsokára a Leány jelent meg a zenészekkel és minden szükséges tárggyal. Két szép köntöst hozott, amilyet a kastélyban sem láttam még soha, s nem tudok leírni sem. Azt hittem, hogy tiszta kristályból vannak, de puhák és átlátszatlanok voltak, s így többet nem mondhatok róluk. Ezeket egy asztalra tette, s miután leányszolgáit is a körben álló padokra ültette, elkezdett az öreg emberrel az asztal körül mindenféle mutatványokat produkálni, hogy félrevezessen minket.

Mindez, mint mondtam, a csodás alakú tető alatt történt. Ez a tető belülről hét félgömbből állt. A középső valamivel magasabb volt a többinél, fent kis kerek nyílással, amit társaim közül csak én vettem észre.

Sok ceremónia után hat szűz lépett be. Mindegyiknél trombita volt, melyeket zöld, világító anyaggal csavartak körül, mintha koszorúk lettek volna rajtuk. Az öreg kézbe vett egyet, s miután a fejeknél félrerakott néhány fáklyát és az arcokat is felfedte, a trombitát úgy tette az egyik test szájához, hogy széles nyílása pontosan a tető kis kerek lyuka felé nézett. Társaim mindig csak az alakokat, a testeket nézték, én azonban másra gondoltam. Mihelyt a hosszú csövön lévő zöldet vagy koszorút meggyújtották, láttam, hogy a tető nyílása feltárul, s világos tűzsugár lövell a csövön át a holttestbe. A nyílást ezután bezárták és a trombitát eltávolították.

Társaimnak úgy tüntették fel, mintha az élet az égő

zöldnek a tüze segítségével ment volna a testekbe, mert mihelyt egy test megkapta a szellemlelket, azonnal nyíltak és csukódtak a szemei, holott a testek alig mozdultak.

Másodszor az öreg másik csövet tett a szájakra, s ezeket gyújtotta meg. Most a szellemet engedték le a csövön a testekbe. Ezt háromszor tették mindegyiknél, azután minden fáklyát eloltottak és félreraktak. Az asztal bársonyterítőjét rájuk terítették, s azonnal utazásra alkalmas ágyat is készítettek elő. Ebbe fektették őket, becsavarva, ahogyan voltak. Ott vették le róluk a takarókat, s egymás mellé fektették őket. A függönyöket behúzták, s így aludtak egy darabig.

Most a mi Leányunk számára is eljött az idő, hogy megnézze, mit tesznek művész barátaink. Náluk is minden rendben volt, s vidámak voltak, mert - ahogyan a Leány mondta nekem később - aranyat kellett megmunkálniuk, ami ugyan ehhez a szakhoz tartozott, de nem a legfontosabb, nem a legszükségesebb és nem a legjobb munka volt. Náluk is volt a hamunak egy része, amiért azt hitték, hogy az egész madarat az arany miatt csinálták, s a halottak ezáltal kapják majd vissza az életet.

Mi pedig csendben ültünk, s a házaspár felébredésére vártunk. Ez mintegy fél óráig tartott. Most a merész kis Cupido is megjelent, s miután üdvözölt minket, a függöny mögé repült, ahol kettőjüket addig piszkálta, míg fel nem ébredtek. Mindketten nagyon csodálkoztak, mert azt hitték, hogy lefejezésük pillanatától kezdve csak aludtak.

Miután Cupido felébresztette őket, s felismerték egymást, kijött onnan, hogy egy kicsit magukhoz térjenek, mialatt a tréfáit velünk folytatta. Végül be kellett hozni a zenészeket, hogy egy kicsit felvidítsák őket.

Nemsokára a Leány is bejött, s miután a királyt is meg a királynőt is alázatosan üdvözölte és kezet csókolt nekik, elővette az említett szép köntösöket, amelyeket

magukra öltöttek, s így jöttek elő.

Két pompás széket is előkészítettek nekik, azokon foglaltak helyet, mire alázatos meghajlással köszöntöttük őket. A király nagyon megköszönte ezt, s újra biztosított minket a kegyelméről.

Már öt óra körül lehetett, s nem várakozhattak tovább. Miután mindent becsomagoltak, a fiatal királyi párt le kellett kísérnünk a csigalépcsőn, minden őr mellet és minden kapun át a hajóig. Néhány leánnyal és a kis Cupidóval a fedélzetre mentek, s oly gyorsan elhajóztak, hogy nemsokára nem is láttuk már őket. Később megmondták nekem, hogy sok nagy hajóval jöttek eléjük, s négy óra alatt sok mérföldet hagytak maguk mögött a tengeren.

Öt óra után a zenészek azt a feladatot kapták, hogy mindent vigyenek a hajókhoz, s készüljenek az indulásra. Mivel azonban ez a munka meglehetősen lassan haladt, az öreg előparancsolta rejtett katonáinak egy részét. Ezek eddig a sáncon belül tartózkodtak valahol, s mi nem láttuk őket. Ebből észrevettem, hogy a tornyot jól védték támadás ellen.

A katonák hamar elkészültek a poggyászunkkal, úgy hogy nem maradt más hátra, mint a vacsorázás. Amikor az asztalt megterítették, a Leány társainkhoz vezetett minket, s úgy kellett viselkednünk, mintha sajnálatra méltó helyzetben lennénk, s vissza kellett tartanunk a nevetést. Ők azonban újra meg újra összedugták a fejüket, holott többen sajnáltak is minket. A vacsoránál az öreg ember is velünk volt, s nagyon ügyelt ránk; senki sem mondhatott ugyanis valami értelmesebb dolgot anélkül, hogy ellent ne mondott volna, vagy ne javította volna ki, vagy mindenesetre bölcs tanulságot ne mondott volna hozzá. Ettől az embertől tanultam a legtöbbet, s jó lenne, ha mindeki őhozzá fordulna, s tanításait elfogadná; akkor sokkal kevesebb alkalommal járna rosszul.

Evés után az öreg a mú'gyűjteményébe vitt minket, mely itt-ott a sáncfalakba volt beépítve, s ahol a természetnek oly csodás alkotásait láttuk, és olyan dolgokat is, amit emberi ész készített a természet utánzására, hogy egy évig is elnézegettük volna. Sötét éjszakáig maradtunk ott gyertyafénynél.

Amikor aztán már több kedvünk volt aludni, mint tovább nézegetni, a falban levő kamrákra osztottak el minket. Ott nem csak rendkívül jó ágyakat találtunk, hanem a helyiség is oly szépen volt berendezve, hogy csodálkoztunk, mivel eddig oly sok viszontagságban volt részünk. Egy ilyen szobában élveztem a nyugalmat, s mivel aggodalomra alig volt már okom, a szakadatlan munkától el is fáradtam, s a tenger is csendesen morajlott, mély, jótékony álomba merültem. Tizenegy órától másnap reggel nyolc óráig álmodtam.

A hetedik nap

Amikor nyolc óra után felébredtem és gyorsan felöltöztem, mindjárt a toronyhoz akartam menni, de a falban annyi sötét folyosó volt, hogy jóidéig bolyongtam, míg megtaláltam a kijáratot. Ugyanígy jártak a többiek is. Végül a legalsó boltívben találkoztunk, ahol egészen sárga ruhákat kaptunk Arany Gyapjúnkkal együtt. A Leány bejelentette, hogy most az Arany Kő lovagjai vagyunk, amit eddig nem tudtunk.

Miután így elkészültünk és megreggeliztünk, az öreg mindegyikőnket egy-egy arannyal ajándékozott meg, melynek egyik oldalán a következő felirat díszelgett:

AR.NAT.MI.
(A művészet a természet szolgája)

a másik oldalon:

TEM.NA.F.
(A természet az idő gyermeke)

Figyelmeztetett, hogy sohase cselekedjünk vagy lázadozzunk az ellen, amit ez az érem mond.

Erre aztán a tengerhez mentünk, ahol hajóink olyan pompásan voltak felszerelve, hogy ha ezeket a dolgokat nem hozták volna ide máshonnan, akkor ez nem lett volna lehetséges. Tizenkét hajó volt, hat nekünk, hat meg az öreg úrnak. Az ő hajóiba egy csomó fegyverest ültetett, ő maga azonban hozzánk szállt be, ahol együtt voltunk. Az első hajóban a zenészek ültek, akikből az öreg úr is nyilván sokkal rendelkezett. Előre hajóztak,

hogy szórakoztassanak minket. Hajóink az állatöv tizenkét jegyét viselték. Mi a Mérleg jegyében voltunk. A mi hajónkon sok máson kívül egy szép óramű is volt, mely minden percet mutatott. A tenger oly nyugodtan terült el, hogy az utazást különösen élveztük.

Mindent felülmúlt azonban a beszélgetés az öreggel, aki oly csodás történekkel feledtette velünk az idő múlását, hogy egész életemben szívesen hajóztam volna vele. Hajóink azonban gyorsan haladtak, mert alig voltunk két órája úton, a hajósok máris jelentették, hogy az egész tengeren csak úgy nyüzsögtek a hajók, amiről arra következtettünk, hogy elénk jönnek. Mihelyt ugyanis a szoroson bementünk a tóba, 500 hajót láttunk ott meg, melyeknek egyike csak úgy ragyogott az aranytól és drágakövektől. Ennek a fedélzetén ült a király és a királynő más magas rangú urakkal, hölgyekkel és szolgálóleányokkal.

Mihelyt látótávolságba értünk, a hajók mind elsütötték ágyúikat, s akkora lárma kerekedett már a trombiták és dobok miatt is, hogy a hajók csak úgy táncoltak a vizén. Amikor közelükbe értünk, körülvettek, s horgonyt vetettek.

Erre az öreg Atlasz lépett elő a király nevében, s rövid, de szép beszédet tartott, melyben szívélyesen üdvözölt minket, s tudakozódott, hogy készen van-e a királyi adomány.

Társaim csodálkozva kérdezték egymást, hogy ez a király hogyan támadt fel, mert azt hitték, hogy nekik kellene még életre kelteni őt. Rájuk hagytuk a dolgot, s úgy tettünk, mintha ezt mi is furcsáilnánk. Atlasz beszéde után a mi öreg emberünk lépett elő, s valamivel bővebben nyilatkozott. A királynak és királynőnek boldogságot és sok utódot kívánt, majd egy kis díszes ládát adott át nekik. Nem tudom mi volt benne, de Cupidónak adták át megőrzésre, aki kettőjük között repkedett.

A beszéd után újra üdvlövések hangzottak el, majd

egy darabig egymás mellett hajóztunk, míg el nem értük a partot, nem messze attól a kaputól, ahol először jöttem be. Itt megint nagy tömeg várt a királyi udvarból néhány száz lóval. Mikor partot értünk, a király és a királynő különösen barátságosan nyújtott kezet nekünk, s lóra kellett szállnunk.

Hadd kérjem meg az olvasót, hogy a következőket ne tartsa hencegésnek, hanem higgye el, hogy ha nem lenne fontos a velem szemben tanúsított megbecsülésről is hírt adnom, akkor hallgattam volna. Elosztottak minket a nemesek közé; a mi öreg urunknak és az én csekély személyemnek azonban a király mellett kellett lovagolnia, s vörös-keresztes, hófehér zászlót kellett vinnünk. A korom miatt választottak ki erre, mert hosszú ősz szakállunk és ősz hajunk volt. Ezen kívül a jeleimet is a kalapomra erősítettem, amit a királyfi hamar észrevett, s megkérdezett, hogy én vagyok-e az, aki ezeket a kapunál be tudta váltani. Alázatosan igennel feleltem, ő azonban nevetett, s kijelentette, hogy most már nem fontos udvariaskodni, mert én az ő apja vagyok. Aztán megkérdezett, hogy mivel váltottam be azokat, s megmondtam, hogy vízzel és sóval. Ezen csodálkozott, s azt kérdezte, hogy ki tett engem ilyen bölccsé, mire bátorkodtam elmondani neki kenyeremmel, a galambbal és a hollóval való kalandomat. Ez nagyon tetszett neki, s határozottan kijelentette, hogy ebben a dologban Isten nyilván nagyon kegyelmes volt hozzám.

Most az első kapuhoz értünk, ahol a kék ruhás őr állt, kezében kérvénnyel. Ahogyan engem meglátott a király mellett, átnyújtotta nekem kérvényét arra kérve engem, hogy az ő hűségét említsem meg a királynak. Először azonban érdeklődtem róla a királynál, aki megmondta, hogy ez egy híres és kitűnő asztrológus, aki a királyfi apjauránál mindig nagy becsben állt. Mivel azonban egyszer illetlenül viselkedett Vénusz asszony-

sággal szemben, s látta őt feküdni nyugágyán, büntetésül ezt a kaput kell őriznie, míg valaki meg nem váltja. Erre megkérdeztem, hogyan lehetne megváltani.
- Ha találnak valakit - mondta a király -, aki éppoly komolyan vétkezett, akkor annak kell átvennie az ő helyét.

A felelet szíven ütött, mert lelkiismeretem azt mondta, hogy ez a tettes én vagyok, de tartottam a számat, s odaadtam a kérvényt a királynak. Amikor elolvasta, annyira megijedt, hogy a királynő is észrevette, aki mögöttünk lovagolt Leányunkkal és a másik királynővel, akiről a súlyok felakasztásánál volt szó, s megkérdezte, hogy mi áll a kérvényben. A király azonban úgy tett, mintha a dolog nem lenne jelentős, a kérvényt eltette, s másról kezdett beszélni, míg három óra felé megérkeztünk a kastélyba. Ott leszálltunk a lovakról, s a királyt bekísértük az O Termébe.

A király rögtön magához hívatta Atlaszt egy kis szobába, s megmutatta neki a kérvényt. Atlasz azonnal visszalovagolt a kapushoz, hogy részletesebben kikérdezze. A királyfi és felesége, meg a többi urak, hölgyek és leányok helyet foglaltak. Ekkor Leányunk nagyban dicsérni kezdte szorgalmunkat, fáradozásunkat és munkánkat, s királyi jutalmat kért, nekünk meg azt is, hogy ő is élvezhesse közvetítő munkája gyümölcsét.

Majd az öreg is felállt, s kijelentette, hogy a Leány az igazságot mondja, s helyes lesz, ha mindkét felet kielégítik. Ezután egy időre vissza kellett vonulnunk, úgy határoztak, hogy mindenkinek teljesítik egy kívánságát, s nem kételkednek, hogy belátók vagyunk, s jó kívánságaink lesznek; azt pedig lesz időnk meggondolni a vacsora utánig.

A király és a királynő időközben egy játékkal kezdett szórakozni, ami sakkra hasonlított, de más játékszabályokkal. Erény és rosszaság állt egymással szemben, s világosan kitűnt, milyen módszerekkel próbálta a rossza-

ság legyőzni az erényt, s hogyan kellett neki ellentállni. Mindez olyan értelmesen és okosan zajlott le, hogy nekünk is jó lenne egy ilyen játék.

A játék ideje alatt Atlasz is visszajött, s titokban közölte, amit megtudott. Rajtam kitört a verejték, mert lelkiismeretem nem hagyott nyugton. Erre aztán a király átnyújtotta nekem a kérvényt, hogy olvassam el. Körülbelül így hangzott:

Először is sok boldogságot és gyarapodást kívánt a királynak, s hogy az ő vetése messzire terjedjen. Ezután arra utalt, hogy eljött a nap, amikor a királyi ígéret szerint őt meg kell szabadítani, mert a király egyik vendége levette Vénuszról a leplet; a kérvényező ebben az észrevételében nem csalatkozhatott. Ha a király Őfelsége alapos vizsgálatot rendel el, meg fogja tudni, hogy állítása helyes; ha pedig az tudódna ki, hogy állítása helytelen, akkor életfogytiglan kész a kaput őrizni. Azt kérvényezi alázatosan, hogy kegyelmesen hagyják résztvenni a mai vacsorán, mert azt reméli, hogy maga is felfedezheti a tettest, s így meg lesz váltva kapusi tisztségétől.

Mindezt részletesen és kifogástalanul közölte, ami intelligenciájáról tanúskodott. Nekem viszont túl szigorú volt, s azt kívántam, hogy ez az irat bárcsak sohasem került volna a szemem elé. Most hát azon gondolkoztam, hogy a kívánságommal segíthetnék-e neki. Megkérdeztem a királyt, hogy nem lehet-e a kapuőrt másképpen megváltani.

- Nem - felelte a király -, mert az ügyet különösen óvatosan kell intézni; de kívánságát teljesíthetjük, s részt vehet a vacsorán.

Elküldött tehát valakit, hogy hívja be. Időközben az asztalokat egy olyan teremben terítették meg, ahol még nem voltunk. Ez annyira másképpen volt berendezve, s olyan módon, hogy megközelítőleg sem tudom leírni. De különös pompával és szertartással vezettek

be minket ide.

Cupido most nem volt itt, mert - úgy mesélték - fel volt háborodva a szégyen miatt, amely anyját érte. Szóval: cselekedetem és a kérvény mindenféle kellemetlenség okozója lett. A király számára kellemetlen volt a vendégeivel kapcsolatban vizsgálatot kezdeményezni, mindenekelőtt azért is, mert akkor az Ügyet azok is megtudták volna, akik még nem hallottak róla. Ezért az éles megfigyelést a kapuőrre bízta, maga azonban olyan vidáman viselkedett, amennyire csak tehette.

Az emberek hangulata végre kezdett újra felengedni, s mindenféle hasznos társalgás indult meg. Fölösleges itt részleteznem, hogyan vendégeltek meg minket, s milyen ceremóniák folytak le, mert ez az olvasónak nem használ, s az én célomhoz sem visz közelebb. De meg kell mondanom, hogy minden inkább szakértelemről és művészetről tanúskodott, mint az inniakarásról. Ez valóban életem utolsó és legpompásabb lakomája volt.

Vacsora után gyorsan félrerakták az asztalokat, s egy csomó szép karosszéket állítottak körbe, melyekben a királlyal és a királynővel, meg a két öreg emberrel, és több udvarhölggyel és leánnyal helyet kellett foglalnunk.

Egy szép ifjú ekkor kinyitotta a már említett könyvet. Atlasz középre állt, s beszélni kezdett:

- Királyi Felség még nem feledte el, hogy mennyit tettünk érte, milyen szorgosan szenteltük magunkat a feladatunknak, s így jutalmul mindőnket az Arany Kő lovagjaivá választott ki. Ezért szükséges, hogy Királyi Őfenségének nem csak lekötelezzük magunkat, hanem fogadalmat is kell tennünk, hogy a következő előírásokhoz igazodunk, hogy Királyi Őfensége még egyszer pontosan tudhassa, milyen viszonyban van szövetségeseivel.

Erre az ifjúval felolvastatta a törvénycikkeket, me-

lyek így hangzottak:

I. Lovag Urak, esküdjetek, hogy Rendeteket sohasem szentelitek sem ördögnek, sem szellemnek, hanem csakis Istennek, Teremtőtöknek, és az O szolgájának, a természetnek.

II. Hogy minden paráznaságot és tisztátalanságot gyűlölni fogtok, s ilyen rosszaságokkal Rendeteket nem piszkítjátok be.

III. Hogy adományaitokkal, amiket kaptatok, mindenkinek segítségére siettek, aki megérdemli ezt és akinek szüksége van erre.

IV. Hogy ezt a dicsőséget nem azért kéritek, hogy világi sikerre és tekintélyre tegyetek szert.

V. Hogy csak addig akartok élni, ameddig Isten is akarja.

Az utolsó cikken jót kellett nevetnünk, mert lehetséges, hogy csak viccből tették hozzá.

Bárhogyan is, de esküdnünk kellett a király jogarára. Erre a szokásos ünnepélyességgel lovaggá ütöttek minket, s továbbá - más előjogokon kívül - még a tudatlanság, szegénység és betegség fölé helyeztek, hogy ezekkel tetszés szerint járjunk el. Mindezt később egy kis kápolnában is megerősítették, ahová elvezettek, s ahol Istennek is megköszöntük mindezt. Ott Isten dicsőségére felakasztottam aranygyapjúmat és a kalapomat, hogy örök emléknek ott hagyjam őket. Mivel mindenkinek be kellett ott írnia a nevét, én ezt írtam:

A legnagyobb: tudni, hogy semmit sem tudunk
RÓZSAKERESZT KRISZTIÁN SZERZETES
Az Arany Kő lovagja:
anno 1459.

Mindenki mást írt, azt amit akart.

Ezután újra a terembe vittek, s le kellett ülnünk, mialatt közölték, hogy ki-ki gyorsan gondolja meg, mit

kíván. A király az övéivel egy kis szobába vonult vissza, hogy ott hallgassa meg kívánságainkat. Mindenkinek egyedül kellett bemennie, s így a többiekéről nem mondhatok semmit. Azt hittem az lesz a legjobb, ha Rendem dicsőségére valami erényről tanúskodom. Azt is beláttam, hogy ezek közül egyik sem olyan nehéz számomra, mint a hála. Erőt vettem tehát magamon, és - holott szívesen kívántam volna mást - elhatároztam, hogy magamat kockáztatva megszabadítom jótevőmet, a kapu őrét.

Amikor engem hívtak be, először azt kérdezték, hogy én - a kérvény ismeretében - nem vettem-e észre a tettest, vagy nem sejtem-e, hogy ki az. Erre bátran mesélni kezdtem, hogyan jutottam tudatlanságból Vénusz ágyához, s hogy mindent vállalok, ha ezzel hibáztam. A király és a többi urak nagyon csodálkoztak a váratlan vallomáson, s megkértek, hogy menjek ki egy pillanatra.

Amikor újra bemehettem, Atlasz közölte Királyi Őfensége sajnálatát, hogy ez a baleset éppen velem történt meg, de a király nem térhet el a régi szokástól. Számomra tehát nincs más engesztelési lehetőség, mint a helycsere a kapussal, ami által az megszabadul. De a király reméli, hogy nemsokára más fog így bűnbe esni, hogy én hamarosan hazamehessek. Sajnos azonban nem reménykedhetek megszabadulásban az ő jövendő fia menyegzője előtt.

Ez az ítélet majdnem összeroppantott, s mindenekelőtt magamat gyűlöltem a fecsegésért. Csak hallgattam volna! Végre összeszedtem minden bátorságomat, s mert rájöttem, hogy kénytelen vagyok ekképpen cselekedni, elmeséltem, mit adott nekem ez a kapus, s hogyan ajánlott a többieknek, akiknek a segítségével a mérlegen megálltam a helyemet, ami örömet szerzett nekem és dicsőséghez juttatott engem. Ezért kötelességem most jótevőmmel szemben hálásnak mutatkozni. Mivel a dolog megváltoztathatatlan, megköszönöm az

ítéletet, s szívesen teszek számomra kellemetlen dolgot annak kedvéért, aki ilyen dicsőséghez segített engem. Mivel azonban kívánságommal elérhetek valamit, azt kívánom, hogy újra otthon lehessek, úgy hogy az az ember általam, én meg a kívánságom által szabaduljak meg.

Azt felelték azonban, hogy olyan nagy kívánságom nem lehet, mert akkor amúgy is kívánhattam volna az ő megszabadítását. Királyi Őfenségének azonban tetszik, hogy így beletörődök sorsomba, holott nem tudom milyen nyomorult helyzetbe hozott a kíváncsiságom.

A jóembernek erre visszaadták a szabadságát, nekem pedig szomorú szívvel el kellett búcsúznom. Utánam a többit is behívták, akik azonban mind vidáman jöttek ki, s ez még jobban bosszantott, mert azt hittem, hogy halálom órájáig a kapunál kell majd ülnöm. Azon tépelődtem, hogy mit fogok csinálni, mivel töltöm majd az időt. Végre az jutott eszembe, hogy már öreg vagyok, s természetes körülmények között is csak néhány évig élhetek. Ez a baj, és a búskomor élet hamar sírba visz majd, s kapuőri kötelességemnek is véget vet; meg boldog szunyókálással is gyorsan megáshatom a síromat. Ezen sokat gondolkoztam. Néha bosszantott, hogy oly nagyszerű dolgokat láthattam, s most ez meg lett vonva tőlem; az viszont megörvendeztetett, hogy már halálom előtt mindezekre az örömökre hivatott lettem, s nem kellett szégyenszemre visszamennem. Ez volt tehát az **utolsó** és legnagyobb csapás, amit el kellett viselnem.

Mialatt ezekbe a fontolgatásokba merültem, a többiek elkészültek, s miután a király és a többi urak jóéjszakát kívántak nekik, a szobáikba vezették őket.

Nekem, szerencsétlen kontárnak senki sem mutatta meg az utat, hanem még ki is csúfoltak, s hogy jövendő feladatomnak teljesen tudatában legyek, elődöm gyűrűjét is az ujjamra kellett húznom. Végül a király is íh-

tett, mivel utoljára látom ebben az alakban, hogy hivatalom szerint viselkedjek, s ne kerüljek összeütközésbe a Rend szabályaival. Erre megölelt és megcsókolt, amiből arra következtettem, hogy másnap reggel kapumnál kell majd ülnöm. Miután mindenki barátságosan beszélgetett még velem egy darabig, kezet nyújtottak és Istennek ajánlottak engem, mire a két öreg ember, a torony örege és,Atlasz pompás szobába vezetett. Ebben három ágy állt, s mindegyikőnk belefeküdt egybe. így töltöttünk még csaknem két . . .

Itt hiányzik körülbelül két negyedrét oldal, s a szerző - abban a hiedelemben, hogy másnaptól kezdve kapuőrnek kell lennie - hazakerült.

Vége

Az alkémiai menyegző harmadik napja

(FOLYTATÁS)

A harmadik nap
(Folytatás)

Az apród ezt később elmondta a Leánynak, aki többször is viccelődött velem emiatt, mert eljött az evés ideje, s én majdnem utolsónak értem asztalhoz. Nem tétováztam tehát, s amikor újra felvettem előbb levetett kabátomat és asztalhoz mentem, a szolgák oly nagy tiszteletet tanúsítottak irántam, hogy szégyeltem magamat és alig mertem felnézni. így történt, hogy a másik oldalon rám váró Leányt nem vettem észre, s megvárattam. O azonban megfogta a kabátomat, s asztalhoz vezetett. Fölöslegesnek tartom, hogy a zenéről és a többi pompáról újra beszéljek, mert először is nem vagyok képes megfelelő szavakat találni rá, másodszor pedig korábban is dicsértem már, amennyire tehettem. Szóval minden csupa művészet és báj. Miután elmeséltük egymásnak a nap élményeit (a könyvtárról és az emlékmű vekről hallgattunk), s a bortól kissé felvidultunk, a Leány beszélni kezdett:

- Kedves Urak, nagy vitában vagyok egyik nővéremmel. Szobánkban van egy sasmadarunk, melyet annyi gondozásban részesítünk, hogy egyikünk jobban kedveskedik neki mint a másik, ami sok viszályt okoz. Egyszer elhatároztuk, hogy oda megyünk hozzá, s amelyikünkhöz barátságosabb, azé legyen. így cselekedtünk. Én - mint általában - babérágat vittem a kezemben; nővéremnél nem volt ilyesmi. Mihelyt a sas meglátott minket, a csőrében lévő ágat nővéremnek nyújtotta, s cserébe az enyémet kérte, amelyet oda is adtam neki. így mindketten magunkat véltük előnyben részesítve. Most mit tegyek?

1

Az asztrális megtisztulás elengedhetetlen

Az ősidőkben volt olyan korszak, amikor az emberiség kimagasló szellemi vezetői, akik az Egyetemes Szerzetben egyesülnek, mindent megtettek, hogy a dialektikus embernek anyagtestet segítsenek kifejleszteni. A dialektikus életterületet csak akkor lehet kitapasztalni és átélni, szükségrendünk minden részletre kiterjedő korlátozottságát csak akkor lehet teljes mértékben felfedezni, ha az élet poharát teljesen erre a szükségrendre hangolt anyagi szervezettel isszuk ki az utolsó cseppig.

Nos, anyagtestünk megvan.

Egyéni és társadalmi viszonylatban is megvizsgáltuk és tapasztaltuk az életet, amennyire ezen a létterületen szükséges és lehetséges. Ha pedig az élet poharát majdnem kiürítettük, akkor három lehetőség fejlődik ki:

olyan pszichikai ösztön, mely az anyagi élet megváltoztatását, megjavítását, tökéletesítését kívántatja velünk;

vagy más pszichikai törekvés, mely arra késztet, hogy az anyagi élettől elbúcsúzzunk, s az életnek valami egészen más állapotába emelkedjünk fel;

vagy ennek a két pszichikai reflexnek a szokatlan, s gyakran olyan bonyolult párosulása, aminek következménye erős anyagi törekvés a megváltásra való mélységes vágyakozás kíséretében.

Bizonyára sokan ismerjük ezt a kettős állapotot. Ezért látunk létterületünkön három, olykor világosan megkülönböztethető embercsoportot törekedni.

Az első csoport teljesen anyagi javulásra törekszik, a

vízszintes síkon mozog. A cél a világ és az emberiség kulturális, társadalmi és embertudományos serkentése, amit persze nem kell elutasítani. Mert bármennyire is lehetetlen az ilyen fejlődés valójában, gnosztikus értelemben, az öntisztítás és önismeret, amit az ilyen lelkes földi törekvés eredményez, mindig fontos és szükséges. S ha meggondoljuk, az anyagi, földi életnek bizony számtalan javításra szoruló területe van. Erre törekedni hasznos, fontos és szükséges.

A második csoport a világtól teljesen visszavonul, elbúcsúzik. Ezek azok, akik elvből élesen elválasztják a két létterületet, ennek a világnak a terét és a szellem területét, s kiegyezést vagy elmosódott határokat nem fogadnak el. Az emberiség történetében ez a csoport időnként nagyon erősen lép fel, olykor gnosztikusan, máskor rendkívül vakbuzgón, a legszélsőségesebbre készen. Gondoljanak például a nem túl régi történelem több szektájára, a számtalan emberre a kolostorokban, s a Manicheusok mozgalmára, mely szintén ide tartozik.

A harmadik csoport - ez érthető - az arany szabály szerint a középutat követi. Holott belátja, hogy Isten birodalma nem ebből a világból való, s test és vér nem örökölheti azt, mégis világosan felismeri, hogy az anyagéletnek is mély értelme van, s tudja, hogy a nagy változás, a transzfigurálás, a víztől és lélektől való újjászületés alapjait itt kell lerakni.

Ez az oka annak, hogy a Gnózis változatlanul megnyilvánul az anyag életében, anyagi utakat és eszközöket vesz használatba, s az emberekkel akar lenni.

Nem akarunk tovább időzni ezeknél a reflexeknél, amelyek az egész embert meghatározzák, hanem azt szeretnénk megvizsgálni, hogy honnan erednek.

A feleletet ismerjük. Ezek a reflexek a vágytestből, az asztráltestből erednek, a tudatalattiból, a kívánságok szférájából, érzéseletünkből, a pszichénkből; abból az állapotból, amelyben az öröklött tényezők és a kar-

mikus befolyások érvényesülnek! Mindezt nagyon jól tudjuk. Kívánkozásunk és vágyaink hatásait ismerjük, s minduntalan újra megállapíthatjuk.

De ismeri-e az olvasó magát a vágytestet, az asztráltestet is? Ismeri ezt ugyanolyan jól, mint anyagtestét?

Bizonyosnak vehetjük, hogy asztráltestét nem ismeri, hogy szó szerint és testileg semmit sem tud róla, hogy e test tényleges irányításának az alapismereteit is még ezután kell megtanulnia.

Ha ezt így kijelentjük, akkor nem megbántani akarjuk, hanem csak a valóságot tárjuk fel, s ez nagyon fontos. Mert asztráltestünkön ugyanúgy meg kell tanulni uralkodni, mint az anyagi testen. Asztráltestünket éppúgy gondoznunk és ápolnunk kell, mint anyagtestünket. Az Egyetemes Szerzet erre nyomatékosan figyelmeztet minket.

Az ember reggel azzal kezdi, hogy anyagtestét megmossa és felöltözteti. Ápolja a haját, a körmeit és a fogait, majd testének enni-inni ad. Tudja mi kell neki, s bizonyos időközökben nyugalmat biztosít számára. Ha valami fáj, s nem múlik el elég gyorsan, akkor tesz ellene valamit. Mi mindent nem tesznek a test gondozása és fejlesztése érdekében, olykor túlzottan is!

De mit tesz asztrálteste ellátása érdekében?! Ennek még a gondolata is távol áll Öntől. Esze ágában sem lenne anyagtestét az utcán sárral, piszokkal bemocskolni. Egy kis kutya ezt olykor vígan megteszi. Miért? Mert az állatka anyagtestének nincsen teljesen tudatában. Csak résztudat van benne.

Tudja-e, hogy asztráltestünkkel kapcsolatban a kutyus helyzetében vagyunk? Ha kutyánk jön olyan mocskosan be a házba, akkor azonnal észrevesszük, s mindjárt megfürdetjük. Ha Ön jön be mocskos asztráltesttel, azt nem veszi észre senki sem - Ön sem. ...Később talán, gyakran olyankor, amikor már valóban késő.

Ez egy rendkívül veszélyes állapot!

Mialatt körmei ápolásával foglalkozik, hogy azok formásán és kifogástalanul nézzenek ki, azalatt egy targoncányi asztrál mocsok ömölhet az asztráltestére, s ezt csak később veszi észre! Ez nagyon komoly helyzet, mert az asztrál bepiszkolódás személyiségének mind a négy testét károsítja. Az anyagtest, az étertest és a gondolkodási képesség is részesül az asztráltest bajában.

Ha gyermekei jönnek haza piszkosan a játszótérről, akkor esetleg összeszidja őket - pedig lehetséges, hogy Ön ekkor asztrális szempontból sokkal gusztustalanabb állapotban van.

Ugye sejti, mekkora problémát okoz a tudatlanság ebben a tekintetben? Ebben a helyzetben van az egész emberiség. Ezért beszélnek manapság annyit a pszichéről, pszichiáterről és ***lelki*** segítségről, és sokan végeztetnek pszichológiai vizsgálatokat. A ***psziché*** szó azonban még semmit sem mond, mert ezalatt csak azt értik, ami az ember látható jelensége mögött, és a tudat szintje alatt rejlik.

így azonban újabb veszély keletkezik, mert a számtalan úgynevezett pszichológiai módszer, amit manapság a tudomány álarca alatt zúdítanak az emberiségre, üzérkedők és gonosztevők agyában született meg.

Amitől On tehát élete folyamán fél, minden bosszúsága, nyomora, minden feszültsége, cselekvése és mulasztása abból a tényből ered, hogy asztráltestét nem ismeri, nemhogy uralkodni is tudna rajta.

Képzeljük el, hogy valaki nagy butaságot, értelmetlenséget tesz, nagy nehézségeket okoz, s emiatt pszichiáterhez viszik, aki aztán megpróbálja kitalálni, hogy mi késztette őt bolond tettére. Ha kitalálta, akkor megpróbál ezzel ellentétes okot beleerőszakolni a pszichéjébe. A helytelen cselekedet anyagtesti következményeit pedig megpróbálják megsemmisíteni, ***elsokkolni,*** ha ez egyáltalán lehetséges.

Ha nem sikerül, vagy az illető nem jut odáig, akkor viselkedése másokat súlyosan károsíthat. Másokat nagyon bánthat, elidegenedik hozzátartozóitól és embertársaitól.

A gnosztikus Szellemi Iskolában ezért olyan pszichológiai gyógymódot alkalmaznak, mely alapvetően eltér mindentől, amit az emberek ezalatt értenek. Ezt szeretnénk Önnek ebben a könyvben elmagyarázni C.R. C. alkémiai menyegzőjének közlései alapján.

Az a Szellemi Iskola feladata, hogy segítsen Önnek a saját asztráltestén megszabadító értelemben uralkodni, ami megajándékozza Önt a meggyógyulás tiszta, kimondhatatlan boldogságával, minden olyanból való kigyógyulással, aminek szenvedés, betegség és halál a következménye. Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzője tökéletesen leírja az ehhez az elmúlhatatlan boldogsághoz vezető utat. Ez a megváltás útja Krisztus igazi követése által.

2

A tíz történet

Úgy gondoljuk, hogy asztráltestünk megismerésének és e testen való uralkodásnak a szükségességét az előző fejezetben elég világosan megmutattuk. Ennek a nagy és fontos feladatnak a kivitelezéséhez elsősorban lélekminőség és tanulóság kell: új lélekminőség, mely a szív rózsájából eredt, hatásos a vérben és az idegközegben, s rendkívül komoly tanulói beállítottság, mely az élet cselekedeteiben és a viselkedésben bebizonyosodik.

t Az új lélekminőség a gondolkodási higiéniában, új, megtisztult gondolkodáséletben is megmutatkozik. Gondolkodáséletünkkel férhetünk hozzá asztráltestünkhöz, s azzal működtetjük ezt a testet. Minden gondolatnak közvetlen asztrál hatása van, mely teljesen megegyezik a gondolat fajtájával, minőségével, tartalmával és erejével. Egész személyiségünk minősége és fenntartása kérdéseiben tehát a mentalitásunk játszik rendkívül fontos szerepet.

A gondolkodási higiénia a kezdet. Ezután azonban az asztráltest pszichikai és fizikai megszervezése következik. A tanulónak meg kell tudnia, hogy mit tehet, és mit kell tennie ebben a tekintetben, mert az asztráltest szabadítja fel az étereket, s ezek az éterek építik és tartják fenn az anyagtestet. Rózsaerő és rózsaillat képében az új lélekminőség teszi a tanuló anyagtestét nagyon magasztos és a földi természet fölötti benyomásokra és asztrál befolyásokra érzékennyé. Ez az állapot védelmet is nyújt a tanulónak alacsony befolyásokkal

szemben. Az asztráltest egyre finomabb és magasabb rezgése miatt alacsony rezgések egyre nehezebben tudnak behatolni a tanuló rendszerébe.

A komoly tanulói szándék a jelöltnek a Szellemi Iskola Élő Testének asztrál nézetével való harmonikus kapcsolatát is biztosítja, aminek erejében aztán könnyen kivédi azokat a támadásokat, melyeknek gyenge állapotban csak nehezen tudna ellentállni.

Világosan be kell látni, hogy az alkémiai menyegző értelmében igazi életmegújításra törekvő embernek a jó irányba mutató anyag-életmódhoz az asztrál-életmód tisztaságának is csatlakoznia kell. Ha az asztrál életmódot nem alkalmazza, vagy csak részben, akkor nem ünnepelheti az alkémiai menyegzőt, hanem ösvénye bizonyos pontján megáll, s egyetlen millimétert sem halad. Akkor úgy jár, mint a Pistis Sophia, aki a tanulóság céljára törekszik, de újra meg újra legyűrik az eonok erői, tehát az asztráltestben vég nélkül váltakozó ellenáramlatok, melyeknek az egész négyszeres személyiség áldozatul esik.

Az alkémiai menyegzőhöz, amelyre törekszik, a tanulónak háromszoros kapcsolatot kell létrehoznia. Az újjászületett lelket, a négyszeres személyiséget és a szellemet a mikrokozmikus térben teljes egységgé kell összeilleszteni.

Mielőtt visszatérünk az alkémiai menyegző harmadik napjának megbeszéléséhez, emlékeztetni szeretnénk az első részre, ahol a szellem, lélek és test egyesülési előkészületeinek egyik fontos részletét említettük. Az alkémiai menyegzőnek azon fázisa előtt, mellyel ez a második rész kezdődik, a jelölt már bebizonyította, hogy:

1. a léi?kújjászületés megvalósult benne;
2. eléggé érzékeny lett ahhoz, hogy az egyetemes Gnózis új életre hívó szavát megértse és pozitívan reagáljon rá;
3. ennek következtében a megszabadító ösvény érdeké-

ben hajlandó bizonyos áldozatokat hozni;

4. gyakorlatilag bizonyítja, hogy keresi a beavatás templomát, és

5. a hét súly vizsgáját sikerrel letette, mire aztán a harmadik napon belép a beavatás templomába, ahol ennek célját és szerkezetét teljesen megismeri, ahogyan az első rész végén láttuk.

A Szerzet asztrál gyújtópontját, melynek állapota mindig pontosan megfelel a Föld állapotának, az alkémiai menyegző ***földgömbnek*** nevezi. Ennek és a jelöltmunkásnak a kölcsönhatása határozza meg a jelölt helyét a munkában. És a Szerzet nagy, asztrál műhelyében - úgy láttuk - minden erre nemesedett segítő gondosan tanulmányozhatja az egész munkát és a neki jutó feladatot.

E tanulmány és az ösvénnyel kapcsolatos tájékoztatás érdekében ülnek össze újra meg újra a jelképes úrvacsorán. Minden problémát meggondolnak és megbeszélnek, ami felmerülhet. Hogy a jelöltnek segítsenek, aki, mint C.R.C, eljutott a harmadik napig, az alkémiai menyegzőn vacsora alatt tíz utasítást adnak. Ezeket rövid történetekbe vagy találós mesékbe burkolják, melyek látszólag csak szórakoztatnak.

Mint például a két nővér problémája a sassal, s hogy az melyikőjüket szereti jobban. Az egyik lánynek babérág van a kezében, a másiknak nincsen. A sasnak is babérág van a csőrében, s ezt annak adja, akinek nincs, s ezért a másikét akarja cserébe. így mindkét lány azt hitte, hogy a sas őt szereti jobban.

Hogy ezt megérthessük, ahhoz gondoljunk vissza a sassal kapcsolatban korábban megbeszélt dolgokra. A sas az új élet-állapot jelképe, melynek abszolút a lélek az alapja; de a lélek, a szellemietek nélkülözhetetlen életkörének, életlégkörének a jelképe is, amelyben a legmagasztosabb magasságokig emelkedhet. Történetünk két nővére teljesen a sasra, a szellemlélekre irá-

nyúlt. Mindketten szívből szerették az új életet. De felmerült bennünk egy lelki probléma, a gyakran felmerülő kérdés, amivel valószínűleg minden tanuló szembe kerül egyszer: Szeretem-e a lelket eléggé? Atadom-e magamat a léleknek tökéletesen? Hathat-e és kialakulhat-e bennem a lélekerő eléggé? Rendben van-e nálam minden ebben a tekintetben? Milyen életmód a legjobb, a leghatásosabb?

Figyeljék meg pontosan, hogy mi történik az elbeszélésben.

A babérág a remény jelképe, a legbelül élő, hervadhatatlan reményé, tehát az állandóan jól irányuló, erős és gyógyuló életé. Az előttünk haladó Szerzet korábbi Gnózisa emiatt nagyon tisztelte a babérfát, s ágait több összefüggésben is alkalmazta a templomi szolgálatokon. A babér így ma is ott található a pireneusokbeli Ussat falu közelében lévő »Betlehem« beavatási barlang előtt.

De térjünk vissza elbeszélésünkhöz: A sas, a szellemlélek-kapcsolat helyreállításának hatalmas jelképe, megkapja az egyik nővér babérágát. Minden forró vágya az élő lélekre, a szellemlélekre, a sasra irányul. A sas pedig elfogadja szeretetét. Ugyanakkor azonban a babérágat, a reményt annak ajándékozza, akinek még nincsen. Ezzel azt a megmásíthatatlan tényt akarják kijelenteni, hogy aki az alkémiai menyegzőt tanulmányozza, s aki a menyegzői terem ünnepélyéhez közeledik, azt megajándékozzák Isten szeretetével, melynek minden igaz emberben meg kell valósulnia, s amely mindenki fölött ragyog, a jók és a gonoszok fölött is, kivétel nélkül.

Isten szeretete mindenkire és mindenre ragyog. Osztathatatlan, s nem ismer ***többet,*** sem ***kevesebbet.*** Ha tehát egy ember a lélek szerint újjászületett, akkor e nagyszerű törvény alapján élhet és létezhet. Szeretetét a lélek is teljesen egyenletesen sugározza ki mindenkire. Nem tehet mást. Csökkenthetetlen reménnyel megy oda

mindenkihez, akinek segítségére van szüksége, a keresőkhöz, meg azokhoz, akik eltévedtek és le vannak törve, és azokhoz is, akik megújító életkövetelményeivel még ellenkeznek.

A lélek sohasem szünteti meg szeretethatását és szeretetszolgálatát. Hűségesen kitart mindörökké.

Ebben az összefüggésben azonban nagyon fontos, hogy Isten mindenre és mindenkire ragyogó és sugárzó szeretetét ne tévesszük össze bizonyos körök és emberek tudatlanságból eredő jóságoskodásával, mint amilyen például az erkölcsi újrafelszerelés mozgalma, mely felületes és haszontalan, sőt káros. Isten szeretete, mely minden igazi lélekemberről egyenletesen sugárzik mindenkire, az egyiknek segíteni fog, a másikat megbünteti: az egyiket felsegíti, a másikat összetöri. Mindenkinek azt adja, amire annak valóban szüksége van. Teljesen személytelenül fáradozik, egyetlen önző szándéka sincsen.

Mindaz után, amit Isten szeretetéről mondtunk, a sastörténet alapján megmutathatjuk asztrál énjén való uralkodása előfeltételét: ez pedig az egész asztráltest rezgési állapotának abszolút egyenletessége. Ha ezt az abszolút egyenletességet elérte, akkor az alkémiai menyegző kapuja tágra nyílt az On számára. Ennek a lehetősége Önben megvan. Az asztráltest maga képes erre. Hogy ez világos legyen, emlékeztetünk az asztráltest vagy vágytest három képességére: a vonzásra, a taszításra és az egyenletességre. Ez a harmadik képesség nem annyira semlegesség, semmiképpen sem közömbösség, hanem változatlan, személytelen, tárgyilagos, csendes, de dinamikus sugárzás, mely teljesen egyenletesen ragyog Isten egész teremtésére. Ha Ön ezt a léleknövekedés alapján éri el, akkor nem lesz része semmiféle megrendülésben, felindulásban és az ilyesminek a következményeiben. Akkor szinte csillár lesz Isten nagy templomában.

Akiben az asztrál fénynek ez az elcsendesedése nem valósult meg, annak az asztrál mozgása három nézetre bomlik. Az magával, mindennel és mindenkivel szüntelenül viszályban él:

keresi és vonzza, amire erősen vágyik;

taszítja azt és harcol az ellen, ami ellenkezik vele vagy nem tetszik neki;

mindennel szemben közömbös, ami nem érdekli, vagy amit nem szeret, aminek belsőleg ellensége.

Ha Ön ebben az állapotban van, akkor a benyomások és befolyások állandó örvénye egész személyiségét felőrli.

Ha viszont a lélek miatt megerősödve emelkedik fel az asztrális rezgés egyenletességéhez és egyensúlyához, akkor mintegy magától értetődően, de felindulás vagy belső megmozdulás nélll' '1 fogja vonzani, s ezzel megkapni, ami jó. A nemjó pedig nem hatolhat be az Ön rendszerébe. Akkor a legcsekélyebb energiát sem fecsérli olyasmire, aminek nincs szüksége az On energiájára, vagy ami nem érdemli meg azt, annak ellenére, hogy Ön még kapcsolatban marad vele.

Az asztrál egyensúly miatt olyan életmódot folytathat, mely teljesen a hegyi beszédnek felel meg. Akkor szereti azokat, akik Önt gyűlölik; nem áll ellent a gonosznak, és áldja azokat, akik átkozzák. Mindezt pedig nem személyesen, önzőn teszi (hegyibeszéd-életmód így nem lenne lehetséges), hanem lelke minősége és nemessége miatt, mely ezt az életmódot minden jelölt számára lehetővé teszi.

Most már a többi történet is világos. Mert a szüntelenül felmerülő dialektikus rejtélyek, hogy ki részesül több rokonszenvben és ki kap kevesebbet, kinek van többre joga, kinek kevesebbre, mit kell tennem és mit nem szabad, tárgytalanok lesznek, ha megvan az asztrális egyensúly. A lélek ezért soha sem foglalkozik ilyen problémákkal.

Persze marad még néhány kérdés, mint például két ember közös életútjának a kérdése. Lássuk tehát, hogy a többi történet milyen felvilágosítással szolgál, s milyen tanáccsal látnak el bennünket az asztráltesten való teljes urakodással kapcsolatban, melyet valóban el kell érnünk.

Nagyon tetszett nekünk, hogy a Leány milyen szerényen tette fel a kérdést. Mindannyian szívesen hallottuk volna a rejtély megoldását. Mivel azonban sokan énrám néztek és nekem szánták a válaszolás jogát, annyira zavarba jöttem, hogy nem tehettem mást, én is felvetettem valamit. Azt mondtam tehát:

- Tisztelt Leány, kérdésére könnyen lehetne válaszolni, ha nem lenne itt valami, ami engem is nyugtalanít. Volt két társam, akik nagyon szerettek. Mivel nem tudták, melyikük áll a szívemhez közelebb, elhatározták, hogy váratlanul hozzám sietnek, s akit először ölelek meg, az a kedvesebb. Az egyik azonban nem tudott úgy sietni, mint a másik, lemaradt, s ezért sírva is fakadt. A másikat csodálkozva zártam karjaimba. Amikor elmesélték a tervüket, én sem tudtam határozni. A dolgot nyugodni hagytam, remélvén, hogy majd csak kapok jó tanácsot.

A Leány csodálkozott, de észrevette, hogy miért teszem, s így felelt:

- Na jó, akkor kvittek vagyunk, s kérjük a többiektől a megoldást.

Példámra azonban más is kedvet kapott és így folytatta:

- Ahol én lakom, abban a városban nemrégen egy nemes lölgyet ítéltek halálra. Mivel azonban a bíró megsajnálta, kihirdettette, hogy ha valaki hajlandó megküzdeni érte, akkor megteheti. A hölgynek volt két szeretője. Az egyik azonnal felkerekedett, s a harctéren várta ellenfelét. Időközben a másik is megjelent, s habár

későn jött, elhatározta, hogy mégis harcol, de hagyja legyőzni magát, hogy az első férfi győzelmével a hölgy életét megmentse. így is történt. Erre mindketten jogot formáltak a hölgyre. Mondják meg nekem, Uraim, kié legyen ?

A Leány nem tudta megállni, hogy közbe ne szóljon:
- Azt hittem, hogy okosabb leszek, de magam is sarokba szorulok, s szeretném tudni, hogy mások is vannak-e itt, akik így felelnek.
- Persze hogy vannak- mondta a harmadik. - Az enyémnél nagyobb kalandot még senki sem mesélt. Fiatalkoromban szerettem egy tisztességes lányt. Hogy eljuthassak hozzá, egy öreg anyóka szolgálatait kellett igénybe vennem, aki hozzá vezetett. Úgy történt azonban, hogy éppen a lány fivérei is odajöttek, amikor hárman együtt voltunk, s annyira méregbe gurultak, hogy meg akartak ölni. Könyörgésemre megeskettek, hogy mindkét asszonyt feleségül veszem egy évre. Mondják már meg Uraim, hogy melyiket vették volna el először? Az öreget vagy a fiatalt?

Ezen a rejtélyen sokáig nevettünk, s holott néhányan suttogni kezdtek, egyik sem akart dönteni. Ezért így kezdte a negyedik:
- Egy városban lakott egy tisztességes nemesasszony, akinek sokan udvaroltak, különösen azonban egy fiatal nemes. Ez annyira nem tágított, hogy a hölgy végül odaígérte magát, azzal a feltétellel, hogy a tél kellős közepén szép zöld rózsakertbe tudja vinni. Ha ez nem

sikerül neki, akkor soha többé ne kerüljön a szemei elé. A nemes ifjú messze földre is elutazott, hogy olyan valakit találjon, aki ezt meg tudja tenni. Végül egy öreg embert talált. Ez megígérte, hogy segít, ha a nemes ifjú neki adja vagyona felét. Az ifjú beleegyezett, s az öreg teljesítette az ígéretét. Az ifjú így meghívta a hölgyet a kertbe, mely várakozása ellenére zöld és kellemes volt. A hölgy emlékezett ígéretére, s megkérte az ifjút, hogy még egyszer elmehessen férjéhez, akinek aztán sóhajtozva és könnyezve elkeseregte a baját. Férje azonban teljesen meg volt győződve a hűségéről, s visszaküldte az ifjúhoz, aki oly magas áron nyerte el, hogy tegyen eleget neki. A nemes ifjút is annyira megdöbbentette a férj becsületessége, hogy bűnnek tartotta volna az ennyire tisztességes asszonyhoz hozzányúlni, s ő is visszaküldte férjéhez sértetlen erénnyel és becsülettel. Amikor az öreg ember megtudta az eset kimenetelét, holott szegény ember volt, ő sem akart csekélyebbnek mutatkozni, s a nemes ifjúnak visszaadta a javait. Nem tudom, Uraim, hogy ezek közül ki volt a legnemesebb lelkületű.

Erre mi sem tudtunk mondani semmit sem, s a Leány is csak azt kívánta, hogy a következő szólaljon fel.

Az ötödik aztán így kezdte:

- Tisztelt uraim, rövid leszek: Kinek nagyobb az öröme: aki azt, ami kedves neki, látja, vagy aki csak gondol rá?

- Aki látja, - mondta a Leány.

- Nem - vágtam rá, mire vita keletkezett, míg meg nem

szólalt a hatodik:
- Tisztelt Líraim, meg kellene házasodnom, s van előttem egy leány, egy férjes asszony és egy özvegyasszony. Segítsenek választani, s akkor én is segítek a többi rejtélyt megoldani.
- Ez még hagyján -, szólalt meg a hetedik, - mivel legalább is választani lehet. Nálam más a helyzet. Fiatalkoromban szívből szerettem egy erényes szépleányt, s ő is szeretett engem, de nem kelhettünk egybe, mert a barátai nem egyeztek bele. Ezért máshoz ment feleségül, szintén becsületes és tisztességes emberhez, aki szerette is és jól bánt vele, míg az asszony gyereket nem várt, s annyira szenvedett, hogy végül mindenki halottnak tartotta. így nagy pompával és gyásszal eltemették. En ekkor azt gondoltam, hogy ha ez az asszony életében nem is lehetett az enyém, most, hogy halott, annyit ölelhetem és csókolhatom, amennyit akarom. Magammal vittem hát szolgámat és éjszaka kiásattam vele. Amikor kinyitottam a koporsót és szívem hölgyét karjaimba zártam, éreztem, hogy szíve gyengén dobog, s a melegemtől egyre erősebben ver, míg végül megállapíthattam, hogy valóban él. Csendben hazavittem, s miután hideg testét illatos fürdővel melengettem, anyám gondozására bíztam, míg szép fiúgyermeket nem hozott világra, akit éppúgy híven ápoltattam, mint az anyját. Két nap leforgása után elmondtam neki, hogy mi történt, mert nagyon csodálkozott mindenen, s arra kértem, hogy mostantól kezdve legyen a feleségem. Azon-

ban ellenvetéseket tett, hogy ez a férjének - aki mindig jó volt hozzá - talán fájdalmat okozna. Mivel azonban a dolgok így történtek, mondta, köteles az egyiket ugyan úgy szeretni, mint a másikat. Két hónapot távol kellett töltenem, de azután férjét meghívtam vendégségbe, s amikor megkérdeztem, hogy elhunyt feleségét újra magához venné-e, ha visszajönne, mélyen meghatódva, könnyek között mondott igent. Végül behoztam hozzá a feleségét és a fiát. Elmondtam mindent, ahogyan történt, s megkértem arra, hogy előző egybekelésünkhöz adja meg utólagos beleegyezését. Soká vitáztunk, de jogomtól nem tudott eltéríteni. Feleségét rám kellett hagynia, de aztán még a fiáért veszekedtünk.

Itt félbeszakította a Leány:

- Csodálkozom, hogy képes volt a szomorú ember szenvedését még megkettőzni.

- Mit tehettem volna egyebet? - kérdezte a férfi.

Erre megint vitázni kezdtünk, de legtöbben azt tartották, hogy igaza volt.

- Nem, - mondta ő hirtelen - feleségét is meg fiát is visszaadtam neki. Most azt mondják meg Uraim, hogy az én nagylelkűségem volt nagyobb, vagy a férj öröme?

A Leány annyira örült ennek, hogy ezért a kettőért körbe járatta a poharat.

Azután a többiek mondtak ilyen találós meséket, de kissé zavarosak voltak, s nem tudtam mindet észben tartani. Egy azonban még eszembe jutott: Valaki azt mesélte, hogy ismert egy orvost, aki néhány évvel eze-

lőtt fát vett téli tüzelőnek. Egész télen annál melegedett. Tavasszal azonban eladta a fát, s így ingyen használta.

- Itt valami varázslatnak kell lennie - mondta a Leány.

- Az idő azonban letelt.

- Igen - mondta társam -, aki minden rejtélyt meg tud oldani, az ezt alkalmas módon közölje a többiekkel. Nem hiszem, hogy ez tilos lenne.

C.R.C. alkémiai menyegzője

i 3

A fordított polarizáció

Nagyon kényes feladat előtt állunk. Az alkémiai menyegző harmadik napjának az előbbiekben idézett sorait kell megbeszélnünk. Nem emlékszünk, hogy a Szellemi Iskoláért végzett munkánk folyamán valaha is ennyire szókimondó szerelmi történetkéket kellett volna magyaráznunk: de gyerekes lenne, ha az alkémiai menyegzőnek ezt a részét valahogyan kihagynánk.

Ezen kívül hamar világossá válik, hogy ezekben a látszólag szerelmi történetekben mély értelem rejlik. A szerző azonban ezt nagyon mélyre rejtette, amiből arra következtethetünk, hogy oka lehetett rá, s mondanivalóját nem világi füleknek szánta.

Próbáljunk meg áthatolni a dolgok belátásához.

Képzeljék el, hogy az emberiségnek egy része a megújult lélekállapot vezetése alatt képes megvalósítani az asztrál képességek egyensúlyát, s így Isten szeretetében megszabadulva ezt a szeretetet, mint egyenletes, belső világosságot, mindenre és mindenkire kisugározza. Ennek az lesz a következménye, amint az előző magyarázatokból adódik, hogy ennek a csoportnak a tagjai a csoportegységet megvalósítják és bizonyítják. Mert akik Isten szeretetét az új lélek alapján kapják, azokat ez a szeretet egységgé kovácsolja.

Ez pedig egészen más viszonyba hozza a két nemet, más viszonyt fejleszt ki a férfi és a nő között, s mindkettőt az igazi rendeltetéséhez vezeti.

Ha tehát egy tanuló megsemmisítette asztrál káoszát (az alkémiai menyegző nyelvén: a földgömbben, a

glóbuszban ismeretre tett szert), mint lélekember Isten szeretetében lángra lobbant, s ennek elmaradhatatlan, mindenre és mindenkire irányuló kisugárzása megjelenik, akkor a jelölt az **erény** problémájával kerül szembe. A szeretet után mindig az erény következik. Jobban mondva: a szeretet mellett ott áll az erény. Azért beszél az egyetemes tan a titokzatos erény ösvényéről, ami azt jelenti, hogy ha a jelöltben feléled ez a hatalmas asztrál állapot, a szeretet új ereje elhatalmasodik rajta, akkor egészen új életmód is keletkezik, amit erénynek nevezhetünk. Akkor egy isteni törvény lép előtérbe, melynek segítségével és vezetése alatt a szeretetet ki kell sugározni, megnyilvánítani és alkalmazni, s amelynek a szabályaihoz és korlátaihoz a jelölt kötve van, ha azt akarja, hogy a szeretet áldás legyen. Ez a törvény az erény, a titokzatos erény.

Az erényes ember jó ember, s az erény törvénye többek között azt követeli meg, hogy saját cselekedettel, bármilyen tevékenységről is van szó, soha sem szabad valakit károsítani, megbántani, gondot vagy szomorúságot okozni, akkor sem, ha ez ***szeretetből*** történne.

Az élő lélekállapotban az erény törvénye éppolyan magától értetődő dolog, mint a szeretet.

A természetszülte embernél ez egyáltalán nem ***természetes,*** a dialektikus ember rendkívül bonyolult ***bűn-és-megzavarodottsági*** állapota miatt, és az asztráltestben dúló káosz miatt is. Ezért kell a még természetszülte állapotban lévő, de a menyegzői teremre nemesedett jelöltnek az erény törvényét szüntelenül szem előtt tartania. Az erény törvényének az egész személyiség belső fékjének kell lennie. Aki pedig ezt a féket, az erény fékjét nem tudja alkalmazni, az egy szép napon összeroppan, vagy - mint említettük - másokban okoz kárt. Ebben a tekintetben minden hiba megbosszulja magát. Nyugodtan mondhatjuk, hogy az ember Achilles-sarka éppen az erény problémájában rejlik.

Az erény az élet sok. részletére vonatkozik, és alkalmazását a jelöltnek alaposan be kell bizonyítania. A legfontosabb azonban a nemek viszonyának alapos szabályozása, amelynél a szeretet és az erény a mérvadó szabvány. Az olvasó most már azt is érti, hogy miért nem részletezzük az élet bonyolult viszonyait és körülményeit, amelyek a halál természetben a két nem feszültségi terén nyilvánulnak meg, s amelyről a rövid történetek ezreit lehetne írni. És a harmadik nap kis történeteinek sem ez a szándékuk.

Tehát próbáljunk meg közeledni a történetek szándékához.

A lélekember (természetesen ebből indulunk ki), fajtája miatt együttműködést keres, együttműködésre van szorulva. Ezt magától értetődővé teszi a szeretet, mely minden fölött áll. Ez az emberiségre, de fajra vagy népre, csoportra vagy egyes emberekre is irányulhat.

A Logosz pedig úgy rendezte be, hogy ha az ember erőt akar kifejteni, akkor az úgynevezett fordított viszonyban álló polarizációt, »mágneses sarkok« közötti viszonyt kell használatba vennie, vagyis a férfi és a nő együttműködését, a teljes egyenjogúság alapján - ha figyelembe veszik a fordított polarizációt. Mit jelent ez?

Tudni kell, hogy a hímnemű személyiség hordozói, a férfi testei másképpen vannak polarizálva.

A férfi mentáiteste negatív / az asszonyé pozitív.
A férfi asztrálteste pozitív / az asszonyé negatív.
A férfi éterteste negatív / az asszonyé pozitív.
A férfi anyagteste pozitív / az asszonyé negatív.

Ez azt hozza magával, hogy a férfinek és a nőnek különböző megnyilvánulási területre van szüksége, s hogy éppen az ellentétes sarkosítás miatt jó és kiegyenlített együttműködést lehet elérni a szent Szerzet szolgálatáb n. Ha a nemek egyike kilép feladatköréből, akkor

mindig nehézségek és bonyodalmak keletkeznek; a férfi elveszíti férfiasságát és a nő a nőiességét, s a munka hibás lesz, vagy akadozik. Akkor a helyzetnek nincsen értelme!

Például: mivel a férfi mentáiteste negatív, vagyis befogadó, hozzáférhető a sugallatok számára. Mivel a nő mentáiteste pozitív, vagyis kisugárzó, a női ész a mi természetünkben okosabb, de erősebben korlátok közé is szorul.

A férfi asztrálteste rendkívül tüzes és dinamikus, az asszonyé pedig befogadó, s így befolyásokra érzékenyebb.

A férfi éterteste befogadó, felvevő, míg az asszonyé kisugárzó, alkotó. Az anyagtestnél újra fordítva van: a férfinél kisugárzó, alkotó, a nőé befogadó, felvevő.

Mindkettőnél tehát a kisugárzó elv az alkotó, a befogadó elv pedig a szülő.

A férfi így - negatív, befogadó mentáiteste miatt - a Gnózisban érzékenyebb a szellem közvetlen besugárzására, mert a szellem pozitív.

Az asszony - pozitív mentáiteste miatt - a lélek világosságára és erejére fogékonyabb, mely negatív.

Ezért nevezik a szellemet hímneműnek, a lelket pedig nőneműnek. Ezért képviseli a szellem az atya-elvet, a lélek meg az anya-elvet.

Az egyetemes tannak a nemekkel kapcsolatos részein a századok folyamán sok erőszakot követtek el.

Megmutatkozik tehát, bogy a nemeknek abszolút szükségük van egymásra, s rendkívül intelligens együttműködést kell megvalósítaniuk, hogy feladataik területe harmonikus állapotban legyen.

És ennek az együttműködésnek kell a szeretet és erény irányvonalai szerint megvalósulnia. Hogy a világon ebben a tekintetben a lehető legnagyobb zavar ke letkezett, ami mindkét fél számára nagy szenvedést eredményezett, az világos. De nem erről a zavarról és

szenvedésről akarunk most beszélni, hanem arról van szó, hogy a férfi és a nő fent megbeszélt fordított polarizációját alaposan tanulmányozzuk, mély bölcsességét kikutassuk, és életmódunkra nézve levonjuk a következtetéseket. Minden férfinek és minden nőnek megadatott, hogy a nagy lélekközösségben részt vegyen ebben az együttműködésben. Mindennek azonban semmi köze a földi házassághoz és ennek a problémáihoz, holott az egyik nem zárja ki a másikat.

Végül azt is figyelembe kell venni, hogy az ember életútján (többek között ezt is jelentik az alkémiai menyegző rövid történetei és rejtélyei) sok karmikus fonal szövődött elszakíthatatlanul egymáshoz, vagyis a sors embereket vezet egymáshoz, akik kötelesek ennek megfelelően dönteni és cselekedni. A gnosztikus misztériumok teljes értékű jelöltje ezekben az esetekben erre az álláspontra helyezkedik és emellett a cselekvés mellett dönt, miközben saját énjét - bármilyen összefüggésben is - másoknak, egyeseknek vagy a közösség érdekeinek rendeli alá, mégpedig a titokzatos erény irányvonalai szerint.

Ha Ön ehhez a törvényhez igazodik, akkor az esetleg meghozandó, korlátolt áldozat miatti szomorúsága magas színvonalú örömmé válik. Mert minden szenvedésünk ideiglenes! A lélek diadala azonban örök!

Ezalatt a hálaimát kezdték mondani, s az asztaltól elégedettebben és vidámabban álltunk fel, mintha egy csomót ettünk volna. Jó lenne, ha minden vendégséget és ünnepélyes étkezést így ünnepelnének.

Miután a teremben sétálgattunk egy kicsit, a Leány megkérdezett minket, hogy nem szeretnénk-e, ha megkezdődne a menyegző.

- De igen, nemes és erényes Leány - mondta egyikőnk. Erre a Leány titokban elküldött egy apródot, mialatt tovább beszélgetett velünk. Időközben annyira bizalmasak lettünk, hogy merészkedtem megkérdezni a nevét. Megmosolyogta kíváncsiságomat, s nem mondta meg egyenesen, hanem így felelt:

- Nevemben ötvenöt van, s mégis csak nyolc betűből áll. A harmadik betű az ötödik harmada. Ha a hatodikat hozzáteszik, akkor az eredmény gyökét az elsővel csökkentve annyi mint a harmadik, ugyanakkor a negyediknek a fele is. Az ötödik és a hetedik egyenlő; az utolsó - mint az első, ez pedig a másodikkal együtt annyi, mint a hatodik, amelyik csak néggyel több a harmadik háromszorosánál. Mondja meg hát barátom, hogy hívnak engem!

A felelet nekem elég bonyolult volt, de nem adtam fel, s így szóltam:

- Nemes és erényes Kisasszony, nem mondana meg mégis csak egyetlen betűt is?

- De igen, - mondta - azt megtehetem.

- Akkor mekkora a hetedik ?

Amire azt felelte:
- Ahányan az Urak vannak itt.

Ezzel meg voltam elégedve, s a nevét könnyen kitaláltam. Ennek nagyon örült és biztosított minket arról, hogy még sokkal többet fognak feltárni nekünk.

C.R.C. alkémiai menyegzője

4

A leány, alkémia

Megmagyaráztuk, hogy az egyetemes tan mit ért a titokzatos erény ösvénye alatt. Erre rá kellett mutatnunk, mert Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzőjének harmadik napja kimondottan foglalkozik ezzel, sőt feltétellé teszi, ha be akarunk hatolni az alkémiai menyegző mélyebben rejlő lényegébe.

Véleményünk szerint túlzás nélkül megállapíthatjuk, hogy az alkémiai menyegzőnek ez a szakasza a mű egyik legrejtelmesebb közleménye, s éppen ezért az egyik legfontosabb témával foglalkozik. A titokzatos erény ösvénye valóban a cél elérésének a kulcsa.

A beavatótemplomban összegyűlt emberek, akik a harmadik napon részt vesznek a szent vacsorán, mind olyan jelöltek, akik erősen elhatározták, hogy bejárják az utat, minden elemi követelményt betöltöttek, a hét súly vizsgáját letették, minden önzőség eltűnt belőlük, és az új lélekállapot megszületett bennük. Ebben az előkelő társaságban való jelenlétük azt bizonyítja, hogy az alacsony élettől elbúcsúztak. Ennél az asztali beszélgetésnél pedig meg kell mutatkoznia, hogy a titokzatos erény nagy fontosságú ösvényét fel tudják-e mérni.

A beszélgetésből és a történeteikből kitűnik, hogy ezt az ösvényt ismerik, s következményeit készek magukra venni. Amikor aztán az asztalfő megkérdezi, hogy az urak nem kívánják-e a menyegző azonnali megkezdését, akkor a felelet világosan pozitív: »Igen, nemes és erényes Leány«. Hogy a titokzatos erény ösvényének súlyát, fontosságát még egyszer hangsúlyozzák, C.R.C.

kérésére leplezetten közlik a Leány nevét. Ez a név alkémia (vagy alchimia), amely persze nagyon ismerős nekünk. Ez alatt többek között a transzfiguráció fogalmát is értjük.

Aki a transzfigurációt saját magán véghez akarja vinni, annak egy alkémiai átalakulási folyamatot kell elkezdenie. Ilyesmit azonban lehetetlen csak szokásos részvétel vagy közönséges elhatározás alapján elkezdeni. Ez a folyamat csak akkor kezdődhet, ha a jelöltben már kialakultak bizonyos abszolút előfeltételek, a feltételeknek olyan sora, mely együtt egy erőt képez. Ezt az erőt nevezhetjük alkémiának. Olyan erő ez, mely lehetőséget nyújt, de betöltetlen része még mintegy ígéret, szűzleány. Az alkémiai lehetőséget azzal kapja meg a tanuló belülről, hogy átadja magát szíve rózsájának, megszületik új lelke, s ebben az új lélekállapotban össze lesz kötve a szellem hét sugarával (a Szent Szellemmel), tehát a hét súllyal, melyeknek súlyát ki kell bírnia, követelményeinek meg kell felelnie.

Ebben az állapotban az egész mikrokozmoszban és az egész lélegzési térben új asztrál állapot keletkezik, erők alkémiai szintézise, amely a mikrokozmoszban semmit sem hagy érintetlenül. Ekkor létrejön a transzfigurálás szükségessége, amit aztán a jelölt nem csak megtehet, hanem meg is kell tennie!

Ha ez az alapvető állapot kialakult, akkor az illető megtette első lépését a titokzatos erény ösvényén. Ezt az ösvényt pedig csakis a szeretetben és szeretettel, és erényben és erénnyel lehet bejárni. Olyan szeretet ez, mely Istentől van, Isten maga; az a szeretet, amelyet a Hétszellem második sugara sugároz ki, s amely a tiszta asztrál anyag miatt a mikrokozmikus rendszerben világossággá válik.

A szentírás kijelenti: »Isten szellem, Isten szeretet, Isten világosság«.

Nézzék most ezt az itt megbeszélt alkémiai folyamat

keretében: alulról megszületik a lélek, s a rendszerben új asztrál állapotot teremtenek és bontakoztatnak ki.

Aztán a Szellem lép fel, mely szeretet, és amely világosságot teremt.

Mialatt pedig a folyamat ebben a világosságban folytatódik, bebizonyosodik az ***erény,*** a titokzatos erény. Ez az erény egy érdekes, egészen új életmódot jelent, amelyben semmi sincsen már a halálterméSzetből, s amelynek a munkamódszere teljesen a nemek fordított mágneses sarkosítottságára van hangolva.

Most már látjuk, hogy a titokzatos erény ösvénye a jelölt további alkémiai átalakulására vonatkozik, az új állapot alapján és az új tudat vezetése alatt.

Jól meg kell jegyezni: ha az alkémia Önben van, akkor nem alakul ki önműködő folyamat, hanem Önnek kell egész tudatával, erős elhatározással és nagyon pozitív beállítottsággal ezt az Önben lévő erőt, ezt az alkémiát követni. Az alkémiai menyegző kérdésével nagyszerűen, kimondottan erre tereli a figyelmet: »Kívánják-e az urak, hogy elkezdődjön a menyegző?«

Ha a jelölt határozott igennel felel, akkor meg kell értenie, hogy a benne lévő vezető erő neve alkémia, s aki felhívja ezt az erőt, az aztán nem utasíthatja vissza. Akkor reagálnia kell - ha nem pozitív értelemben, akkor mindenképpen negatívan. Mert ha az ember nem él új életmóddal a szeretetnek ebből az isteni erejéből, akkor rendszerében nem átalakulási, alkémiai folyamat zajlik le, hanem lerombolási folyamat, a feloszlatás folyamata, vagyis a normális hanyatlás és kialvás, csak gyorsított iramban.

Ezek a bonyodalmak az egész világon láthatók. A példád csak úgy hemzsegnek.

Személyes tapasztalatból vagy a történelemből vagy másoktól bizonyára ismernek olyan embereket, akik az odaadás és önfeláldozás élő példái. Biztosak lehetnek, hogy aki olyan odaadó, tiszta életet él, az ezzel felé-

leszt valamit az igaz lélekből, s ugyanakkor a Hétszellem sugarainak befolyására valamelyest fogékonnyá teszi magát. Ebben az esetben belülről megszabadítja magában alkémia erejét, anélkül hogy tudna róla, vagy a lehetőségekről: olykor anélkül, hogy valaha is hallott volna a magasabb, megszabadító életről vagy a titokzatos erény ösvényéről.

Ennek következtében az ilyen emberek tovább haladnak jelentős jóságuk ösvényén, de teljesen dialektikus értelemben. így életükbe belevonják a fájdalmat, de nem az átalakulás tisztító fájdalmait, hanem a haszontalan és értelmetlen lerombolás fájásait. Ez többek között sejtfeltörő betegségeket okozhat; mert az élet legmagasabb célját nem értik meg, s a felhívott, hatalmas, megszabadító erők nem találnak élő alapokra, amelyeken a megszabadító folyamatok kifejlődhetnének.

Ha úgy vehetjük, hogy helyesen értettük; és beléptünk a beavatás templomába, és találkoztunk a szellemből, szeretetből, világosságból és odaadásból született alkémiával - és felismertük,

hogy minket is megkérdeztek: - Kívánja-e, hogy a menyegző ünnepe most kezdődjön?

és ha a mi feleletünk teljes szívünkből: - Igen!

akkor most tanulmányozhatjuk ennek az igenlésnek a következményeit.

Ezalatt néhány leány készült fel, s jött be nagy pompával. Két ifjú fáklyát vitt előttük. Az egyiknek vidám arca, élénk szeme és szép termete volt. A másik szűkszavú volt, s amit akart, annak meg kellett lennie, ahogyan később hallottam. Utánuk négy szűz jött. Az első illedelmesen lesütötte a szemét, s alázatosan viselkedett. A második is szerény, félénk leány volt. A harmadik megrökönyödött valamiért, amikor belépett a terembe. Ahogyan hallottam, nem szerette, ha az emberek túl féktelenek. A negyediknél szeretete és bőkezűsége jeléül néhány csokor volt. E négy után kettő jött pompásabb öltözékben, s minket udvariasan üdvözöltek. Az egyik egészen kék ruhát viselt, tele arany csillagokkal, a másik egészen zöldbe öltözött, piros és fehér sávokkal díszítve. Fején mindkettő finom, lobogó kendőcskét viselt, mely nagyon jól állt nekik. Végül olyan lány jött arany koronácskával a fején, aki pillantását inkább az égre emelte. Mind azt hittük, hogy ő a menyasszony. Annak azonban még nem jött el az ideje. Ez a lány a menyasszonyt dicsőségben, gazdagságban és rangban messze felülmúlta, s később is az egész menyegzőt vezette. Leányzónk példájára - mindannyian térdre estünk előtte, holott nagyon alázatosnak és istenfélőnek mutatkozott. Mindéjyikünknek kezet nyújtott, s azt mondta, hogy ezen ne csodálkozzunk, mert ez a legcsekélyebb dolgok egyike, amivel megajándékozhat minket. Szemeinket azonban Teremtőnkhöz emeljük, hogy megismerjük mindenhatóságát, s menjünk tovább a megkezdett úton,

hogy a kegyelmet, amelyben részesültünk, Isten dicsőségére és az emberek üdvösségére használjuk. Röviden: egészen másképpen beszélt, mint a velünk lévő Leány, aki kissé világiasabbnak tűnt. A koronás szűz szavai a legbensőbbekig hatoltak.

- Te pedig - szólított meg engem - többet kaptál másoknál: gondoskodj arról, hogy többet is adj vissza.

Ezen a figyelmeztetésen nagyon csodálkoztam.

Amikor a zenével jövő leányokat megláttuk, azt hittük, hogy már táncolni fogunk. De ennek még nem jött el az ideje. A korábban említett súlyok még a helyükön voltak, s a királynő (még mindig nem tudtam, hogy kicsoda) megparancsolta, hogy minden lány vegyen magához egyet-egyet. A mi Leányunknak viszont az övét adta, mely az utolsó és legnagyobb súly volt, s megparancsolta, hogy kövessük. Beképzeltségünk lehűlt egy kissé, mert észrevettem, hogy a mi Leányzónk tele volt ugyan jó szándékkal velünk szemben, de mégsem voltunk mi olyan tekintélyesek itt, ahogyan néhányan már kezdték beképzelni maguknak. Rangunk sorrendjében követtük hát őket, s az első szobába vezettek minket, ahol Leányunk a királynő súlyát felakasztotta, mialatt szép szellemi dalt énekeltek.

Ebben a szobában nem volt sok drágaság, a néhány szép imakönyvön kívül, melyek máshol sehol nem találhatók. Középen asztalka állt, mely imádkozásra is nagyon alkalmas volt; a királynő letérdelt előtte. Körülötte nekünk is le kellett térdelnünk, s a Leánnyal

együtt imádkoztunk, aki egy kis könyvből olvasott fel, hogy az eljövendő menyegző Isten dicsőségére és üdvösségünkre ünnepeltessen. Erre egy másik szobába mentünk, ahol az első leány is felakasztotta a súlyát, s így folytatódott ez, míg minden szertartást el nem végeztek. A királynő újra mindenkinek kezet nyújtott, s kíséretével, a Leányokkal, elment.

A hozzánk beosztott Leány még egy ideig velünk maradt. Mivel azonban már éjjel két óra volt, nem akart minket tovább feltartani. Holott úgy tűnt nekem, hogy szívesen maradt volna, mégis jó éjszakát kívánt, s azt tanácsolta, hogy nyugodtan menjünk aludni. Nem szívesen ment el, s barátságosan elbúcsúzott tőlünk.

Apródjalnk megkapták az utasításaikat, s így mindegyikünknek megmutatták a szobáját. Másik ágyban ők is velünk maradtak, hogy ha szükség lenne rájuk, a közelben legyenek. Az én szobám (a többiekről nem tudok semmit se mondani) főúrian volt berendezve, szép faliszőnyegekkel és képekkel. Mindenekelőtt azonban apródom tetszett nekem, aki oly kitűnően tudott mindenről beszélni, s a művészetekben annyira jártas volt, hogy még egy órát elbeszélgettünk, s csak fél négy felé aludtam el. Ez volt tulajdonképpen az első éjszaka, amikor nyugodtan aludhattam volna, ha nem zavart volna egész éjszaka egy szorongató álom. Egész idő alatt ugyanis egy ajtóval bajlódtam, amelyet csak hosszú Idő után, nagy nehézségek árán sikerült kinyitnom.

Ilyen valótlanságokkal töltöttem az időt, míg végre hajnal felé felébredtem.

C.R.C. alkémiai menyegzője

5

Tíz új erő a teljesüléshez

Megbeszéltük, hogy milyen erő az alkémiai menyegző előljárónője. Itt az alkémiaerőről van szó, amely a szellemből, szeretetből és világosságból lett az odaadás, az önátadás által. Ez az új asztrál erő végzi az egész transzfiguráció folyamatát. Ennek az erőnek abszolút jelen kell lennie a jelöltben, ha sikeresen be akarja járni a titokzatos erény útját.

Most pedig egy új csoport lép a terembe. Kilencen jelennek meg, két férfi és hét nő. Az új asztrál erő világosságában ugyanis kilenc erővonal, kilenc hatás, kilenc nézet jelenik meg: két nagyon pozitív sugárzás, alkotó, megvalósító erő, és hét negatív, befogadó sugárzás, megszülő erő. A kilenc nézet elemzése érdekében azt mondja az alkémiai menyegző:

hogy az egyik ifjú nagyon eleven, életrevaló és szép termetű, míg a másik nagyon erőteljes és úgy néz ki, mint aki szűkszavúan intézkedik.

A négy leány egyike alázatos és erkölcsös, a második szerény és szégyellős, a harmadik félénk és zavarban van, a negyedik pedig szeretettől sugárzik.

Aztán két leány jön ragyogóbb öltözékben. Ez egyiken égszínkék ruha van, tele arany csillagokkal, míg a másik egészen zöldbe öltözött, piros és fehér sávokkal díszítve.

Végül olyan leány jön, aki pillantását inkább az égre emeli. Ez egy királynő és rövid beszédet mond: »Szemeteket emeljétek fel Teremtőtökhöz és az O mindenhatóságához. Folytassátok megkezdett utatokat, és kegyel-

mét Isten dicsőségére és az emberiség üdvére használjátok.« Végül azt mondja Rózsakereszt Krisztiánnak: »Te többet kaptál a többieknél, ügyelj rá, hogy többet is adj.«

Próbáljuk meg kipuhatolni, hogy ez a kilenc nézet mit akar tudatni velünk. Kezdjük az utolsóval.

Ez a királynő nem a menyasszony, habár azt dicsőségben, gazdagságban és rangban felülmúlja, s később is az egész menyegzőt vezeti. Ez a királynő valóban fejedelmi erőt személyesít meg, mégpedig a tökéletesen megtisztult asztráltest új asztrál erejét, mely a tisztulással megszabadult ennek a természetnek alaposan bűnös asztrál terétől. Ez az új akarattal kapcsolatos erő, mely azt az egész folyamatot fogja erővel ellátni, amelyet az újszülött léleknek kell elvégeznie.

Jól meg kell értenünk, hogy az újszülött lelket nem szabad összetéveszteni a megszokott, természetszülte tudattal. Az újszülött lélek új tudatot jelentet meg, mely a megszokott dialektikus tudaton kívül van. Ezért mondja a királynőnek nevezett új asztrál erő a jelöltnek, hogy tartson ki az útján.

Továbbá azt is látjuk, hogy a léleknek hétszeres magja van. A rózsának hét szirma, hét nézete van. Ezeknek egyike *Alkétnia*. Mert a lélek felébredése miatt szabadul fel az új asztrális.

Továbbá új lipika is van, az új mágneses égbolt. Ez az erő kék világossággal jelenik meg, tele arany csillagokkal. Ezek az arany mágneses pontok a tökéletes aurikus és karmikus tisztulást jelzik.

Az új lipika miatt sok új lehetőség merül fel; az új élet megvalósításához mindenféle új erő szabadul fel. Ezért van ez a nézet zöld ruhában, mely a remény színe. Piros és fehér sávok díszítik: a fényes fehérsége az ismerhetetlen Istenségnek, akit a jelölt szolgál, és a dinamikus energia vöröse.

Ebből aztán az következik, hogy ezekből másik négy

nézet nyilvánulhat meg; négy, mert itt az építmény négyszögéről van szó. Az épület még nem készült el, de épületelemei megvannak, és az építkezés szabályai napvilágra kerültek. Ezért rendkívül szerény és félénk ez a négy nézet, holott tiszta, és szeretettől ragyog. A műnek ugyanis még ezután kell megvalósulnia!

A léleknek tehát a rózsa magjában hét segéde, szolgálóleánya van; ezek egyike ***Alkémia.*** Hogy pedig a munka el lesz végezve, a hétszirmú rózsa valóban beteljesülésre fog kinyílni, hogy az építkezés helyszínén tényleg építő szakemberek jelennek meg, azt a két ifjú jelképezi, akik mindehhez a világosságot hozzák.

Az első legény az építmény mintája; szép termetű, mert: ő a terv, amelyet a valóban élő lélek formájában meg kell valósítani.

A második legény a teljesítő, a nagy betetőző, a dinamikus energia, mely az új lehetőségekből lett felszabadítva, s nem sokat teketóriázik.

Alkémia megjelenése után tehát a lelket és kilenc erőt látunk fellépni. Ezek a tizes számot képezik, s ez a szám a beteljesedést teszi lehetővé. A nagy, szent munkát el lehet végezni.

Az előkészületek befejeződtek.

Ezután új feladatot kell teljesíteni. A hét súlyt, mely először ítéletre, vizsgára szolgált, s a megmérettetési ceremónia tartozéka volt, most az új lehetőségekkel való feltöltés miatt a nekik járó helyre kell vinni. A lélek vezetése alatt mindegyik leány megfog egy súlyt, hogy a rendeltetési helyére vigye; a hét súlyt hét helyre. Mindegyikbe bemegy a lélek is. Mindegyikbe bemegy a súllyal terhelt leány is.

Megértik Önök ezt a hatalmas munkát?

A het hely a hét agyüreg. Mindegyikben le lesz horgonyozva a Hétszellem egyik sugara, s össze lesz kötve a lélekrózsa egy-egy nézetével. A szellem erői és a lélek erői egyesülnek a nagy műhelyben. Mélyen a tem-

plom belsejében a szellem és a lélek elvben - mint lehetőség - már végrehajtotta a szent menyegzőt. Aminek pedig most még meg kell történnie, ami most megtörténhet, az a nagy átváltozás, az új test felépítése, a képviselő, a jármű új állapotának a megvalósítása.

Azt látjuk, hogy a hétkarú gyertyatartó a fejben új, csodás világossággal ég. Az új reggel fénye ez.

így végződik az alkémiai menyegző harmadik napja.

Az első nap a hívás napja és az a nap, amikor a jelölt megtalálja a templomot.

A második napon a templom kezdetben törvényszéknek mutatkozik.

A harmadik napon mintegy visszavonul a törvényszék, s a templom a beavatás helye lesz, ahol az új munkához szükséges erők és eszközök a helyükre kerülnek.

Ekkor kezdődik az éjszaka. A nyugalom időszaka és leple ereszkedik a szolgálat helyére, az építkezésre. Ez az előkészületek nyugalma, amikor azonban C.R.C.-t nyomasztó álom zaklatja: egy ajtóval bajlódik, mely nem akar kinyílni, végül azonban az állhatatos erőnek engednie kell.

Jó lesz erről a témáról is szólni néhány szót. Az alkémiai transzmutáció rendszerében ugyanis van egy gyenge pont. A szellemerőknek és a lélekerőknek még sokáig a tovább létező természetszülte személyiséget kell használniuk; ez pedig még mindig kifejthet bizonyos ellenállást. C.R.C.-t tehát a harmadik nap éjjelén nem beképzelt aggodalom nyugtalanítja. A kapott erőket maradéktalanul be kell vetni, hogy ezt az ajtót meg lehessen nyitni és nyitva tartani! Ez azonban az említett két ifjú, két legény segítségével mindig lehetséges.

Az egyik az ötlet, a terv ereje.

A másik a dinamikus energia, mely ezen a fokon minden jelöltnek rendelkezésére áll.

Az alkémiai menyegző negyedik napja

A negyedik nap

Még ágyamban feküdtem, s élvezettel nézegettem szobám falain a szép képeket és ábrákat, amikor hirtelen trombitaszó harsant fel, mint ha már a menyegzői menetre lennének készen. Apródom az ijedtségtől magán kívül ugrott ki az ágyból, s holt sápadtan mondta, hogy a többieket már bemutatták a királynak. El lehet képzelni, hogyan hatott ez rám, s lustaságomat átkozva sírva fakadtam. En még öltözködtem, mialatt apródom már régen készen volt, s kiszaladt a szobából megnézni, hogyan állnak a dolgok. Nemsokára visszajött azonban a jó hírrel, hogy még semmit sem mulasztottunk el a reggelin kívül, ami miatt engem - tekintettel magas koromra - nem akartak felébreszteni. Most azonban ideje elmenni a kúthoz, ahol már a legtöbben összegyűltek.

Ez annyira megvigasztalt, hogy kezdtem magamhoz térni. Nemsokára készen lettem az öltözködéssel és apródomat követtem az említett kertbe, ahol a kút volt.

Miután üdvözöltük egymást, s a Leány is ugratott engem egy kicsit a hosszú alvás miatt, kézen fogott és a kúthoz vezetett. Ott azt láttam, hogy az oroszlánnál kardja helyett most meglehetősen nagy tábla volt. Közelebbről megvizsgálva észrevettem, hogy az emlékművek közül való, s nagyobb értékelés kedvéért hozták ide. Felirata kora miatt eléggé kopott volt, ezért feljegyzem ide mindenki elgondolkoztatására:

Hermész az ősforrás.
Miután az emberi nemet
oly nagyon megrontották,
isteni határozatra
és a művészet támogatásával
gyógyírként török fel itt.
Aki teheti, igyon belőlem.
Aki akarja, tisztuljon meg bennem.
Aki mer, vesse *magát a mélységeimbe:*
Igyatok hát testvérek és éljetek!
- 1378 -

Ezt a feliratot könnyű volt elolvasni és megérteni. Biztosan ezért is hozták éppen ezt ide.

C.R.C. alkémiai menyegzője

6

A rejtélyek ősforrása

Az alkémiai menyegző negyedik napjánál vagyunk. Tanulmányainkhoz most már nagyon sok figyelemre és összpontosításra lesz szükség, mert a tananyag sokkal elvontabb, a fogalmak absztraktak. A folyamat leírása folytatódik, s vizsgálataink folyamán olyan magasságokba kell emelkednünk, ahol - általános értelemben - abszolút idegenek vagyunk. A negyedik nap szövegének elemzése közben észre fogják venni, hogy figyelmünket nagyon szokatlan témákra irányítják.

Láttuk, hogy a harmadik nap végén minden előkészületet megtettek, és minden részlet megvan, ami az alkémiai menyegzőhöz szükséges. A nagy mű megkezdődik, és azonnal kitűnik, hogy a jelöltnek mennyire vigyáznia kell. Az időt ugyanis semmiképpen sem szabad elfecsérelni. A transzfigurálás folyamata nem ismer megállást vagy semmittevést, hanem állandóan rendkívüli figyelmet követel. C.R.C.-t így a negyedik napnak már a hajnalán trombitaszó riasztja fel nyugalmából, s már várják a kútnál.

Ez a kút, amelyből a jelöltek a negyedik napon meríthetnek, az élő víz forrása, mely közvetlen kapcsolatban van magával az élő szellemmel. Most tehát, amikor a főszentély hétkarú gyertyatartója új lánggal ég, és a lélekhétség miatt létrejött a kapcsolat a Hétszellemmel, a szellemnek ez a forrása bőven buzoghat. A kútnál levő oroszlán, mellyel már a harmadik napon találkoztunk, nem az ítélet kardját tartja, hanem egy régi kőtáblát, kopott felirattal. Rózsakereszt Krisztián ész-

reveszi, hogy a tábla a kincsestárból származik, melyet tegnap vizsgált, s megérti, hogy ennek a dolognak valami értelmének kell lennie. Azonnal fel is fedezi, hogy a felirat a figyelmet a most kezdődő folyamat lényegére és céljára tereli.

A kőtáblán többek között azt olvassa:

»Hermész az ősforrás.
Miután az emberi nemet folytatottan megrontották,
isteni határozatra
és a művészet támogatásával
gyógyírként török fel itt.«

Itt - talán váratlanul - kifejezik, hogy minden rózsakeresztességnek és gnosztikus nézetnek Hermész az ősforrása.

Minden igazi, megszabadító bölcsesség, minden igaz vallás Hermész Triszmegisztosztól, a Háromszornagytól származik.

így azt is megértik, hogy az Arany Rózsakereszt ifjú Szerzetében miért származik minden tanúságunk következetesen ebből az ősforrásból, hogy a Szellemi Iskolában miért tanulmányozzuk újra meg újra a régi hermészi könyveket, megpróbáljuk helyreállítani és az elferdítésektől megszabadítani őket.

Ki volt, illetve ki ez a Hermész?

Hermész nem más, mint a megnyilatkozó szellem, aki minden embert táplálni, frissíteni akar. A felirat azonban folytatja: »az emberiséget sokféleképpen és folytatottan károsították«! Emiatt lett a forrás az emberiség számára elérhetetlen. A rongálás kristályosító következményei túl mélyrehatóak. Ezért van szó isteni határozatról, hogy az emberiségnek felajánlják a gyógyuláshoz vezető művészetet, a királyi művészetet, amelynek segítségével újra megfakad az ősforrás mindazoknak, akik valóban keresik és meg akarnak tisztulni benne, hogy ezáltal meggyógyulhassanak, helyreállíthassák az eredetit. Aki tehát ezt a ***tiszta művészetet*** gyakorolja

és alkalmazza, az ezáltal visszatér az ősforráshoz.

Ezt a tiszta művészetet a dialektikában az emberi nem történelmének kezdete óta a mai napig is alkalmazzák. Ezért mondható, hogy a Világosság Hármas Szövetsége, a Grál, a Katarok és a Rózsakereszt a legrégibb és legtisztább vallás és misztikus nézet, a legrégibb és eredeti, tiszta filozófiát képviseli, s a legrégibb és legtisztább igazi emberszolgálatot fejti ki.

Ezt nem azért jelentjük ki, hogy mellünket verve a klasszikusságunkat hangsúlyozzuk, hanem hogy világossá tegyük, mi minden tolakodott az emberiségtörténelem hajnala óta az ősforrás és az emberek közé, hogy az Egyetlen Világosságot eltakarja. Ismeretes, hogy egyházi körök olykor szektának neveznek minket, eretnekek csoportjának, akik az egyháztól váltak el. De a rózsakereszt, a Világosság Hármas Szövetsége megvolt már réges-régen a mai egyházak keletkezése előtt! Minden időkben dolgoztak a világosság küldöttei a földön, mint Buddha, Lao Ce, Jézus Krisztus, Zarathustra, és mások is. Ezek az ősforrásból merítettek és tanúskodtak, mintegy odakiáltottak az emberiségnek, hogy szentségtelen élet miatt elvált az ősforrástól, s önszentelés segítségével kell visszatérnie ahhoz. Az utat is megmutatták!

És mit tettek az egyházak?

Nem tértek erre az útra, hanem a küldöttet tették a végcélukká, istenükké. Összegyűjtötték a mondásait szentírás formájában, ebben látták az ősforrást s ezt teológiába burkolták.

Ezzel nem a Nagyok dicsőségét akarjuk csökkenteni, hanem Önök is világosan fel fogják ismerni, hogy az ő szándékuk nem teológizálás volt, hanem az útrautalás, melyet be kell járni, s amely visszavezet az ősforráshoz! Nem szabad megállni annál, amit az ősforrásról mondanak!

Az a helyzet, hogy az egyik nem szónokol, hanem

élete cselekedetével jár az ösvényen; a másik meg nagyban részletezi az ösvényt, de egyetlen lépést sem tesz meg rajta. Az ősforrásról való fecsegésnek semmi értelme sincsen. Magához a forráshoz kell közeledni, ehhez a kúthoz járulni. Csak akkor lehet hangoztatni Jézus, az Úr szavait: »Aki pedig az ősforrásból iszik, soha örökké meg nem szomjúhozik«.

Ebből az is kitűnik, miért álcázták C.R.C. alkémiai menyegzőjét: hogy ez a kincs a századok folyamán megmaradhasson. Ha ez az irat nyíltabb lenne, akkor már nem beszélhetnénk róla, mert rég eltűnt volna, vagy ami megmaradt volna, az erősen meg lenne csonkítva, annyira ki lenne csavarva, hogy senki sem érthetné meg. A klasszikus ellenség régen rávetette volna a kezét, ennek minden következményével.

Minden szent írást a védelmére fogalmaztak meg leplezetten vagy ködösen. Joggal!

Nos, érdekelt nézők képében haladtunk át e leplezett útikalauz első három napján. Láttuk, hogyan közeledhet a valóban kereső ember a misztériumok őskútjához, a szellem ősforrásához; hogyan eszközölheti ki önzetlen, éntelen odaadással és lélekújjászületéssel, hogy lélegzőterét új asztrál erő itassa át, s hogy ez az alkémia kilenc erőt, kilenc sugarat, a transzfigurálás kilenc lehetőségét fejleszti ki, amit aztán az egész lényben hatásra ösztökél.

És, ó csoda, láttuk, hogy a szellem, maga az ősforrás, a lényben hétszeres érintkezés helyeit teszi szabaddá, s így a főszentélyben hét világosságot gyújt: a gyertyatartó ég, »Isten lángra lobbantotta, s a rózsát kivilágította, mely ebből a forrásból virul, s szépségét kisugározza«.

Magától értetődik tehát, hogy a jelölt, aki elérte ezt a pontot, aki belépett az alkémiai menyegző negyedik napjába, közvetlenül az Atya ősforrásából iszik. Elsőkézből tapasztalja a híreket, amit az oroszlán közöl ve-

le, hogy a királyi művészet erős, gyógyító orvosságot készített, amit itt kiárasztanak. Ezért »igyon belőlem aki erre nemesedett, tisztuljon meg bennem aki akar. Aki mer, élni fog«.

Mindez Hermész szent beszédéből származik, s ismerősnek tűnik, mert a mi korszakunk szent beszédében is megtalálható. Mindenekelőtt az Úr-Jézus és Pál beszél és tanúskodik róla. Hermészre vezethetők vissza.

Gondoljanak itt a Vízöntő jegyére is, amelyre a testvérek a szent úrvacsora minden ünnepélyes szertartásánál gondoltak és gondolnak. Az újszövetség bora az ősforrás szintézise.

így már megértik a modern rózsakereszt figyelmeztetését is: minden ezoterikus csillagév folyamán jön egy pillanat, amikor az ősforrás maga közeledik az emberi nemhez, hogy korsója vizét végső vizsgaként öntse az emberiségre, amivel megállapítja, hogy ki képes inni és ki nem.

Aki képes, élni fog.

Aki nem képes inni, az meghal.

A vizsga pillanata most is eljött. Ezért léptünk mi is az előkészület ösvényére: hogy nemsokára nekünk is mondhassák:

»Igyon belőlem, aki ránemesedett! Tisztálkodjon bennem aki akar. Aki mer, élni fog!«

Miután a kútnál mind megmosdottunk, s egy tiszta arany serlegből ittunk is, a Leányt újra követnünk kellett a terembe, ahol új ruhákba öltöztünk: ezeket teljesen arany szálakból szőtték és pompás virágok díszítették. Ezen kívül mindegyikőnknek másik, drágakövekkel kirakott aranygyapjút adtak, melyből sokféle hatás sugárzott, mindegyikőnk saját hatóerejének megfelelően. Nehéz aranydarab is függött rajta, melynek egyik oldalán a Nap és a Hold volt egymással szemben, a másik oldalon pedig a következő mondás:

»A holdvilág olyan lesz mint a napfény, és a Nap fénye a mostaninál hétszerte világosabban ragyog.«

Eddigi ékszereinket dobozba rakták, s egy szolgára bízták.

C.R.C. alkémiai menyegzője

7

Rózsakereszt Krisztián új ruhái és aranygyapjú dísze

Aki ivott az ősforrásból, minden dolog ősforrásából, akinek a rózsakereszt szerzetesei adtak inni, az élni fog. A jelölt megmosdik, megtisztul ebben az élő vízben, iszik ebből a nektárból, a szellem aranykelyhéből.

Belátható, hogy miért választják itt is az aranyat; jelképnek. C.R.C. aranykehelyből iszik, csupa aranyszálból szőtt új ruhát kap, amelyet pompás virágok díszítenek. Azután másik ***aranygyapjút*** kap, amelyen drágakövek ékeskednek.

Ezen az aranygyapjún súlyos arany érem függ, egyik oldalán a Nappal, a másikon a Holddal, s a következő felirattal: »a holdvilág olyan lesz, mint a nap világossága, és a nap a mostaninál hétszerte világosabban ragyog«.

Minden díszt és ékességet, amit a jelöltek ezelőtt kaptak, levetnek és félretesznek. Azok már csak történelmi jelentőségűek. Az új felszereléssel mennek fel a jelöltek a királyi csigalépcsőn.

Először az aranytól ragyogó felszerelés jelentését szándékozzuk megmagyarázni, majd merészen megkíséreljük az új-hivatottal együtt megmászni a királyi csigalépcsőt.

Nézzük meg először a jelölt minőségét, aki belépett a negyedik napba!

A lélekrózsa, a mikrokozmosz központi szíve egészen feltárult.

Alkémia, az új, tiszta asztrál anyag, mely nem a halálltermészetből való és ebből nem magyarázható, elterjedt a lélegzőtérben, a jelölt légkörében.

A hét súly a helyére került, vagyis a Hétszellem elsődleges nézetei újonnan kivilágítják a hét agyüreget, tehát megint meggyújtották a hétkarú gyertyatartót.

A jelölt fel van szerelve, elkészült a menyegző kezdetére. Valóban csodás felszerelésével biztosan belépheti az ifjú gnosztikus Szerzet élő testének magas területére, az Arany Fejbe, a feltámadási térre. Felszerelése azonban még nem elég ahhoz, hogy felmehessen a királyi csigalépcsőn, vagyis az Arany Fő teljes értékű tagjaként valóban dolgozhasson ebben.

Ezért van szó az alkémiai menyegzőben teljesen új ruháról, az aranygyapjúdíszről. Ugye érthető, hogy itt a figyelmet néhány új nézetre és alakulásra terelik, amelynek a jelöltben még meg kell valósulniuk, életre kell kelniük? Ezt csak akkor lehet megérteni, ha az ember belátja, hogy a transzfigurálás nagy folyamatában három lényt kell összehozni, melyek - legalább is kezdetben - élesen megkülönböztetendők: a szellemet, a lelket, és a személyiségtestet.

A testet a természet szülte; szintén természetszülte szülőktől származik.

A lélek a felébredt mikrokozmoszból lett.

A szellem pedig kívülről jön, nem a .haláltermészetből és nem a mikrokozmoszból származik. E háromnak kell egyesülnie.

A szellem és a lélek egyesülése nem lesz olyan nehéz. De ennek a kettőnek, akik éppen egyesültek, a személyiséggel, a négyszeres testtel való egyesülés a problémája, mert ez az egyesülés alkémiai szükségesség, de a négyszeres személyiség nem alkalmas minden további nélkül a belépésre, hogy az egység alakulását háromsággá egészíthesse ki.

A kezdő munka lezárult, az együttműködés kezd kialakulni. Mindhárman rokonszenvesek egymásnak. De ennek a folyamatnak még sokkal messzebre kell terjednie. Ezért kell a munka haladásának folyamán a

jelöltnek újra meg újra új ruhát öltenie, s furcsának tűnő öltözködési ceremóniákon részt vennie. A ***ruha*** persze nem külső öltözék. Ha meg akarjuk érteni, hogy miféle ruhákról van szó, akkor alaposan meg kell gondolnunk, hogy alkémia, az új mikrokozmikus sugártér, erősen hat a negyedik nap jelöltjére.

Ismételten kijelentettük, hogy ez az új asztrál tér egészen más fajtájú és rezgésű, mint a természetszülte személyiség asztrális része. Világosságereje sokkal hatalmasabb és magasabb rezgésű, s nagyon erős hatást gyakorol az egész személyiségre.

Azt is mondtuk, hogy a hét ***súlyt*** elhelyezték a hét agyüregben, szóval: a tüzes elixír, mely most tölti meg a hét agyüreget, szintén teljesen más valami, mint azelőtt. A sokkal magasabb világosságerő-hatás miatt a természetszülte személyiségben új szomjúság keletkezett. A jelöltnek abszolút szüksége van az élő víz forrására. Erről belső szükség miatt nem mondhat már le.

Felfedezzük, hogy a természetszülte test ebben az állapotban és az új mentális hatások befolyása miatt valójában szellemsugárzásokat szív fel és ezekkel tölti fel magát. A személyiségnek egészen más lesz a rezgése, s asztrál tere ezzel megváltozik. Az alkémia új éterekre oszlik; új, más éterek szabadulnak fel. Az ***égből*** manna kezd hullni. A szent eledelek szabadulnak fel: erősen vibráló visszatükröző éter, erősen világító és sugárzó fényéter, és a két új, dinamikusan támadó alacsony éter. így látjuk az új ruhát, melyben C.R.C. jelenik meg. Az aranyszálakból szőtt, virágokkal díszített ruha az új éteröltözet, mely az új asztrál ruha után jelenik meg. Különösen a megújulásnak ez az éterruhája az arany menyegzői ruha. Ez annak a bizonyítéka, hogy a transzfiguráció erősen folyamatban van. A vágytest, vagyis a természetszülte asztráltest, és a természetszülte élettest vagy étertest is oszlásnak indult, s kezd megváltozni.

Mindennek egy másik bizonyítéka az aranygyapjú dísze. Ezt az ékességet a jelölt mellén, a sternum környékén képzeljék el, ahol arany nyakláncon függ.

A figyelmet itt valóban a mellcsontra, a sternumra terelik. Sternum ***kisugárzót*** jelent. Gondoljanak a sternum sok misztikus ábrázolására, amelyen arany sugarak áradnak onnan. A folyamatban lévő alakulásban a sternum sugárzása és hatása érezhetően megváltozik. Mintha drágakövekkel lenne kirakva, mégpedig héttel.

Miért héttel? Mert az új éterruha kialakulása után mindenekelőtt a szívszentélyt éri támadás, mely emiatt szerkezetileg teljesen megnyílik. Talán ismeretes, hogy a szív atomjai más természetűek, mint a test többi atomja, mert a mikrokozmosz központi szíve, az ősatom, a szív atomjait az ember születésétől kezdve másképpen képzi ki és tartja életben.

Továbbá a szívszentély szoros kapcsolatban van a főszentéllyel. Ha tehát a szellem behatol a hét agyüregbe, akkor a szívbe is eljut. Ahogyan a lélekerő miatt a szíven keresztül a főszentély nyílt meg, úgy kezd most a szív másképpen dolgozni a főszentély besugárzásai miatt. Bensőséges kapcsolat alakul tehát ki

a mikrokozmosz központi szíve, a fehér rózsa,
és a test szíve, a piros rózsa,
meg a főszentély szíve, az arany rózsa között.

Valóra vált az aranygyapjú, ragyogó drágaköveivel.

Még az aranyérméről kell beszélnünk, amelyen a nap és a hold jele van, meg a kijelentés: »a holdvilág oly fényes lesz, mint a nap, s a nap a mostaninál hétszerte fényesebben ragyog«.

Ebben a folyamatban persze a szellem vezet, ez a hangadó tényező. A hermészi ősforrásból eredő beszédekben mindenkor a nap és az arany volt a szellem jelképe, míg ezüsttel és holddal a lelket jelképezték. Az aranygyapjú ékessége így azt jelenti, hogy a sternumban szellem és lélek, nap és hold testileg egyesült.

Akinek a szíve így emelkedett Istenbe, így van kapcsolatban Istennel, az testileg tapasztalja a szellem, lélek és test helyreállított egységét a test szívében.

A transzfigurációt, az igazi alkémiai menyegzőt tehát először a szívben ünneplik. A lélek ragyog, mint a Nap, mint Pimander, s a beereszkedett szellem egyre dicsőségesebben terjed.

Aki valóban az aranygyapjú lovagja, abban a szív teljesen újjászületett.

A jövőnek ez a lehetősége minket is vigasztaljon.

Erre a Leány rangunk sorrendjében kivezetett minket. Az ajtó előtt már vártak a zenészek, vörös bársony öltözetben fehér paszománnyal. Ekkor kinyitottak egy ajtót, amelyet eddig még nem láttam nyitva. Ez a királyi csigalépcsőre nyílt. A Leány a zenészek kíséretében háromszázhatvanöt fokon vezetett fel minket. Minden tele volt itt drága és művészi tárgyakkal. Minél magasabbra jutottunk, annál nagyszerűbb lett a pompa, míg fel nem értünk egy szépen festett boltozatba, ahol a hatvan szűz várt ránk, mind ékes öltözékben. Amikor mind meghajoltak előttünk, s mi is tehetségünk szerint adóztunk nekik tisztelettel, a zenészeket leküldték a lépcsőn és az ajtókat bezárták.

Ekkor csengőt ráztak meg, s egy szép leány lépett elő, aki mindenkinek babérkoszorút nyújtott át. A mi Leányunknak azonban babérágat adtak. Eközben függönyt vontak félre, s megpillantottam a királyt és a királynőt, teljes pompájukban. Ha a tegnapi királynő nem figyelmeztetett volna oly barátságosan, akkor most elfeledkeznék magamról, s ezt a kimondhatatlan nagyszerűséget az egekhez hasonlítanám. Mert attól eltekintve, hogy a terem is csak úgy tündöklött az aranytól és drágakövektől, a királyné ruhája is oly szép volt és úgy ragyogott, hogy nem is tudtam ránézni. Bármit is tartottam azelőtt szépnek, mindez oly magasan volt afölött, mint az ég csillagai.

C.R.C. alkémiai menyegzője

A menyegzői teremhez vezető királyi csigalépcső

Megbeszéltük, hogy mit jelentenek az új arany ruhák, melyeket C.R.C.-nek kellett a negyedik nap kezdetén felöltenie, s hogy mit értsünk az aranygyapjú dísze alatt. Felfedeztük, hogy mindez a kezdődő transzfiguráció jele és nézete, melynek folyamán a szív, a fej és az anyagi alak is világosan megváltozik.

Ilyen előkészületek után a jelölteket ajtóhoz vezetik, melyet C.R.C. még nem látott nyitva, s amely által megnyílik a királyi csigalépcsőhöz vezető út. A lépcsőnek 365 foka van. Ez az ajtó mindig megnyílik, ha a jelölt számára kialakulnak a feltételek, amelyeket merkúr-évnek nevezhetnénk.

A 365-ben ugyanis a merkúrszámot ismerjük fel, ami ebben az összefüggésben merkúrerőt, merkúrhatást, merkúrállapotot hoz létre. Merkúr, melyet joggal neveznek az Istenek hírnökének, az életben szükségessé teszi a megnyilvánult szellemsugárzásoknak a lélekkel való összekapcsolását, egyesítését, s ezzel a testben való megnyilvánítását.

Ha lélekerő és szellemerő párosul, akkor az ember lényében megnyílik valami, legalábbis ha ez a nyíltság a megbeszélt értelemben, valóban gnosztikus tanulóság miatt ött létre. Merkúr így mindig is a beavatás nagy jelképe volt:

a hold a lélek jele:
a nap a szellem jele:
a kereszt az anyag jele:

Az anyagon át vezető út ez, mint keresztút. A teljes önátadással az éntelenséghez vezető keresztút, a János-út: »Nem én, hanem a másik; néki növekednie kell, nékem pedig alább szállanom«.

Aki ezen az úton jár, az elnyeri a lelket, s ezzel a szellemet. Aki pedig ezen az ösvényen kapott valamit a lélekből, annak a szellemet is be kell fogadnia. Az vállalkozik a hét súly vizsgájára. Ezt a hét súlyt a helyére állítják. A fejben lévő hét tudatforrást megérinti az élő víz: s aki az ösvényen jár, annak innia kell ebből a vízből, tehát ebből kell élnie és hatnia. És azonnal megkezdődik a transzfiguráció; megkezdődik a merkúrfázis, melynek ezek szerint három nézete van: szellem, lélek és test.

Jobb lenne azt mondani, hogy lélek, szellem és test. Mert ebben a folyamatban a lélek halad elől. O a menyasszony, aki a vőlegényre vár. Ha pedig a lélek, a szellem és a test egymáshoz hajoltak, s a jelölt így az élő merkúrjelet képezi, akkor megnyílik a ***királyi csigalépcső*** bejárata is, mely közvetlen és kizárólagos kapcsolatot képez a fej és a szív között, aminél bizonyos pillanatban a szív-csakra képezi a nyitott ajtót.

Mielőtt folytatnánk, röviden utalnunk kell arra, hogy a normális, természetszülte állapotban az ember tudata a szívben is meg a fejben is székel, a tudat csillárja tehát a szívben is meg a fejben is ég. Ebben a természetállapotban azonban a tudat két nézete között hasadás van. Egységről szó sem lehet. A szív meggondolása legtöbbször egészen más, mint a fejé, s mivel a szív közvetlen kapcsolatban van az asztráltesttel, gyakrabban uralkodik a szív a fejen, mint fordítva. így azt mondhatjuk, hogy amit a szív nem akar, az a fejbe nem juthat be.

Mivel a természetben-születettség állapotában a szív asztrál tényezője, a lélekténye ző játsza a főszerepet, a tudat csillárja a fejben, mely a hét agyüregben lévő aszt-

rál közegből áll, csak az ismert észfeladatot látja el, arni miatt az agysejtek egészen a természetszülte állapotra hangolódnak, s annyira megkövesednek, hogy már semmiféle változás sem alakulhat ki bennük, akkor sem, ha az embert a fájdalom, az aggály és a nyomor görnyeszti. Mert az ész és az észtekintélyek nem látnak más utat! így bandukol a természetszülte ember természetietek formájában az útján, míg el nem jön a vég.

Az alkémiai menyegző negyedik napjának kezdetén persze egészen más állapotok uralkodnak. Valódi merkúrmegnyilvánulásról azelőtt szó sem lehetett, mert a természetszülte ember főszentélyét, mint templomot, a szív, vagyis a vágytermészet teljesen megszentségtelenítette. Az ész pedig teljesen önérvényesítésre és a létért folytatott küzdelemre irányul. Amikor tehát a hermészi filozófia a természetszülte embert állatembernek, vagyis csak lélekkel ellátott lénynek nevezi, akkor ez teljesen valós.

Az alkémiai menyegzőben leírt állapotban azonban a szív a vérbú'nét a fejjel szemben önátadással, minden vágy teljes odaadásával maradéktalanul lerótta.

A szív, hét sugarával, megnyitotta a mikrokozmosz központi szívét. A iélek állapota megújult, új asztrál felhő terjed el a lélegzőtérben, s a fej hét lámpáját megérintheti a szellem. A véráldozat feltörte a felfelé vezető ajtót.

Uj ajtó nyílt tehát, ami miatt egyensúly keletkezhet a szív és a fej, a lélek és a szellem között. Ami a fejben van, az most a szívben is van; ami a szívben van, az a legmagasabb szentélyben is ott van. Ennek a bizonyítéka az aranygyapjú.

Az alkémia pedig lehetővé teszi, hogy a jelölt felmenjen az új úton, a kígyótűzön át fokról fokra. És a Szűz, a Leány, alkémia vezet felfelé, míg felérnek egy gazdagon kifestett boltozatba, ahol hatvan leány vár, mind pompás öltözékben.

Az olvasó esetleg hallotta vagy olvasta már, hogy a tobozmirigyet, a legmagasabb csillárt hatvan szirmú rózsának vagy lótuszvirágnak is mondják. így már értjük a szöveget. Ezután a jelölt találkozását írják le a királlyal és királynővel, szembesítését tudata minden nézetével és erejével.

A lélek helyet foglalt az Istenrend által kijelölt helyén, a legmagasabb szentélyben, a király, a szellem mellett.

A léleknek ez a nagy győzelme a jelölt számára mérvadó jelentőségű. A lélek kiszállt a szívből, hogy a Hétszellem szellemsugárzásait beengedje a hét agyüregbe. Ha lélek és a szellem így egyesült, akkor az élet és az állapot ellenőrzése egyetlen kézben nyugszik, vége az annyi fájdalmat okozó hasadtságnak.

Ezért tör ki C.R.C. lelkesedésben: »ha a tegnapi királynő nem figyelmeztetett volna olyan barátságosan, akkor most elfeledkeznék magamról, s ezt mennyeknek nevezném. Mert attól eltekintve, hogy a terem is csak úgy tündöklött a drágakövektől és az aranytól, a királynő ruhája is oly ragyogó volt, hogy ránézni sem tudtam«.

Néhány megbeszélt részletet végül még egyszer meg kell világítanunk, hogy ezek a valószínűleg nagyon elvont dolgok valamelyest határozottabb körvonalakat kapjanak.

Először a királyi menyegzői teremhez vezető csigalépcső: ez összeköttetést teremt a szív-csakra és a felső csakra között, amely a tobozmiriggyel egyezik. Ha a lélek megszületett, és a csillárok egyenletesen égnek és egyesültek, akkor szó szerint és testileg éteri fénykapcsolat fejlődik ki a szív és a fej között, minden anatómiai alap nélkül. Ez a kapcsolat visszatükröző éterből áll, mely mentális (gondolkozással összefüggő), és fényéterből, mely érzékszervi. Mindkettő világosan csavarvonalas mozgást végez, s ezért beszélnek csigalépcsőről.

Aztán vessünk még egyelőre távlati pillantást a menyegzői teremre, vagyis a tobozmirigy-agyrészbe, a lélekkel egyesült legmagasabb szellemjelenség székhelyére. A tobozmirigy-agyrészbe belevetítődik a mikrokozmikus égbolt, de most már az élő lélekállapot világának égboltja is. Mivel pedig ez a lehetőség a lélek feltámadásából, a mikrokozmosz központi szívéből született, érthető, hogy a királynő oly elragadtató, vakító benyomást tesz C.R.C.-re. »Azelőtt bármit is tartottam szépnek, ez oly magasan volt afölött, mint az ég csillagai«.

Valóban! Ezt világosan látjuk.

Sőt, azt is tudjuk, hogy ez valójában csak a kezdet!

Időközben a mi Leányzónk újra bejött. Mindegyikünket kézen fogott egy-egy leány és mély meghajlással bemutatott a királynak, amire a Leány beszélni kezdett:

- Dicsőségtekre, Királyi Fenségek, legkegyelmesebb királyunk és legkegyelmesebb királynénk, ezek az urak életüket kockára téve jöttek el ide, aminek Felségetek örülhetnek. Már azért is, mert legtöbben olyan tulajdonságokkal rendelkeznek, amelyek Felségetek birodalmát és területeit megnövelhetik, ahogyan erről Őfenségétek mindegyiknek a megvizsgálásánál maguk is megyőződhettek. Alázatosan bemutatom őket Őfenségéteknek, azzal a szerény kérelemmel, hogy feladatomat befejezettnek tekintsék és Őfensége maga kérjen kegyesen felvilágosítást mindegyikőjüktől tevékenységemmel kapcsolatban.

Ezzel a babérágat letette a földre.

Most egyikőnknek kellett volna mondania valamit, de mivel nem tudtunk mit mondani, végül az öreg Atlasz lépett elő és megszólalt a király nevében:

- Királyi Fenségük nagyon örülnek az érkezésüknek, s mindőjüket biztosítanak királyi kegyelmükről. Őfenségük a te cselekvéseddel - kedves Leány - szintén rendkívül elégedettek, s így fejedelmi jutalomban részesülsz. Őfenségük azonban azt kívánják, hogy ezekről a vendégekről ma is gondoskodj, mert terád semmilyen tekintetben sem panaszkodhatnak.

A Leány erre újra alázatosan felvette a babérágat, s első ízben kellett újra elhagynunk a termet a Léány-

A három királyi pár

zónkkal. Ez a terem elől szögletes volt, ötször olyan széles, mint hosszú; a kijárat felé azonban nagy boltívbe torkollott, melyben három pompás trón állt körben; a középső valamivel magasabban állt. Minden trónon ketten ültek. Az elsőben ősz-szakállú öreg király, felesége azonban szép és fiatal volt. A harmadik széken középkorú fekete király ült, mellette finom, idős asszony, akin nem volt korona, hanem fátyol takarta. A középsőben a két fiatal ember ült. Fejükön babérkoszorú, fölöttük pedig nagy, értékes korona függött. Nem voltak olyan szépek, mint ahogyan elképzeltem. Ennek azonban így kellett lennie. Mögöttük félkörben egy padon, többnyire öreg emberek ültek. Csodálkoztam, hogy senki sem viselt kardot, vagy más védekezésre alkalmas eszközt. Testőröket sem láttam, csak néhány leányzót, akik tegnap is velünk voltak, s most a boltív két oldalán ültek.

Híradásomból nem hagyhatom ki, hogy a kis Cupido ott is repkedett, s különösen a nagy korona körül tombolt és játszott. Időnként a két szerelmes közé ült, s íjjával játszva rájuk nevetett. Olykor úgy is tett, mintha nyilával miközülünk akarna valakire lőni. Szóval: a kis legény olyan féktelen volt, hogy még a teremben csapatosan repkedő madarakat sem hagyta nyugton, hanem azokkal is játszott, ahol cs. ' tehette.

A lányok is szórakoztak vele, s ha el tudták kapni, akkor nem engedték el egyhamar. Az emberke így sok szórakoztató és vidám pillanatról gondoskodott.

C.R.C. alkémiai menyegzője

9

A nap-makrokozmosz életterülete

Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzőjének megbeszélése folytatásaként most olyan témáról kell beszélnünk, melyről Szellemi Iskolánkban fennállása óta még nem beszéltünk. Ez a téma teljesen új fényt vet a folyamatra, amelyet a gnosztikus Szellemi Iskola a tanulóival végez. A magyarázat itt szükségessé vált, mert az alkémiai menyegző negyedik napja szembesít minket ezekkel a dolgokkal, s nem lenne helyes a szöveget lepel alatt hagyni.

Odáig jutottunk, hogy C.R.C. felmehetett a spirálmeneten, a csigalépcsőn, beléphetett a tobozmirigy szentélyébe, s ott a király és királynő teljes fényességét nézhette.

A szöveg azzal folytatja, hogy a jelöltek csoportjának vezetője, az Alkémia Leány a királyi pár előtt beszédet mond, és kéri, hogy a jelöltekkel kapcsolatos feladatát befejezettnek tekinthesse. A beszédre az öreg Atlasz válaszol.

A társaság ezután másik terembe vonul, ahol három pompás királyi trónok állnak félkörben; a középső a másik kettőnél valamivel magasabban.. Az első trónon ősz szakállú öreg király ül, felesége azonban fiatal és szép. A harmadik trónon közepes korú fekete király ül, mellette lefátyolozott, finom alkatú anyóka, a középső trónon pedig két babérkoszorús fiatal. Fölöttük nagy, értékes korona függ. C.R.C. a fiatalokat nem találja olyan magasztosnak, mint várta. Úgy látszik, kissé csalódott. A kis Cupidót is meg kell említenünk, aki szin-

tén ott repked, s mindenekelőtt a korona környékén tombol. Az elbeszélést itt egyelőre megszakítjuk, s elgondolkozunk.

Ha gyerek születik, akkor ez a lény a földön meglévő megvalósítási lehetőségek életterületéről származik. Ezért vagyunk mi, természetszülte emberek, szó szerint és testileg földből, ***porból,*** földiek.

A körülvevő mikrokozmosz, mely minket, természetszülte embereket befogadott, a mikrokozmoszoknak olyan osztályához tartozik, amelyik szintén teljesen a Föld világtérségéből magyarázható.

A természetszülte személyiség és a mikrokozmosz között csak az a különbség, hogy a mai életfázis személyisége halandó, a mikrokozmosz pedig nem. Minden személyiség tapasztalatai belevésődnek az aurikus lénybe: a lipika, a mikrokozmikus ***világmindenség*** mágneses pontjai képezik az élet könyvét. A mikrokozmosz így idővel hatalmas tapasztalati kincsre tesz szert, különösen a dialektika miatt, melynek jellemzője a múlandó, a tarthatatlan, s így a valótlanság.

A valótlanságnak persze célja és értelme van. Azt bizonyítja, hogy a Logosz ezt nem valóságnak, nem feladatnak és nem célnak szánta. Mihelyt egy lény ezt kísérli meg, a dialektikát tartja a célnak, azonnal kristályosodás, megkövesedés keletkezik, amit össze kell törni, s azonnal le is rombolnak! Ezt a lerombolást és összetörést nevezzük mi ***halálnak,*** mert ez a közjátékokkal teli dialektika végrehajtója. Valójában minden szenvedés abból ered tehát, hogy a földi ember a valótlanhoz ragaszkodik. Reméljük, hogy az olvasó mindezt megérti.

Fel lehet tenni a kérdést, hogy akkor mit akartak a természetszülte mikrokozmosszal és a természetszülte személyiséggel, ahogyan azok a nagy földi területen jutnak kifejezésre?

A Föld, a mi világunk, rendkívül titokzatos bonyo-

lultságával - ezt jól meg kell érteni - maga szintén nem cél. A Föld egy bolygó, és egy naprendszer része. És ez a Naprendszer, mint magasabb egység, mint mérhetetlenül nagy, magasztos alkotóterület, ad útmutatást nekünk. Mint egység, hatalmasan ragyogó, mindent átfogó világosság gömbje, szintén gömbalakú, tehát magasabb életterület, másik kozmikus terület, amelyben egészen más életrend uralkodik, amelyet nem hasonlíthatunk a dialektikus természethez. Ennek a nagyobb egységnek a rendjét nevezzük mi az "élő lélekállapot Rendjének.

Most pedig elsősorban az a fontos, hogy a természetszülte személyiség, melyet a természetben született mikrokozmosz vesz körül, erre a magasabb életrendre törekedjen és ezt kívánja. Ebből nem hiányzik a logika. Mert ha az ember valaminek felismeri a valótlanságát, bizonyos pillanatban átlátja a dolgot, akkor először megkísérli azt valósággá tenni, míg be nem látja ennek a lehetetlenségét, a kísérletet abba nem hagyja, s végül az élő lélekállapot világa felé fordul. Ez viszont nem a tükörszféra, nem a halottak birodalma, mert az csak az a terület, ahol a lény mégis megpróbálja előző életállapotának az árnyékával a valótlanságot valósággá tenni.

Az élő lélekállapot világa azonban a naprendszer makrokozmikus életterülete. Az élő lélekállapot világába való belépéshez nem kell másik bolygóra vagy a Napra átköltözni, hanem annak az életterületnek részesévé válni és abba merülni, amelyik a naprendszer egészéből áll. Mivel a Föld ennek a nagy rendszernek a része, és a mikrokozmosz a földtől származik, érthető, hogy a magasabb, egészen más életterületen való megszületés vágya minden lényben megvan. Ha ez a veleszületett vágy, az igazi emberi rendeltetésre való vágyakozás feléled, akkor ezzel párhuzamosan erősen csökken (vagy megváltozik) az érdeklődés a dialektikus terület, a természetszületés térsége iránt.

És az új vágyakozásnak ez az állapota, ez az új kedélyállapot, ez az új tájékozódás az új lélekminőség, az új, igazi lélekirányulás. A valótlanság iránti érdeklődés megcsappan vagy eltűnik, s feléled az érdeklődés az ember igazi rendeltetése iránt. Mivel a lélek csak ***lelkesítés,*** mely a lényt motorszerűen bizonyos irányba tereli, bizonyos cél elérésére ösztönzi, a lélek nem a végső fázis, hanem egy erő, egy lehetőség, hogy a végső fázist, bizonyos célt el lehessen érni.

Ezt a célt a lélek bizonyos minőségével, fajtájával lehet elérni. Aki tehát elérte a léleknek ezt az új állapotát, vagy útban van efelé, az az életnek teljesen új nézeteivel találkozik, amelyek a Napmakrokozmosz életterületéhez tartoznak.

Az ilyen ember mikrokozmikus létében először találkozik a szellem lényegével, mely a bármilyen formában és területen is megnyilvánult élet egyetlen célja.

Csakis ekkor kezdődik valóban Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzője. Ez a legmagasabb valóság csakis akkor kezdődik, csakis akkor kezdődhet, ha az új vágyakozás állapota, az új lélekállapot elég erős. Mert csak ez az új állapot hoz létre bizonyos változást az ember főszentélyében.

Ez egy nagyon jelentős változás, ami a tobozmirigy-agyrészen belül is és kívül is végbemegy!

A tobozmirigynek van sugárzása és aurikus lénye is. Itt a mikrokozmoszban lévő mikrokozmoszról beszélhetnénk. Az új vágy miatt, az új lélekáüapot miatt a tobozmirigy-aura másképpen kezd lélegezni. Más erők és más sugárzások hatolhatnak be. Most legelőször is arra lesz szükség, hogy az új sugárzások megerősödjenek, lerögződjenek az oly nagyon megkövesedett testben, és egészen a személyiség és a mikrokozmosz rendszeréig hathassanak.

Először is, amint láttuk, az új sugárzásoknak a hét agyüregben való alapvető lehorgonyzására van szükség.

Ezt a hét agylireget a hét tükörnek, vagy a ***hét súlynak*** is nevezik. Érthető tehát, hogy az ösvényen haladást állító jelöltnek be is kell bizonyítania, hogy a szellem ösvényének ezt az alapvető követelményét betölti-e. Ha betölti, akkor a szellem hét sugara be tud lépni a főszentélybe, hétszeresn tükröződhet a szívben,, és belevetítheti magát az idegrendszernek mind a negyvenkét plexuskörébe. Ekkor nyilvánul meg a szellem hétszeres érintése a földszülte ember egész lényében. Akkor a Földlogosz Istennek egy gyermekét nemzette. És ez a gyermek ekkor felmehet a csigalépcsőn, a csavarmeneten egészen a tobozmirigy-auráig, hogy ott megnézze a csodát, s elkezdhesse Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzőjét.

10

A hat királyi személy

Aki képes lelke minőségét a megbeszélt értelemben megvalósítani, s így feltárni a felfelé vezető spirálist, hogy beléphessen a tobozmirigy-központba, az a leghatalmasabb észlelőközpontot kelti életre, mellyel az ember egyáltalán rendelkezhet.

A tobozmiriggyel nem csak úgy lehet látni, mint a normális szemmel, hanem ugyanakkor az észlelt dolog képét és benyomását, sugárzásokat és erőket is fel lehet venni és lerögzíteni a rendszerben. Ez történik ugyan a szemen keresztül is, de kerülőúton.

Ezért beszélnek itt több ***teremről,*** amelyekről az alkémiai menyegző többi napjain még hallani fogunk. Egy terem tartozik tulajdonképpen magához a tobozmirigyhez, egy másik pedig, a homlokcsont mögötti nyílt terület, a tobozmirigy aurájában van. Ott tehát, ebben a még teljesen ismeretlen rendszerben, a jelöltet a királyság lényeges erejével szembesítik, a szellem általi egyetlen központi érintkezéssel, ahogyan az a makrokozmoszban jut kifejezésre.

Ennek az erőnek megkülönböztethetően két hatása, két nézete van, pozitív és negatív, hímnemű és nőnemű nézete. Az alkémiai menyegző itt királyról és királynőről beszél. Az az iker-erő ez, mely oly sok természetrendben fellép és szükséges, mert a pozitív, hímnemű nézet lehetővé tevő, a negatív, nőnemű nézet pedig szülő, megvalósító. Ezt az abszolút egymáshoz tartozó két sugarat tehát bizonyos pillanatban belevezetik a jelöltbe. Azért mondja az elbeszélés, hogy Rózsakereszt Krisztián

és jelölttársai a királyt és a királynőt láthatták teljes pompájukban, s hogy ennél az első találkozásnál a belőlük áradó ragyogó pompa mély benyomást keltett bennük. Amikor pedig az öreg Atlasz - akiről még beszélni fogunk - néhány szóval köszönetet mond a jelölteknek, s ezután a Leánnyal kimennek a teremből, a boltíves kijáratnál három gyönyörű királyi trónt látnak, melyek közül a középső valamivel magasabban áll. Minden trónon két személy ül, összesen tehát hatan vannak:

1. egy ősz szakállú öreg király;
2. fiatal, szép felesége;
3. középkorú fekete király, és
4. egy lefátyolozott, finom alkatú idős asszony;
5. és 6. a középső trónon a két fiatal.

Nézzük meg, hogy ez a hat személy mit ábrázol a negyedik nap folyamatában.

Először az öreg királyt látjuk, aki a lény, a megnyilvánult ember érettségét és tapasztalatait jelképezi. Mennyi személyiség-életrekeltést élt már át mikrokozmoszunk Föld-anyánkon vezető útján! Milyen nagy mennyiségű tapasztalat halmozódik már a mikrokozmosz aurikus lényében! Nos, e tapasztalatok összegét most a jelölt rendelkezésére bocsátják. Érthető, hogy aki felemelkedett a hétszeres megszabadító út negyedik napjáig, annak ezt a tapasztalati kincset egészen másképpen kell használnia; és használja is.

Ezért látjuk az agg király mellett a szép fiatal királynőt, mint a sok új lehetőség megszemélyesítését, amit az életútján már tudatosan haladó jelölt az önmegvalósítás ösvényén felhívott.

Másodszor a középkorú fekete fejedelmet látjuk, mellette a lefátyolozott idős asszonnyal.

Ez bizonyára a keserűség nagy, tele kelyhének a képe, melyet az alakulóban lévő embernek kellett kiürítenie korszakok óta tartó útján az anyagon és éjszakán át.

Fekete - az éjszaka és sötétség jele.

Fekete - a gyász jelképe.

A fekete a fájdalom, vezeklés és tisztulás képét tartalmazza.

A fekete a sok bűn és a helytelen életmód jelképe is.

Ezáltal is mennyi érettségre tett szert a tévelygő, alakuló ember! A tapasztalat gyümölcse, a keserűség aratása!

Ez azonban mind a középen ülő fiatal pár javára válik. Még nincsenek megkoronázva, mert a fáradozás vívmánya, az eredmény a győzelemnek egyelőre csak a lehetősége, így még csak a babérkoszorú van fejükön. De a szép, értékes korona már fölöttük függ.

Ez a két fiatal a lehetővé vált nagy, új dolog főszereplője: teljesen királyokká kell tenni őket! Ezért jelenik meg most Cupido is, a szellem szeretetsugárzása, amelyet a régi bölcsesség Fohatnak is nevez. Ezzel az új elektromágneses életerőre utalnak, mely a jelöltet új létállapotában teljesen körülfogja, mindenütt jelen van, minden dolgot és nézetet érint, s így mindent megújít és lehetővé tesz.

Valamelyest félrevontuk tehát a fátyolt ezekről a látszólag mellékes dolgokról, s látunk valamit a valóságból, a nagy ünnepből, mely az alkémiai menyegzőnek ebben a fázisában kezdődik.

A megbeszélt jelenetben figyelmünket még a trónok mögött ülő idős férfiak csoportjára is terelik. Ez a kép is klasszikus. Ok az elkövetkező folyamatokban szerepet játszó sok érett és finom erőt ábrázolják, olyan sugárzásokat, melyek a világmindenség alapítása óta léteznek. Ezeket az öregeket nevezi az egyetemes tan a Nagyon Oreg segédeinek.

Ki az öreg Atlasz? És ki a Nagyon Öreg?

Ha a megbeszélt iker-erőt, a királyfit és királylányt, akiket a tökéletes fejedelemséghez kell elvezetni, belevezetik a jelöltbe, akkor ugyanabban a pillanatban az az alak is megnyilvánul benne, akit a szöveg az öreg At-

lasznak nevez. Az öreg Atlasz az a meghatározott hatóerő, mely a szent Nagyon Öregből megy ki annak a vezetése alatt. Ki kell jelentenünk, hogy ezt a szent erőt csak azoknál a tanulóknál lehet megtalálni, akik minden szabály betartásával valóban a szellem uralmára, királyságára törekednek. Az öreg Atlasz jelenléte a jelöltben az elsőkézből eredő ismeretek megszerzésére ad lehetőséget. A jelölt őbenne talált mesterére!

A szent Öreg, akivel különösen a hatodik és hetedik napon találkozunk, ha megjelenik, mindig a rendszer legmagasabb szentélyeiben tartózkodik. Máshol sehol sem található.

O a legmagasabb ***kapus,*** a kapu őre, az eredeti szellemember, a Szent Szellem, az isteni Fiú, O a Szellem egyetlen, alapvető ereje, mely dupla sugárban fejezi ki magát: elvont értelemben Isten háromsága, melynek a jelöltben határozottá kell válnia; a jelölt tobozmirigyközpontjában az öreg Atlasz személyében ölt alakot. Ezt a szellemembert, vagy isteni fiút, második mikrokozmosznak mondhatnánk, amelyben magas, pompás élet ragyog, mely csakis a napmakrokozmoszban tud kifejezésre jutni.

Nézzük meg most az alakulást ennek a Nap-Fiának, az Istenség Fiának a szolgálatában.

Először a földterületen képeznek ki egy csodásan és nagyszerűen szerkesztett testet. Ebbe a testbe aztán lelket lehelnek az egyetlen lélek anyagából, amelyről oly részletesen beszéltünk. Ennek következtében egyetlen céljára, magas rendeltetésére irányul. Útnak indul, és belép a bárkába.

A testben élet van, és a test maga is élet.

És a lélek az élő valóság.

Ez a kettő aztán az alkémiai menyegző negyedik fázisában megkapja az eredeti, nekik szánt szellemi életet. Az öreg Atlasz leereszkedik, s bizonyos pillanatban benne van a rendszerben. így egyesült a három: test,

lélek és szellem: szellem, lélek és test. Ha pedig az így újra igazi emberré emelkedett lényben ünnepelni lehet ezt a Hármas Szövetséget, akkor ő a további folyamatokat - bármilyen hatalmasak és nagyszerűek is azok - bizonyos tekintetben már mellékeseknek nézi.

Felfelé vezető útján a test sok tapasztalaton ment át, sokszor megcsorbult, gyakran érte kristályosodás.

A lélek pedig nagyon belefáradt a mérhetetlen és csaknem vég nélküli megerőltetésekbe.

Most azonban minden megújul! Mert az Istenség Fia, az Eredeti, a Tiszta leszállt a rendszerbe, hogy minden sebet begyógyítson, és az elvi hazatérést tökéletessé tegye, mégpedig hatalmas alkémiai változással, egy nagy folyamat segítségével: az alkémiai menyegzővel!

Végül utalni szeretnénk a szentírás néhány ismert részletére, hogy a megbeszélteket még közelebbről lássuk. Gondoljon Jánosra Páthmoson. Amikor azzal találkozik, aki kijelenti: »En vagyok az alfa és az ómega, az első és utolsó, aki a hét arany gyertyatartó között jár«, akkor a szent Öregről, a bőség Fiáról, az Istenség Fiáról van szó, aki Jánosban élő valóság lesz.

Amikor pedig a lélekembernek ez a szellem-beéreszkedése megbízást ad a hét levél megírására, akkor arról a munkáról van szó, ami a szellem hét sugarával kezdődik, és érvényesíteni kell egészen a győzelemig. Amikor pedig a jelenések könyvének végén a szent városról beszélnek, amelyet János a mennyekből lát leszállni, akkor az nem más, mint utalás az új életállapotra a Nap-makrokozmoszban, az ígéret földjén.

Azt is mondtuk, hogy a szent Öreget a Szent Szellemmel is azonosíthatjuk. Az olvasó tudja, hogy ***szentelés*** gyógyulást jelent. Ha tehát a Szent Szellem ömlik ki egy emberre, akkor az kivétel nélkül mindig az a szellem, mely a megbeszélt módon lép be a jelöltbe, mely a főszentélyben akar lakni, s azért jön, hogy így lehetővé tegye az igazi ***szentelést,*** mely a gyógyulás,

vagyis a transzfigurálás, az igazi emberréválás, vagyis C.R.C. alkémiai menyegzője. Ez a szellem soha sem ömölhet ki olyanokra, soha sem lép és nem is léphet kapcsolatba olyanokkal, akik nem járták be lélekmegújítás segítségével a valóban felfelé vezető spirálist.

Aki ezt a szellemet még nem birtokolja, az a szellem áldásos, transzmutált erejét nem tudja kiküldeni másokra, akiknek az még hiányzik. Ezt a szellemet nem lehet mantramokkal felhívni - ha még nincsen jelen. Ha mégis megpróbálják, akkor mindig más erőt szabadítanak fel: valami tükörszféra-erőt. Gondoljanak itt a teológusok és az egyházi papság gyakorlatára.

Ha pedig az Egyetemes Gnosztikus Láncnak egy követe, a Nagyok egyike jön el az emberiséghez, hogy az ösvényről beszéljen, és az emberek ragaszkodni akarnak hozzá, akkor érthető, hogy bizonyos pillanatban kijelenti, ami a Jánosevangéliumban áll: »Jobb nektek, hogy én elmenjek. Utánam eljön hozzátok a Vigasztaló, a Szent Szellem. Az fog rólam tanúskodni«.

Az ember Jézusnak megvolt a Krisztusa. Gautámának megvolt a Buddha. Nekünk is birtokolnunk kell a szent Öreget, a bőség Isteni Fiát. Ezért mondja János 1. levele (5. rész):

»Ki győzi le a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia? Ki menekülhet meg a világ markából az Atyához vivő lélekútján? Csakis az, aki belülről abszolút tudja, hogy Jézus kapcsolatban van a bőség Fiával, és így jött hozzánk Jézus Krisztusként. Ő az, aki nem csak vízzel jött, hanem vízzel és vérrel, vagyis kenyérrel és borral. És a Szellem az, mely bizonyságot tesz, mert a Szellem az igazság.«

Ezért könyörgünk! Ez a Szellem, ez a szent vigasztaló legyen meg mindannyiójuknak!

A főurak előtt egy kicsi, de rendkívül értékes oltár állt, itt-ott bearanyozott fekete bársony könyvvel. Mellette kis gyertya pislogott elefántcsont tartóban. Holott nagyon rövid volt, mégis állandóan égett, s ha Cupido viccből nem fújt volna rá időnként, esetleg nem is vettük volna észre, hogy ég. A gyertya mellett gömb állt, mégpedig művészi módon magától forgó égbolttal, továbbá kis óra ütőszerkezettel, amelyen kicsiny kristály-szökőkút volt. Ebből állandóan vérvörös, világos víz folyt. Végül egy koponya is feküdt ott, amelyben olyan hosszú fehér kígyó mozgott, hogy mialatt teste minden más köré tekeredett, a farka mégis az egyik szemben volt még, mire a feje a másik szemen bement; így soha sem hagyta el halotti koponya-lakhelyét. Amikor Cupido piszkálni akarta egy kicsit, oly gyorsan tűnt el rejtekében, hogy csodálkoztunk.

C.R.C. alkémiai menyegzője

11

Az oltár és kellékei a menyegzői teremben

Mielőtt folytatnánk a negyedik nap megbeszélését, az olvasó figyelmét az egyik kihagyott szakaszra kell irányítanunk. Ez Alkémia Leánynak a királyi pár előtt tartott beszéde, miután a jelöltek beléptek a menyegzői terembe. E beszéd néhány részletén el kellene gondolkodnunk, mert az előbbiek után valószínűleg érthetőbek is lesznek.

Azt mondják például, hogy »ezek az urak életük kockáztatásával jöttek el ... király és királynő őfenségéik dicsőségére...« Továbbá azt, »...hogy többen olyan tulajdonságokkal rendelkeznek, amelyek Őfenségük birodalmát megnövelhetik...«

A figyelmet most azért tereljük ezekre, mert világossá akarjuk tenni az okkult módszerek veszélyességét és végzetességét, amelyekkel ezt a csodás tobozmirigyrendszert akarják valamilyen módon erőltetni. Ennek a következménye ugyanis a rendszer teljes megsemmisítése lenne, amivel a már meglévő emberi minőségek is megsemmisülnének. A börtönből kivezető út ekkor eltorlaszolódna.

Ha az elrettentően hosszú útra gondolunk, amelyet a testi embernek kell a Föld fejlesztő-területein bejárnia, akkor érthető a kijelentés, hogy az urak a menyegzői teremhez vezető utat életveszélyben vágták maguknak, minden veszéllyel dacoltak »királyi őfenségük dicsősége érdekében«, s hogy »legtöbbjük rendelkezik azokkal a tulajdonságokkal, amelyek őfenségük birodalmát gyarapíthatja«. Ezzel azt fejezik ki:

1. hogy a Szent Szellem kiárasztására való vágyakozás tiszta és őszinte volt mindig is;
2. hogy az előírt úton haladtak, vagyis a lélekújjász'ületés ösvényén önmaguk teljes kiszolgáltatásával, teljes odaadással, s ennek következtében találták meg a felső termet, miután bebizonyították, hogy a fej hét chakrája, a hét súly, el tudja látni feladatát.

Az olvasó figyelmét fel kell hívnunk ezekre a dolgokra, mert azt mondtuk, hogy ami beáramlik a tobozmirigyrendszerbe, az a fej hét tükrén át a szívbe, az idegrendszerbe, és a test minden életfontosságú szervébe vetítődik.

A tobozmirigyszerv - mint mondtuk - lélegző és észlelőszerv. Ezzel lélegezzük be a pránát, amelyből állunk és élünk - ez a prána akár pozitív, akár negatív, akár jó, akár rossz. Egész létállapotunk - az utolsó atomig - megegyezik ezzel. Létvalóságosan teljes egyensúlyban vagyunk tehát a belélegzett pránával. Ezért nagy veszély rejlik abban, ha a tobozmirigyet úgy befolyásoljuk, hogy már csakis a haláltermészet jobbágyai és követői lehetünk.

Minden időkben voltak kábítószerek, füstölők és lélegzési gyakorlatok, amelyekkel a belső elválasztású mirigyeket, az idegétert és a kígyótüzet lehetett irányítani és kényszeríteni, s olyan helyzetbe hozni, amelyben különleges célokra lett alkalmas. Azok a módszerek is nagyon negatívok és veszélyesek, amelyekkel a test befolyásolásával hatnak a tobozmirigyre bizonyos célok elérése érdekében. A tömjénfüst bódító hatása például a tobozmirigy-agyrészt az egyházi mágia befolyásának nyitja meg.

Ezekkel az okkult ügyeskedésekkel nem kellett volna feltartani magunkat, ha nem terjedt volna el az utóbbi években mindenféle úgynevezett gyógyszer és gyógymód, melyeterősen propagálnak és alkalmaznak, s amelyeknek végül nem lehet más eredménye, mint a toboz-

mirigyrendszer teljes elfajulása. Ezért helyénvaló a figyelmeztetés.

Mert ki nincsen manapság mindenféle idegfeszültségnek, élet- és létkonfliktusoknak kitéve? Ezekből viszont mindenféle testalkati nehézségek keletkeznek. Ezt az a tény okozza, hogy auránkba és tobozmirigyünkbe számtalan dialektikus és eonikus, tehát természetes sugárzás hatol be, amelynek következménye aztán az egész rendszerben megmutatkozik. Ha ennek a következményeit negatív módszerekkel próbáljuk megszüntetni, de az okokat nem szüntetjük meg, akkor a tobozmirigy elfajul. A szabadságnak ez a kapuja beomlik!

A tobozmirigyrendszernek a természetbefolyásokkal szembeni lezárására és a bőség Fiával szembeni megnyitására ezért csak egyetlen lehetőség van: a lélek újjászületése. Csak az ezzel foglalkozó és ehhez csatlakozó pszichológiai gyógymódok lehetnek hasznára a jövő emberének.

C.R.C. alkémiai menyegzője a negyedik nap tanulóinak figyelmét erre a páratlan gyógymódra irányítja, mely minden betegségnek és szenvedésnek véget vet. Ha az olvasó felfedezi, hogy a jelöltek a további fejlődés folyamán milyen folyamatoknak lesznek alávetve, akkor mindezt jobban megérti.

Nyomatékkal ki kell jelentenünk: ne gondolja, hogy a lélek újjászületéséért folytatott küzdelem az egyetlen harc, amelyet végig kell vívni. Ha pedig ez a kijelentés Önt megdöbbenti, akkor Pál szavait kell idéznünk: »Jézus Krisztus evangéliuma csak az erőseknek való!«

Vegyék figyelembe, hogy Pál nem valami lélekmisztikus Jézus evangéliumáról beszél. Mert olyan evangélium nincsen, habár azt nagyon sokan szeretnék. Jézus Krisztusról beszél! Ez a lélekember, akiben megjelent a bőség Fia. Csakis ekkor kezdődhet el a nagy alkimisztikus regenerálódás.

Ez aztán a keresztút, mely a Jordánnál kezdődik,

ahol a szellem galamb képében száll le Jézusra, az Úrra. Ez a keresztút pedig az új életállapotban, a napmakrokozmoszban való feltámadással végződik.

Figyeljenek fel rá: a szellem beereszkedése a főszentélyben történik. És a feltámadás is a főszentélyben történik!

E két folyamat között vezet a keresztút, a rózsakereszt útja. Gondoljon ebben az összefüggésben a »Rózsakereszt Krisztián« névre is. A Krisztus felvétele után, a szellem megszületése után lehet a rózsakeresztet jó véghez vinni.

Ezek után az olvasót újra a tobozmirigytérbe vezetjük, ahol a három királyi párt nézhettük.

Ha körülnézünk, értékes kis oltárt is látunk. Ezen fekete bársony könyv fekszik, néhány helyen arannyal kiverve. Mellette elefántcsont gyertyatartó áll, melyen nyugodtan és egyenletesen ég egy lángocska.

Továbbá éggömböt látunk, mely forog, mint valami óramű; egy kristályszökőkút is van, amelyből vérvörös folyadék buzog; végül pedig koponya fekszik ott, benne csúszkáló fehér kígyóval.

Ebben a teremben még furcsa képeket is felfedezünk, amelyek mozognak és különös dolgokat művelnek. Próbáljuk meg felderíteni ennek a leírásnak az értelmét.

Egy oltár az áldozat helye. Ebből az következik, hogy a tobozmirigyközpont királytermének a tökéletes áldozat, a teljesen új, csak most lehetővé vált áldozat helyének kell lennie. A szellem-, lélek- és testnézetet, melyek most össze lesznek kapcsolva, magunk teljes feláldozásával alkémiailag az igazi, új, isteni emberré kell változtatni. Ezért látjuk az éggömbbel szemben az elefántcsont gyertyatartót nyugodtan égni. Itt nem földgömbről van szó, hanem éggömbről, a Napmakrokozmosz hatalmas képéről.

Hogy ennek az áldozatnak a vér áldozatának is kell lennie, azt a szökőkút is bizonyítja. Az örökkévalóság-

nak meg kell nyilvánulnia az időben, és az időből az örökkévalóságnak kell kiemelkednie. A fejlődésnek ezen az útján pedig vannak bizonyos döntő időpontok. Erre emlékeztet az óramű.

Hogy pedig itt valóban élet vagy halál kérdéséről van szó, az egyrészt a koponyából adódik, másrészt a fekete bársony könyvből, amelybe az oltár jelképessége szerint be kell írni azoknak a nevét, akik az oltár előtt állva meg akarják hozni önmaguk teljes feláldozását.

A fehér kígyó pedig, mely a koponya-támaszpontjából az egész oltáron mozog, az állandóan ható isteni bölcsességet ábrázolja, azt az isteni bölcsességet és tökéletességet, a teljes, maradéktalan újjászületést, az abszolút halhatatlanságot, amit Isten Szellemében meg kell valósítani. •

így mutatja meg az alkémiai menyegző az utat, amelyen az életet a halálon keresztül lehet elnyerni: nem úgy, hogy ebből az ösvényből dogmát csinálnak, hanem azzal, hogy az ember bejárja ezt, mint az önmegvalósítás folyamatát. Ez az oltár mélyebb értelme.

Ebben az összefüggésben Jézus Krisztus ismert szavait idézzük: »Aki el akarja veszíteni az ő életét énérettem, az elnyeri azt«. És ez az oltár, az én áldozati helye a hat királyi személy előtt áll a tobozmirigytérben, mely törvényszéknek és a kivégzés helyének rendeltetett, ahogyan később látni fogjuk.

A kis oltáron kívül a teremben itt-ott furcsa képek voltak, melyek mind mozogtak, mintha élnének, s olyan csudálatos dolgokat műveltek, hogy el sem tudom mesélni.

Amikor kimentünk, olyan furcsán hangzó ének csendült fel, hogy nem tudtam megállapítani, a leányoktól, vagy a képekből jött-e.

C.R.C. alkémiai menyegzője

12

A mozgó képek

Mindannak a megbeszélésénél, amit Rózsakereszt Krisztián láthatott a menyegzői teremben (ami a tobozmirigy'-agyrész), még a következő kijelentésről sem elmélkedtünk:

»A kis oltáron kívül a teremben itt-ott furcsa képek is voltak, amelyek mind mozogtak mintha élnének, s oly csudálatos dolgokat műveltek, hogy el sem tudom mondani.«

Itt tudnunk kell, hogy a tobozmirigy külső oldalát szemcsés, homokszerű réteg borítja. A szemcsék oly kicsinyek, hogy a tobozmirigyen - mely maga sem nagyobb egy borsószemnél - bizonyára több száz van belőlük. A mirigy belseje pedig sárgán, vagy aranyosan fénylő anyagból áll, melynek szemcséi nagyobbak a külsőknél.

Egészen kis gyerekeknél ez a ***homok*** nem található, míg fiatal, viruló embereknél sok van belőle. A növekedés idején, a gyermekkor és a fiatalkor között a szemcsék szaporodnak bizonyos korig, majd lassan eltűnnek. Fiziológusok mindenféle kísérlettel kitalálták, hogy az ezoterikusuknak igazuk van, s ezeknek a homokszemcséknek a tobozmirigyrendszerben fontos szerepük van. Szoros kapcsolatban állnak ugyanis az ember gondolatműködéseivel, úgymint az emlékezettel és az intelligenciával is.

Mindenekelőtt az utóbbi években kutattak erősen ebben az irányban, s a szakirodalomból kétségtelenül minden érdekes megtudható. Ha a felületi szemcsékből ke-

vés van vagy teljesen hiányzanak, akkor a gondolkodás komoly akadályokba ütközhet, vagy meg is szűnhet.

Ezek után megpróbáljuk megmagyarázni, hogy miről szól az alkémiai menyegző fenti szakasza, s mit mond az egyetemes tan minderről.

A tobozmirigy belső és külső, aranyosan csillogó szemcséit pici drágakövekhez hasonlíthatnánk, melyek csodálatra méltó képességekkel rendelkeznek.

Ha az agyban valami esemény, észlelés vagy tapasztalat folytán gondolati tevékenység keletkezik, akkor ezt felfogja a külső tobozmirigykristályok egyike, s befelé vetíti; de a felvett gondolatképet visszafelé is tükrözi különböző irányban. A tobozmirigyet így szinte számtalan szem borítja, melyek gondolatokat fognak fel, tartanak meg, és tükröznek, sugároznak is vissza. Ennek a kis szervnek így nagy hatásköre van.

A tobozmirigy belsejében lévő kristályok az ember örökölt és karmikus állapotával függnek össze. A tobozmirigyre tehát egyrészt a szülők és elődök, vagyis öröklött tényezők hatnak, másrészt a mikrokozmosz aurikus szférája és a karma tényezői is. Mindez meghatározza a tobozmirigy észlelő és felvevőszervi minőségét. Ez a minőség csaknem minden tanulónál világosan kétféle.

És ezen az alapon képződnek a külső oldal kristályai, melyek azon kívül az egyes agyrészekkel és a test egész chakra-rendszerével is megegyeznek. A kristályok kisugárzása az egész rendszerben kölcsönhatásokat kelt, amellyel persze az idegéter is megegyezik.

A gyerek tobozmirigyében a karmikus és öröklött adottságokon kívül a Gnózis világosságára is megvan a kisebb-nagyobb érzékenység, sőt lehetséges, hogy ilyen kristályok a tobozmirigyben már a születésnél vannak. Érthető, hogy a szülők pozitív és helyes életmódja a születés előtti fázisban a gyereknek nagy előnyt jelenthet.

Mégis mindenkiben jelen van - a szülők és a karma miatt is - a ***fekete király.*** Ezzel a ténnyel mindőnknek számolnia kell. Ezért hívja fel az alkémiai menyegző a figyelmet erre a királyra. És megértettük, hogy az alkémiai menyegző sikerének minden elemét egyesítenünk kell a rendszerünkben; ez a feladatunk.

Azután kell megkezdődnie a nagy küzdelemnek. Csak akkor kezdődhet a nagy munka. És jelentőségteljes, hogy ezt lehetőleg fiatalon kezdjük. Ezért előjog egy gyerek számára, ha szülei mindezt belátják és eszerint cselekednek. Ebből a szempontból a szülői állapot nagy előjog, nagyszerű feladat és nagy hivatás.

Rendkívül fontos a gyermeket az ember egyetlen hivatásának helyes légkörébe bevezetni. Ha gyermekük tobozmirigyszemeit már korán a gnosztikus életmód mentális szférájának felvételére irányítják, akkor az belülről, mintegy magától értetődően megtanul az ösvényen járás felé tájékozódni. Akkor tobozmirigyének meglévő lehetőségeit hamarosan tevékenységre serkentik, így később nem lesz nehéz mentálisan felfognia az ösvény követelményeit. Nem leckeként fogja ezt megtanulni, hanem magától értetődőnek tekinti. Mert a tobozmirigyszemek kristályképességeiből életerő és befolyás áramlik szét az egész lényben. Ez az erő a testet és a lelket is ugyanabba az irányba tereli.

Az is érthető azonban, hogy ezzel a csodás szerkezettel visszaélni is lehet, s a haláltermészet fenntartására irányuló mindenféle oktatási rendszerrel a tobozmirigyképességeket meg lehet zavarni. Ha pedig azoknál a gyerekeknél, akiket ilyen oktatási rendszerek károsítottak, a tobozmirigyet nem tudná mégis megértinteni valami az eredeti kundalínitűzből, akkor egyikőjük sem szabadulhatna meg a haláltermészet börtönétől. A szabadság végleges elnyeréséhez azonban még sokkal nagyobb küzdelemre van szükség.

Azokra a veszélyekre is rá szeretnénk mutatni, ame-

lyek bizonyos gondolkodási módokra való nevelésben rejlenek. Sok ember gondolatélete egyrészt elképzelésekre, másrészt nem valami jó életmódra és negatívitásra irányul. Ha ebben kitartóak, akkor hamarosan gondolkodási kényszer alakul ki, s ennek befolyása oly erős lehet, hogy a már alig rejtegethető gondolatok rossz szokásokhoz vagy teljes tétlenséghez vezetnek.

Most már megértjük a szövegben említett különös képeket, melyek mozognak, mintha élnének, s különös dolgokat tesznek. Minden embernek megvan ez a képtára a tobozmirigyben, s gyakran hagyjuk magunkat becsapni általuk. Berozsdásodott, megmozdíthatatlan mentalitás mindig ebből magyarázható.

Csak ritkán van hasznunk belőlük; akkor ugyanis, ha gondolkodásunk fiatalkorunkban úgy alakult, hogy test és lélek önkéntelenül be tud lépni a megszabadulás nagy folyamatába. Ez a képtár azonban a legtöbb esetben olyan gondolatéletet, én-életet jelent, mely a testet és a lelket nem képes a megszabadító ösvény követésére ösztökélni, vagy teljes tétlenséghez vezeti.

Ezért játszódnak le a képtárban oly különös dolgok, hogy C.R.C. nem képes elmondani azokat.

Ezekkel a magyarázatokkal azt szerettük volna elérni, hogy Önök a jövőben erősen a főszentélynek erre a különös szerkezetére irányuljanak, melyről oly keveset tudunk, amelyre azonban a figyelmünket tulajdonképpen minden pillanatban irányítanunk kellene.

Legyenek tehát óvatosak!

Pillanatnyilag elégedettek lehettünk, s elmentünk a Leányainkkal. A zenészek is újra megjelentek, s levezettek a csigalépcsőn, miután az ajtót gondosan lezárták. Amikor újra a terembe értünk, azt mondta az egyik leány:

- Nővérem, csodálkozom, hogy ennyi ember közé merészkedtél.

A minket vezető Leány pedig azt felelte:

- Senkiért sem aggódom annyira, mint ezért.

Amivel énrám célzott, s ez szíven ütött, mert megértettem, hogy korom miatt gúnyolódott. Valóban én voltam a legidősebb. De azonnal azzal az ígérettel vigasztalt, hogy ha továbbra is jól viselkedek vele szemben, akkor ettől a tehertől megszabadíthat engem.

Időközben asztalra került az étel, s mindenkit a saját Leányzója mellé ültettek. Ezek, kedvesen elbeszélgetve, elszórakoztattak minket, úgyhogy az idő gyorsan telt. Hogy mi mindenről volt szó, s hogyan tréfáltunk egymással, azt nem szabad elárulnom. Leginkább azonban a művészetről volt szó, s volt alkalmam megállapítani, hogy fiatalok és idősek is járatosak voltak ebben. Ezalaf- sokat tépelődtem, hogyan lehetnék újra fiatal; mert ez a probléma szomorított egy kicsit. A Leány észrevette ezt, s megszólalt:

- Veszem észre, mi hiányzik ennek a fiatalembernek Fogadjunk, hogy ha ma éjjel nála aludnék, holnap vidámabb lenne.

Mire a többiek nevetni kezdtek, s holott én fülig ul-

pirultam, mégis nevetnem kellett állapotomon.

Egyikőnk azonban a rajtam ejtett sérelmet meg akarta bosszulni a Leányon és kijelentette:

- Remélem, hogy nemcsak mi, hanem a többi leány is tanúskodik testvérünk érdekében, hogy vezető Leányzónk vele akar hálni ma éjjel.

- Szívesen tenném - mondta a Leány -, ha nem kellene nővéreim rosszallásától tartanom, hogy tudtuk nélkül a legszebbet és legjobbat választottam magamnak!

- Kedves nővérünk - mondta egy másik lány -, látjuk, hogy magas hivatalod nem tett rátartivá. Ha megengeded, hogy a jelenlévő urakat kisorsoljuk magunk között hálótársnak, akkor örömmel hagyjuk neked azt az előjogot.

Ezt mi tréfának vettük, s újra beszélgetni kezdtünk, de Leányzónk nem tudta abbahagyni ugratásunkat, s újra kezdte:

- Uraim, mi lenne, ha valóban kisor: olnánk, hogy ki kinél háljon?

- Na igen - mondtam -, ha elengedhetetlen, akkor nem utasíthatjuk vissza az ajánlatot.

Mivel elhatározták, hogy ezt az étkezés után tesszük, nem akartunk tovább asztalnál maradni, hanem felálltunk, s mindenki az ő leányzójával járkált le s fel.

- Ne úgy -, mondta a Leány, - hanem lássuk csak, mit hoz a sorsolás.

Erre elválasztottak minket. Először szóváltás keletkezett a sorsolás lefolyása miatt. Ez azonban csak

látszat volt, mert a Leány nemsokára körbe állított minket, magával kezdve, úgymond, számolni fog, s a hetediknek mindig a következő hetedikkel kell majd megelégednie, mindegy, hogy leány-e vagy férfi. Cselre nem voltunk felkészülve, s így beleegyeztünk. Holott elég összevisszának véltük helyünket, a leányok mégis úgy álltak fel közöttünk, mintha már előre tudnák a helyüket. A Leány számolni kezdett, s amikor a hetedik megint leány volt, aztán újra meg újra, míg csodálkozásunkra minden leány ki nem léphetett a körből, anélkül, hogy egyetlen férfit is kiszámoltak volna, ott álltunk mi, szegény legények, hallgathattuk a csúfolódást, s be kellett vallanunk, hogy hagytuk becsapni magunkat. Ha valaki látta volna, hogy milyen sorrendben állunk, akkor az ég leszakadását tarthatta volna inkább lehetségesnek, mint hogy egyikőnkre sem kerül sor. Ezzel vége volt a tréfának, s hallgathattuk a leányok csufolódását.

Időközben a kis pajkos Cupido is odajött hozzánk. Mivel azonban most a Királyi Fenségek nevében lépett fel, hogy arany pohárból frissítővel kínáljon meg minket, mialatt Leányunkat kellett a királyhoz hívnia, s ezen felül meg kellett mondania, hogy most nem maradha nálunk és szeretete pajkos jeleire, tréfáira sem sok alkalom adódott. így illendő, alázatos köszönetünk kíséretében hagytuk elrepülni.

Társaimnak eközben a vidámság a lábukba szállt, s mert a lányoknak sem volt ez ellen semmi kifogásuk, nemsokára mind vígan táncoltak, amit szívesebben néz-

tem, mint hogy én is részt vegyek benne. Társaim fürge lábai olyan ügyesen mozogtak, mintha ezt már régen csinálnák.

Néhány tánc után elnöknőnk, a Leány is visszajött, s arról adott hírt, hogy a művészek és segédeik Királyi Őfenségéiknek felajánlották, hogy tiszteletükre és szórakoztatásukra indulás előtt színdarabot mutatnak be. Ha mi is ott szeretnénk lenni és Királyi Őfenségét elkísérnénk a Napházba, az örömet okozna neki - ezt üzeni kegyesen. Erre legalázatosabb köszönetünket üzentük meg Őfenségének a felkínált megtiszteltetésért, s nemcsak ebben, hanem más tekintetben is felajánlottuk csekélységünk alázatos szolgálatát, amit a Leány meg is mondott Őfenségének.

C.R.C. alkémiai menyegzője

13

Az apródok és leányok

Az alkémiai menyegző negyedik napjának szövegét tanulmányozva figyelemmel követtük a spirálmenetet felfelé, amennyire képesek voltunk, s a menyegző jelöltjével a tobozmirigy-agyrészt tanulmányoztuk, hogy áttekinthessük a szükséges előkészületek után teljesítendő feladatokat.

Most pedig mind újra lemennek a csigalépcsőn, s az ajtót egyelőre gondosan lezárják! Ezután a látszólag könnyelmű és sikamlós közjáték következik. Ezek a kis szerelmi történetek - mondhatni - egyáltalán nem illenek ebbe az elbeszélésbe. Mielőtt azonban véglegesen ítélkeznénk, vizsgáljuk meg mégegyszer szövegünket. Ha egy szöveget valaha is erősen lefátyoloztak, hogy illetéktelenek számára abszolút elzárják a bejáratot, akkor ezeknél a részeknél.

Amikor a jelöltek a toronyszobából lemennek a csigalépcsőn, akkor, úgymond, a szüzek, vagy fiatal lányok kísérik őket.

Már korábban is szabad volt beszélnünk ezekről az alakokról. Az alkémiai menyegzőben szüzekről vagy leányokról, és apródokról van szó. Úgy látszik nagy számmal szerepelnek; minden jelöltnek megvan a saját leányzója és apródja.

Mit jelent ez?

Nos, ha valóban a gnosztikus misztériumok jelöltjei lettünk és az új lélekállapotot elértük, akkor a tobozmirigynél törvényszerűen és természetesen gnosztikus világosságerő beáramlásáról beszélhetünk. Ennek a szel-

lemi anyagnak eleinte két nézete van, pozitív és negatív, hímnemű és nőnemű. A régi kínaiak Yangról és Yinről beszéltek. Ez a két spirituális világosságerő, amelyet az alkémiai menyegző királynak és királynőnek nevez, átáramlik a személyiség egész rendszerén, s a csakrarendszeren és a sok érzékelőközponton keresztül a sugárzások és befolyások százaira oszlik. így számtalan apród és fiatal Tány szolgálja a Gnózist a jelöltben.

Az alkémiai menyegző nagy folyamatában haladó minden tanulónak saját fajtája, múltja és létállapota van a jelenségek nagy területén. Ezért van ebben az egyéni helyzetben sok különböző csakra-befolyás, melyek különösen és személyesen hatnak, melyek a jelöltnek segítenek minden ajtót kinyitni, vagy megbüntetik és feszültségeket keltenek benne.

így érthető, hogy a gnosztikus misztériumok minden jelöltjének megvan a saját apródja és leányzója. Apród és Leány az alkémiai menyegző elbeszélésében a yang és yin-erőknek a jelöltben megnyilvánuló minőségét jelképezi, melyek olykor együttesen hatnak, olykor csak az apród, mint lehetővé tévő erő, vagy csak a leány, mint megnyilvánító, megjelentető erő.

Miután tehát a jelöltek erős benyomást kapnak a toronyteremben folyó nagy munkáról, ahol láthatták a királyt és a királynőt, újra visszavezetik őket létállapotuk szintjére, s mindegyikhez egy Leányt szegődtetnek.

A továbbiakban arról adnak hírt, hogy a Leány, az előljárónő, Rózsakereszt Krisztián kora miatt gúnyolódik, de azzal vigasztalja, hogy ettől a tehertől, kora terhétől megválthatja, ha mindig jóban marad vele. C.R.C. hosszan gondolkodik erről; eközben a Leány újabb kijelentése zavarja meg, hogy »C.R.C. másnapra bizonyára vidámabb lenne, ha a Leány ma éjjel vele hálna«. Mindenki nevet, míg C.R.C. fülig pirul, s akaratlanul is nevetnie kell saját állapotán.

Ekkor az a jelenet következik, melyben bebizonyo-

sodik, hogy a jelöltek és a leányok közötti szerelmi találkozásról szó sem lehet. A sors egészen másképpen dönt!

Lehet, hogy az olvasó érti ennek a komédiának a szándékát:

Ha a Hétszellem ereje, pozitív és negatív áramlat képében, kezd a jelöltben megnyilvánulni és rendszerében sok irányban hatni, akkor a természetszülte ember megszokott, normális énje, a régi irányulása létállapot egyáltalán nem léphet kapcsolatba ezekkel az áramlatokkal. A Gnózis sugarainak pozitív és negatív hatásai segítők, felvilágosítók és támogatók, de semmiképpen sem lépnek kapcsolatba olyasmivel, ami a haláltermészetből származik. Az új természet erői nem is képesek a régi természet erőihez csatlakozni.

Az ígéret mégis teljesen igaz marad, hogy az ösvényen járót megváltják elesettségétől, a halálhoz vezető dialektikus útjától (mily régen tévelyeg már az ember a bukott világban!). Mert a Hétszellem kétszeres megnyilvánulása velünk megy a beteljesülésig, anélkül, hogy a természetállapotot a legcsekélyebb mértékben is fenn akarná vagy fenn tudná tartani.

Az ***én*** semmit sem kap a saját érdekében ebből a szent tevékenységből. Az ***én*** mindent megkap, ha semmit sem akar saját magának.

Megmutatkozik tehát, hogy ezekben a dekaméron-szerű történetkékben magas, nemes és nagyon vigasztaló igazság rejlik. A gnosztikus világosság minden utunkon kísér minket. Maga az isteni szeretet van bennünk. Ezt a Felséget azonban nem lehet, nem tudjuk megalázni.

Aki ezt a nagy igazságot képes megvizsgálni, megérteni és belülről helyeselni, az az elbeszélés végét is megérti.

Cupido, az isteni szereteterő jön be, hogy az ünnepi teremben összegyűlteket Királyi Őfenségük nevében arany serlegből kínálja meg.

Ha a megbeszélteket megértették, és a szentnek és a szentségtelennek az összekapcsolására egyetlen kísérletet sem tesznek, akkor világos lesz, hogy aki úgy áll a Gnózis befolyása elé, ahogyan azt fogadni kell, az a Hétszellem pozitív hatását nagyon felerősíti magában.

A menyegzői teremben a résztvevőkbe áramló Hét-erő hatalmas hatása miatt ezért uralkodik oly nagy öröm, mely élénk táncban jut kifejezésre. A menyegzőhöz közeledőkön új életritmus kezd uralkodni. A hangulat a felhívásban csúcsosodik, hogy vegyenek részt a Napház rendezvényén.

»Néhány tánc után elnöknőnk, a Leány is visszajött, s a művészek és segédeik ajánlatáról adott hírt, hogy Királyi Őfenségéik magasztalására és örömére indulás előtt színdarabot mutatnak be. Ha mi is jelen szeretnénk lenni, és Királyi Őfenségét elkísérjük a Napházba, akkor nagyon örülni fog... a folyosón kellett várnunk rájuk, ahová nemsokára kivezettek minket.«

A jelöltek és a leányok tánca a királyi menyegzőn az új kundalíni-erő sokirányú beáramlására vonatkozik, és a jelölt reagálására egész életútján. Elete minden szempontjába és nézetébe belevonja a Gnózist, mely egyenletes ritmussal érinti őt. Ezért mondja a szöveg: »társaim szárnyra kelt lábai oly ügyesen mozogtak, mintha ezt már régóta csinálnák«.

így - másképpen nem is lehet - készültek fel a jelöltek a Királyi menyegzőre. Ezután következik a színdarab a Napházban, ahová a jelöltek útra kelnek.

A Nap háza a szívszentély. A Nap pedig - ugye ez érthető -, maga a király és a királynő. A szellemnek a szívben kell laknia, ha teljesen egyesült a lélekkel, ha a királyi menyegző valóban és tökéletesen ünnepelhető lett.

A tobozmirigy a hatalmas központ, az a hely, ahol a szellem belép. És a felfelé vivő csavarmenetnél a

jelöltek felfedezték, hogy a király és a királynő már jelen van, bár még koronázatlanul.

Most pedig a rendszerbe beáramló sokféle kundalínisugárzás és a jelölt valóban alkalmazott életmódja közötti kölcsönhatásként kifejlődik a belépett szellemnek egy első, de még korlátozott beáramlása későbbi végleges lakásába, a Nap Házába, a szívszentélybe.

Miért történik meg ez a beáramlás?

Hogy a neofita, az újonc kedélyállapotát, lelkét teljesen ráhangolja az egész folyamatra, amelynek rendszeresen, fokozatosan ki kell fejlődnie. Ugye ismeretes, hogy különbséget teszünk a lélek és a tudó lélek között? A Szellemi Iskola sok tanulója hatolt át - hála Istennek - az új lélekállapothoz: az új lélek feléledt bennük és sugárzik. Ezt az új lelket azonban bizonyos irányra kell hangolni, tudóvá tenni, ennek ismerethez kell jutnia. Ezzel a folyamattal foglalkozik az ifjú gnosztikus Szerzet belső iskolája.

Az új lélek csak sugárzás. Ha a szellem nem irányítja helyes irányba, akkor a bizonytalanba téved, és a még meglévő én nagyon negatív cselekedetekre válhat hajlamossá.

A Negyedik Nap ecsetelt eseményében a Hétszellem tobozmirigyközpontba bevonult kundalíniáramlata közvetlen kapcsolatba lép a szívvel, ahogyan azelőtt a lélek kereste mintegy sóhajtva a felfelé kanyargó utat. Most pedig a lélekbe, a jelölt kedélyállapotába közvetlenül bevésik az alkémiai változás nagy folyamatát, hogy »a lélek ismerjen, ahogyan őt is ismerik«, tehát olyan kedélyállapota legyen, mely állandóan az igazi, szellemre irányuló tettre serkenti. Ezért beszélnek a szív előkészítésénél színjátékról, az eljövendő, nagyszerű munka ábrázolásáról, amit minden jelöltnek, mint közvetlenül érintettnek, bemutatnak.

Nemsokára jelentette, hogy rangunk sorrendjében a folyosón várjunk Királyi Őfenségére, úgy hogy rövidesen oda vezettek ki bennünket. Ott nem kellett sokáig várnunk, mert a királyi menet már készen volt, de most bármiféle zene nélkül. Elől az ismeretlen királynő lépkedett, aki tegnap volt nálunk, fehér atlasz-selyembe öltözve és értékes koronával a fején. Csak egy kicsiny keresztet hordott, mely egyetlen gyöngyből készült, amely éppen ma nyílt ki a fiatal király és menyasszonya között.

Utána két sorban a hat említett leány jött: ők a király kincseit vitték, amelyek a kis oltáron voltak. Ezután a három király jött, középen a vőlegénnyel, aki csak egy olasz szabású atlaszruhát viselt. Fekete tollal díszített kis kerek, fekete kalapot hordott, amelyet barátságosan megemelt előttünk, hogy kegyes örömét mutassa. Meghajoltunk előtte, meg a többiek előtt is, ahogyan tanácsolták nekünk.

A királyok után a királynők jöttek, közülük kettő ékesen öltözve. Csak a középső volt szintén feketében. Az ő uszályát Cupido vitte. Ezután nekünk intettek, hogy álljunk be a sorba, majd a Leányok jöttek, míg a menetet az öreg Atlasz zárta le. Ilyen sorrendben értük el végül gazdagon díszített folyosókon a Napházat, hogy ott a király és a királynő mellett, egy nagy emelvényről nézhessük a színei ai >bot. Mi a királyoktól jobbra álltunk tisztes távolságba míg a leányok a baloldalon álltak azok kivételével, .ikik a király hatalmi jeleit kapták: ezeket fent külön helyre vezették. A többi szolgák-

nak lent az oszlopok közötti állóhellyel kellett megelégedniük.

Mivel a színdarab jelentős és elgondolkoztató, rövid leírását nem szabad kihagynom:

Először egy öreg király jelent meg, akinek trónja elé kis ládát hoztak azzal a magyarázattal, hogy a vízen találták. Amikor kinyitották, egy kis gyereket találtak benne, néhány ékszerrel, meg a királynak címzett, lepecsételt pergamen-levéllel. A király azonnal kinyitotta, s olvasásakor sírva fakadt. Szolgáinak bejelentette, hogy a mórok királya megtámadta és bevette unokanővére országát, s a gyerek kivételével minden királyi utódot megölt, holott fiát mindig is annak lányával akarta összeházasítani. Erre megesküdött, hogy a mór és szolgái örök ellenségei lesznek, s a történteket megbosszulja rajta. Ugyanakkor megparancsolta, hogy a gyereket szeretettel és gondosan neveljék fel, s készüljenek fel a mór elleni harcra. Ezekről az előkészületekről, s a lány felneveléséről (akit később egy öreg tanító gondjaira bíztak) szólt az egész első felvonás, tele finom és tanulságosan szórakoztató történetekkel.

Köz; itékként egy oroszlánt harcoltattak egy griff ellen, aminél persze az oroszlán győzött

A' második felvonásban a mór lépett fel, egy fekete, ravasz férfi. Nagy bosszúságára megtudta, hogy gyilkosságát felfedezték, s hogy egy lány csellel megmenekült előle. Ezért azon gondolkozott, hogyan győzhetne le egy ilyen hatalmas ellenséget ravaszsággal,

amire aztán éhínség miatt hozzá sodródott emberek nyújtottak neki lehetőséget.

Amikor a lány aztán minden váiakozás ellenére újra a kezébe került, azonnal megfojtatta volna, ha csodás módon nem csapták volna be a saját szolgái.

így ez a felvonás is a mór diadalával végződött.

A harmadik felvonásban a király nevében nagy sereget állítottak össze a mór ellen, melynek vezetését egy öreg, bátor lovagra bízták. Ez betört a mór országába, kiszabadította a lányt a toronyból és új ruhákkal látta el. Erre gyorsan szép emelvényt csináltak, s arra ültették a lányt. Nemsokára tizenkét királyi követ jelent meg, akiknek a lovag beszédet mondott, arra utalván, hogy legkegyelmesebb ura, a király a lányt nemcsak másodszor is megmentette a haláltól és királyi módon neveltette (habár nem viselkedett mindig úgy, ahogyan kellett volna), hanem Királyi Őfensége mindenekelőtt fia feleségének szánta, s hogy ezt az eljegyzést most kegyesen valóra akarja váltani, ha a lány kötelezi magát Őfensége következő feltételeit elfogadni. Erre egy okmányból néhány szép törvénycikket olvasott fel, melyeket igazán érdemes lenne felsorolni, ha ez nem vezetne el túl messze minket. Végül a leány megesküdött, hogy azoknak tökéletesen eleget tesz, s bájosan megköszönte a vele szemben tanúsított kegyelmet.

Ezért Isten, a király és a leány dicséretére énekelni kezdtek, majd mind lementek a színpadról.

C.R.C. alkémiai menyegzője

Színdarab a napházban (I)

Részletesen megbeszéltük, hogy a tanulóság haladása folyamán bizonyos pillanatban miért jelenik meg a tanuló chakrarendszerében már mindenütt hatásos szellem közvetlenül a szívszentélyben, hogy az abban fejlődő lelket ellássa a nagy, szent folyamatnak, a tulajdonképpeni menyegző ünnepének teljes ismeretével, amelynek most meg kell kezdődnie.

A színjáték a lélek oktatását ábrázolja. Jelképesen a folyamat minden részletét eljátsszák, amelyet a léleknek meg kell tanulnia. A tobozmirigy termeiben tett látogatásunkkor megismert királyi társaság teljes létszámmal megjelenik a szívszentély nagy házában. Az érdekelt jelölteket a gyülekezet jobboldalára, a leányokat pedig a balra ültetik. Ezzel az elhelyezéssel a figyelmet - talán fölöslegesen - mégegyszer a tényre terelik, hogy a jelöltet, amikor újszülött lelkét oktatják, a lélek céljával és bölcsességteli útjával nagyon pozitív viszonyba helyezik.

Elkezdődik tehát az elgondolkoztató színdarab első felvonása. Nézzük meg mi is, s próbáljunk belőle megérteni valamit.

Első felvonás.

Ahogyan Mózest találta fonott kosárban a Nílus habjain egy királylány, úgy találnak ebben a színdarabban is szép gyermeket, egy leányt ládában a víz hullámain, s öreg királyhoz viszik. A gyermek egy királyi család egyetlen sarja, aki megmenekült a mórok királya által rendezett öldöklléstől. Az öreg király ezt a lányt már régebben is a fiával akarta összeházasítani, ha eljön az ideje,

s most a leány, nemzetsége utolsó tagjaként, eljutott a királyhoz. Ahogyan pedig Mózest is Egyiptom királyi udvaránál nevelték, úgy ezt a királyi gyermeket is magához veszi a fejedelem. Kiadja a megbízást, hogy a gyermeket szeretettel neveljék fel és a bűnös mórkirály ellen vegyék fel a harcot.

Megértjük a dolgot.

Emberi élethullám fejlődik ki, amelyben az egész istentervnek kifejezésre kell jutnia, tehát az élethullám minden lénye pap-királyságra, isten-emberi állapotra hivatott és választatott ki!

Tudjuk, hogy ennek az élethullámnak nagy részét lefelé vezető útján megtámadták, vagy sötét árulás formájában önmagát károsította.

Tudjuk, hogy a testi ember, az én-ember fölényének rögeszméje az egész rendszert károsította, elrontotta, és a lelket elszigetelte, mely tulajdonképpen a test és a szellem közötti közvetítőnek rendeltetett, s emiatt az elpusztíthatatlan lélekmag, egyedül és elhagyatottan hányódik az élet óceánjának örvénylő hullámain.

Míg egyszer ki nem alakul a lélekkel rokon szellem elhatározása, hogy ezt a lélekmagot megvédje, regenerálja, megnevelje, és rendeltetésének visszaadja.

Az olvasó ismeri az Arany Rózsakereszt Szellemi Iskolájának alapelvét, hogy az ősatomot, a monádikus magsugárzást, a rózsabimbót újra növekedésre és virulásra kell késztetni, s uralkodónak állítani a kereszt, a testi ember szívébe. A Világosság Hármas Szövetségének ezt az alapelvét, ezt a célját a léleknek teljesen tudatosan kell egész tevékenysége alapjává tennie. Ami ettől eltér, ami ezt akadályozza, azt el kell utasítani és ki kell térni előle. Az igazi tanuló ebben a tekintetben is Pál álláspontjára helyezkedik, aki tiszta hermészi értelemben kijelentette, »elhatároztam, hogy csakis Jézus Krisztust vallom, a keresztre feszítettet«.

Vagyis a szellemmel összekötött lelket, mint uralko-

Az oroszlán és a griff

dót, egy transzfiguráit személyiség középpontjában.

Az első és második felvonás közjátékaként az oroszlán és a griff harcát látjuk, s ez a harc reménnyel tölt el minket! Mert a griff a klasszikus szárnyas sárkány, a még meg nem tisztult kígyótűz, mely állandóan a lélek életét fenyegeti. Az oroszlán pedig az isteni szereteterő jelképe, mely a harcban mindig győz.

Második felvonás.

A második felvonásban újra a fekete, megsemmisítő, lelket fenyegető erőt látjuk fellépni. A mór felfedezi, hogy a királyi család egyik tagja megmenekült előle, s cselt eszel ki; a lányt így valóban újra hatalmába keríti. Amikor azonban a megölését parancsolja meg, a saját szolgái becsapják.

Ez a második lecke, amelyet minden megújuló léleknek naponta szem előtt kell tartania.

Ha a lélek megmozdul, egyetlen céljára irányul, s ezzel a személyiségre azt a befolyást gyakorolja, amit Hermész lelki fénynek nevez, akkor elkerülhetetlenül felhívja az ellenfél, a vádoló erejét is. Mert a tobozmirigyközpontba nem csak a szellem újraélesztő ereje áramlik be, hanem a dialektikus kundalínierő is, a közönséges természet ereje, amelyet a tobozmirigyközpontban a mór, a régi akarat ábrázol. A Pistis Sophia ezt nevezi Authádésznek, az oroszlánfejű erőnek. Ez az erő behatol a kígyótűzbe, s felélesztí a plexus sacralist, az egész karmikus múlt székhelyét. Ezt az önmagában lévő negatív befolyást egyetlen tanuló sem kerülheti el. A lélek így állandóan veszélyben forog, mert mindenféle áruló befolyás veszi körül.

Ennek a megértéséhez arra kell gondolnunk, hogy az élő lélek fejlődésének útján, amikor a testi embert befolyásolja, mindig felmerülnek régi vélemények, viselkedések és szokások is, melyek a lélek világosságában tarthatatlanoknak bizonyulnak, s amelyeket abba kell hagyni. Ezeknek a régi szokásoknak azonban a rendszer-

ben megvannak az asztrál és éteri nyomai, amikor pedig már nem tápláljuk őket a viselkedésünkkel, éhezni kezdenek. Ekkor ezek az asztrál elvek a dialektikus kígyót, a természetes kundalínierőt cselekvésre serkentik. Ezért mondják a második felvonásban, hogy a mórnak végül olyan emberek segítenek, akiket az éhínség hajtott oda.

így fejlődnek ki a lélekben szüntelenül feszültségek, s mindig fennáll annak a veszélye is, hogy ezeknek áldozatul esik.

De csodás módon a mórt is becsapják, méghozzá a saját szolgái! Csodás módon, mondja az elbeszélés. Mert a mórnak kétféle szolgái vannak. Életterülete és hatóereje az ellentétek mezeje és ereje. Ha tehát a gonosz, a sötét ösztönöz tevékenységre, akkor a dialektika lényege miatt a jó is megmozdul. Mindannyian ismerjük a szüntelen váltakozás csalóka játékát: a jót, mely rosszra fordul, s a rosszat, amelyet a jó követ nyomon. Gondoljanak itt a világtörténelem sok hatalmas eseményére is, amikor nagy hatalommal, erővel és intelligenciával kivitelezett fejlődések feltartóztathatatlanul az ellenkezőjükre fordultak.

Ez az oka annak, hogy minden ellenfelet és vádolót, kicsit vagy nagyot, előbb-utóbb a saját szolgálói csapnak be. Ezért menekül meg a lélek is újra meg újra a merényletek elől.

Habár tehát a lelket újra meg újra megmentik, nem képes minden további nélkül kiszabadulni a fogságból és elszigeteltségből. Mert a lélek nem képes megnyilvánulni az ellentétek területén; és ezt részletezi a **következő** felvonás.

Harmadik felvonás.

Ebben nagy sereg vonul a mór ellen. A lányt megszabadítják, új ruhákkal látják el, és díszemelvényre ültetik. A fiatal lány megmentője ekkor beszédet mond, s közli, hogy a lányt sok más közül a királyfi feleségének választották. Ezt közli a tizenkét királyi követtel, a

tizenkét pár agyideggel, amelyek a lélekre irányított kezdeményezést a tudatnak továbbítják. Ez a királyi eljegyzés azonban csak akkor valósulhat meg, ha a lány bizonyos elkerülhetetlen feltételek abszolút betöltésére kötelezi magát. Azt olvassuk a továbbiakban, hogy a fiatal lány a feltételek betöltését esküvel ígéri meg, s megköszöni a vele szemben tanúsított kegyelmet.

Ez a felvonás Isten, a király és a fiatal lány tiszteletére énekelt dicshimnusszal végződik.

15

Színdarab a napházban (II)

Most a napházban, a szívszentélyben bemutatott színdarab harmadik felvonásáról szeretnénk beszélni. Tudjuk, hogy a lélek életét megmentették, de szabadságról nem beszélhetünk, mert még teljesen el van szigetelve. Még mindig a dialektikus testember rabja, akiben az ellentermészetnek még sok ereje uralkodik. Látjuk azonban, hogy ez ellen az ellenfél ellen, akit itt mórnak neveznek, nagy sereg vonul ki.

Ebben a seregben a Gnózis Egyetemes Láncának seregét ismerjük fel, mely egy gnosztikus Szellemi Iskolában tud megnyilvánulni, s ez - mint az ifjú Gnózis - az ellenség földjén áll. Minden valóban éhező lelket, amely a megszabadító életet keresi, fel lehet venni az Elő Testbe, ennek különös asztrál és éteri feltételei segítségével meg lehet szabadítani és új ruhákkal lehet ellátni.

A lélek természetes ruhája a személyiség, a testember. Ezt a ruhát azonban csak abszolút transzfiguráció val lehet megújítani. A szövegben említett ruha ilyen megújult köntös, a világosságruha, az arany menyegzői ruha; ezt nevezhetjük mindenekelőtt lélekruhának. Ez a ruha biztosítja a megvilágosult lélek cselekvési szabadságát a testemberen kívül. Ezt részleteznünk kell.

Akit felvesznek a modern Szellemi Iskola élő testébe, s így alkalmat kap az új lélekelv, a rózsabimbó kibontakoztatására, az élő testből új asztrál erőket, s ezzel új étererőket is kap. Ezeket szent eledelekként bocsátják a lélek rendelkezésére és ebből sző egy 'é-

lek-testfélét, a soma pszichikont, egy pszichikai-anyagi köpenyt, az arany menyegzői ruhát, amelybe aztán burkolja magát.

Ez a lélekruha alig, vagy egyáltalán nem függ össze a testi emberrel, holott - amennyire lehetséges - együttműködik azzal. A léleknek ez lehetőséget ad arra, hogy időnként a testembertől függetlenül nyilvánuljon meg, úgynevezett lélekutazásokat tegyen, így tapasztalatokat gyűjtsön vagy kapcsolatokat teremtsen, ahol szükséges.

Hangsúlyozzuk, hogy ennek semmi köze az okkult személyiséghasításhoz, vagy ahhoz a hasadáshoz, mely alvás idején következik be. Alvás idején az igazi tanulónál a személyiség éteri részei legtöbbször az anyagtest közvetlen közelében tartózkodnak, míg a lélek, a ruhájában - ha ez már megvan neki - a tükörszférától függetlenül járja útjait.

Ez a különös állapot csak akkor érhető el, ha a testember ezen - önmaga átadásával - szintén együttműködik.

Ha tehát a léleknek sikerül a megváltás, megváltják magányától, elszigeteltségétől, vagy pedig a megszabadulásnak ezen a folyamatán dolgozik, akkor lesz a királyfi jövendő feleségének kiválasztva. Ezt jól kell érteni! Mihelyt a lélek újjászületett és megszűrt az elszigeteltsége, érintkezésbe lép vele a Hétszelleni, hogy előkészítse a tulajdonképpeni alkémiai menyegzőt. A menyegző ünnepét azonban csak akkor lehet valóban foganatosítani, ha a feltételeket abszolút betartják, s a lélek erre korlátlanul kötelezi magát.

Akkor kötheti össze magát a szellem a lélekkel abszolút egységgé.

Akkor pedig a testi ember is megváltozik a transzfiguráció által, és a három: szellem, lélek és test, háromsággá válik.

A színdarabban a megszabadított leány azonnal megteszi a kért fogadalmat. Később azonban megmutatko-

zik, hogy egy fogadalom - szent eskükkel együtt - még nem jelenti a betartást is.

Meg kell mondanunk, hogy sok megvilágosult lélek, tudás és az új ruha birtokában, úgyszólván a Szent Szellemmel él, s így a Bárány menyasszonyának nevezhető, de az alkémiai menyegzőhöz vezető további, igazi fejlődést még nem végezheti el, mert a szellemnek tett ígéretét soha sem tartja be, újra meg újra megsérti, s a testemberhez fordul.

így a személyiséggel együtt marad a születés és halál kerekéhez kötve. így a testember is, akivel a születésnél lett összekötve, teljesen földi marad, ennek minden következményével.

így szenvednek ezek a lelkek, holott a szabadság útját ismerik és bejárhatnák. Az emberiség emiatt öt fokozatba sorolható:

1. az alvó lelkű testember;
2. a megvilágosult lelkű testember;
3. a testember, akinek megszabadult lelke új ruhákban van.
4. a megszabadult lélek, amely a szellemtörvény teljesítéseként a transzfiguráció nagy művén dolgozik;
5. az igazi, Isten terve szerinti, életrekeltő szellememberben.

így fedezzük fel a színdarab nagy jelentőségét. Megismerhetjük belőle a lélek magas hivatását.

Önnek talán már nagyon megvilágosult lelke van. Talán igazi, pozitív tanulósága miatt megszabadult léleknek nevezhetjük. De milyen gyakran árulta el már ebben az állapotban magas hivatását?!

Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzője Önt ebben a tekintetben tájékozott lélekké akarja tenni, s ebben a tudatos állapotban akarja rendeltetése nagy problémájával szembesíteni!

A szünetben Dániel négy állatát vezették a színpadra, ahogyan ezeket ő egy vízióban látta és részletesen leírta. Mindennek bizonyos jelentősége volt.

A negyedik felvonásban a leány visszakapta elveszett birodalmát, megkoronázták, s egy darabig ebben a díszben vezették körben nagy örömmel. Majd sok követ jelent meg, nemcsak hogy minden jót kívánjanak neki, hanem hogy szépségét és pompáját is megcsodálják. A lány illedelmes viselkedése azonban nem tartott sokáig, hanem újra kihívóan kezdett maga köré nézegetni, a követeknek és a többi uraknak bólintgatni, amivel persze saját személyét nagyban érvényesítette.

Viselkedésének híre csakhamar a mór fülébe is eljutott, aki egy ilyen lehetőséget nem akart elszalasztani. Amikor a leány udvarmestere nem figyelt eléggé, a leányt nagy ígéretekkel elcsábították, úgyhogy a királlyal szembeni bizalmát elveszítette, s titokban egyre erősebben a mór kedvét kezdte keresni. A mór ezt kihasználta, s amikor a lány a saját fáradozása eredményeként újra a mór hatalmába került, az addig ostromolta szép szavakkal, míg újra neki nem adta egész birodalmát.

Erre aztán a mór a felvonás harmadik jelenetében teljesen levetkőztette, nyers fából készült vérpadon karóhoz köttette, megkorbácsoltatta, s végül halálra ítélte. Ez oly szomorú látvány volt, hogy sokan nem tudták a könnyeiket visszatartani.

Ezután meztelenül börtönbe vetették, hogy ott várjon a halálra, melyet méreggel akartak végrehajtani. A

Nabukodonozor

méreg azonban nem ölte meg, hanem csak bélpoklossá tette. Ennek a felvonásnak nagy része nagyon szomorú volt.

Közjátéknak Nabukodonozort mutatták be, akinek testét mindenütt díszes vértek és pajzsok borították. Erről a díszletről későbbi magyarázatban beszélünk.

Az ötödik felvonásban közölték a királyfival, hogy mi történt jövendő menyasszonyával a mórnál. O először apjánál jelentkezett azzal a kérelemmel, hogy a lányt ne hagyják így a sorsára. Apja engedett is neki, s először követeket küldött a lányhoz, hogy betegségében és fogságában vigasztalják, ugyanakkor azonban meggondolatlanságára is felhívják a figyelmét. A lány azonban nem akarta meghallgatni a követeket, hanem beleegyezett, hogy a mór ágyasa legyen, ami meg is történt, s amit a királyfival is közöltek.

Ekkor egy bohóccsoport lépett fel. Mindegyiknél varázsvessző volt; ezekkel egy szempillantás alatt nagy földgömböt csináltak, majd éppoly hirtelen újra felosztották. Ez szép, szórakoztató mutatvány volt.

A hatodik fejezetben a királyfi harcra hívta a mórt. A mór meg is jelent, s holott a királyfi agyonütötte, mindenkinek úgy tűnt, hogy a királyfi is meghalt. Végül mégis magához tért, megszabadította menyasszonyát, s menyegzőre készült, miután a lányt udvarmesterére és udvari lelkészére bízta.

Az előbbi azonban a lányt megkínozta, mire a lelkész vette át a szerepet, s ő is oly rendkívül gonosz volt

hozzá, hogy úgy tűnt, mintha ebben mindenkit túl akarna szárnyalni, míg meg nem hallotta ezt a királyfi, s gyorsan el nem küldött valakit, hogy véget vessen a pap erőszakoskodásának, s a menyasszonyt fel lehessen ékesíteni a menyegzőre.

Ezután a felvonás után egy életnagyságú mesterséges elefántot vezettek elő, hátán nagy építménnyel és zenészekkel. Ezt mindannyian nagyon megcsodáltuk.

Az utolsó felvonásban a vőlegény olyan pompával és díszben jelent meg, hogy szinte hihetetlen, s csodálkozva gondolkoztam el azon, hogyan lehetséges ez egyáltalán. A menyasszony éppolyan díszesen jelent meg, mire az egész nép kiabálni kezdett, hogy »Eljen a vőlegény, éljen a menyasszony'.«

Ezzel a benyomást keltő színdarabbal kívánt mindenki királyunknak és királynőnknek minden jót és boldogságot, ami szemmel láthatóan nagyon tetszett is nekik. Végül a színészek ünnepélyes menetbe sorakoztak a színpadon, s a következőt énekelték:

I
Idő kedves jóvoltából
nagy örömet okoz nekünk
királyunknak menyegzője,
ujjongunk és énekelünk:
boldogságot, békét annak,
aki szerezte ezt nekünk.

II
Szép menyasszonyt, akire mi
olyan soká várakoztunk,
hozzá adják, s megkapjuk mi,
amire még vágyakoztunk.
Üdvösség hát mindenkinek,
aki Játja, mit várhatunk.

III
Jó szülőktől, akik soká
őrizték őt, el is kérjük:
dicsőséggel szaporodjon,
s ezer sarjadjon belőlük.

A színészek ezzel elvonultak, s a királyi személyek örömmel nyilvánították tetszésüket. Közelgett az est, s így rangunk sorrendjében elvonultunk a királyi személyeket követve a csigalépcsőn a már említett terembe, ahol gazdagon megterített asztalok vártak ránk.

C.R.C. alkémiai menyegzője

16

Színdarab a napházban (III)

A napház színdarabjának - mely áttekintést nyújt az alkémiai menyegző céljáról - a lehető legrészletesebb megbeszélése után megkísérelhetjük a következő négy felvonás vizsgálatát.

Hogy tudatunk előtt világos kép álljon, megismételjük:

Az első felvonásban a Monád magsugárzását magányos lelenc alakjában vezetik bele a testember szívszentélyébe. A testemberben uralkodó tudatnak ekkor még két nézete van: egyrészt jó, másrészt gonosz. Van tehát benne egy agg király és egy fekete király. Az új lelket az agg király fogadja, s reméli, hogy összeházasíthatja, egyesítheti a Szent Szellemmel. E cél érdekében elhatározza, hogy a benne lévő fekete király ellen minden erejével harcol; mert ismeri a ***mór*** részéről fenyegető veszélyeket.

A második felvonásban fellépő mórnak sikerül a lelket csapdába csalni, s így börtönbe vetni.

A harmadik felvonásban látjuk, hogyan vonul ki minden jó erő a lélek megszabadítására, s hogy ez sikerül is. A lelket, mely a szenvedés miatt tudatosabbá vált, szembesítik a feladatával, s kötelezi magát a hűség megíg írésével, mert a hűségnek kell az élet uralkodó tényezőjévé válnia.

Ekkor egy pillanatra lemennek a színpadról. A feszültség feloldódik: a fogadalom izgalma rezeg ki az egész személyiségben és az őt körülvevő lélegzési térben. Ekkor a négy állatot hozzák a színpadra, melyeket

Dániel látott látomásban.

Azt írja Dániel könyvének 7. része, hogy az első állat olyan, mint az oroszlán és sas-szárnyai vannak; a második olyan mint a medve, a harmadik mint a párduc, melynek négy madárszárnya és négy feje van. A negyedik állat meg rettenetes, iszonyú és rendkívül erős. Ez minden másik állattól különbözik. Sok szarva egyikén emberszemekhez hasonló szemek vannak és nagyokat mondó szája.

Ez a látomás az anyag legaljának négy nézetére vonatkozik, mellyel az egész kereső emberiséget szembesítik, s amelyet minden jelöltnek is meg kell ismernie vészben és harcban, míg meg nem valósul a végső győzelem. Ahogyan pedig az életben szokott lenni, itt is az utolsó csata a leghevesebb.

Ezeken a vészeken minden tudatossá vált léleknek át kell mennie; ezt egyetlen jelölt sem kerülheti el. A lélek tudatossá válásának folyamataiban szükség van ezekre a tapasztalatokra, hogy a lélek ránemesedjen a legmagasabb és győző királysággal, a szentek népének királyságával, a Legmagasabbal való találkozásra.

Dániel ugyanabban a fejezetben az alkémiai menyegzőhöz hasonlóan a szent öregről, vagy a nagyon öregről is beszél, mely maga a szellem.

A harmadik és negyedik felvonás közötti közjáték figyelmünket arra a tényre tereli, hogy valamiképpen minden tanulónak be kell járnia a mélyponttól a feltámadáshoz vezető utat, és intelligencia és okos belátás dolga, hogy a mélyponton-időzés és a veszedelem korszaka a lehető legrövidebb legyen.

Azután a negyedik felvonás következik nagy örömmel.

A lélek, a leány ruhájában, elvileg visszakapja, teljesen birtokába veheti elveszett birodalmát, a testémbert; az emberi élet fejedelmévé koronázzák. Tudjuk azonban, hogy a rendszerben még mindig jelen van a régi akarat, amit a mór jelképez. Ez valóban megint megtá-

madja az újra megszületett lelket.

Itt a Pistis Sophia sorsának ismétlését látjuk. Őt is újra meg újra megtámadják Authádész teremtményei. Kitűnik, hogy a még gyenge lélekállapot nem képes uralkodni a helyzeten. A dialektikus élet oly sokoldalú és bonyolult, a társadalmi élet annyira igénybe veszi az embert, és az ellentermészet oly rejtetten ravaszul tevékeny benne, hogy az új lélek nemsokára belevész ebbe.

A szöveg azt mondja, hogy az udvarmester nem ügyelt rá eléggé. Ki ez az udvarmester?

Ha a lelkület, a kedély, a Monád magsugárzása a szívben ***Jelekké,*** lelkesítő tényezővé vált, akkor a lélek fénye átsugározza a testet és a különböző közegeket, fluidumokat megtámadja. A tudatnak egy része nemsokára az új befolyás alá kerül, s többé-kevésbé együttműködik az új lélekkövetelményekkel. Emiatt ebben az állapotban időnként egészen tanulóságunkra irányulunk, s így a léleknek alkalmat adunk a kibontakozásra. Sajnos azonban Önök is tapasztalatból tudják, hogy ez az együttműködés időnként, mindenekelőtt fontos pillanatokban, abbamarad.

A lány istenfélése ebben a fázisban nem tart sokáig, s újra teljesen a mór hatalmába kerül. Ebben az időszakban történik a pszichológiailag érthető esemény, hogy egyik-másik tanuló az Iskolát elhagyja. A királyfiba fektetett bizalmukat kezdik elveszíteni, s visszatérnek a mór fogságába. A Pistis Sophia gnosztikus evangéliuma ezt úgy fejezi ki, hogy a lélektől elrabolják világosságereje utolsó szikráját is.

Míg újra halálosan legyengül, mezítelen lesz, vagyis világosságruháját elveszíti, s halálra ítélik! Mert a gonosznak, az ellentermészetnek a mérge végül kétségtelenül megöli. Az elbeszélésben azonban nem jut odáig a dolog. A lélek leprában betegszik meg, sorvadást kap; a monádikus magsugárzás lassan visszahúzódik belőle!

A menyegzői ünnep jelöltjei közjátéknak Nabukodono-

zort látják. Ez jelentős! Dániel könyve azt mondja, hogy a kép ezer darabra pattan. A menyegzői ünnep jelöltjének meg kell értenie az ebben rejlő figyelmeztetést. Nabukodonozor képe többek között egy gnosztikus Szellemi Iskola fellépését árbázolja, melynek megvan a többszörös élő teste. Ha az ilyen iskola magja leprás lelkekből állna, akkor az egész, érzékeny élő test összeomlana.

Ha tehát az ellenfél erői megtámadják, hogy elrabolják a világosságerejét, akkor ezt egyrészt azért teszik, hogy Önt is megkaparintsák a saját birodalmuk számára, másrészt azonban - és mindenekelőtt - azért, hogy Önben és Önön keresztül az Iskolát semmisítsék meg. Ezért tartjuk olyan nagyon fontosnak, hogy a tanuló életmódja a tannak megfelelő legyen.

Miután mindezt felismertük, az ötödik felvonást is megértjük.

Ahol van lélek, ott a szellem is megjelenik. Ahol a menyasszony, ott a vőlegény is.

Ha a lélek elerőtlenedett, s az új tobozmirigybefolyásokra már nem reagál, akkor ezek megpróbálják a természetszülte ember minden jóság-tényezőjét új tevékenységre serkenteni. A lélek azonban eleinte nem reagál, sőt, a szellemmel való kapcsolatot is elutasítja, ahogyan ebben az állapotban a tanuló is elutasítja a Szellemi Iskolát, és a mór karjaiba veti magát. Ebben az időszakban a lélek abban a rögeszmében él, hogy a jobb helyzetet választotta, egy hazugságtól szabadította meg magát. Ezért lép fel a közjátékban egy csomó bohóc, akik beképzelt hatalmi eszközökkel foglalatoskodnak, látszatvilágot építenek, amelyet aztán éppoly gyorsan újra megsemmisítenek.

A Parakléta szelleme, az Egyetemes Lánc Szelleme azonban nem enged. A hatodik felvonásban újra megtámadja az egész lényt és a mórt megsemmisíti. Mikor újra feláll, megszabadítja menyasszonyát, s udvarmestere és udvari lelkésze őrizetére bízza. Az egyik aztán

kínozza a menyasszonyt, a másik meg tele van gonoszsággal.

Az ebben rejlő leckét is alaposan meg kell érteni. A tanuló ugyanis, akinek a lelke megszabadult, s újra életerőre kapott, a természetalak elkerülhetetlen reakciója miatt minden elképzelhető módon vádolja magát, szemrehányást tesz magának, fontolgat és latolgat, s mindenfélére kényszeríti magát.

Az olvasó talán tapasztalatból ismeri ezt az időszakot, amikor minden hibás viselkedés után különböző büntetéseket ró ki magára, s a lelket nem hagyja nyugton. Nem ad neki lehetőséget a magához térésre. Igen, kedves olvasó, az Önben lévő udvarmester és lelkész nem hagyja nyugton. Szüntelenül kínozza, önvádakkal ostromolja, - aminek a legcsekélyebb értelme sincsen. Próbálják világosan látni a jó-és-rossz természetalak és az ebbe a rendszerbe bevezetett új lelkület viszonyát. Ne kínozzák a lelküket! Engedjék szabadon! Engedjék lelküket felkészülni a menyegzőre!

A színdarab így a hetedik felvonásban a vőlegény és a menyasszony, a szellem és a lélek találkozásával végződik, akik a magasabb javakhoz vezető közös felmenetelük alkalmából most láthatják egymást először.

A vég tehát csupa öröm. De értsük jól: ez csak a színdarab vége volt! Ezért következik mindjárt ezután az alkémiai menyegző valóságával való szembesítés. A negyedik napon lassan beesteledik, s az egész társaságot, királyi személyeket és jelölteket, valóban fejedelmi vacsorára hívják meg a csigalépcsőn felfelé.

A megszabadult lélek felemelkedik az **utolsó** vacsorához.

Most hívtak meg először a királyi asztalhoz minket. A kis oltárt a terem közepére állították, s ráhelyezték a királyi jelvényeket. A királyfi nagyon barátságosan viselkedett velünk, de igazán felderülni nem tudott, s holott néha beszélt velünk, többször hallhatóan sóhajtott, ami miatt a kis Cupido sokat csúfolódott és tréfálkozott.

A királyok és királynők is nagyon komolyak voltak, az öreg király feleségén kívül, aki most ragyogóan nézett ki. Ennek az okát nem tudtam kitalálni.

A királyi személyek időközben leültek az első asztalhoz. A következőnél csak mi ültünk, a harmadiknál pedig néhány előkelő Leány. A többi uraknak és lányoknak a felszolgálással kellett foglalkozniuk. Mindez olyan derűs nyugalommal, komolyan és csendben folyt le, hogy alig merek róla beszélni is. Azt viszont meg kell említenem, hogy a királyi személyek az étkezés idejére ragyogóan hófehér ruhákba öltöztek. Az asztal fölött a már említett nagy, arany korona függött, melynek már a drágakövei is eléggé kivilágították volna a termet. Továbbá minden gyertyát az oltáron levőnél gyújtottak meg, hogy azonban ez miért történt, azt nem tudnám megmondani. Mindenesetre megfigyeltem, hogy a királyfi többször küldött ennivalót az oltáron lévő fehér kígyónak, amin elgondolkoztam.

Az ünnepélyes étkezésen majdnem minden fecsegés a kis Cupidótól eredt, aki a többieket sem, de különösen engem nem hagyott nyugton, s újra meg újra kitalált

valami furcsaságot. A hangulat azonban nem volt valami vidám: minden olyan csendes volt, ami miatt képzeltem be magamnak, hogy valami nagy veszélyben lehetünk. Zene sem hallatszott, s ha kérdeztek minket, akkor röviden kellett válaszolnunk, majd csendben maradnunk. Szóval minden oly különös volt, hogy kitört rajtam a verejték, s biztos vagyok, hogy a legnagyobb önuralommal rendelkező embernek is elmehetett a bátorsága.

Amikor az étkezés majdnem véget ért, a királyfi megparancsolta, hogy adják oda neki az oltáron fekvő könyvet, s felütötte. Még egyszer megkérdeztetett minket egy öreg emberrel, hogy örömben és fájdalomban is hűek akarunk-e maradni hozzá. Amikor ezt reszketve bizonygattuk, szomorú hangon hozzátette, hogy írásban is leköteleznénk-e magunkat neki, amit persze nem utasíthattunk vissza. Ennek így kellett lennie.

Erre egyik a másik után állt fel, s írta be a nevét a könyvbe. Amikor ez megtörtént, odavitték a kristálykutat és egy kristálypoharat, amelyből egymás után minden királyi személy ivott. Ezután nekünk is átnyújtották, majd a többieknek is. Ezt a hallgatás italának nevezi ék.

Erre minden királyi személy kezet fogott velünk, s kijelentették, hogy ha nem maradunk hűek hozzájuk, akkor soha többé nem látjuk őket, ami igazán a könnye kig meghatott minket. Előljárónőnk azonban nevünkben újra megerősítette hűségeskünket, amivel a királyi

személyek végül megelégedtek.

Most egy harangocska hangja csendült fel, amire a királyi személyek annyira elsápadtak, hogy mi is majdnem teljesen elvesz/tettük a bátorságunkat. Fehér ruhájukat erre levetették, s újra feketébe öltöztek, sőt, az egész teremben is mindenütt fekete bársonyokat aggattak fel, a padlót is meg a menyezetet is letakarva. Mindez már elő volt készítve. Amikor az asztalokat is félre rakták, mi is fekete ruhákat öltöttünk és körbe ültünk a padokra. Elnöknőnk is újra bejött. Hat fekete szemkötőt hozott, amivel bekötötte a királyi személyek szemét. Amikor ezek már nem láthattak semmit, a szolgák gyorsan hat fedett koporsót hoztak a terembe, mialatt egy alacsony fekete széket állítottak középre. Végül nagy, koromfekete ember lépett a terembe éles bárddal a kezében. Először az öreg királyt vezette középre, s gyorsan levágta a fejét, amelyet fekete kendőbe csavartak. A vért azonban nagy arany kehelyben fogták fel; ezt mellé tették a koporsóba, majd lefedték és félretolták. így jártak a többiek is, úgyhogy már azt hittem, én következem. Nem így lett azonban, hanem alig fejezték le a hat személyt, a fekete ember kiment a teremből egy másik kíséretében, aki aztán őt is lefejezte az ajtó előtt, fekete fejét a bárddal együtt visszahozta és egy kis ládába helyezte. Ez valóban véres menyegzőnek tűnt nekem, mivel azonban nem tudhattam, hogy mi vár még ránk, zaboláznom kellett gondolataimat, míg többet tudunk meg róla.

C.R.C. alkémiai menyegzője

17

A hat királyi személy lef ejezése

Amikor a színdarabnak vége, és leszállt a negyedik nap estéje, az alkémiai menyegző jelöltjei összegyűlnek a legmagasabban lévő teremben, a felső teremben, hogy első ízben vegyenek részt egy valóban fejedelmi étkezésen. Ennek a jelentése talán érthető. Ismerjük az evangéliumi megbízást, hogy a vacsorát a ***felsőházban*** készítsük el.

A jelöltek itt újra látják a kis oltárt a királyi felségjelekkel, melyről már korábban beszéltünk. Tudjuk, hogy ebben a felsőházban hat királyi személy van:

az agg király, fiatal feleségével,

a szintén nem fiatal fekete király, mellette törékeny, lefátyolozott, idősebb asszony,

és a még megkoronázatlan fiatal pár, akik fölött pompás, nagy korona függ.

Rajtuk kívül jelen van a leány és az apródok, valamint az alkémiai menyegző jelöltjei.

Az asztal fölött függő nagy, arany korona csodásan ragyog. A királyfi az oltáron lévő fehér kígyónak többször is küld ennivalót, egyébként azonban az ünnepi teremben nem túl vidám a hangulat. Minden különös csendben történik. Az egész légkör C.R.C.-t megrendíti.

Vizsgáljuk meg ezt a fejezetet.

A hat királyi személyt a mondottak után kétségtelenül felismerjük.

Az anyagban született emberben két természet érvényesül, két hang beszél: az úgynevezett jónak, és az úgynevezett rossznak a hangja. Mindkettőnek van pozitív és negatív sarka, hímnemű és nőnemű nézete. A fel-

ső teremben, a főszentélyben ezért négyen ábrázolják őket, két király a feleségével.

Ha a fekete királyt és feleségét gonosznak nevezzük, akkor a ***gonoszt*** itt gnosztikus-filozófiai értelemben kell venni.

Mi a gonosz? Nem csak a bűnöző, csekély értékű és rossz, hanem a Gnózis értelmében minden, ami a testi embert az anyagság mélypontjához köti, s azt akarja, hogy ebben lássa rendeltetését.

Mi a jó? Gnosztikus-filozófiai értelemben minden, amit a testi ember tesz, hogy az anyagság mélypontján (ahová nem való) megoldást találjon a többé-kevésbé mélyen érzett, igaz és tiszta élet berendezésére.

Felfedezzük, hogy a jó és a gonosz nagyon közeli rokonok, a múlandóság világában elválaszthatatlanok, szüntelenül egymás ellen ható irányban mozognak, és dialektikusan kölcsönösen mozgásban tartják egymást. Amit az egyik épít, azt a másik lebontja. A halálter-mészetben így marad az ember távol a rendeltetésétől. Ezt az ötletet a fent említett négy királyi személy ábrázolja.

Érthető, hogy aki ennek a kerékforgásnak a kilátás-talanságát belátta, annak jóság-nézetében a megmentés, a megváltás hatalmas vágya keletkezik. A pozitív jóságra törekszik és azt kívánja, amit tényleg meg lehet valósíta-ni, az eredet jóságára vágyik, melynek nincsen ikerter-mészete.

Ha egy emberben ez a vágyakozás jelenik meg, a ta-pasztalatból született kívánat, akkor a szívszentély megnyílik a monádikus magsugárzás számára; akkor megszületik a fiatal uralkodónő, a királylány, az ide-genszerű léleklény. Ezt a lélek-királylányt látjuk ötödik alakként a felső teremben. Mellette pedig a fiatal feje-delmet látjuk, a Hétszellem érezhető, nem lankadó be-folyásának a megszemélyesítését. így az új lélekerő és a Szent Szellem ereje - habár még megkoronázatlanul

(mert a menyegzőnek, az egyesülésnek még ezután kell megtörténnie)- már a dialektikus természet hagyományos királyai között tartózkodik, ami bizony különös, rendkívüli helyzet!

Az a tény is figyelemre méltó, hogy a fekete király negatív nézete abszolút öreg és elhasznált. Az ezekkel jelképezett ember tehát a sír szélén áll, míg az agg király negatív nézete nagyon fiatal és életerős. A jóságtörekvés, amelyet a halálán lévő gonosz már nem akadályoz, új lehetőséget fedezett fel: önmaga nagy átadását, kiszolgáltatását a Másik érdekében, akinek ki kell alakulnia. Tehát ez a nézet is a sír szélén áll.

Az első halál azonban a törvényszerű vég,

a második halál viszont, mely önmagunk odaadásából alakul ki: a Jánoshalál.

Mihelyt valaki megtagadja a dialektikát, vagyis elbúcsúzik tőle, meghal benne a gonosz. Ha életre hívja a lelket, az aránylag jó is kihal belőle.

Az ilyen lény ekkor megszabadult. Mert ugyanabban a pillanatban eljön hozzá a lélek a szívbe és a szellem a tobozmirigybe, az újonnan hivatott királynő és király, akik azonban még koronázatlanok.

Mit jelent ez?

A nem földi fajtájú lélek- és szellemjelenségeknek be kell lépniük a természetszülte alakba, foglyul kell ejtetni magukat ezzel a halálalakkal. Nekik is be kell menni a természet sírjába. A nagy áldozat tehát nekik is a halált jelenti. Ezért mondja az evangélium: »Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy egy se vesszen el, hanem örök élete legyen«.

Újra látjuk a hatalmas jelkép értelmét az oltáron, a koponyát a benne mászkáló fehér kígyóval, az igazi örök élet jelképével, melynek a halálból kell kiemelkednie.

Megértjük tehát, hogy az alkémiai menyegző negyedik napján kritérium, tetőpont közeleg, mely ugyanak-

kor mélypont is: egy Golgota, a hat királyi személy halála. De ebből a halálból végül a feltámadásnak kell adódnia egy hatalmas alkémiai tapasztalaton keresztül. Ennek az üdvfolyamatnak egy másik gnosztikus leírása erre a nézetre azt mondja: ***a hegy, ahol a forma meghal.*** Azok számára pedig, akik elérik a hegy csúcsát, a nagy, dicsőséges reggel következik.

Aki ezt az élethez vezető halált el akarja fogadni, annak meg kell értenie, hogy ez a halál minden érték teljes megváltoztatásának hatalmas folyamata, amelyben a jelöltnek teljesen tudatosan és tájékozottan együtt kell működnie.

Ezért kérdez meg a szövegben a Nagyon Öreg, a rejtélyek hierofánsa minden jelöltet, hogy kész-e a királyhoz és királynőhöz hű maradni, vagyis ebben az átváltoztató folyamatban együttműködni, s hogy ezt az ígéretet megpecsételi-e az élet könyvének saját kezű aláírásával. Erre mindegyik megkapja az úgynevezett ***haustus silentü-t,*** a hallgatás italát, a feledés italát. »Minden régi elmúlt!«

Amikor pedig a gnosztikus misztériumok jelöltje döntéseinek tényleges eredményét látja, akkor nagyszerű, mély béke tölti el, mely belülről felüdíti.

így megy végbe a titokzatos halál. A felsőházban egymás után hét személyt fejeznek le: a hat királyi személyt, és a titkozatos alakot, akinek ezt a kivégzést kellett elvégeznie. A hat test koporsóba kerül, s egy serlegben felfogott vérüket szintén melléjük helyezik. A hetediknek azonban csak a fejét teszik el egy kis ládába.

Erre a jelölteknek a mélyértelmű közlést teszik: »Az ő életük most a ti kezetekben nyugszik; ha követtek engem, akkor az ő halálukból még sokaknak lesz élete«. Amire mindenkit felhívnak, hogy térjen nyugovóra.

C.**R**.C. azonban nem tud elaludni. Nem tudja elfelejteni a lefejezetteket - s ez érthető.

Az olvasó talán felfigyelt az ítélet végrehajtójára,

aki a végrehajtás után maga is elpusztul. Ez a végrehajtó a jelölt akarata. A Dei Glória intactában az akaratot főpapnak nevezik; ez a természetben született lény mágikus kezelője, irányítója. Az akarat mibennünk a végrehajtó, a cselekvő. Ez az, mely a negyedik nap jelöltjeiben a hat másikkal együtt önmagát is elveszejti.

Ezt a vesztet, mely az élethez vezet, nevezte az előttünk haladó Szerzet endúrának, az eredeti kereszténység pedig a Jézusban, az Úrban elszenvedett önkéntes halálnak, mely a feltámadáshoz vezet.

»Aki az ő életét el akarja veszíteni énérettem, az megtalálja azt.«

Reméljük, és könyörgünk Önért, hogy képes legyen mindezt megérteni.

Elől járónőnk, a Leány, megnyugtatott minket, amikor látta, hogy néhányan félelmükben sírni kezdtek.
- Mert - mondta -, ezeknek az élete most a ti kezetekben van: ha követtek engem, akkor az ő halálukból sokaknak lesz élete.

Aztán kituszkolt minket, hogy menjünk aludni és ne nyugtalankodjunk, mert bizonyára mindennek jó vége lesz. Mindegyikünknek jó éjszakát kívánván még bejelentette, hogy ma éjjel a halottaknál kell őrködnie. így aztán apródja mindenkit a hálókamrájába vezetett.

Az én apródom soká beszélgetett velem mindenféléről, amire gyakran visszagondolok, mert nagyon csodálom az eszét. Valójában azonban alvásra akart ösztönözni, s amikor ezt észrevettem, úgy tettem, mintha mélyen aludnék. Elaludni azonban nem tudtam, mert minduntalan a lefejezettekre gondoltam.

Szobám a nagy tóra nyílt. Agyam az ablaknál állt, s így jól beláthattam a terepet. Éjfélkor, mihelyt tizenkettőt ütött az óra, hirtelen nagy tüzet láttam a tavon. Félelmemben gyorsan kinyitottam az ablakot, hogy lássam mi történik. A távolból hét hajót láttam közeledni, tele lámpával, fényesen kivilágítva. Minden hajó fölött egy láng lebegett, imbolygott ide-oda, s néha le is ereszkedett; ezek véleményem szerint a lefejezettek szellemei lehettek. A hajók lassan közeledtek a parthoz, s láttam, hogy mindegyiken csak egyetlen hajós van. Azt figyeltem meg, hogy amikor parthoz értek, Leányunk fáklyával ment eléjük, mialatt a hat zárt koporsót és a

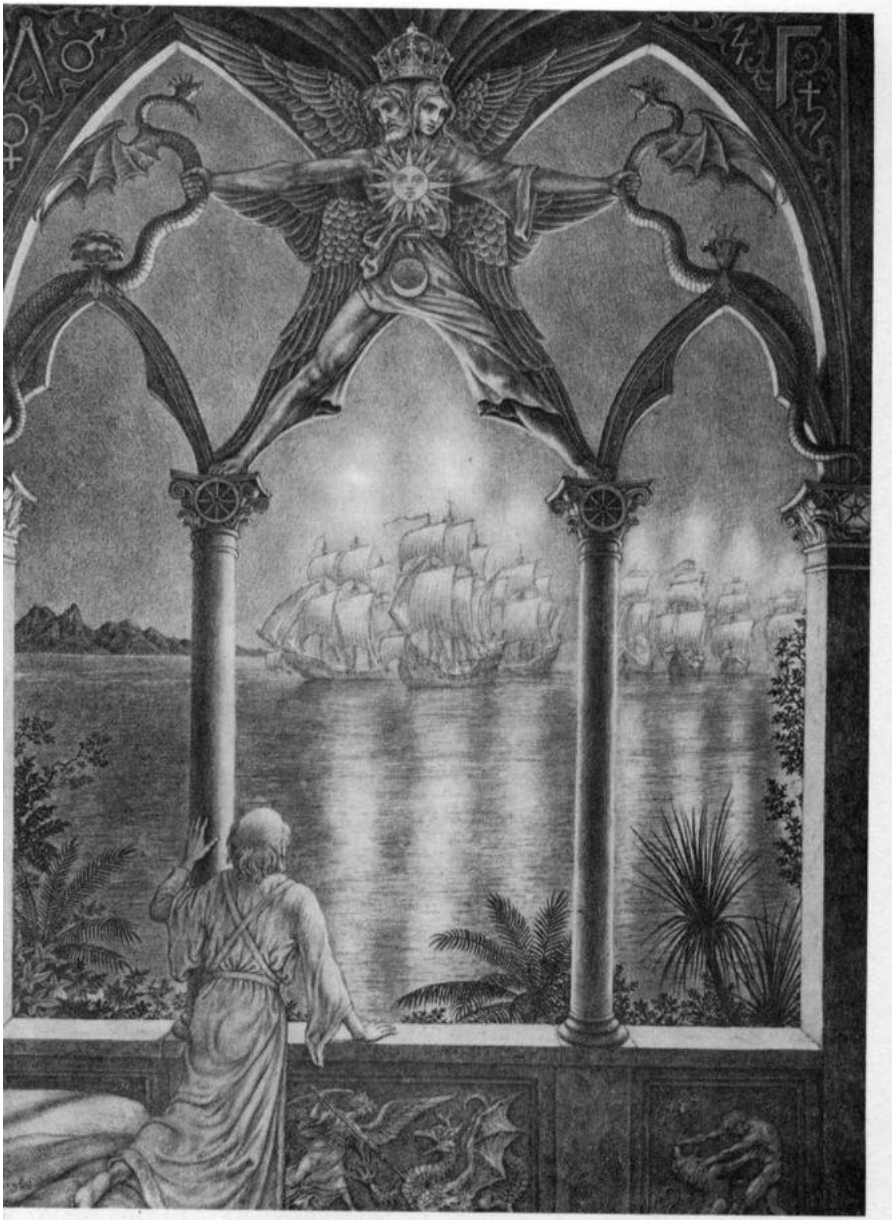

A hét hajó a tengeren

ládát is utána vitték, s elosztották a hajókra, mindegyikre egyet-egyet. Gyorsan felébresztettem apródomat is, aki hálás volt ezért, mivel az egész napi lótás-futás miatt olyan fáradt volt, hogy ezt a jelenetet - habár ismerte - elaludta volna.

Alig kerültek fel a koporsók a hajókra, amikor minden világosságot eloltottak. A hat láng visszament a tavon át, s így minden hajón csak egy világosság őrködött. Néhány száz őr helyezkedett el a parton, s a Leányt visszaküldték a kastélyba, ahol ő mindent gondosan lezárt. Megértettem, hogy nem lesz újabb esemény, s meg kell várnom a reggelt.

így újra nyugalomra tértünk. Társaim közül csak az én szobám nézett a tóra, s így csak én láthattam mindezt. Most már igen fáradt voltam, s számos gondolat közepette álomba merültem.

C.R.C. alkémiai menyegzője

18

A hét hajó és a hét láng

C.R.C. hálószobája a nagy tóra nyílik, mely ezen az oldalon közvetlenül a kastély mellett kezdődik. Mivel pedig a mozgalmas nap után nem tud elaludni, kinéz az ablakon, s éjfélkor nagy tüzet lát meg a tavon.

»A távolból hét hajót láttam közeledni, tele lámpával, fényesen kivilágítva. Minden hajó fölött láng libegett ide-oda, s néha le is ereszkedett; véleményem szerint csakis a lefejezettek szellemei lehettek. A hajók lassan közeledtek a parthoz, s láttam, hogy mindegyiken csak egyetlen hajós van. Amikor parthoz értek, Leányunk fáklyával ment eléjük, mialatt a hat letakart koporsót és a ládát is utána vitték a hajókra, mindegyikre egyet-egyet. Gyorsan felébresztettem apródomat is, aki hálás volt ezért, mert az egésznapi lótás-futásban elfáradva ezt a jelenetet - habár ismerte - elaludta volna.

Alig kerültek fel a koporsók a hajókra, amikor minden világosságot eloltottak. A hat láng visszament a tavon át, s így minden hajón csak egy világosság őrködött. Néhány száz őr helyezkedett el a parton, s a Leányt visszaküldték a kastélyba, ahol ő mindent gondosan lezárt. Megértettem, hogy újabb esemény nem lesz, s meg kell várnom a reggelt.«

Mélyen a jelöltben holtan és csendesen fekszik a hét megbeszélt nézet:

a természetszülte lény tudatforrásának négy nézete,

a két magasabb nézet, a szellem és a lélek, melyek szintén feláldozták magukat,

és az élet és halál ura, az akarat, a főpap, aki az ítt

letet végrehajtotta, s az elítéltekkel együtt pusztult el.

Most pedig a tavon, az asztrál bőség tengerén hét hajó közeledik a fölöttük égő fényekkel. Ebben nem nehéz felismerni a Hétvilágosságot, a Hétszellem, a Szent Szellem hét sugarát. Mert ha a jelölt szabaddá tette magában az utat, akkor a Hétszellem beleereszkedhet. Ha ez a hét hajó partot ér, vagyis a jelölt lényét megérinti, akkor lényének hét nézetét, amelyek az endúra halálát halták, Jézusban, az Úrban önkéntesen elpusztultak (a hat zárt koporsót a királyi személyek tetemeivel, és a kis ládát az akarat fejével és kardjával) a hét lánghoz viszik a hét hajóra. A szellem hat lángja ezután visszahúzódik, s csak egy marad ott őrnek, világosságával minden hajót átölelve, és összeköti magát a megtisztult és új irányban tájékozódott akarattal, amivel ez újjáalakító tevékenységre kap lehetőséget.

Csak most lett a felsőház, a főszentély teljesen előkészítve a hatalmas folyamatra, mely az ötödik, hatodik és hetedik napon megy végbe: az új tudat felébredésére és felnövekedésére, mely aztán a szellem hét sugarának fényességében áll.

Mélyen át kell éreznünk és átlátnunk az ebben rejlő tanítást.

Aki kivitelezni akarja Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzőjét, annak először tudnia kell hogy mit tesz és miért: az első nap.

Szándékainak tisztáknak kell lenniük, vágyainak meg kell egyezniük ezzel, ami miatt hét vizsgát kell letennie: a második nap.

Minden szentségtelent ki kell égetni, minden helytelent, igaztalant és önzőséget ki kell űzni: a harmadik nap.

Ezután a természetszülte jelölt egész tudati állapotát a Gnózis kétszeres világosságába kell felemelni és ennek a tudati állapotnak az endúra önkéntes halálát kell halnia: a negyedik nap.

Ennek a napnak a végén, ezen az alapon kiáradhat a Hétszellem. Ez a Hétszellem felveszi az endúrisztikusan elpusztult nézeteket, hogy teljesen transzfigurálja és a feltámadáshoz vezesse őket. Ezért marad a jelöltben a hét sugár egyike, hogy az alapvető munkát elvégezze, a folyamatot megalapozza. Ez az első sugár, amelyet »Az élet és halál urának« neveznek!

Hat testvére pedig visszavonul, amíg befejeződik az alapvető munka, a felegyenesítés munkája.

Miután C.R.C. mindezt tudatosan tapasztalta és kivizsgálta, apródjával együtt mély álomba merül, mert nagyon fáradt. Pihenő, szünet következik.

Vége a negyedik napnak.

A jelölt, aki egész természetszülte lényének bevetésével, a Gnózis által megvilágosítva és támogatva az enduraban elpusztult, most belép az ötödik napba, újjászületve magában a Szent Szellemben, mely teljes mértékben vezeti és viszi.

Ebben, ezáltal és erre a Szellemre nézve vannak mindenek.

így lesz a jelölt ettől az órától kezdve főpapember; mert a Hétszellem első sugarában meggyullad az új akarat.

Az alkémiai menyegző ötödik napja

Az ötödik nap

Az éjszakának vége volt, és az oly régen várt nap felkelt már, amikor gyorsan kiugrottam ágyamból, inkább az eseményekre kíváncsian, mintsem azon gondolkozva, hogy eleget aludtam-e. Miután felöltöztem és szokás szerint lementem a lépcsőn, az idő még korainak mutatkozott, mert még senkit sem találtam a teremben. Megkértem hát apródomat, hogy a kastélyban sétálva legyen a vezetőm, s mutasson valami érdekeset. Mint mindig, most is azonnal kész volt erre, s néhány lépcsőn föld alatti súlyos vasajtóhoz vezetett, amelyen nagy rézbetűkkel a következő állt:

Ide temették
Vénuszt, a szépasszonyt,
aki sok jeletős embernek
tette tönkre a boldogságát,
becsületét, áldását és jólétét.

Ezt leírtam kis noteszembe. Miután az ajtó megnyílt, apródom kézen fogva vezetett át a teljesen sötét folyosón egy másik ajtóhoz, melyet csak kötél tartott, mert - mint apródom mondta - az ajtót a koporsók kihozása végett nyitották ki tegnap, s még nem zárták be újra.

Beléptünk, s a leggyönyörűbb dolgot láttam meg, amit a természet valaha is alkotott. A boltozatnak nem volt más fényforrása, mint néhány különösen nagy karbunkulus. Megtudtam, hogy ez a királyi kincs. A legpompásabb és legnemesebb azonban egy sír volt közé-

pen. Rendkívül elcsodálkoztatott, hogy nagy értéke ellenére nem őrizték szigorúbban. Apródom azt felelte, hogy minden okom megvan a bolygóimnak hálásnak lenni, melyek befolyása miatt megláthatom ezeket a dolgokat, amelyeket a király szolgáin kívül ember szeme még nem látott.

A sír háromszögletű volt, középen fényesre csiszolt rézüsttel; minden más tiszta aranyból és drágakőből állt. Az üstben egy angyal állt, karjaiban ismeretlen fával. Erről állandóan víz csepegett az üstbe. Amikor a fáról gyümölcs esett le, akkor az is vízzé vált, és tovább folyta mellette álló három kis aranytálba. Ezt az oltárt három állat tartotta: sas, bika és oroszlán, melyek rendkívül értékes alapzaton álltak.

Megkérdeztem apródomat, mit jelent mindez. O azt mondta, hogy itt van eltemetve Vénusz, a szép asszony, aki sok jelentős embernek tette tönkre a boldogságát, dicsőségét, áldását és birtokát. Ezután egy réz csapóajtóra mutatott:

- Ha tetszik, itt tovább mehetünk lefelé.

- En mindig követlek - feleltem, s lefelé lépkedtem a lépcsőn. Lent teljesen sötét volt, de az apród kinyitott egy ks dobozt, amelyben örök mécses égett. Ezzel meggyújtott egyet a mellette fekvő fáklyákból, amire komolyan megijedtem, s megkérdeztem, hogy szabad-e ezt tennie. Azt felelte:

- Mivel a királyi személyek még nyugszanak, semmitől sem kell tartanom.

Ekkor pompás, lefüggönyözött ágyat láttam, melynek elhúzta az egyik függönyét, s a takarót is megemelte. Ott láttam Vénusz asszonyságot feküdni teljesen mezítelenül, oly szépen és bájosan, hogy földbe gyökerezett a lábam, s most sem tudom, hogy szobor feküdt-e ott vagy halott ember, annyira mozdulatlan volt, de megérinteni nem mertem. Erre újra betakarta, s a függönyt is behúzta. Nekem azonban az volt az érzésem, hogy még mindig látom.

Ekkor az ágy mögött táblát fedeztem fel, amelyen ez állt:

Ha fám gyümölcse teljesen elolvadt, felébredek,
s egy király anyja leszek.

C.R.C. alkémiai menyegzője

19

Vénusz és rejtélye

A negyedik nap végén tehát endúrisztikusan meghalt a természetszlilte ember. A régi ember hét nézetét a hét különös járműbe rejtik. Az Egyetemes Szellem hét sugara megérinti az én-jét illetően meghalt tanulót, körülöleli és tartja az első sugár világosságában és erejében, amely az élet és halál ura.

Értjük, hogy ez a leplezett közlés mit akar mondani.

A teremtésnek nem a természetben született test a célja; ez csak eszköz, amivel egy másik születést, másik célt lehet megvalósítani. Ha a természetszülte személyiség hajlandó én-ösztönét semlegesíteni, mielőtt ez a testben nagy kárt okozna, akkor más erők szabadulnak fel, lélekállapot születik meg, amely csakis Isten erejében képes létezni és élni. Hogy ezek az új nézetek, amelyek a természetszülte személyiséggel mintegy fogságba ejtetik magukat, valóban eljuthassanak a feltámadáshoz, ahhoz a régi tudati és életközpontokat ***élve*** ki kell cserélni hét újra. Szóval a rózsakeresztesek rejtélyei tartalmazzák az eredeti, tiszta, tehát eszményi emberi állapot elvi és alapvető helyreállítását, ahogyan azt a Logosz tervezte; ennek a folyamatnak pedig a józanul látott valóság alapján kell a természetszülte személyiségben megkezdődnie.

Természetszülte személyisége képezheti a hatalmas feltámadás alapját, ha ezt Ön belátja, és idejét és képességeit kihasználja, ameddig erre lehetősége nyílik.

Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzője megmutatja a módszert, leírja, hogyan lehet ezt az óriási átvál-

tozási folyamatot elvégezni. A folyamat kulcsa pedig az ember akaratában rejlik.

Természetes akaratunkat nem lehet erre minden további nélkül felhasználni. A természetszületés, vagyis az önzés akaratának ehhez először meg kell rekednie ebben a természetben, a múlandóság világában. Mert az énakarat sok mindenre képes, de nem lehet minden további nélkül az igazi halhatatlanság útjának a tényezője. Aki áthatol ennek a tudatához, aki a természetszülte állapot tehetetlenségét megállapította és átélte, az erősen fog vágyni az igazi megszabadulásra, és keresni fogja azt. És ezen az alapon lép be a monádikus magsugárzás, a szív rózsájának ereje a kereső ember szívszentélyébe.

Minden valóban egyetemes filozófia, minden szent írás ezt az utat mutatja. »Boldogok a szellemben szegények (akik tehát tudják, hogy életükből hiányzik a szellem), mert övék a mennyeknek országa.« Ahogyan pedig a negyedik napon láttuk, a Gnózis új, lelket adó ereje az akaratot is megújítja.

A tanuló akarati állapota mutatja a tanulóság fejlődésének a mértékét. Akarata uralkodik az Ön egész életén és állapotán. Az a fontos azonban, hogy mit akar és hogyan. Azért nevezik a Dei Glória intactában az akaratot a főpapnak.

Miután létrejött a új ***lelkesedés,*** a tanuló új lélekkel lett ellátva, az akarat vezetése alatt az endúrát, a nagy önelőkészítést, a teljes önátadást is meg kell alapozni. A negyedik napon végül azt látjuk, hogy ebben az új akaratban és a lélek erejében minden dialektikus tudattényező, a hat fejedelem eltűnik, és magát az akaratot is lefejezik.

És azonnal megjelenik a Szent Hétszellem első sugarából, ezáltal és ebben, az akarat. Ennek az első sugárnak az alapján kell a nagy megváltoztató munkát megkezdeni. Ezért vonul vissza az elbeszélésben a hat

másik láng a tengeren túlra.

Most már ismerjük a Szent Szellem kiárasztásának igazságát és alapját a folyamatnak ebben a fázisában. Ez a kiárasztás, ***kitöltés*** csakis a tanuló teljes én-elhalása alapján lehetséges.

Ekkor kezdődik az alkémiai menyegző ötödik napjának reggele.

Mialatt C.R.C. énlényét és természettudatos énjét illetően meghalt, az új akarat lakik benne, s a járművek, a további fejlődési folyamat jelképei készen állnak a ***tengerparton,*** az ötödik nap reggelén C.R.C. nagyszerű felfedezést tesz: az új akarat megérkezésével, és az ezáltal hatásossá vált tényezővel, a Hétszellem első sugarával a másik hat láng is hátrahagyta hatalmas elveit a tanuló lényében. Ezeket az új elveket kell most az új akaratnak egymás után életre kelteni és hatásossá tenni.

Az elbeszélés ezt úgy ábrázolja, hogy az új akarat felébredése után C.R.C. mintegy kutató expedícióra megy a beavatás templomába, mely mindig is az ember saját, legmélyebb lénye. Valóban kutatóút ez, mert az igazi feltámadás munkája csak most kezdődhet el. Ehhez leszáll a szív sírkamrájába, hogy - mint új papember - újjászületett akaratát összekapcsolja azzal, amiről tudja, hogy ott lelket adó elemként van jelen.

Az ember szívszentélyében - még a legmélyebbre süllyedt emberében is - egy hatalmas erő, mindent megvalósító erő rejlik, mégpedig a szeretet hatalma, az az erő, amelyről azt mondják, hogy Isten maga; amelyről a korinthusiakhoz írt első levél 13. része zeng nagyszerű dicshimnuszt. Az az erő ez, amelyet az istenemberi állapot magerejének, központi erejének kell neveznünk. Ezt a magerőt nevezi az egyetemes tan a mikrokozmikus ember szellemi központjának; ez az istenszikra, mely a természetbe süllyedt. A rózsakeresztesek a szív rózsájának nevezik, az alkémiai menyegző pedig Vénusz-

nak, ahogyan a szövegből következik, amit C.R.C. fedez fel a sírbolt ajtaján:

Itt nyugszik Vénusz,
a szép asszony,
aki sok jelentős ember
boldogságát, becsületét,
áldását és jólétét tette tönkre.

Hogyan értsük ezt?

Tudjuk, hogy ez a közönséges természetben elsüllyedt magerő minden embert megtámad és hajszol. A minden földi embert jellemző önzés nem képzelhető el enélkül a szeretetre-törekvés nélkül, mely cselekvésre késztet. A természetember, a földhöz kötött ember nem csak az örök életet és birtokot hajszolja, hanem mindenekelőtt a szeretetet, habár annak magasztos lényét nem érti. Mert végeredményben a szeretet a nagy, egyetlen életbeteljesülés. »Ha mindenem meglenne, mindenen uralkodnék, ha minden jót megtennék, szeretet pedig nincsen énbennem, akkor semmi vagyok«, tanúskodik Pál apostol.

E siralomvölgy lakói mi mindent nem tettek és hajszoltak már emiatt az erő miatt, s ebben a viszonylatban mennyi de mennyi hibát követtek el! Az ember normális, dialektikus élete mennyi vészes és rettenetes következménnyel és mennyi megkövesítő eredménnyel járt e magerő nyomása miatt! Mert a dialektikus ember kívül keresi azt, ami belül van. A másikban keresi azt, amit csak a saját, legmélyebb, újjászületett énjében lehet szabaddá tenni. Ezért mondhatjuk túlzás nélkül, hogy minden földi menyegző, amely nem az újra elnyert és újjászületett rózsaerőn alapul, az embert minden más mellett esetleg az életbeteljesülésnek és boldogságnak valami látszatával, vagy sugallatával ajándékozhatja meg, de ennek ellenére a bánat, félelem, fájda-

lom és aggodalom kiapadhatatlan forrása. Az alap, amelyen a természet egész együttélése nyugszik, a társadalmi menyegző, milliószorosan mutatja, hogy eszményi szempontból mennyire korhadt és teljesíthetetlen a dialektikus élet.

Ereszkedjen le tehát a szívhez, az emberben lévő isteni magerő sírjához és vallja velünk együtt, hogy »ott nyugszik a szépség és dicsőség, mely oly sok nagy ember boldogságát, becsületét, áldását és jólétét döntötte romba«.

Ha pedig az olvasó felfedezi a dialektikus emberiség boldogságának korhadtságát és elesettségét a boldogtalan házassággal, gyermekekkel, betegségekkel, és társadalmi életállapotunk ezer más bajával belátja, hogy mindez nem egyeztethető össze a szeretet isteni lényegével és a keserűségnek ezt a poharát kiissza, mielőtt megtalálta volna az életmegújítás ösvényét, akkor kőszívű, kőkemény ember lesz, aki minden élővel szemben legalább is közömbös lesz. Aki ezt idáig hagyja fajulni, az ebben az életben elveszett.

Ezért boldog az az ember, aki szegénységét belátva a szellemre éhezik, és emiatt megtalálja a megszabaduláshoz vezető ösvényt.

Aki ezen az ösvényen megéli az ötödik nap pirkadatát, az bizonyos pillanatban megtalálja a királyi kincset és saját szemeivel láthatja a rejtélyek Vénuszának leplezetlen valóságát, mely tökéletes és leírhatatlanul szép, lényegében annyira földöntúli és érinthetetlen, hogy **C.R.C.** lábai földbe gyökereznek.

Az ötödik nap célja ezeknek a rejtélyeknek a felélesztése. Az új papi akaratnak az a feladata, hogy Isten szeretetét szabaddá tegye.

C.R.C. ugyanis azt olvassa: »Ha a fa egészen elolvadt, akkor Vénusz asszony felébred, s egy király anyja lesz«: az istenember, a papkirály anyja!

Megkérdeztem apródomat, hogy micsoda írásjelek ezek, de ő csak nevetett, s megígérte, hogy később megtudom. Aztán eloltotta a fáklyát, s újra felmentünk. Ott minden ajtót alaposan megnéztem, s felfedeztem, hogy minden sarokban egy piritbői lévő világosság égett, amit az előbb nem vettem észre, mert a tűz oly világos volt, hogy inkább kőre hasonlított, mint gyertyára. Ez a tűz szüntelenül olvasztotta a fát, mely mégis újra meg újra gyümölcsöt hozott.

- Halljad - mondta apródom -, hogy fülem hallatára mit mondott Atlasz a királynak: Ha a fa teljesen elolvadt, akkor Vénusz újra felébred, s egy király anyja lesz.

C.R.C. alkémiai menyegzője

20

Az oltár Vénusz sírjánál

Részletesen beszéltünk a minden ember szívszentélyében rejlő fejedelmi kincsről: a szellemszikraatomról, a rózsáról, Vénuszról, vagyis az univerzális szeretetről. Az igazi embernek e központi elvéből sugárzás árad, de a természetszülte ember a fajtája miatt nem képes helyesen reagálni rá. Ez az elv ezért őt szinte hajszolja a világon; emiatt értetlenül keres, állandóan vágyakozik rá, hallja a hívást, de nem tudja teljes mértékben megtalálni, amíg C.R.C. példájára képes nem lesz a természetes Én különböző részeinek alapos transzmutálásával teljesen feltárni a szív titkához vezető utat.

A természetszülte emberiség útját tragikusnak mondhatjuk. Meg kell azonban tanulnunk eljutni a belátáshoz, hogy ez a tragikus út nyílegyenesen az egyetlen célhoz vezet. Mert nem az a helyzet, hogy ez a kincs egyszerűen minden teremtmény számára rejtve van, míg valaki egyszer meg nem találja, s esetleg azt sem tudja mit tegyen vele, hanem mindez egy terven, istenien értelmes, folyamatszerű, csodás fejlődésen alapul. Aki pedig a Gnózishoz közeledik, annak meg kell ismernie ezt a tervet, ezt a folyamatot. Ezért beszéljük meg itt az olvasóval C.[n]..C. alkémiai menyegzője alapján.

Mondtuk, hogy az istenszikrából, a még szinte holtan fekvő Vénuszból sugárzás árad. A szöveg oltárról, és azzal kapcsolatos síremlékről beszél. Az oltár háromszögű, rézből, aranyból és drágakövekből áll; sas, ökör és oroszlán tartja. Az oltár közepén pedig szsráf áll, angyal, fényes rézmedencében, karjaiban ismeretlen

fával, mely olvadozik. A cseppek a fáról szüntelenül hullanak a medencébe, minden csepp, minden lehulló gyümölcs azonnal szintén vízzé válik, s kifolyik a három külső, arany medencébe.

Ebből látjuk, hogy mit közöl az alkémiai menyegző az elsüllyedt istenszikráról. Minden benne van, amit tudnunk kell. Csak a jelképek beszédét kell megértenünk.

A természetszülte embernek elemekből álló teste van, vagyis négyszeres személyisége olyan elemi erőkből és anyagokból áll, amelyeket egy dialektikus világrend tulajdonságai jellemeznek, s amelyek emiatt a múlandóságot foglalják magukba. Szóval az anyagi elemekből álló testben a legcsekélyebb mértékben sincsen meg az isteniség fajtája, lényege és eredetisége. Ezért hangsúlyozza Hermész Triszmegisztosz, hogy a haláltermészet elemeiből összerakott test egyáltalán nem képezheti a megdicsőült testet, sem az anyagszférában, sem pedig életterületünk tükörszférájában.

A Logosz lénye gondoskodik tehát arról, hogy ha mégis erre a lehetetlenségre törekednek, ez a törekvés eredménytelen maradjon. A Logosz lénye azonban azzal a biztonsággal is megajándékoz, hogy a nagy átváltozás terve minden körülmények között kivitelezhető. A törvény elleni életmód visszavonhatatlanul halálhoz vezet, míg a törvény betöltése éppolyan biztosan az élettel ajándékoz meg.

Mi a Logosz lénye?

Melyik központi törvény kormányozza az egész világmindenséget? Az univerzális szeretet ereje, az isteni elv, mely minden teremtménybe bele van szőve.

A szeretetnek ebből a bennünk rejlő elvéből, mint mondtuk, sugárzás árad, mely az egész lényt érinti. Ez a sugárzás kétszeres. Pozitív és negatív nézete van, mely együtt alkotó és szülő, tehát eredményhez, az önmegvalósításhoz vezet.

Ezért vannak az oltár és a tartozékai rézből és arany-

ból. A réz a negatív, a befogadó elv jelképe, míg az arany a pozitív, kisugárzó elvet jelzi.

Továbbá azt közlik, hogy az oltár háromszögű, drágakövekkel ékesítik és fölötte néhány különösen nagy karbunkulus ragyog. Az egyenlő oldalú háromszög mindig az isteni bölcsesség jelképe volt, mely elajándékozza magát, az arra nemesedett észben határozottá válik, s így szintén eredményhez vezet. Itt is látjuk a két nézetet, az alkotó és a szülő aspektust.

A drágakövek pedig a győzelem koronájáról és fényességéről beszélnek.

Az Istenszikrából és a szív oltáráról tehát hatalmas sugárzás száll fel, mely faként ágazik szét messze, minden irányban. Ez az örök, mindenütt jelenlévő, mindegyikünkben elsüllyedt univerzális isteni szeretet sugárzása. Ez a szereteterő, mint mondtuk, kétpólusú: alkotó szülő. Ez az Istennel való találkozás bennünk!

Magának az alkotó erőnek szintén két nézete van, mint a szülő erőnek is. Ezért nézheti C.R.C. a sast, az ökröt, az oroszlánt és az angyalt, a négy elem, a levegő, a föld, a tűz és a víz klasszikus jelképét. A négy elemét tehát, amelyekből természetszülte személyiségünk is épül.

Talán már megértjük a közleményeket.

Az Istenszikra megtámad minket eredetisége négyszeres sugárzásával. Ezzel mintegy ***kikezdi*** a meggyalázott elemekből álló és élő halálterméSzetszemélyiséget. Az egyetemes szeretet négy sugara tehát megtámadja az ember négy alacsony elvét. Ebből vagy összetörés, szétesés, halál lesz, vagy pedig ***olvadás,*** ahogyan az alkímiai menyegző nevezi.

így biztosítja Isten szeretete bennünk a nagy tervet változatlanul. Halálhoz, s ezzel új kezdethez, vagy pedig kémiai átalakítással és olvasztással az élethez vezet minket.

A fentiekhez a következő irányból is közeledhetünk:

A szeretet ősereje, mely megtámad minket, felemésztési folyamatot, tehát anyaggá, ősanyaggá változást okoz: ***vízcseppeket,*** melyek elfolynak.

Vegyük úgy, hogy Ön ezt a folyamatot a dialektikus emberiség útjának ismeri fel, világosan átlátja, s mint a Gnózis igazi tanulója, azzal foglalkozik, hogy minden erejével átvonuljon Rózsakereszt Krisztián megbeszélt négy napján. Ekkor elkerülhetetlen, hogy az Ön négy alacsony elve egészen más viszonyban van belső oltára négy sugarával. Ebben a tekintetben összhangról beszélhetünk az Ön önfeláldozása miatt. Ennek az eredményét nevezik itt gyümölcsöknek, amelyek a szeráf rézmedencéjébe hullanak. Ezeket a gyümölcsöket pedig, melyek szintén elolvadnak, három kis arany medencében fogják fel: a vérben, az idegéterben és a belső élválasztású szerkezetben. Aki Rózsakereszt Krisztián ösvényén jár, az három pozitív, új, tiszta erőt szabadít fel magában. És ez a három képezi szó szerint Isten szeretetének és a magát ennek a szeretetnek odaadó természetszülte embernek a gyümölcsét.

Akik pedig ezt befogadák, hatalmat ada azoknak, hogy újra Isten gyermekei legyenek!

Most már megértjük, hogy a transzmutálásnak és a megszabadulásnak ezt a nagy munkáját csak az végezheti el, aki megszabadítja magában ezt a háromszoros erőt. Ezzel a háromszoros arany elixírrel lehet tehát megkapni a királyi tisztséget, s ezzel fogják a királyt és a királynőt életre kelteni, ahogyan később megmutatkozik.

Ez a szent úrvacsora három tartozéka is. Ezekből válik valóra a feltámadás.

így már jobban értjük az ötödik napnak a halálos álomban fekvő Vénusz mellett talált sorait: »Ha a fa teljesen elolvadt, akkor felébredek, s egy király anyja leszek«. Aki belép a gnosztikus átalakulás és tudatossá válás folyamatába, az tehát szó szerint és testileg al-

kémiai transzmutálási folyamatba kerül, a szeretet fokozódva égő hőségébe, amelyben az alacsony fémek egyre magasabbakká válnak, míg meg nem jelenik a tiszta arany.

Sem személyiségművelés, sem pedig személyiséghasítás, hanem csakis az alkémiai személyiségmegújítás vezet Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzőjének nagy céljához.

Alig fejezte be ezt, s még többet is mondott volna, amikor a kis Cupido repült be. Jelenlétünk meglepte, de amikor észrevette, hogy halálra sápadtan szeretnénk a földbe süllyedni, mégis nevetnie kellett, s azt kérdezte tőlem, hogy mi a csoda hozott engem ide. Azt feleltem, hogy a kastélyban eltévedtem, míg apródom itt talált meg végül, s azt remélem, hogy nem gondolnak rosszra.

- Akkor jól van, kíváncsi öregúr - mondta Cupido -, mert rosszul járhatnék, ha ezt az ajtót felfedeztétek volna. Jobban kell majd vigyáznom. Mire nagy lakatot akasztott a rézajtóra, amelyen éppen az előbb jöttünk fel.

Hálát adtam Istennek, hogy Cupido nem talált meg korábban, s apródom még jobban örült, hogy így kihúztam a csávából.

- Nem hagyhatom azonban büntetlenül - mondta Cupido -, hogy drága anyámon csaknem rajtaütöttetek.

Ezzel egyik nyila végét az egyik tüzecskébe tartotta, míg egy kicsit meg nem melegedett, s megszúrta vele a kezemet. Nem nagyon ügyeltem rá, mert örültem, hogy nagyobb veszély nélkül úsztuk meg a dolgot.

Időközben társaim is felkeltek és a terembe sereglettek. Hozzájuk szegődtem, s úgy tettem, mintha én is most keltem volna fel. Miután Cupido mindent jól elreteszelt, szintén csatlakozott hozzánk, s meg kellett neki mutatnom a kezemet. Volt még rajta egy csepp vér, amin jót nevetett, mialatt a többieket figyelmez-

tette, hogy jól vigyázzanak rám, mert hamarosan napjaim végéhez közeledek. Csodálkoztunk, hogy Cupido olyan vidám tudott lenni, s a tegnapi nap eseményei nem szomor/tották el. Mert szomorúságnak nyomát sem láttuk rajta.

Ezalatt a mi vezetőnk, a Leány is felkészült az útra, fekete bársonyba öltözvén, elengedhetetlen babérágával. Az ő Leánykíséreténél is babérágak voltak.

Amikor minden elkészült, a Leány innivalóval kínált meg minket, hogy aztán felkészüljünk a menyegzői menetre. Nem várakoztunk sokáig, hanem követtük az udvarra. Ott hat koporsó feküdt. Társaim azt gondolták, hogy a királyi személyek vannak bennük. En átláttam a komédiát, de nem tudtam, hogy mi lesz a többiekkel. Minden koporsónál nyolc álarcos férfi állt. Mihelyt a szomorú és engem mélyen megrendítő zene megszólalt, a férfiak felemelték a koporsókat, s rangunk sorrendje szerint követnünk kellett őket az ismert kertbe, melynek közepén hét oszlopon nyugvó faépületet emeltek gazdagon díszített eresszel. Belül hat sírgödör ásítozott, s mindnél egy kő feküdt. Középen azonban kerek, középen lyukas, magas kő állt.

Ezekbe a sírokba eresztették le a koporsókat sok szertartással, rátolták a köveket és jól lezárták őket. Középen a kis ládának kellett állnia. Ezzel társaimat becsapták, mert azok nem hihettek mást, mint hogy a halottak fekszenek bennük. Fent nagy zászló függött egy főnix ábrájával; valószínűleg azért, hogy még job-

ban becsapjanak minket. Hálát adtam Istenemnek, hogy többet láttam a többieknél.

A temetés után a Leány a középső kőre állva rövid beszédet mondott, melyben azt ajánlotta, hogy szívleljük meg ígéretünket, maradjunk hűek, ne riadjunk vissza mindattól, ami vár ránk, hanem segítsünk az eltemetett királyi személyeket újra életre kelteni, aminek érdekében haladéktalanul Olimposz tornyához kell utazni és a helyes és szükséges orvosságot elhozni.

C.R.C. alkémiai menyegzője

21

Az üres koporsók temetése

A megbeszéltek után belátható, hogy a Rózsa szívszentélybe áradó sugárzásának csodás folyamatát és ennek következményeit, folyamatszerűségét és törvényszerűségét az önző énember semmiképpen sem befolyásolhatja, sem okkult gyakorlatokkal nem terelheti bármilyen irányba. A szív csodafájának sugárzásait és hatásait maga az élet, az ember gondolkodási, akarási és cselekvési életmódja szabályozza. Ez a gnosztikus tanulóság lényege. Az ember élete és közérzete számára rendkívül veszélyes is lenne, ha megkísérelné a szívműködését befolyásolni. Aki megpróbálja, annak ezért halállal kell lakolnia.

Ezért mondja az alkémiai menyegző, hogy Vénusz sírboltjába behatolni szigorúan tilos. Persze nem az a helyzet, hogy e hatalmas sugárfolyamatok hatásainak a tanuló számára ismeretleneknek kell maradniuk, míg végül tényekkel találja magát szemben. Ellenkezőleg, a tanuló tudata állandóan érintkezésbe kerül az őbenne lévő istenerővel. Erre utal az alkémiai menyegzőben Cupido fellépése. A szárnyas Cupido Vénusz szolgája, aki tanácsaival, nyilaival és üzeneteivel a jelöltet szüntelenül tájékoztatja haladása és hibái felől.

Cupido alakjával az alkémiai menyegzőben már korábban **is** találkoztunk. Most észrevesszük, hogy - joggal- a szívszentély őre is. Hogy C.R.C.-t az ösvény állhatatos kutatása **és** felismerése miatt állítólag megbüntesse, **Cupido,** felmelegített nyilával, C.R.C. kezébe szúr. Ha felfigyelnek Cupidónak erre tett megjegyzésére, akkor

megértik az eseményt. A tény, hogy C.R.C. keze vérzik, amikor az egyetemes szeretettel felmelegített nyíllal megszúrják, azt bizonyítja, hogy C.R.C. erre az érintésre reagálni tud. A sebet a kézen, a cselekvés eszközén ejtik és arra az ünnepélyes napra utalnak, melyet C.R.C. nemsokára megér, mégpedig a végül bekövetkező menyegzőre, az alkémiai menyegzőre, melynek kivitelező alakja maga C.R.C. lesz.

Ezután a temetés jelenetét játszák el gyászzenével és sötét ruhákban, mialatt a sírba leeresztett koporsók teljesen üresek. Tudjuk, hogy a hat főúr és a régi akarat anyagi maradványait a hét hajóra, a Szent Szellem hét égihajójára bízták. A félrevezetés fokozása érdekében a sír fölött nagy zászló lobog a főnix, a feltámadás képével.

Hogyan értsük ezt a játékot? Ezzel azt hangsúlyozzák, hogy a tudatnézetek endúrisztikus halálának, melyet a tanuló önkéntesen végez önmagán, a legcsekélyebb köze sincsen az igazi, természetes halálhoz. Itt élethez vezető halálról, a régi természet teljes semlegesítéséről van szó, hogy feltámadhasson az új természet! Ezért magyarázta a Gnózis mindig is, hogy Jézusnak, az Úrnak a halála csak látszat volt.

A tény, hogy az alkémiai menyegzőről beszélünk, azt hozza magával, hogy - ha röviden is - a gnosztikus rejtélyekről is beszélünk. Meg kell tehát mondanunk, hogy az endúrisztikus halál nem villámgyorsan néhány másodperc alatt játszódik le, hanem egy életszakaszra vonatkozik, amelynek folyamán az én elhal. Ez az egész természetlény csendessé válása, a magány időszaka, ugyanakkor azonban a növekvő, nagy gazdagság időszaka is, amikor a Hétszellem első sugara, az új főpap, az új akarat belép és új életláthatár tárul fel, szabadítja fel magát a megszokott tudat homályából.

Ezért olyan hálás C.R.C. Istennek, hogy többet láthatott a többieknél.

Végül a Leány a sírnál rövid, jelentős imát mond:

hogy a tanuló maradjon hű az ígéreteihez,

hogy az elcsendesülés időszakában esetleg elszenvedett nehézségek vagy fájdalom ne bátortalanítsák el,

hogy erősen fáradozzon a hét halott feltámasztásán, és

hogy haladéktalanul utazzon Olimposz tornyához, hogy elhozza a feltámadáshoz szükséges gyógyszert.

Itt kezdődik világosan annak a munkának az ideje, mely már az új tudatossá válás területéhez tartozik. Figyelmünket mindenekelőtt az Olimposz tornyához vezető utazásra irányítják!

Nézzük meg, hogy mit értsünk ez alatt.

A klasszikus mitológiából tudjuk, hogy Olimposz hegy, az istenek lakóhelye. A szentírásban és az egyetemes tanban ilyen hegyek nagy szerepet játszanak. Sok ilyen hely neve ismeretes; valójában azonban mind ugyanarra, a kiemelkedés, a megszabadulás fókuszára utalnak.

Az Arany Rózsakereszt modern Szellemi Iskolájában az új életterület kapujáról, az Arany Fej, vagy feltámadási terület bejáratáról beszélünk.

Józanul arra az álláspontra helyezkedhetnénk, hogy ha a tanuló megérik a bemenetelre, akkor majd csak észreveszi ezt. Szövegünk azonban kijelenti, hogy az alkalmas gyógyszer elhozása végett kell odautaznia, melyre szükség van az újraélesztéshez.

Új cselekedetet követelnek tehát.

Az ötödik nap folytatásában, melyről még részletesen beszélünk, el is mondják, hogyan száll a hét jelölt a parton lehorgonyzott hajókra, amelyekben valójában a hét koporsó rejlik a lefejezett főurak anyagi maradványaival. Majd áthajóznak a tavon, aztán a tengeren, s néhány óra múlva elérik a szigetet, amelyen Olimposz tornya van. A sziget pontosan négyzet alakú, s erős fal veszi körül, melynek átmérője 260 lépés. A tengerben, a

falban és a szigetben Krisztus Egyetemes Szerzeténck magasztos jelképét, a kört, háromszöget, négyzetet látjuk.

A tenger az örökkévalóság köre;

a fal az ember igazi, isteni alkotóerejének a háromszöge, mely a megújult tobozmirigyben, agyalapi mirigyben és pajzsmirigyben nyilatkozik;

a sziget az építés igazi négyzete, a teljes önfeláldozás Krisztusban. Tegyük hozzá, hogy az Olimposz a görög mitológia szerint a halhatatlan Istenek lakóhelye. A halhatatlanok székhelyének csúcsa az egység; a fal a háromszög; az alapfelület a négyzet.

260 a kabalában a 8-as szám, tehát Szaturnusz; a nullával együtt az élethez vezető átmenetre utal, melyen az ötödik nap jelöltjei éppen át akarnak vonulni. Az átvonulás számukra a hét új-asztrál emanáció, kisugárzás alapján válik lehetségessé, ami a háromszögből árad, mely a jelölt megszentelődése miatt lángpompára lobbant. A hét emanációt már a hét súlyról szóló részletben megismertük.

Vizsgáljunk meg néhány részletet.

A tanuló lélekben megszületett, természete meghalt, a Hétszellem megérintette, és az első sugár, mint világosság az új ösvényen, megmaradt benne. A hét hajó pedig a parton horgonyoz és vár.

A ***tengert*** most a tobozmirigyközpont aurájának nézze, mely nagy, kerek fénymezőt képez, s messze túl ér az anyagi fej körvonalain. Ez a tobozmirigy-fénytenger az arra nemesedett tanuló és a Hétszellem különös érintkezési pontja. A negyedik napon a hét láng, a hét hajó fölött lebegve, bejön ebbe a fénytengerbe, mialatt a régi ember hét lámpáját, melyet eloltottak, ***lefejeztek,*** a hét hajóban helyezik el. A régi természet önátadással, önfeláldozással a nagy üdvösség elé ment, s a szellem lángjátékában megsemmisült; ez olyan halál, mely az élethez vezet!

Mert a hét hajó itt marad! A hét erővonal ez, a hét kötél, mely a tanulót mindig az igaz emberréválás nagy céljához köti, összeköti Olimposszal, a halhatatlanok székhelyével, melynek csúcsa hétséges egységet, alapfelülete pedig tiszta négyzetet képez.

És az a magasztos, hogy a tanulók, előkészületeik miatt, valóban képesek elutazni ehhez a célhoz, hogy tehát a szellem, a lélek és a már nem ellenkező test egysége alapvetően létrejött. Ehhez a győzelemhez terel az Önbe süllyedt alapvető szereteterő is. Ha igazán a megszabadulásra vágyik, akkor Önt is a négyszögű szigeten, a szőnyegen, az épület négyzetén kell találni. Mert ez a feladatunk.

Tudjuk, hogy a ***szőnyegen állni*** azt jelenti: a szükséges előkészületek után komolyan dolgozni saját magán. Ezért nevezzük ezt az építmény négyzetének, melynek a figyelemre legméltóbb nézete az életmód. Nem az a fontos, amit Ön tud, aminek látszik, amit mond, hanem amit tesz - az a lényeges! Aki nem az új életmóddal halad az ösvényen, ahogyan a Gnózis mutatja azt, az nem való az Arany Rózsakereszt Szellemi Iskolájába.

Ebbe azonnal beleegyeztünk, s egy másik ajtón keresztül követtük a Leányt a tópartra, ahol már várakozott a hét üres hajó. A leányok rájuk erősítették babérágaikat, s miután elosztottak minket a hajókra, Isten nevében elindítottak, s utánunk néztek, míg el nem tűntünk a szemük elől. Aztán az őrökkel együtt visszamentek a kastélyba.

Minden hajónkon nagy zászló lobogott, s egy különös jel. A hét hajó közül ötön az öt szabályos mértani ábra díszelgett, mindegyiken másik. Az én hajómon, melyen a Leány is ült, gömb ékeskedett. így bizonyos sorrendben hajóztunk. Minden hajón csak két hajós volt.

Elől az »a« jelzésű hajó vitorlázott, melyben véleményem szerint a mór feküdt. Fedélzetén tizenkét zenész játszott, különösen szépen, s a hajó jele a piramis volt.

Aztán három következett egymás mellett, »b«, »c« és »d«, amelyeken mi tartózkodtunk. En a »c«-ben ültem. Középen a két legnagyobb és legszebb hajó ment, »e« és »f«. Azokban nem volt ember, hanem sok babérággal voltak feldíszítve, s jelük a Nap és a Hold volt. A menetet a »g« hajó zárta le, melyben 40 leány ült.

Miután átkeltünk a tavon, egy szoroson kijutottunk a tengerre. Ott már várt ránk minden szirén, hableány és tengeri istennő, akik azonnal vízitündért küldtek hozzánk, hogy átnyújtsa ajándékukat a menyegző alkalmából.

Ez nagy, gyönyörű, értékes foglalatba illesztett igazgyöngy volt, kerek és fényes, amilyet sem a mi világ-

A gyöngy felajánlása

gunkban, sem az új világban nem látott még senki.

A Leány örömmel átvette, mire a vízitündér megkérte, hogy álljunk meg egy pillanatra, s hallgassuk meg a zenéjüket, amibe a Leány szívesen beleegyezett. A két nagy hajót középre állította, s a többit ötszög formájában állította köréjük.

C.R.C. alkémiai menyegzője

22

A hét hajó Olimposz tornyához megy

Bevezetőül a Fama Fraternitatis hatalmas igéjével szembesítünk:

Isten szelleme által lángra lobbantva
Jézusban, az Úrban elpusztulni,
a Szent Szellem által újjászületni.

Ez a mantram az egész ösvény tanának rövid összefoglalása. A rózsakereszt misztériumainak, vagyis a Világosság Hármas Szövetsége rejtélyeinek tanulóját először magát tökéletesen az új lélekállapotnak szentelő életmód miatt a Hétszellemnek kell lélekkel ellátnia, lelkesítenie. Ennek a következménye elkerülhetetlenül a természetet illető teljes, hétszeres pusztulás, aláhanyatlás lesz Jézusban, az Úrban; vagyis az egész énlénynek és a természetszülte lelkesülésnek endúrisztikusan meg kell halnia. A természetszülte személyiség eszköz ugyan, melyet természetes életerők éltetnek, s ha ezek az életerők nem lennének, akkor az ilyen személyiség nem lenne, vagy idő előtt szétesne; természetszülte énünk tehát a test fenntartója, de semmi több.

Ennek a testfenntartónak, az eszköz, a szerkezet ideiglenes gondnokának a szellemet és az új lélekállapotot mintegy királynak és királynőnek kell elfogadnia, egész rendszere egyetlen vezető erőinek kell tartania. Ezért kell a test ideiglenes gondnokának egy endúrának nevezett folyamatban teljesen éntelen, önzetlen szerepet játszania, hogy a szellem és a lélek király és királynőként uralkodhasson és az egész rendszert magasabb javakhoz és teljes megszabaduláshoz vezethesse. Ezt az

alakulást nevezzük kezdetben újjászületésnek vagy feltámadásnak. Ezeket a kifejezéseket a Biblia helytelen értelmezése miatt teljesen félremagyarázzák.

Erre az újjászületésre elkerülhetetlenül a transzfigurációnak az egész rendszer hatalmas megváltozásának kell következnie, melynek az a célja, hogy az egész rendszert az anyag és szellem minden területén jelenlévő élethez igazítsa és arra alkalmassá tegye. Ezt a transzfigurálást, vagy átváltozást csak a bennlakó szellemlélek, a szellemiélek birtoklása teszi lehetővé. Ezért beszélnek a rózsakeresztesek alkémiai menyegzőről, vagyis a szellemlélek testbeereszkedéséről és a szellemléleknek a testben tudatossá válásáról, hogy aztán lehetővé váljon a transzfigurálás.

Nos, szövegünk ötödik napjának végén az endúra valóra vált. A régi tudaterők visszahúzódtak, meghaltak és eltemettettek. Az én felvétetett a nem-létbe. Most aztán az új, abszolút istenemben tudatállapot újraélesztésének, az újjászületésnek, a feltámadásnak kell megvalósulnia. Ezért megy a hét hajó a tavon és a tengeren át Olimposz tornyához.

Említettük, hogy a templom körüli tó a tobozmirigytérség, ennek a hatásköre, mely az egész személyiségen uralkodik. Ezen a tavon láttuk a szellem hét világosságát érkezni és újra elmenni. Ha az én endúrisztikusan aláhanyatlott, akkor új kapcsolatot teremtenek a tobozmirigytér és az interkozmikus, tiszta, eredeti életszellem, a tiszta asztrál tér között. Ezzel a térrel együttműködve kell aztán a feltámadást előkészíteni és elvégezni. Az megnyílt és azért mennek ki a hajók a tavon át a tengerre.

Talán ismeretes, hogy a szent területeket, ahol a szellem teljesen megnyilatkozik, a szent szimbolika mindig tengernek jelöli. Isten bőségét és a Szent Szellemet mindig tengernek, az istenmegnyilvánulás tengerének mondják.

így találjuk meg Mária nevének jelentését is. A szó a mare = tenger szóból származik. Ebből a Máriából, az eredeti asztrál anyag tiszta tengeréből kell az istengyermeknek, az új embernek megszületnie. Ez a Máre vagy Mária ezért Isten anyja is, az istengyermek anyja.

Ugyanakkor látjuk már azt a hatalmas árulást is, amelyet az egyház követ el az emberiséggel szemben, amikor Máriát természetszülte embernek ábrázolja, aki szó szerint és testileg Isten anyja lenne mindörökkön örökké. Látjuk, hogy mit tartsunk erről az egyházi dogmáról? Az anya, Mária, Máre az istenmegnyilvánulás tengere, amelyből a transzfiguráció valósul meg. Ebből a Máriából emberi lényt, mellőzhetetlen istennőt csinálni egyszerűen szörnyűség, sőt bűn. Ez az egyháznak egy mentő szalmaszála, mellyel fenn szeretné tartani magát; mese, amelyet igaznak állítanak, s amelyben következetesen megvan a helye a szűz-jelképnek és a szeplőtelen fogantatásnak is.

Ha a jelölt felszerelve és felkészülten a feltámadás nagy, szent művéhez lát, akkor a hervadhatatlan remény jeléül mind a hét hajót babérágakkal díszítik. Azt is mondják, hogy minden hajón zászló és különös jel van. Ezen kívül bizonyos sorrendben hajóznak.

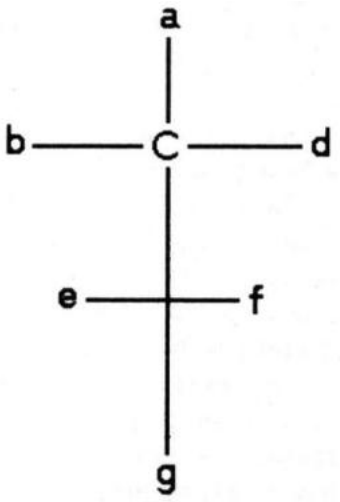

Minden hajón két hajós van, s az utolsón 40 szűz. C.R.C. hajóját a c-betű jelöli, s zá >zlaján földgömb van. Nézzük meg mit jelent mindez. A hajók sorrendje a következő:

Egyik elől halad. Ezután három jön egymás mellett; ezek után kettő, végül pedig

Ebben a képben világosan látjuk a kettős keresztet, Bouan keresztjét, a Szent Grál kereszteseinek ősrégi jelét, a feltámadás hatalmas gnosztikus jelképét, melyet a közepén lévő rózsa díszít. Mert ezen a hajón foglalt helyet Rózsakereszt Krisztián, akinek a jele a földgömb, mint a rózsakereszt világot átölelő feladatának a kifejezése.

Az öt hajó jelvényei szabályos ábrák; az »a« hajó jele a piramis. Itt a szabályos kristályokra utalnak. A piramis is kristály, mely a természetben mindenütt megtalálható.

Ha a tanuló a céljára törekszik és képes kapcsolatba lépni az életszellem világával, az életbőség tengerével, akkor ennek az összeköttetésnek a következménye új erők beáramlása lesz. Ezekkel az erőkkel azonban új, tiszta kristályformák vannak kapcsolatban; mert nincs üres tér. Új erők tehát új megnyilvánulást is jelentenek. Most az a feladat, hogy ezeket az Istenben született atomokat helyesen illesszék össze! Ezért is van minden hajón két hajós. Ezek a pozitív és a negatív sarkot jelképezik, amelyekre az erők szabályos, gondos összeillesztéséhez szükség van.

A győzelem keresztjének alapját, a »g« hajót 40 szűz jellemzi.

Az »e« és az »f« hajó a legszebb és legnagyobb; ezek a Nap és a Hold lobogója alatt vitorláznak.

Talán ezt sem nehéz megérteni. A negyvenes szám a megnyilvánulás teljességére utal az örökkévalóságra nézve. Ezért nyilvánulhat meg a Nap és a Hold (a szellem és a lélek jelképe) csak a tökéletesen megszabadító cselekedetből, tehát az élet megújított központjából, a medenceszentélyből. Ez a hajók későbbi átcsoportosulásából is megmutatkozik, amikor »e« és »f« (Nap és Hold, szellem és lélek) legszebb megjelenési formájában középre megy, mialatt C.R.C. a »c« hajóban a személyiség vezető, megújult tudatelvét a szívből a főszen-

télybe helyezte át, hogy ott folytassa és fejezze be a szellem és a lélek együttműködésével az alkémiai átalakító munkát. Az ötágú csillag, amelyet az ötszög, a megszabadult ember jelképe zár körül, ennek az új, elnyert valóságnak a bizonyítéka.

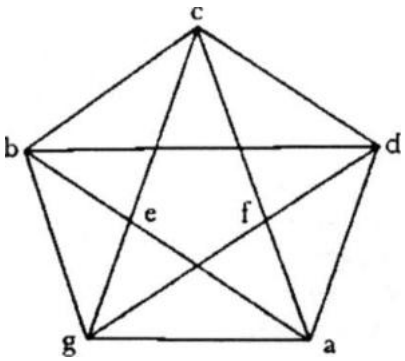

Az ötödik napnak ez az új, kezdődő folyamata így mindenki számára, akinek szabad tudnia ezt, ezoterikusán, kabalisztikusan, tudományosan és gnosztikusan meg van határozva, és a beavatott teljesen tisztában van a részletekkel.

Amikor C.R.C. különös flottája a tavon át kiér a bőség tengerére, találkozik a szirének és nimfák seregével, amikor is a menyegző tiszteletére értékes gyöngyöt nyújtanak át. Végül pedig a Hétszellem tiszteletére hatalmas, hétszeres szirén-dal csendül fel, melyet a következőkben megbeszélünk.

A vízitündérek és sellők ekkor körülvettek, s bájos hangon énekelni kezdtek:

A világon sincs nemesebb,
mint a szép-jó szeretet.
Istennel is eggyé lészen,
ki jóbarát, tettre készen.
Hogy a királynak is tetsszen,
csendüljön fel éneketek.
Kérdezünk - ti feleljetek!

Miből lett a kezdetetek?
Ez csakis a szeretet!
Mit adtak vissza a kegyelmek?
Ez csakis a szeretet!
Mi az oka, hogy születtünk?
Ez csakis a szeretet!
S ami nélkül mind elveszünk?
Ez csakis a szeretet!

Mi nemzett hát mindőnket?
Ez csakis a szeretet!
Mi szoptatott bennünket?
Ez csakis a szeretet!
Mivel tartozunk szülőnknek?
Ez csakis a szeretet!
Miért ilyen türelmesek?
Ez csakis a szeretet!

Mivel leszünk győzelmesek?
Ez csakis a szeretet!
Mivel lelünk szeretetet?
Ez is csak a szeretet!
Mi tűnik ki jó tettekkel?
Ez csakis a szeretet!
Mi egyesíti a kettőt?
Ez csakis a szeretet!

Énekeljünk mindannyian
szeretetet dicsőítve,
így lesz ez is királyunknál -
királynőnknél megkettőzve.
Testük itt van. Lelkük merre?

Ha megéljük - Isten adja -
ahogy a szeretet ereje
őket elválasztotta,
a szeretet erős lángja
vígan újra összehozza.
Akkor ez a szenvedés már
nagy örömre fog változni,
sok-sok ezer fiatalnak
örök valóságot hozni.

E nagyon dallamos és harmonikus ének után már nem csodálkoztam, hogy Odüsszeusz betömte társai fülét, mert a legszerencsétlenebbnek éreztem magamat, hogy

a természet nem tett engem is ilyen pompás teremtménnyé. A Leány azonban gyorsan elbúcsúzott, s indulásra adott parancsot. így a vízitündérek is szétszéledtek a tengerben, miután hosszú piros szalagot kaptak ajándékba. Itt észrevettem, hogy Cupido nálam is kezdett mesterkedni, ami nem vált éppen dicsőségemre. Mivel azonban az olvasó az én elérzékenyedésemből semmit sem tanulhat, ezt nem részletezem tovább. Ez volt a seb, amelyet az első könyvben álmomban a fejemen kaptam. Mindenki szívlelje meg a figyelmeztetésemet, hogy ne időzzön szükség nélkül Vénusz ágyánál, mert Cupido ezt nem állja.

C.R.C. alkémiai menyegzője

A nimf ák és a f ejedelmi gyöngy

Az én viszonylataiban meghalt hét tudatsugár tehát úton van Olimposz tornya felé. Mihelyt pedig elérik Isten élő bőségének tengerét, s így megteremtik a kapcsolatot a tiszta asztrál légkörrel, találkoznak a szirének és nimfák seregével, akik összegyűlnek, hogy, miután a gyöngyöt átnyújtották, dalt énekeljenek az isteni szeretet tiszteletére.

Mélyen áthat minket a tudat, hogy itt nem valami kedves mesével akarnak szórakoztatni. Amikor a rózsakeresztesek vízisellőkről, nimfákról, szirénekről és más természeti szellemekről beszélnek, akkor a figyelmet az ezekkel kapcsolatos tudati állapotra akarják terelni.

Mivel nincs üres tér, érthető, hogy minden térséget annak megfelelő erők és nézetek népesítenek be. így az is érthető, hogy a térségek és megnyilvánulási terek áthatják egymást. Idő és távolság a háromdimenziós, három kiterjedésű térség fogalma. Valójában azonban az egész isteni megnyilvánulás mindenütt jelen van, tehát az emberhez is közelebb van, mint a saját keze-lába. A ***másikat*** is lehet tapasztalni itt és most, teljes valóságával. Ez viszont teljesen a tudat fajtájától függ, mely elvileg és alapvetően hétszeres szerkezetű.

Tei mészetszülte tudatunk teljes mértékben és hétszeresen reagál mindenre, ami a dialektikus megnyilvánulási területen létezik. Mondhatjuk ugyan bármire, hogy »ahhoz semmi közöm«, de »annak« továbbra is változatlanul köze lesz hozzánk, s hat ránk és bennünk hét érzékszervünk egyikén keresztül. És nagy áldásr.?.k

tarthatjuk, hogy érzékszerveink nem vesznek észre és nem éreznek mindent, ami a dialektikus természetszülte térségben van és az emberiségért fáradozik. Ezen azonban biztosan változtat a természettudományok fejlődése, s ennek a következményeivel majd számolnunk kell.

Vegyük fel újra elbeszélésünk fonalát.

Az énjére nézve meghalt ember bemegy az isteni életmegnyilvánulás derűs területére. Ez az endúrisztikus jelleg azt hozza magával, hogy az egész, hétszeres tudat a haláltermészettel szemben mintegy lezárul, tehát az ilyen erők hatása számára hozzáférhetetlen lesz. így új világra ébred, s ezt az új térséget tapasztalja és vizsgálja meg. A felébredt ember első tapasztalatait mindig az étervilágban teszi.

Ha a mi természetünkben gyerek születik, akkor őt mélyen áthatja a természetünkkel kapcsolatos éteri térség mibenléte, a négy dialektikus ***eledel;*** felveszi ennek a színeit, tehát rezgéseit. Első életéveiben érintkezik az éteri szférákban élő természeti lényekkel. Csak később ébred fel a négy eledel alapján az ***én-vagyok,*** ami a teljes tudatossá válás az anyag területén.

így van ez a gnosztikus misztériumok tanulójával is. Az endúra után, az énelhalás után, az új születés kezdeteként természetszerűleg következik a belépés az új életmegnyilvánulás éternézetébe.

És ott is azzal kezdődik, hogy a négy eledelt veszi fel, de most a négy szent eledelt, a négy új étererőt. Ezek az éternézetek belevésődnek, s a főszentélyben a homlokcsont mögötti nyílt térségben jelet, szignót, fókuszt képeznek. A születés első fázisában felvett éteri kép a további életállapot egyik legfontosabb alapja. Ennek a kristálynak a segítségével (mondhatnánk, hogy ennek vezetése alatt) veszi fel magába az újszülött az új anyagvilágot, és él abban. Ezért választották itt a gyöngy-jelképet, mely egy kagyló héjai közötti kristályosodás.

Önök, mint dialektikus emberek, mind rendelkeznek a kristállyal a homloküregükben. Hogy ez értékes gyöngy-e, azt maguknak kell kitapasztalniuk és eldönteniük. Hogy szabályos test-e vagy szabálytalan, annak az életútjukból kell kitűnnie. A dialektikus embernél ezt az éteri fókuszt mindig el kell távolítani és új kristályra cserélni - ha minden rendben van! Sajnálatra méltó az olyan ember, akinek ez nem sikerül, vagy nem tartja szükségesnek. Kétségtelenül világos, hogy a gyermek homloküreggyöngyének bevésésénél és kristályosításánál a szülők fontos szerepet játszanak. Az a kérdés, hogy a szülők a gyermek születése előtt a Szellemi Iskolára és az új életállapotra irányulnak-e, gnóziskeresők-e, tiszta életmódot folytatnak-e, vágynak-e magasabb, új tudatossá válásra, vagy pedig teljesen a földhöz vannak-e kötve. Ezek a kérdések döntők a gyermek számára, s meghatározzák éteri tapasztalatait.

Rózsakereszt Krisztiánnál azt látjuk, hogy a régi kristályt már az első napon, az alkémiai menyegző kezdetén eltávolítják. Amikor kihúzzák a halál verméből, a toronybörtönből, ***megsérül*** a homloka, s most emlékszik erre. Törekvő élete miatt eltávolították belőle a régi életkristályt; mert a megszabadító tanulóságnak ez az első feltétele.

Térjünk vissza szövegünkhöz.

Ha az ember új életállapotra törekszik, s az endúrisztikusan meghalt hétszeres tudattal a feltámadást keresi, akkor először aláveti magát az új életállapot képe éteri bevésésének, ami miatt ennek a kristályosodása, a homlokban lévő értékes gyöngy, ennek minden követ ezményével, megtalálható nála. Ha a homlok jele nem változik, akkor még szó sem lehet új életállapotról. A közmondás, mely oly sokszor a sugallatból eredő tudás kifejezése, nem hiába mondja, hogy fejjel megy a falnak, aki az élet nagy feladatát még nem tanulta meg.

Miért ilyen értékes a gyöngy, amelyet C.R.C. kap? Ez a szövegből kitűnik!

Az új életterületen tökéletesen lélegzik a szeretet átható ereje, mely Istenből van. A szeretet és szerelem szóval annyira alaposan visszaéltek, hogy meg kell tanulnunk egészen új értelemben venni őket. A szeretet valójában elektromágneses erő, sugárzás, mely a rokonság és rokonszenv elképzelését fejezi ki. Az univerzális szeretet sugarát ezért az egyetemes tan »az egyetlen abszolúttól elválaszthatatlan sugárnak« nevezi, mely csakis a lélekkel egyesülhet. Ez egy aktív, isteni erő, mely teljesen az életbőség tengerének jellegét viseli, tehát Máre-Mária, a világanya, a Szeretetisten anyjának tulajdonságait, a kegyelmet és irgalmasságot mutatja. Ez az isteni mindenségi erő a legmagasságosabb isteni tulajdonság, melynek hét nézete van.

Ezért énekelnek az új élet természeterői hét dalt:

1. az isteni szeretetnél nincsen szebb és magasztosabb!
2. az isteni szeretetből keletkezik a mindenség megnyilvánulása!
3. Mivel tartozunk Istennek és felebarátunknak? Ennek a szeretetnek a valóságos kisugárzásával!
4. Hogyan lehet legyőzni a világot és a gonoszt? Csakis az isteni szeretettel!
5. Ki énekli a szeretet magasztos dalát? Aki a szellem királyságára ébredt, feltámadott!
6. Ezért csak egyetlen kérelem árad e szeretetet tapasztalok szívéből: hogy az Istentől elválasztottak mind lépjenek be ebbe az eggyé tévő szeretetáramlatba, és
7. így örökre megismerjék az igazi istenemberi életet és állapotot.

Aki ezt a hétszeres éneket teljesen megérti és az endúra miatti nyíltsággal hatni hagyja magára, az tapasztalja, hogy az Istentől való szeretet nem elérzékenyítő érzéshatás, hanem egy isteni akaraterő, mely látható alkotásban akar megnyilvánulni. Ezért nevezik a szerete-

tet az Istenség második sugarának. Akit ez az izzó tűz eltalál, abban a teljes szolgálatkészségnek és önfeláldozásnak kell megnyilvánulnia a világért és emberiségért. Nem negatív, hanem teljesen pozitív értelemben!

A negatív itt utánzás és értelmetlen öngyilkosság; a pozitív pedig Isten akaratának a megnyilvánítása, s emiatt győzelem.

Aki az ösvényén tudja, hogy kapcsolatban van ezzel az isteni erővel, az vérvörös szalaggal van hozzákötve az új élet természeterőihez: életszükségletként, a véréig, feloldozhatatlanul kötve van.

És ez a hatalmas impulzus költözik be Rózsakereszt Krisztiánba. Ezért mondja, hogy »észrevettem, hogy Cupido most bennem is dolgozni kezdett ... a seb miatt, amelyet az első napon kaptam a fejemen«.

Az új kristály, a nagyon szabályos és szép formájú, az emberfia jeleként kezd ragyogni a homlokáról.

Ez a szerzetének a jele.

Néhány óra múlva, amikor kellemes beszélgetések közepette jókora utat tettünk meg, feltűnt Olimposz tornya. A Leány ezért parancsot adott, hogy néhány lövéssel jelezzük érkezésünket, amit meg is tettek. Nemsokára láttuk, hogy nagy fehér zászlót húztak fel, és egy kis aranyozott hajót küldtek elénk. Ahogyan közelebb ért, láttuk, hogy egy öreg ember ül benne, a toronyőr, néhány fehérbe öltözött szolgával. Barátságosan fogadott, s a toronyhoz vezetett minket.

Ez a torony egy teljesen négyszög alakú szigeten állt, melyet olyan erős és széles sánc vett körül, hogy 260 lépést számoltam meg, míg átértem rajta. Belül pompás rét terült el, sok kertecskével, melyekben különös és számomra ismeretlen gyümölcsök teremtek. Ezután újra fal következett a torony körül.

Maga a torony úgy nézett ki, mintha hét kerek tornyot építettek volna egybe. A középső valamivel magasabb volt a többieknél. Belül is egymásba torkolltak, s hét szintjük volt egymás fölött.

C.R.C. alkémiai menyegzője

24

Olimposz tornya

A jelöltek alkémiai menyegzőhöz vezető útján nemsokára feltűnik Olimposz tornya. Már messziről nagy fehér zászló üdvözli őket, a béke jele, s arany hajó jön eléjük, amelyben az öreg ül, a torony őre, néhány fehérbe öltözött segédjével.

A szigetet már leírtuk. Szabályos négyzet az alakja; a négyzet szívében építmény, az egységbe kapcsolt hét kerek torony; a középső valamivel magasabb a többieknél. Az építményt, melynek hét emelete van, 260 lépésnyi vastagságú fal veszi körül. Ebbe a szerkezetbe vezetik be a jelölteket, hogy itt elvégezzék a nagy munkát.

Meg kell beszélnünk néhány részletet, hogy ezt jól megérthessük. A kedves olvasót tehát a legnagyobb figyelemre kérjük, mert az ötödik nap végén megtaláljuk minden elkövetkezőnek a kulcsát.

Megbeszéltük, hogy a tanuló hogyan kapja meg a kristályt, a »nagyon értékes gyöngyöt«, s hogyan részesül Rózsakereszt Krisztián az egyetemes szeretet hétszeres lényében, a Hétszellem második sugarában, melynek szeretetereje teljesen eltölti őt, s mint újszülöttel, közli vele az új életállapot éteri nézetének a lényegét. Ezen az alapon éri el az életbőség tengerén a szigetet, melyen Olimposz pompás tornya áll.

Ez azt jelenti, hogy most valóra válik a találkozás az új életmegnyilvánulás központi erejével. Nem magasztos, absztrakt érintés, hanem tudatos találkozás formájában. Megpróbáljuk ezt részletezni.

Bevezetőül az egyetemes tan egyik különös kijelen-

tését idézzük:

»A szellemet csak akkor lehet meglátni, ha a leieknél megjelenik a szent Öreg.«

Amikor **C.R.C.** a toronyhoz ér, a szent Öreg fogadja. Itt tehát új, valóságos, határozott találkozásról van szó. A szent Öreg ugyanis többek között a megszabadulás ereje, mely leereszkedik, a mikrokozmoszban megnyilvánul, majd belép a tanuló tobozmirigyközpontjába. Ez az az erő, amelynek segítségével a három (szellem, lélek és test) egyesül: ez tehát az igazi, istenemberi állapot megvalósításának a kezdete.

A három egyesülésén elgondolkozva a harmadik nézetnél, a testnél nem szabad saját személyiségükre gondolniuk mai állapotában, hanem mindez arra a személyiségre vagy testre vonatkozik, amelynek még ki kell alakulnia.

Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzője a király (szellem) és a királynő (lélek) újjászületésére vonatkozik, hogy ennek következtében harmadikként a test is (a személyiség) igazi, Isten terve szerinti, transzfiguráit valóságában nyilvánulhasson meg.

Háromszoros feladatról van tehát szó:

a szellemmegjelenésről, vagyis a királyról;

a lélekmegjelenésről, a királynőről;

és a "személyiségmegjelenésről, Rózsakereszt Krisztiánról.

Hogy valami határozottá válhasson, ahhoz először elvont, de mégis meglévő értékek és lehetőségek formájában léteznie kell.

Nos, Isten háromságának elvont formája még nem nyilvánult meg, ez a szent Öreg, a nagyon Öreg, vagy vén a segédeivel. Ennek az elvont háromságnak határozott értékként, alkémiai építőanyagként kell a tanulóba leereszkednie, hogy aztán a tanuló maga váltsa azt valóra. Ez a fontos! Ez a hatalmas hatás, ez a nagy életfeladat az ifjú Gnózis jelképének alapja is. A kör, a

háromszög és a négyzet az a jelkép, melyet a hét ***gyertyatartó*** világosságába állítanak. Röviden: a tenger, a sziget és a Nagyon Oreg a segédeivel.

Induljunk ki abból az ötletből, hogy Önök, mint tanulók, mind érettek a menyegzőre, tehát többé-kevésbé élő lélekállapotuk és elhallgattatott énjük vagy testi állapotuk van. Akkor szellemérintésről is lehet szó.

Mi az Önök én-tudata?

Már mondtuk, hogy ez az egész rendszerükben jelenlévő atomok életerejének összege. Honnan van ez az atomi életerő?

Természetesen a teremtőtől, aki az ősanyagba lehelte az Ő életlélegzetét! Bizonyos mértékben tehát az éntudat is Istenből született. Az atom életlélegzete azonban, filozófiai szempontból, nem feltétlenül tökéletes. Ennek a lélegzetnek más isteni értékekhez kell csatlakoznia, hogy véghez vihesse a nagy istentervet.

Tovább kérdezünk az előbbi feltételek mellett az Önök pillanatnyi belső állapotára vonatkozóan: honnan ered élő lélekállapotuk?

Lélekerejük a monádjuk, a mikrokozmoszuk magereje, központi ereje. Honnan ered ez a magerő? Szintén minden dolog Atyjától! A lélek is Istenből való.

Továbbá ki hívja Önöket az új életre? Ki hívja fel Önöket a megszabadulásra? Maga a szellem, mely megérinti belső lényüket, hol a lélekben, hol pedig az elcsendesült énlényben. Tehát a harmadik nézet, a szellem, a királyerő is Önöknél, körülöttük és bennük van - csak még nem egyesültek. Ebben a helyzetben sem megnyilvánulás, sem beteljesülés, sem helyreállítás nem lehetséges csak előkészület, míg meg nem valósul a nagy utazás a szigetre. Akkor a jelölt találkozik a Nagyon Öreggel, szembesítik ezzel, akiben a szellem, a királyerő földöntúli értelemben van kapcsolatban az anyával vagy tengerrel (Mare), mely a lélek, vagyis a királynő. A nagyon Öregben elválaszthatatlanul megvár, a

szellem és a lélek mint Istenerő, amelyben benne rejlik az Isten tervezte test ötlete, lénye és magja, úgy hogy természettörvényszerűen Fiúság jelenhet meg.

Itt tehát isteni értékről van szó, mely háromságot, három-egységet foglal magába: atyát, anyát és fiút - királyt, királynőt és Rózsakereszt Krisztiánt, amelyet a krisztológiában az egyház dogmája Atyának, Fiúnak és Szentléleknek forgatott ki. Ez a háromság elvont értelemben Isten nagy, eggyé tévő terve, a nagy, ősrégi elv, amit a kabala Szent Öregnek, vagy vénnek nevez. Aki tehát a gnosztikus misztériumok jelöltjeként a négyszögű szigethez utazik, az a toronyban találkozik a torony őrével és annak segédeivel. Ez az isteni háromegység, mely eljön, hogy a háromságot, a tanuló három elvét egyetlen elvvé tegye.

A szellem leereszkedik, mint valami hatalmas tűz. Összekapcsolódik a megtisztult lélekkel. így válik a király és a királynő is, az újjászületés által, egyetlen elvvé. És együtt megvalósítják az Isten által tervezett fiú ságot, a teljes értékű, istenemberi személyiséget: Rózsakereszt Krisztiánt.

Mindez az evangéliumban is megtalálható - ha az embernek van szeme, hogy lásson, és ezen felül alaposan el tud búcsúzni az egyházi dogmáktól, a tudatlanságtól és az árulástól. Jézus, az Úr a szellem által születik Máriából, később pedig leereszkedik rá a szellem galamb képében. így látjuk újra a Háromság kialakulását az erős, pozitív és abszolút munka eredményeként, amit az építmény négyszögén végeztek.

A megszabadulás, a tökéletessé válás, az egységgé válás nagy munkáját a szent Öreg vezetése alatt kell elvégezni. C.R.C. megtalálta Istenét abszolút értelemben. A legszentebb munkát pedig, amihez a gnosztikus rejtélyek jelöltjét lehetőségei szerint egyáltalán meghívhatják, most Olimposz tornyában kell elvégeznie.

A hatodik nap ebbe vezet be minket.

Amikor a torony kapuihoz értünk, kissé oldalra vezettek minket, hogy - úgy vettem észre - a koporsókat észrevétlenül vihessék be a toronyba; a többiek azonban nem tudtak erről. Mihelyt ezt is elintézték, minket is bevezettek a nagyszerűen kifestett toronyba. Sok szórakozásra azonban nem adhatott alkalmat, mert laboratórium volt. Itt kellett nekünk mindenféle fűszert, drágakövet és más anyagot megmosni, majd ezeknek különböző leveit és kivonatait kis kémcsöveket: tölteni, s így adni át tárolásra. Leányunk is olyan szorgalmasan dolgozott, hogy mindegyikőnknek tudott elég munkát adni. Ezen a szigeten tehát keményen kellett dolgoznunk, míg mindent előkészítettünk, amire szükség volt a lefejezett testek felélesztéséhez.

Később megtudtam, hogy ezalatt az első helyiségben három leány a tetemek mosásával foglalkozott szorgalmasan.

Amikor mindezzel az előkészülettel készen lettünk, nem hoztak mást nekünk, mint egy kis levest és bort, amiből megértettem, hogy ide nem szórakozni jöttünk. A munkanap végén csak matracokat tettek a földre, amelyekkel meg kellett elégednünk.

Aludni nem volt nagy kedvem, s így sétálni mentem a kertekbe. Végül a sáncokhoz is eljutottam, s mivel felhő nem volt, a csillagos ég szemléletébe merültem. Véletlenül nagy kőlépcsőhöz értem; ez felvezetett a sáncra. A Hold is világosan sütött, s így bátorkodtam felmenni. A tenger teljesen nyugodt és csendes volt.

Időmet tehát az asztronómián való elgondolkozással töltöttem. A bolygók állását ezen az éjszakán olyannak találtam, amilyen nem lesz hamarjában.

Jóidéig néztem ki a tengerre, s amikor tizenkettőt ütött az óra, láttam a távolból a hét lángot jönni, és a torony csúcsához menni. Emiatt kissé félni kezdtem, mert mihelyt a lángok leereszkedtek, a szél kezdte a tengert felkorbácsolni. A Holdat is felhők takarták el, s örömteli szemlélődésem olyan félelemmel végződött, hogy alig volt időm megtalálni a lépcsőt és visszamenni a toronyba. Hogy a lángok maradtak-e, vagy újra eltűntek, azt nem tudom megmondani, mert a vaksötétbe nem mertem többé kimenni. Matracomra feküdtem, s laboratóriumunk kútjának kedves csobogásánál nemsokára elaludtam.

így az ötödik nap is csodákkal végződött.

C.R.C. alkémiai menyegzője

25

A munka a toronyban

Az utolsó és legszentebb munka Olimposz tornyában kezdődik. A háromságos isteni titkot, mely a Logoszban elválaszthatatlanul létezik, most a jelöltben alkémiailag szét kell választani, hogy minden nézete pozitív és hatásos legyen. Az így megszületett három nézet aztán egymásba merülhet és együttműködhet. Minden mágiának ez a legfőbb célja: a szellem, a lélek és a test tehát a hímnemű és a nőnemű, valamint a fiuk, a gyermekük, a test, vagyis király, királynő és Rózsakereszt Krisztián eszményi együttműködése.

Ez a munka tehát a torony legalsó szintjén kezdődik, a beavatás tornyának abban a részében, mely a berendezéséről ítélve laboratóriumnak tűnik. A jelöltek feladata itt mindenféle fűszerek, drágakövek és anyagok mosása, s nedveiknek és esszenciáiknak a kivonása és elkészítése, melyekre szükség lesz a lefejezett testek újraélesztéséhez.

Azt látjuk tehát, hogy a munka, melynek végül a három egyesüléséhez kell vezetnie, újra következetesen a tiszta éteri életerők, a szent eledelek felszabadításával kezdődik, ahogyan ezek megtalálhatók a szigeten, az építmény négyzetén. Megbeszéltük, hogy ezeknek az erőknek a lényege az isteni szeretet. Ugye érthető a torony első feladata? A jelölteknek be kell bizonyítaniuk, hogy van-e bennük elég szereteterő, s tudnak-e ebből eleget szabaddá tenni magukban ahhoz, hogy a legszentebb munkát valóban jó véghez vihessék.

Amikor a napi munka véget ért és mindenki nyuga-

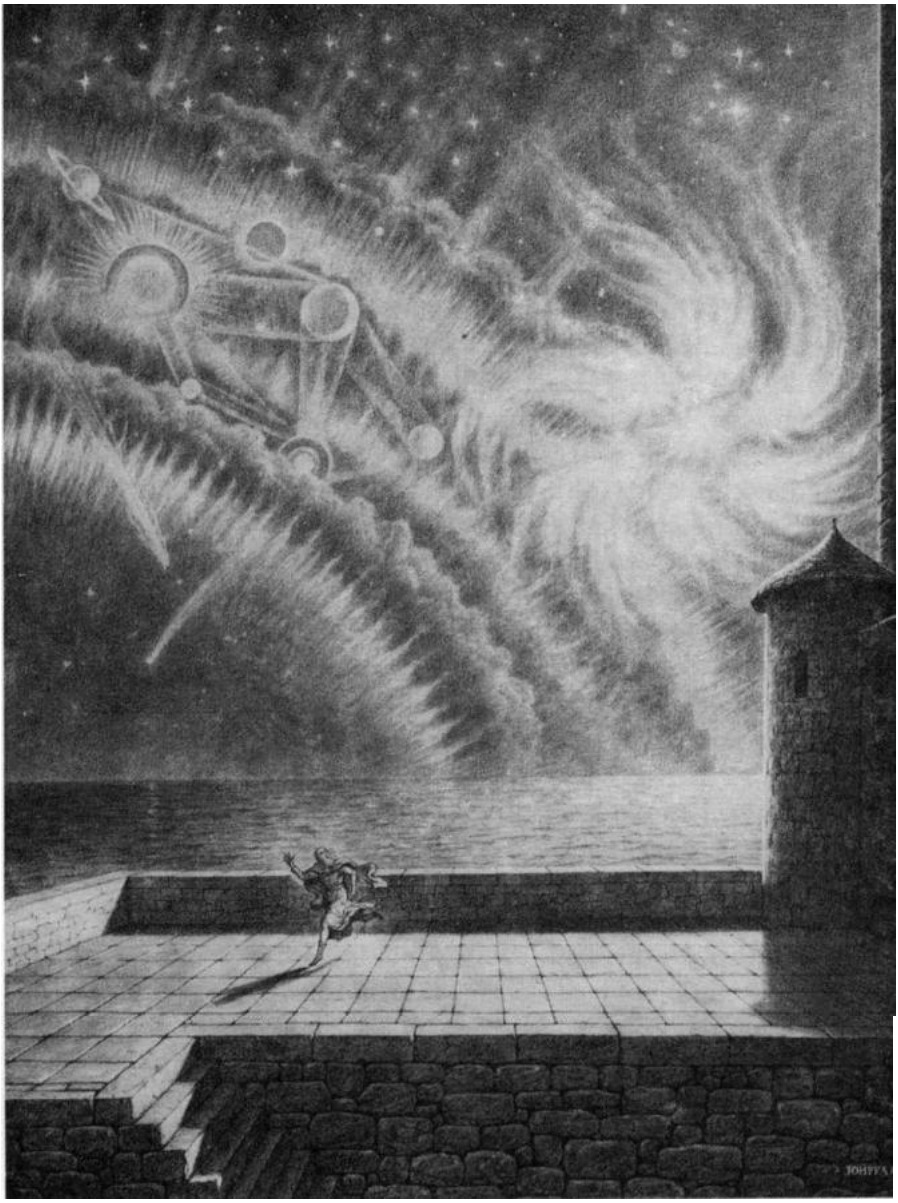

C.R.C. a falon

lomra tért, C.R.C. nem tudott elaludni, s kiment. Addig sétált, míg felmászott a nagy falra is, mely a szigetet veszi körül minden oldalról, hogy kitekinthessen a tengerre. Ezalatt pedig a bolygók különös együttállását vette észre.

Az építmény négyzetén dolgozni, önmagán dolgozni, a Szellemi Iskoláért és az életért, a világért és emberiségért dolgozni csak akkor értelmes munka, ha a háromszögből jött létre és a mindent átölelő körre irányul. Ezt akarja az ötödik nap minden közeledő jelöltnek végül mégegyszer megmutatni. Amit tanulóságunk alapján teszünk, annak minden pillanatban erre a célra kell irányulnia. Aki ezt elfelejti vagy elhanyagolja, az csak az én szolgálatában, vagy haszontalan szokásból dolgozik.

Minden komoly tanulónak tehát naponta fel kell másznia építménye négyzetének falaira, hogy kinézzen az örökkévalóság körére, az életbőség nagy tengerére, s meg kell állapítania, hogy szokásból, vagy pozitív építő sugárzásból él-e. Aki minden pillanat gnosztikus sugárbőségéből él (az együttállás sugárzások egybeesése!), az látja, hogy az üdv hét lángja eléri a torony csúcsát, vagyis biztos, hogy a munka végét a győzelem tetézi be.

Így végződik az alkémiai menyegző ötödik napja.

Most készüljünk fel a hatodik és hetedik nap megbeszélésére, amikor a hétszeres torony megmászása ölt alakot szellemi szemeink előtt.

Az alkémiai menyegző hatodik napja

A hatodik nap

Reggel, miután felköltöttük egymást, összeültünk beszélgetni és gondolkodni, hogy mi lesz ennek az eredménye. Egyesek azon a véleményen voltak, hogy a megölt testek mind életre kelnek majd, mások azt hangoztatták, hogy az öregek pusztulásának kell a fiataloknak nem csak életet, hanem a növekedés és szaporodás erőit is visszaadnia. Megint mások azt gondolták, hogy nem is őket fejezték le, hanem másokat helyettük. Amikor már elég sokáig beszélgettünk így, bejött az öreg, üdvözölt minket, utánanézett, hogy. minden készen van-e és a folyamatok eléggé előrehaladtak-e. Mivel olyan szorgalmasak voltunk, hogy nem lehetett semmi kifogása, minden kémcsövet összeszedett és egy kis ládába rakott.

Nemsokára néhány legény jelent meg több létrával, kötelekkel és szárnyakkal. Mindent letettek elénk és távoztak. Erre azt mondta az öreg:

- Szeretett fiaim, ezeknek a dolgoknak egyikét mindegyikőtöknek mindig magával kell hordoznia. Tőletek függ, hogy magatok akartok-e választani, vagy kisorsoljuk őket.

Azt mondtuk, hogy inkább választani szeretnénk.

- Nehi - felelt erre -, akkor a sors döntsön.

Erre három cédulát csinált. Az egyikre létrát írt, a másikra kötelet, a harmadikra szárnyat. Ezeket egy kalapba tette, s mindegyikőnknek húznia kellett egyet. Kinek mi jutott, azzal kellett megelégednie. Aki kötelet kapott, azt hitte, hogy a legjobban járt; én meg létrát

kaptam, ami nagyon bosszantott, mert tizenkét láb hosszú volt, meglehetősen nehéz, s szüntelenül cipelnem kellett, míg a többiek kötelüket minden további nélkül a derekuk köré tekerhették. Az öreg a harmadik csoport tagjaira meg oly ügyesen erősítette rá a szárnyakat, mintha belőlük nőttek volna.

Aztán elzárt egy csapot, hogy a kút ne folyjon, s el kellett tennünk középről. Miután mindent kihordott, magához vette a kis ládát és a kémcsöveket is, kiment, s maga mögött bezárta az ajtót. Azt gondoltuk, hogy most a toronyban foglyok vagyunk.

Nem telt azonban negyedórába sem, míg fölöttünk kerek nyílást nyitottak, melyen keresztül a Leányunkat láttuk meg. Jónapot kívánt, s arra kért, hogy menjünk fel.

Akinek szárnya volt, az hamar felkerült a nyíláson. Most már azt is tudtuk, hogy mire kell a létra. Akik azonban kötelet kaptak, azok jártak legrosszabbul. Mihelyt egy létrás felért, megparancsolták neki, hogy húzza fel a létrát. A többiek kötelét végül vashoroggal húzták fel, aztán maguknak kellett a kötélen felmászniuk, ami nem ment felhorzsolt kezek nélkül.

Amikor mind felértünk, a nyílást lezárták, s a Leány barátságosan fogadott minket.

C.R.C. alkémiai menyegzője

Létrák, kötelek, szárnyak

Világos lett tehát, hogy hármat kell egyesíteni: a szellemet, a lelket és a testet, vagyis az atyát, az anyát és a fiút.

Ennek az egybekelésnek az egész folyamatát nevezzük Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzőjének. Ez mindenekelőtt a testi ember természetszülte lényének a teljes átalakítására és újjászületésére vonatkozik. Ennek a testi embernek hét nézete van, amit hét járműnek is nevezhetünk. Alulról felfelé a következőket különböztetjük meg:

1. az anyagtestet
2. az éteri testet
3. az asztrál testet
4. a mentális testet
5. az ész-ént
6. az érzés-ént és
7. a tudat-én-t.

A három utóbbit együtt olykor a háromszoros Egónak is nevezik. Ezt az egész hétséget, hétszeres életrendszert meg kell újítani, tökéletesíteni, mégpedig a Hétszellem besugárzása által, és a mikrokozmosz mag-elve, a halhatatlan lélek, mint közvetítő, segítségével.

Mindannyian ismerjük ezt az életfeladatot. Az egyik filozófiai dolognak látja, a másik határozatlan vágyakozásnak, a harmadik jól ismert, kis feladatnak. A modern Szellemi Iskola minden tanulója hallott már erről valamilyen formában. Az igazi tanulóság azonban csak akkor születik meg, ha ezt az egyetlen, nagy életfeladatot

életünk gyakorlati tényezőjévé tesszük. Az alkémiai menyegző minden jelöltjének meg kell kezdenie e feladat elvégzését. Ha ezt nem teszi, akkor a tanulóságnak semmi értelme sincsen. Akkor szó sincs tanulóságról, hanem csak a Szellemi Iskolába való behatolásról valamilyen sötét szándékkal. Az olyan tanulóságnak a lehető leggyorsabban véget kell vetni.

A tanulóság tehát magától értetődően az új életmóddal kezdődik. Ennek pedig elsősorban az anyagi test területén, tehát a mindennapi életben kell felismerhetően és bizonyíthatóan alakot öltenie. Ha a tanulók ezt kétségen kívül bizonyítják, ahogyan a mérlegelés vizsgáját sikeresen letevő vendégek esetében látjuk, és a negyedik és ötödik nap tapasztalatai után a hatodik nap élménye előtt állnak, csak akkor gyűjtik össze őket az Olimposz tornyában tartandó menyegző igazi jelöltjeiként.

Ott aztán a helyes módszer segítségével szembesítik őket az egyesülés hétszeres életfeladatával, melynek alulról kell a hétséges testben kialakulnia.

A hatodik nap kezdetén a jelölteket a torony alsó szintjén hívják össze, hogy életüket, életmódjukat, anyagtestüket utoljára megszenteljék, hogy az átváltozás és megújítás nagy munkájának kezdetén megfeleljen a követelményeknek és ennek a bizonyítékait és eredményeit végképpen mutassa.

Emlékszünk az ötödik nap kijelentésére, hogy a torony alsó szintje[1] úgy látszik laboratóriumnak van berendezve, ahol a jelöltek feladata a különböző anyagok, nedvek és kivonatok elkészítése. Ezt megvizsgáljuk: A test különböző fluidumainak, közegeinek, melyeknek a megújulás alapjait kell képezniük, például a vérnek és az idegközegnek, bizonyos alapkövetelményeknek kell megfelelniük, mielőtt a folyamatot folytatni lehetne. Minden jelölt fülig merül a munkába. Amikor a hatodik nap reggelén az Öreg belép megnézni, hogy minden

rendben van-e, semmi kifogásolni valót sem talál.

Erre néhány fiatalember jön be létrákkal, kötelekkel és szárnyakkal. A folyamat most kezdődő szakaszában minden jelöltnek hordoznia kell ezek közül valamelyiket. Felmerül a kérdés, hogy itt szabadon lehet-e választani, vagy sorsolás döntsön. Végül az Öreg határoz: sorsot húznak.

Ez a részlet azt akarja világossá tenni, hogy az első öt napon, az első öt időszakban minden jelölt teljesen szabadon készülhetett elő a kellékek egyikére, ha azonban eljött a hatodik nap, a megvalósítás napja, akkor választásnak már nincsen értelme. Akkor a jelölt belső állapota határozza meg, hogy miként jut fel a következő szintre, tehát hogyan léphet ki az anyagtestből, helyezheti tudatát éteri másába, az éteri területekre, és hogyan tevékenykedhet ott.

Erre, mint látjuk, három lehetőség van. Van létra, van kötél és van szárny.

Ha Önök választhatnának, valószínűleg mind ***szárnyacskák*** mellett döntenének. Rózsakereszt Krisztián létrát kap, mellyel eleinte nincs nagyon megelégedve; mert a létra hosszú és nehéz. Véleményét azonban teljesen megváltoztatja és tökéletesen elégedett lesz, amikor a tartozékok jelentőségét belátja.

A létra birtoka olyan tanulót jellemez, aki komoly tanulósága folyamán a hangsúlyt mindig a tettre helyezte, aki a megszabadító élet előkészületeinél minden új lépést megpróbált teljesen átélni és ennek eredményét a rendszerébe tapasztalatbőség formájában beépíteni. Az ilyen tanuló elsősorban a kígyótűzrendszerében hoz létre változást. A kígyótűzrendszer bizonyos tekintetben útnak mondható, mely felfelé vezet a plexus sacralistól a tobozmirigytérségbe. Ez az út teljesen egyezik a csakrarendszerrel. Aki ezt az utat készíti elő, nyitja meg, tisztítja meg a megszabadító cselekedettel, az új életmóddal, az a saját tudatával mindig is hozzáférhet ehhez

az emelkedő kígyótűzösvényhez. Az ilyen ember mindig felmászhat a létrán, s beléphet a személyiségállapot legmagasabb, vagyis hetedik nézetébe, a tudat-énbe, a legmagasabb Ego-nézetbe, amellyel a szellem van kapcsolatban.

Rózsakereszt Krisztiánnak megvolt ez a létrája, ha nehéz is volt, a felelősség miatt, mely emiatt a tanuló vállain nyugszik.

A második típus, mint komoly tanuló, teljesen a hitből él, és a tannal és élettel szembeni odaadásból, mely a hitéből következik. Hitéből fejlődik a tudás, és hitből végzi a cselekedeteket. A hangsúly a hiten, s ezzel a szíven van.

Az első típus a tudatból él. Ebből buzog magától értetődően a hit és a tudás. Ennek megvan a létrája.

A második típus a misztikus, aki a szívből él. Ennek a kötél van meg, az ***istráng,*** mellyel felmászhat és tudatossá teheti magát a második Ego-nézetben, az érzés-énben, amely a léleknek felel meg.

A szövegben bemutatott harmadik típus, mint komoly tanuló, a tudásból él. Nem birtokszerűből, hanem abból a tudásból, mely mindenekelőtt ismeret és felismerés az ésszel látás és értés értelmében. Nincsen itt szó valami ismeret értelmi tárolásáról az agy valamelyik tekervényében tehát emlékezetbevésésről, mert ennek sem tudáshoz, sem ismerethez, sem észhez nincsen köze.

Hanem lehetséges, hogy amikor a gnosztikus Szellemi Iskolában például az Ön számára eddig ismeretlen témáról beszélnek, akkor hirtelen mintegy ennek a témának a területére helyezve érzi magát, szinte szárnyakkal emelkedik oda, s a téma különböző nézeteit világosan látja és belsőleg átéli. Ez a harmadik Ego-nézet, a megtisztult ész-én hatása, amelynek a megtisztult testi ember felel meg.

A harmadik típus hit és tettnézetét tehát az észbeli

belső látás mértéke és minősége határozza meg.

A második típus belátás és tettnézetét hitének és irányulásának mértéke határozza meg.

És csak az első típus, maga Rózsakereszt Krisztián kötötte össze a tudati állapota miatt a hitet, az ismeretet és a tettet egyenértékű háromsággá. Őbenne van nyitva az Ego egész háromsága. Világos, hogy a második és a harmadik típusnak az első típus létállapotára kell törekednie.

Minden komoly tanulónak tehát, aki ötszörös előkészület után beléphetett a hatodik napba, megvan legalább is az észbeli belső látás szárnya, vagy a hitbiztonság kötele, mely összeköti őt az örökkévalóval. Mindkét módon át lehet hatolni Olimposz tornyához és együtt törekedni a beteljesülés ünnepére. Érthető azonban, hogy minden tanulónak az első típus teljességére és teljes értékére kell törekednie, a létra belső birtokára, melynek segítségével minden pillanatban a kívánt térségekhez lehet le és felszállni, ahogyan Rózsakereszt Krisztián teheti.

27

Az első és a második halál

Megkíséreltük megmutatni, hogy az alkémiai menyegző Olimposz tornyára jogosult jelöltjei miért vannak létrákkal, kötelekkel vagy szárnyakkal felszerelve, hogy elérhessék a torony különböző szintjeit. Mindez a tanulóság három különböző fokozatára vagy állapotára vonatkozik, melyek közül csak egy képes a valóban, közvetlenül megszabadító életbe bemenni és a testi ember fölé növekedni az élő lélekállapot világába, mert ez a fok egyrészt az egész, háromszoros Egon uralkodik, másrészt pedig ezt össze tudta kapcsolni a szellemlélekkel.

Nézzük meg a további folyamatokat a rendelkezésünkre álló részletek alapján.

Képzeljük el mégegyszer Olimposz tornyának alsó szintjét, melyről az ötödik nap vége ad hírt, s tartsuk szem előtt, hogy aki oda bemehet, az az önmagáravonatkoztatást, az önzést levetkőzte. Ez teljesen bejárta az én-összetörés Jánosi útját az endúra-halálon át. Az énben szerepet játszó alakokat mind lefejezték, mint keresztelő Jánost is, s ezeket az így élve meghaltakat a teljes transzfigurálási folyamat érdekében szintén Olimposz tornyához vitték. Ezt részletesen megbeszéltük.

A torony alsó részlegében a jogosult jelölteknek be kell bizonyítaniuk, hogy testük anyagi állapota nem akadályozza a toronyban való felemelkedést. Most kézenfekvő, hogy az anyagtest megtisztítása és a hat uralkodó nézet lefejezése után az étertest vizsgája következik. Hogy ezt megértsük, ahhoz gondoljunk az ember

halálának a folyamatára.

Először az anyagtest hal meg, a szívverés abbamarad. A tudat elhagyta az anyagtestet, de az étertest él még néhány napig, s többé-kevésbé kapcsolatban van az anyagtesttel.

A halál második fázisa abban áll, hogy a tudat, az én, az étertestet is elhagyja.

A harmadik fázisban az asztráltestet hagyja el,

a negyedikben a mentáitestet, és

az ötödik, hatodik és hetedik fázisban magának a tudatnak a feloszlását figyelhetjük meg.

A második, harmadik, negyedik, ötödik, hatodik és hetedik fázist nevezi a szentírás *második háláinak*.

A három utolsó fázis a legtöbb embernél meglehetősen elméleti, problematikus dolog, mert a tudat nem elég erős ahhoz, hogy olyan sokáig fenntartsa magát. Ezek a fázisok tehát legtöbbször a tudatmaradékok gyors és teljes elpárolgását jelentik.

Nem nehéz belátni, hogy a természet normális halálának ez a folyamata bizonyos tekintetben az Olimposz tornyában lejátszódó eseményekhez hasonlít. Az építmény négyzetén álló toronynak is hét emelete van, melyekben a jelölteknek felfelé kell kerülniük. Sőt, mint később látni fogjuk, még nyolcadik térség is van, melyben meg kell mutatkoznia, hogy a hétszeres meghalás után, nagy csodaként, mégis új, teljes élet létezik.

Szavakba kell tehát foglalnunk az alkémiai menyegző hatodik napjának szándékát: a halál mindig hétszeres folyamat - a transzfigurista élő halála esetében is.

Az utóbbi esetben azonban - és ez a mérhetetlen különbség- ez a hétszeres folyamat az élethez vezető hatalmas fejlődés, a szentségtelennek az önkéntes pusztulása, hogy ezzel a szent és múlhatatlan feltámadását tegye lehetővé. Csak ezután mutatkozik meg valójában, hogy a győzelem teljes-e.

Ez a tájékoztatás esetleg nagyon kijózanító, sőt kiáb-

rándító, mert a gnosztikus Szellemi Iskolában mindig oly határozottan utaltunk az Én önátadására, az anyagi embernek erre az élő halálára, amit megszabadítónak mondtunk.

Nem félrevezető ez?

Egyáltalán nem! Mert világosnak kell lennie, hogy a megváltás egész ösvényének az endúrával, a természetben születettség keretében kivitelezett önátadással, odaadással kell kezdődnie. A Szellemi Iskola annyit fáradozott már azon, hogy Önöket elvezesse ehhez az állapothoz, hogy nem sok értelme van annak, ha a tanuló figyelmét a további folyamatokra, a második halál fölötti győzelem végső fázisára irányítjuk. A továbbhaladásban azonban Önöket semmi sem akadályozza. Mert akinek itt sikerült az endúra halála, az mindenképpen tovább megy, tovább mehet! Az a legfontosabb, hogy a tanulónak meglegyen a teljes tudata. A gyakran magasztalt álomtudatnak ebben az összefüggésben semmi jelentősége sincsen.

Az építmény négyzetén a tanuló az ösvény, az út minden fázisában teljesen tudatosan cselekszik. Ha kiemelkedik valamelyik szintből, akkor azt bizonyítja, hogy ennek a fázisnak a munkáját teljesen elvégezte. Mert ha nem végezte volna el, akkor létrája, kötele vagy szárnya, s ezzel a tudata is, gyengének mutatkoznék. Az álomtudat ebben a viszonylatban mindig káprázat, találgatás, kívánság.

Tegyék tehát magukévá annak a tudatát, mint valami axiómát, hogy hétszeres meghalásról van szó és egy nyolcadik nézetről, Szaturnusz kapujáról. Ezt az utat kell bejárni a természetes életben és a szellemi életben is - a nagy különbség azonban az eredményben rejlik!

Mert Szaturnusz kapuja a természetes ember számára az abszolút halált, az abszolút semmit, az egész életállapot megszűnését jelenti. Annak azonban, aki az ösvényt bejárja, Szaturnusz kapuja a halál feletti nagy

győzelmet, a megszabadító életre való feltámadást jelenti.

Megdöbbentően hosszú utat kell tehát megtennünk!? Igen barátaim!

így megértik, talán életükben először, hogy miért sürgetjük az én érvényesülési törekvésének a megszüntetésével elérhető élve meghalást és az egészen új életmódot. Mert ha a torony első szintjén, a földszinten, a munkát jól végzik, hogy hiba már nem található, akkor erre a szintre már nem kell visszatérni! Megmenekülnek az élet és halál kerekétől, s így a második halál már nem okozhat kárt.

Képzeljék el, hogy mostani életük folyamán sikeresen végzik az endúra, az önátadás folyamatát. Akkor a halálnak csak az első fázisát végezték el, amely az élethez vezet.

Megdöbbentő? Igen, esetleg! De nem nyomasztó; mert az ifjú Gnózis élő testében, ebben az égi hajóban folytatják a feltámadási folyamatot. Ezt a feltámadási szférát régebben Samballa vákuumának neveztük. A régi, hindu bölcsek Nirvánáról beszéltek. Samballa vákuuma a hetedik kozmikus területhez tartozik, tehát dialektikus térség, de oltalmazva van a gonoszságtól, nem juthatnak hozzá a haláltermészet ellenerői és fájdalmai, vagyis abszolút eredeti fajtájú, gonoszságtól megtisztított dialektika. Átjáró magasabb javakhoz, akadályok nélkül. Ezt a területet most Arany Fejnek nevezzük. Az ifjú Gnózis új asztrál területe tehát olyan minőségű, hogy testileg meghalt testvéreinket továbbsegítheti a feltámadás ösVényén, az élet és halál kerekétől szabadon, a tudat birtokában.

Ha Ön itt, természetszülte életében eléri a lehetséges győzelmét, akkor nem kell elhagynunk egymást, hanem együtt megyünk tovább erőről erőre és dicsőségről dicsőségre.

Ha magáévá teszi elképzeléseinket, ha Isten rendelte

hivatásának eleget tesz, akkor együtt utaztunk a négyszögletes szigetre, s most az alsó szinten vagyunk. Fölöttünk és körülöttünk a hétszeres torony, az ifjú Gnó; zis élő teste, és feltámadásunkat senki sem akadályozhatja, ha a szent törvényt betöltjük.

Akkor az Ön számára vége van az idő és örökkévalóság közötti nagy ellentétnek. A halál nem félemlít meg többé: halhatatlan összeköttetésben vagyunk, s örökre felvétettünk az Egyetemes Láncba.

Amikor először beszéltünk a hatodik nap kezdetéről, és a létrák, kötelek és szárnyak történetét hallotta, valószínűleg feltette magának a kérdést, hogy mi haszna van ennek a jelenben? Most már tudja, hogy milyen közel áll hozzánk mindez, mennyire közünk van ehhez.

Gondolkozzunk el tehát Olimposz tornyának második emeletén. Jusson az olvasó mély belátáshoz, hogy a győzelemhez szükséges ereje növekedjék.

28

A második emelet

A jelölt figyelmét tehát egy adott pillanatban a nyers anyagi területről az éteri területre terelik, a torony földszintjéről a felette lévőre. Amilyen mértékben végihez tudja vinni az endúrát, figyelme úgy terelődik a nagy jelentőségű éteri területre. Mert abban az életben is részesül egyik járműve, az éterteste vagy életteste által.

Arra is gondolni kell, hogy a kiemelkedés, vagy élve meghalás hétszeres folyamatában szó van az életnek egy forrásáról vagy kútjáról is. Ha a tudatot fel kell vonni például az anyagi területről a következőre, akkor az elhagyandó terület kútja elapad, s a következő nyílik meg.

Az alsó toronyszint kútjának az a feladata, mondja szövegünk, hogy a laboratóriumban mindenféle készítményt tisztítson, mosson meg, hogy az anyagi én megszentelődjön a következő lépésre. Figyeljék meg, mert ez nagyon fontos. Ennek az életforrásnak, a Gnózis erejének, ahogyan ez buzog számunkra természetszülte létünkben, az a célja, hogy képessé tegyen életfeladatunk, megbízatásunk elvégzésére. Ezért buzog számunkra a gnosztikus életforrás mai életünk területén! Ha tehát az ember ezt az életfeladatot valahogyan feladja, megtagadja, elhanyagolja, akkor ez a gnosztikus forrás az ő számára elapad. Ha észreveszik, hogy a segítség elmarad, akkor biztosak lehetnek abban, hogy életmódjuk helytelen, hogy valamilyen oknál fogva nem állnak rendesen az ösvényen.

A helyesen irányuló, kitartó jelölt bizonyos pillanat

ban másik élettérséget lát feltárulni és bemegy oda, az étervilágba létra, kötél vagy szárnyak segítségével. Az ***étervilág*** sokaknak csak egy szó; mások határozottan tagadják; de olyanok is vannak, akik pozitívan tapasztalják. Mint mondtuk, ez egy térség, életterület körülöttünk, ugyanakkor személyes állapot is, mert mindannyian rendelkezünk szervekkel teljesen felszerelt étertesttel. Logikus tehát, hogy ha a tanuló a tudatát az anyagiról az éteri területre helyezi, akkor közvetlenül és tökéletesen él és létezik abban a világban. És szörnyűség, sőt bolondság megkísérelni az anyagi test gyakorlásával, anyagi szervekkel észlelni az étervilágot. A látnokság vagy tisztánlátás és a negatív okkultizmus minden ismert formája ezen a bolondságon alapul, s kivétel nélkül sajnálatra méltó következményekhez vezet.

Az étervilág.

Ez a terület kívül van az anyagin, ugyanakkor azonban áthatja ezt. Anyaga finomabb az anyagi terület folyadékainál és légnemű anyagainál. Szóval az éteratomok szerkezete különbözik az anyagi atomok szerkezetétől. De a két atomfajta együttműködik. Az éteratom prizma alakú, s behatol az anyagi atomba, hogy élettel lássa el. Az éterterület fő feladata az anyagi megnyilvánulás élettel való megajándékozása. Ezért nevezik az étertestet élettestnek is.

Szövegünk azt mondja, hogy amikor a jelöltek a torony újabb termébe értek, ott hat szép kamrát találtak, melyekbe a terem padlójáról három lépcső vezetett fel. Itt rejtetten az étertest és az anyagtest viszonyára utalnak. Az étertest ugyanis hat eleven helyen kapcsolódik az anyagtesthez. Több kapcsolat is van, de ez a hat hely tűnik fel a vizsgálatnál legelőször, s a komoly tanulónak étertesti és éterterületi munkájánál ezt a hat eleven pontot szüntelenül figyelembe kell vennie.

Az egyik a fejjel esik egybe, egy másik a szívvel, kettő a tenyerekkel, kettő pedig a lábakkal. A szentírás

ezeket a töviskoronával, az oldalba döfött dárdával, és a kezeken és a lábakon átvert szegekkel jelképezi. A tanuló figyelmét a hatodik napon erre a hat helyre irányítják.

A szöveg szerint a jelölteket a hat kamrára osztják szét, hogy ott a király és a királynő életéért imádkozzanak. Ezt jól kell érteni, mert az egyetemes tan a komoly tanulót arra tanítja, hogy az imádkozás a megfinomult cselekvésnek egy formája.

Az imádkozás a fehér ember számára legfeljebb jámbor, misztikus szokás, gyakran nagyon is kellemetlen, elavult szertartás, míg a gnosztikusnak mágikus cselekvés-élet, a klasszikus mondás, az ***ora et labora*** igazi jelentése szerint.

Akik énjükre nézve meghaltak, s így teljesen hagyják, hogy a lélek vezesse őket, azoknak, már nincsenek magánérdekeik. Ahogyan a normális én-életű ember teljesen a föld rögéhez van kötve, úgy van a lélekéletű ember teljesen az emberiséggel, az emberrel, a csoporttal kapcsolatban. A lélek törekvése mindig olyan állapot elérésére irányul, amellyel a legsikeresebben dolgozhat az emberiségért általánosan, és a megszabadulásra törekvő csoportért különösen. Ezért éleződik ki az újlelkű ember törekvése a hatszoros, új tudati állapot teljes megvalósításának erőteljes kísérletében. Mert - mint ismeretes - amilyen a tudat állapota, olyan az élet módja!

Ezen oknál fogva száll ki a tanuló Olimposz tornyában a haláltermészetből, hogy egy hétszeres élve-meghalással hétséges új életet nyerjen el, mert csak így lehet Istennek és az emberiségnek valóban szolgálatára lenni.

Erre mégegyszer kimondottan fel kellett hívnunk a figyelmet, mert világosnak kell lennie, hogy a toronynak ebben a második részlegében egyáltalán nincsen szó okkult gyakorlatokról, amelyekkel az étertestet el lehetne szakítani az anyagtesttől, hogy - úgymond - az

anyagtesttől mentesen használhassák. Ellenben az előbb említett hat élő pontot veszik használatba. Ezt a gyakorlatot ajánlja több olyan okkult csoport is, amely magát jogtalanul nevezi rózsakeresztesnek; az ő eredményük ugyanis az igazi rózsakeresztességnek csak silány karikatúrája.

Miért is akarna Ön az éntudatával, mint élete központjával a haláltermészet étervilágában tudatossá válni? Nem érzi, hogy ez milyen értelmetlen és rendkívül veszélyes?

Már közöltük, hogy az étervilág és az éteráramlatok feladata minden teremtett dolognak az élettel való ellátása és ennek az életnek a fenntartása. Ha pedig ennek az anyagvilágnak annyi részlete rendkívül vészesnek mutatkozik és világosan a megnyilvánult gonoszság bizonyítéka, akkor világos, hogy ez a gonoszság az étervilágból ered! A tudatossá válás az úgynevezett ***magasabb*** világokban így egyáltalán nem megszabadulás, nem királyi tisztség, hanem egyenesen a dupla szenvedésbe, nagyobb nyomorba vezet, melynek következményeit a haláltermészet jellege, az ellentétek természete még fokozza.

Remélhetőleg belátható, hogy az alkémiai menyegző nem a nyomorúság szakadékába akar taszítani minket. Jegyezzék meg jól, hogy a gnosztikus Szellemi Iskolában senkit sem hoznak erőszakkal kapcsolatba az étervilággal. Ez a kapcsolat létrejön, ha biztossá vált, hogy a tanuló szerkezetében, rendszerében tiszta éterek áramlanak, azok az éterek, amelyeket az egyetemes tan a négy szent eledelnek nevez.

Hogyan lesz bizonyos, hogy a tiszta éterminőségek vannak jelen? A felelet kézenfekvő: ha az **ember** itt, **az** anyagtestében az új életmódra törekszik, teljesen **ebbe** merül mély vágyakozással, egész, intelligens érdeklődésével és nyilvánvalóan új cselekedetekkel.

A kérdésre tehát, »hogyan kell kezdenem **ezen az**

ösvényen?«, csak egy felelet van: új életmóddal. Ön képes erre, ha vágyik rá, ha egész érdeklődése erre irányul. Ahogyan a fuldokló kapkod levegő után, úgy kell a világosságra vágynia. Akkor új ***lelkesedés*** új lélek alakul ki, a lelkesedésből erő és képesség, ezekből pedig új éterek keletkeznek.

Kezdetben az a helyzet, hogy az új életmódra úgy vágyunk, mint valami szép kép birtoklására, vagy egy jó könyvre, vagy szép zenére. Ez kielégít egy pillanatra, nem más, mint az ízlés élvezete. Az életmód ezzel nem változik, mert az On élete a természeténél fogva éltető éterhelyzet kezeiben nyugszik. Mert az élettest uralkodik az Ön életén!

Ebből a börtönből valóban csak az szabadulhat ki, aki életmódját alaposan kijavítja. Más lehetőség nincs.

Ha elég erősen vágyik a megszabadító életre, és az On életmódja akadályozza, mintegy vádolja, akkor legyen bátorsága minden korlátozónak az összetörésére. Törjön ki minden erejével, amit mozgósítani képes. És azonnal beáramlanak az új éterek, s ahogyan az építmény négyzetén áll, úgy kényszeríti - alulról- az élettestét a megújulásra.

Akkor eljön az az idő is, amikor tudatosan bemegy az étervilágba. Akkor fájdalmas vándorlását nem fogja még jobban megnehezíteni. Ellenkezőleg!

Akkor az ösvényre és a menyegző ünnepére való irányulásával teljesen életre kelti az említett hat eleven pontot. Akkor az élő rózsakeresztet fogja képezni, mert teljesen azzá vált. így fog aztán imádkozni; vagyis megfinonr lt mágikus cselekvéssel teljesen a feladatára, a fej, a szív és a kezek feladatára összpontosít.

Közvetlenül ezután pedig egy különös hosszúkás tárgyat állítanak az Ön közepére, amelyben - ez érthető - a királyok és királynők tetemei vannak, amelyeket új életre kell kelteni, mégpedig éppen az Ön megfinomult mágikus cselekvésével, az imájával.

Ez a terem olyan tágas volt, mint maga a torony, volt hat szép cellája, melyek valamivel magasabban feküdtek a teremnél. Három lépcsőn lehetett felmenni oda. Ezekre a cellákra osztottak el minket, hogy ott a király és a királynő életéért imádkozzunk.

Ezalatt a Leány ki- s bejárt az »a«-ajtón, míg készen nem lettünk. Alig lettünk készen a feladatunkkal, amikor a kis kapun tizenkét ember (akik azelőtt a zenészeink voltak), egy furcsa, hosszúkás dolgot hozott középre. Társaim csak kútnak tartották, én azonban észrevettem, hogy a tetemek feküsznek benne. A legalsó láda akkora nagy kocka volt, hogy abban hatan kényelmesen feküdhettek egymás fölött.

A tizenkettő ekkor kiment, felvették hangszereiket és bájos zenével kísérték be a Leányt és szolgálólányait a terembe.

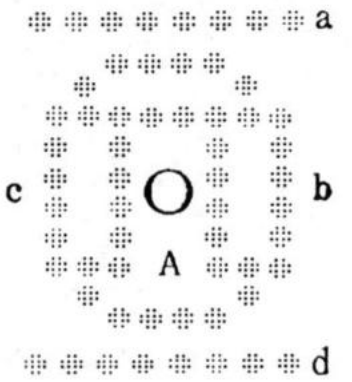

A Leánynál egy ládikó volt, a többieknél csak ágak és kis lámpák, néhánynál égő fáklyák, melyeket nekünk nyomtak a kezünkbe. Ekkor az ábra szerint kellett a kút köré állnunk. A Leány először »a«-nál állt, szolgálói az ágakkal és lámpákkal körben körülötte »c«-nél, míg mi a fáklyákkal »b«-nél.

A zenészek az »a«-vonalon álltak, a többi leány pedig a »d«-vonalon. Hogy ezek a leányok honnan jöttek, hogy éjszaka hozták-e ide őket, azt nem tudom, mert arcukat finom, fehér fátyol takarta, s így nem ismerhettem fel őket.

A Leány ekkor kinyitotta a kis ládát, s egy gömbölyű tárgyat vett ki belőle, mely duplán zöld taftba volt göngyölve. Ezt a felső üstbe helyezte, s letakarta fedővel, mely tele volt kis lyukakkal, s szegélye is volt. Erre ráöntött néhány folyadékot, amit tegnap készítettünk. A kút azonnal folyni kezdett. A folyadékot négy cső vezette az üstbe. A legalsó üstön sok kampó volt; ezekre erősítették a leányok olajmécseseiket, hogy melegítsék az üstöt és felforralják a vizet. Mihelyt a víz forrni kezdett, sok kis lyukon át a tetemekre csepegett, s olyan forró volt, hogy a tetemeket feloldotta és folyékonnyá tette. Hogy a felső, gömbalakú tárgy mi volt, azt társaim még nem tudták, én azonban megértettem, hogy a mór feje, amelytől a folyadékok a nagy hőséget kapják. A nagy üst körül, »b«-nél szintén sok lyuk volt, s a leányok ebbe dugták ágaikat, de nem tudom, hogy erre szükség volt-e, vagy csak a szertartás érdekében történt. Az ágakat azonban állandóan locsolta a kút, ami az üstbe csepegő nedvességet valamelyest sárgára festette. Csaknem két órahosszáig folyt a kút így magától, de idővel egyre gyengébben.

Időközben a zenészek elmentek, mi pedig a teremben sétálgattunk, melyet úgy rendeztek be, hogy nem mutat-

hozhattunk. Voltak itt táblák, festmények, óraművek, orgonák, szökőkutak, stb., semmit sem felejtettek ki.

A kút végül elapadt, amire a Leány arany gömböt hozatott. A kút alján volt egy csap, amin keresztül a forró cseppek által feloldott anyagokat, melyek közül néhány nagyon vörös volt, a gömbbe eresztette. Az üstben maradt folyadékot pedig kiöntötték. A kutat, mely sokkal könnyebb lett, kivitték. Hogy kint kinyitották-e, vagy a tetemekből maradt-e valami használható, azt nem tudom megítélni. Egyet azonban biztosan tudok: hogy a golyóban felfogott víz olyan nehéz volt, hogy hatan, vagy még többen is alig bírtuk volna megemelni, holott a gömb maga egy ember számára sem lehetett túl nehéz.

Miután nagy nehézséggel a gömböt is kivittük az ajtó elé, a teremben egyedül maradtunk.

Mivel észrevettem, hogy a fölöttünk lévő helyiségben járkálnak, megkerestem létrámat. Érdekes volt hallgatni társaim furcsa véleményeit a kúttal kapcsolatban. Mivel azt hitték, hogy a tetemek a kastély kertjében fekszenek, a folyamatokra nem tudtak magyarázatot találni. En azonban hálát adtam Istennek, hogy időben felébredtem és mindent láttam, úgyhogy azt is jobban megértettem, amit a Leány tett.

Negyedóra múlva megemelték a tetőt a fejünk fölött, s megparancsolták, hogy menjünk fel, ami a szárnyak, létrák és kötelek segítségével újra meg is történt. Eléggé bosszantott, hogy a leányok más úton mehettek fel,

nekünk meg annyit kellett fáradoznunk, el tudtam azonban képzelni, hogy ennek is megvan a különös oka, s hagynunk kellett, hogy az öregnek is legyen valami dolga. Szárnyas társaimnak persze csak akkor volt hasznuk a szárnyakból, mikor ezen a nyíláson kellett felmenniük.

Amikor mind felértünk, s a nyílást is elzárták, megláttam a terem közepén az arany gömböt erős láncon függeni. Ebben a teremben csak ablakok voltak, s az ablakok között egy-egy ajtó, mely azonban csak nagy tükröt takart. Ajtók és ablakok olyan ügyesen álltak egymással szemben, hogy amikor egy ablakot kinyitottak a Nap sugarainak (ez akkor rendkívül fényesen sütött), s a tükrök elől elhúzták az ajtókat, úgy tűnt, hogy az egész teremben mindenütt csak napok vannak. Ezek a tükrözött sugarak aztán mind a középen függő fényesre csiszolt gömbre vetítődtek, mely olyan ragyogó fényt árasztott a teremben, hogy nem tudtunk ránézni, s kifelé kellett néznünk, míg a gömb eléggé fel nem tüzesedett, s a kívánt állapotba nem került.

Meg kell mondanom, hogy ezekben a tükrökben a legcsudálatosabb dolgokat láttam, amit a természet valaha napvilágra hozott. Mindenhonnan napok sütöttek, a középen lévő gömb azonban ennek ellenére még fényesebben ragyogott, annyira, hogy fényét, mint a Napét is, alig tudtuk egy pillanatra is elviselni.

A Leány végre megparancsolta a tükrök befedését és az ablak becsukását, hogy a gomb kissé lehűlhessen. Ez hét órakor történt. Úgy gondoltuk tehát, hogy jó lesz

egy kicsit megpihenni, s reggelivel frissíteni magunkat. Ezt az étkezést újra nagyon filozófiainak nevezhetem, s túltáplálásunk veszélye fel sem merülhetett. De hiányról sem panaszkodhattunk. Az eljövendő öröm reménye ugyanis, mellyel a Leány állandóan vigasztalt minket, olyan vidámmá tett mindegyikünket, hogy nem riadtunk vissza semmiféle munkától és fáradságtól sem.

Az igazság kedvéért társaimról is meg kell mondanom, hogy magas származásuk és rangjuk ellenére soha sem gondoltak a saját konyhájukra vagy asztalukra, hanem minden élvezetük abban állt, hogy megismerjék ezt a kalandos természettudományt, s ezzel kapcsolatban az Alkotó bölcsességéről és mindenhatóságáról gondolkodhassanak.

C.R.C. alkémiai menyegzője

A lélekruha megszabadítása

Ha az új életállapot, mely a belső fokozatba, a megszabadulás életterületére - Samballába való belépésre vonatkozik -, valóban tartós, és a tanuló állhatatos marad, akkor az egész élettestet és az anyagtestet is teljesen össze kell egyeztetni ezzel. Az új lélekerőnek be kell bizonyítania, hogy uralkodik.

E munka módszerét a hatodik nap a következőképpen magyarázza.

Először a szöveg következő részleteit kell figyelembe vennünk:

1. hat szép kamrát;
2. egy különös, hosszúkás ládát, amelyben a hat tudatnézet van;
3. a kis ládát, amelyben gömbalakú dolog van, a mór feje, a régi akarat;
4. mindez ugyanakkor forrás, szökőkút;
5. szüzek és jelöltek vannak jelen;
6. fáklyák és lámpák;
7. ezeknek a nézeteknek, tárgyaknak, lángoknak és erőknek az együttműködése hatalmas keveredési folyamatot fejleszt ki, melynek bizonyos eredményhez kell vezetnie.

Először a hat kamrát említik a torony második termében. Ezekre osztják el a jelölteket, hogy ott imádkozzanak a királyok és királynők feltámadásáért, vagyis megfinomult mágikus munkát végezzenek. A hat kamrának az étertest hat eleven pontjához van köze. Ezeket kell most elfoglalni és új tevékenységre ösztökélni.

Ezekhez három fokon lehet felmenni, mondja a szöveg. Ez a körülmény ismerősnek tűnik nekünk, mert műhelyeinkben a szolgálat helyére szintén három lépcsőfok vezet fel! Ez azt jelképezi, hogy a szolgálat helyén az Atya, a Fiú és a Szent Szellem nevében dolgoznak, vagyis a munka célja az igaz ember háromságának, a szellem, a lélek és a test egységének a megvalósítása.

Az egész figyelmet tehát arra a munkára terelik, amellyel az étertestet hatszoros tevékenységre kell serkenteni.

Egy éteráramlatot, mely az étertest fejéből árad, az anyagtest fejére irányítanak.

Egy másik éteráramlatot, mely az étertest szívéből árad, az anyagtest szívére irányítanak.

Két másik éteráramlat az étertest kezeiből az anyagtest kezeire irányul.

A másik két éteráramlat pedig az étertest lábaiból az anyagtest lábaira irányul.

A fejre irányított éteráramlat célja új tudattevékenység kifejlesztése.

A szívre irányuló áramlat új, állandó érzéstevékenységet akar lehetővé tenni.

A kezekre irányuló áram új munkába akar életet lehelni.

A lábakra irányuló áram pedig a munka folytatását akarja biztosítani.

A tanuló így felhívja a szentelő és éltető erők hat élő áramlatát, felszabadítja azokat az étertestben, és a szövegben leírt folyamatban a torony második termének a közepére irányítja.

Mellékesen megjegyezzük, hogy a tiszta éteráramlatoknak az anyagtestet és az étertestet összekötő hat pontra gyakorolt megújító és szentelő hatása által a tanuló, megújult éterjárművében, a szó szoros értelmében és testileg Betlehem csillagát képezi, a lélek teljes megszabadulásának kezdetét bizonyítja.

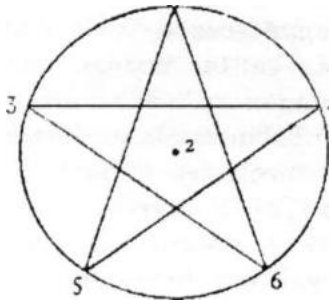

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy a személyiség mai, természetszülte állapotában az étertest teljesen önműködő, s hűen alkalmazkodik az anyagtest működéséhez. A belső fokozatban azonban az új életmód miatt az étertest folyamatait tudatosan irányítják és élnek velük, úgy hogy Betlehem csillaga felragyog. A megújulásnak ez az állapota volt a Katar beavatás főcélja!

Mi van tehát a második toronyterem közepén?

Különös hosszúkás tárgy, mely egyrészt kútnak tűnik, másrészt nagy, négyszögletes zárt helynek mondják, ahol hat ember is kényelmesen fekhet.

Ebben esetleg felismerik a kígyótűzrendszert, melyet felül mintegy a főszentély koronáz. Ez a lefejezett főurak sírkamrája. A hat főúri személy a tárgyilagosan tudatosnak a két nézete, az egyénien vagy önkényesen tudatosnak a két nézete, és a tanuló új tudatának a két nézete, akiket tehát érintkezésük, egymással való kapcsolatba lépésük órájában megbénítanak, semlegesítenek.

Erre a síremlékre, erre a sírboltrendszerre, erre az életfára, mely ugyanakkor erős tűzszerkezet is (ezért beszélnek kígyótűzről), és kút is, szökőkút, mert- mint ismeretes - tüzes közegek keringnek benne (a kis vérkeringés, az idegközeg forrása, a belső elválasztás és a kígyótűz központja), erre a szerkezetre irányítják az éterte stből áramló hat új éteri áramot, amit a belső fokok igazi tanulója most tudatosan kormányoz, mert már tudatosan áll a pentagramban, az ötágú csillagban, a betlehemi születés barlangjában.

E hatszoros munkálkodás folyamán hirtelen szép zene hangzik fel. A tizenkét zenész jön be, akik a Leányt

és a szolgálóit kísérik, s a pillanatot mintegy fényünneppé teszik, mert égő fáklyákat, lámpákat és jelképes ágakat hoznak, melyeket örökzöld fákról vettek; minden az örökkévalósági életre mutat.

Talán ezt is megértjük.

Bizonyára hallottak már a tizenkét pár agyidegről, melyek a fejből kiindulva az életfa ágaiként áradnak szét a testben, és szoros kapcsolatban vannak az egész kígyótűzrendszerrel. Ez a tizenkét pár ideg a zenész a tanuló élő szerkezetében. Mert amikor a hat új éteráramlat, a rózsakereszt szerzeteseinek imája kiáramlik az olimpuszi torony második szintjének hat kamrájából, az egész idegrendszer nagyon dinamikusan felélénkül. Hatalmas, lendületes rezgés keletkezik az idegéterben, a szép zene, ami miatt a tanuló egész életrendszerét új étererők izzítják át, melyek lángokként törnek be az életrendszerébe: körkörösen a tanuló körül, és hosszanti irányban a kígyótűzzel kapcsolatban.

Ebben a lángdíszben aztán megnyitják a kis ládát, amelyben a régi akarat feje, a mór feje nyugszik. Tudjuk, hogy itt a válságerőről van szó, ez a krízis oka, mely teljes odaadással és önfeláldozással véghez vitte az endúrát. Az önfeláldozásnak ez az oka, ugyanez a válságokozó, a következő alkémiai folyamatban most újra fellép, méghozzá kettőzött erővel, s az ebből fejlődő hőséggel összeolvasztják a hat endúrált nézetet a főszentélyben (és ezáltal a kígyótűzben) az összekapcsoló krízisszintézissel, e válságok összefoglalásával, a hetedik nézettel. Ezért mondja a szöveg, hogy »a víz az üstben oly forró lett, hogy minden testet feloldott és folyékonnyá tett«.

Az étertest tehát hatalmasan beavatkozik a változás folyamatába, ami az endúrát megváltoztathatatlan ténynyé teszi. Ez az áttörés. Az új létállapot alapvető lett. A tanuló már nem fordulhat vissza. Végképpen belépett a belső fokokba; mert az anyagtesten való uralkodás

mellett az étertestnek is mestere lett. Átment Szaturnusz kapuján. A feltámadás ünnepe folytatódhat a következő fázissal, amelynek az asztráltestben kell lejátszódnia.

Ami a tanuló anyagi nézetében, megjelenési formájában történt, az- mint láttuk- az étertestben bizonyosodik be. Ezért csakis az következhet, hogy a folyamat következő mozzanatának az anyagtestet és az étertestet is magában foglaló asztráltestben kell végbemennie.

Erre nagy arany gömböt hoznak be, mely egyrészt az asztráltestet ábrázolja, a mikrokozmosz közepén, másrészt pedig a transzfiguráló jelölt főszentélyét, és ebben különösen a tobozmirigytérséget, mely most nagy megújító munkára hivatott. Ez a halom a ***koponyák helye,*** Golgota, minden feltámadás alapja.

Talán hallottak vagy olvastak a tobozmirigytérség sugárerejéről. Ez tehát az arany gömb, s joggal használják a földgömb jelképet, mert a tobozmirigy életre keltése a gnosztikus tudatossá válás folyamatában a mindenütt-jelenlétet, az abszolút tudatot váltja valóra.

Nos, ebbe a gömbbe töltik az összetett elixírt, mely az éteri tűz miatt keletkezett. Amikor pedig a gömböt kiviszik a torony második teréből, akkor a jelöltnek feltárul a harmadik terem, a harmadik szint, ahová a társaság aztán a létrák, kötelek vagy szárnyak segítségével felkerül. Tevékenységüket a jelöltek az eredmény után az éteri területről az asztrál területre helyezik át.

A tobozmirigy térsége először is bensőséges kapcsolatban van az asztráltesttel, mely nagy tojásdad területként vesz körül minket, ezen kívül pedig az asztráltesten keresztül kapcsolatban van a mikrokozmosz egész, hétszeres aurikus lényével, amelyben - mint ismeretes - a lipika mágneses pontjai vannak. A szöveg ezt hűen ábrázolja.

A jelöltek a harmadik teremben ott találják az arany gömböt, mely a terem közepén lóg láncon.

A terem falait felváltva képezik ablakok és tükrök, de a tükröket ajtókkal lehet lefedni. Az ablakok és tükrök úgy vannak elhelyezve, hogy az ablakon beeső fénysugarat a tükrök egymásra vetítve ezerszeresen tükrözik és befelé vetítik. Minden nyitott vagy zárt ajtó tehát megváltoztatja a fényképet. Ahogyan pedig a második terem új éteráramlatai a hat kamrából a terem közepére áradnak, úgy a tükrök és ablakok itt is minden beeső világosságot a terem közepére, az arany gömbre irányítanak. A gömböt olyan pompásan fényesre csiszolták, hogy a sugarak vakító fényt keltenek, ami az arany gömböt felizzítja.

Rózsakereszt Krisztián látja, hogyan árad a napok fénye a teremben mindenfelé, de mégis a tobozmirigytér, a gömb fénye az uralkodó. Megértjük, hogy a lipika mágneses pontjainak minden sugárzását összehozzák a tobozmirigytérségben, ahol az eddig véghezvitt folyamatok összefoglalása, szintézise van: a koponyák helyén folytatják az elhalási folyamatot. Újra mágneses sugármunka folyik tehát, s az eredményének most meg kell mutatkoznia. Ha ez a tűz egy ideig működött, akkor szünet következik. Az ablakokat becsukják, a tükröket befedik. A fehéren izzó gömbnek és tartalmának most le kell hűlnie.

E könnyű étkezés után újra munkához láttunk, mert a gömb eléggé lehűlt. Csak nagyon nehezen tudtuk a láncról leoldozni és a padlóra helyezni. Azon gondolkoztunk, hogyan szedhetnénk széjjel, mert azt a parancsot kaptuk, hogy középen osszuk ketté. Végül úgy gondoltuk, hogy egy éles gyémánt lenne a legjobb. Azzal nyitottuk hát ki, s nem találtunk már benne semmi vöröset sem, hanem egy szép, nagy, hófehér tojást. Nagyon örültünk, hogy ilyen jól sikerült, mert a Leány állandóan azon aggódott, hogy a héja esetleg még vékony.

Olyan örömmel álltuk körül ezt a tojást, mint a kotló a sajátjait. A Leány azonban gyorsan kivitette és maga is kiment, s - mint mindig - gondosan bezárta maga mögött az ajtót. Hogy csinált-e kint valamit a tojással, vagy hogy titokban történt-e bármi is vele, azt nem tudom, de nem tartom valószínűnek.

Megint várnunk kellett egy negyedórát, míg megnyílt fölöttünk a nyílás, s eszközeinkkel felmehettünk a negyedik emeletre. Ebben a teremben nagy rézüstöt találtunk tele sárga homokkal, amit kis tűz melengetett. Ebbe tették a tojást, hogy teljesen kifejlődhessen. Az üst négyszögletes volt. Egyik oldalán a következő két sor állt nagy betűkkel:

O.BLI.TO.BIT.MI.LI.
KANTI. VOL T.BIT. TO. GOL T.
(»0, folytassátok az imádkozást (a munkát), szeretteim, s ha úgy tetszik, aranyat kérjetek«)

A másik oldalon ez:

A GYÓGYULÁS A LÁNDZSÁN ALAPUL

A harmadikon csak az volt, hogy:

F.I.A.T. (Úgy legyen)

De hátul egész szöveget láttam:

AMIT

Tűz, levegő, víz, föld

nem volt képes kivonni

KIRÁLYAINK ÉS KIRÁLYNŐINK SZENT ANYAGÁBÓL

azt az igaz. alkimisták hű serege összegyűjtötte

EBBEN AZ URNÁBAN

Anno 1459

szellem, föld, lélek - P.H.M.D. - alfa ómega

C.R.C. alkémiai menyegzője

30

Az új ember feltámadása

Amikor a munka a torony harmadik emeletén véget ér és Olimposz tornyának jelöltjei rövid pihenőt kapnak, a lehűlt gömböt leemelik és a földre helyezik. A segítők következő feladata ekkor a gömb kettéosztása. A megnyitott gömbből pompás, nagy, hófehér tojás kerül elő. Ezzel véget is ér a tartózkodás a harmadik emeleten, és a rózsakereszt szerzetesei tevékenységüket a következő szintre, a negyedik emeletre helyezik át. Gondolkozzunk el ezen.

Vegyük fel újra az események fonalát. Az endúra kialakul a háromszoros, tiszta, igaz életmód következtében, ami miatt egy új, lelket adó elem kétpólusúan lép kapcsolatba a tudattal és a tudatalattival. Ez a kapcsolat nem lehetséges minden további nélkül. Ezért fejlődik ki egy válságerő, amelynek tudatsemlegesítés a következménye: a tanuló olyan állapotba megy be, amit az abszolút ***semmihez*** hasonlíthatnánk. Ebből a semmiből, ebből a már nem természetszülte emberlétből kell a jelöltnek felébrednie. Ebből a ***halálból*** az vezeti el a feltámadáshoz, hogy teljesen bejárja a keresztutat.

A keresztút első mozzanata a teljesen új életmód elhatározása, mely a haláltermészettől való megváltásra irányú . Ezt nevezzük a belső fokok életmódjának. Valójában erőgyűjtés ez, hogy a keresztutat jó véghez vihessük, egy egészen új életmódra való ráhangolódás.

Az első fázis vége után a második következik, melyet az étertest, a jelölt Betlehem csillagává emelkedett második testének nagy tevékenysége jellemez, mely a tneg-

valósult új életmód miatt ráébred ezekre a lehetőségekre. Az így lélekkel ellátott étertest hat sugara erős hőségével a személyiség hat semlegesített nézetét összeolvasztja. A három kétpólusú nézetből egy lesz, a halál-természet egész múltja lehanyatlik és meghal.

És a természetszülte lénynek, a természetszülte én -nézetnek azt mondják: »Bizony mondom neked, még ma velem leszel a paradicsomban«. így marad meg egyetlen élő kereszt, az új lélekkel-ellátottnak a keresztje.

Ennek eredményét pedig átviszik az arany gömbhöz, bemegy a tobozmirigyközpontba.

így megkezdődik a harmadik fázis Golgota halmán. A keresztútnak majdnem vége. A lipika hatodik aurikus gyűrűjének világosságerői behatolnak az asztráltestbe, s onnan ragyogják be az arany gömböt. A keresztút egész eredményével kapcsolatban lévő tobozmirigytérségre irányítják az asztrál tüzet. A tanuló elmúlt életének különböző keresztút-nézetei véget értek; kimondják a ***consummatum*** esc-et, nem mély fájdalommal, hanem nagy örömmel; mert most kell az eddigi folyamat első eredményeinek megmutatkozniuk.

Miután az arany gömböt éles gyémánttal kettévágják, előkerül a pompás, hófehér tojás.

Ezt megpróbáljuk megmagyarázni.

Gondoljunk mégegyszer az arany gömbre. Ez a tobozmirigyet ábrázolja, mely új tevékenységre hivatott; az új tudatállapot magját kell képeznie.

A tobozmirigy felülről, a Szent Szellem számára, a személyiségrendszerhez vezető kapu, alulról pedig a lélek számára kapu. Magában kell foglalnia a teljes, kétszeres, kétpólusú királyságot - a királyt és a királynőt -, hogy az alkémiai menyegző tökéletesen nyilvánvalóvá válhasson. Hogy a szellem és a lélek valóban beköltözhessen a tobozmirigybe, ahhoz a magnak, a terméselvnek benne kell lennie, mégpedig

1. az életmód miatt a világosságtól lelket kapott élet vetésének, termésének;
2. a szellem vetésének, termékének, amelyet a lipikából jövő, hatalmas erővel izzító sugárzás árasztott az arany gömbre.

Ha megtörtént ez a kétszeres megtermékenyítés, akkor meg kell jelennie az eredménynek. Ennek érdekében - mondja a szöveg - az arany gömböt éles gyémánttal felvágják.

Talán ismeretes, hogy az ásványi gyémánt a kozmikus naptűz eredménye és tiszta állapotban a legkeményebb anyag. Ha a gnosztikus jelképes beszéd gyémánttal való hasításról beszél, akkor arról van szó, hogy maga a szellem avatkozik be.

És a tojás kerül elő, mely nagyszerűen, fényesen fehérlik!

Az egyetemes jelképesség a Hétszellemből, a Szent Szellemből, az Egyetemes Szellemből való újjászületést gyakran ábrázolja tojással; mert a tojásban egészen új élet rejlik. Az élet létezik. Meg kell nyilatkoznia és meg fog nyilatkozni. A szellem jelképes színe az arany, mert a szellem aurikus színe, mely az asztráltestbe bemegy, olyan mint az arany. A tobozmirigytérség pedig, mely most az új erőket és lehetőségeket tartalmazza, csakis arany színű lehet és arany gömböt képez. Ha pedig ez az arany gömb megnyílik és az arany tojás fehérarany fényessége megmutatkozik, akkor az újjászületés, a feltámadás valóra vált.

A harmadik napon pedig az üres sírt otthagyják Arimathiai József udvarában. Az Új Ember Isten örökkévalóságának körében, Olimposz tornyának harmadik szintjén áll.

Az arany gömbből a tojás kerül elő, amelyben benne van az egész, új élet, vagyis a körből ered az Egyetlen. A körből jelenik meg az igaz, tökéletes, isteni ember. A körből, mint sírboltból emelkedik ki Jézus Krisztus, az

ember, aki ugyanakkor Isten.

Az Arimathia név egy régi irat címének a kiforgatása. Arithmetika volt az, vagyis a számok szent mágiája. Ott az 1-ről van szó, mely a körből jelenik meg, s így képezi a 10-et, az igaz, szent számot.

így teszik Olimposz tornyában a harmadik napon, a harmadik emeleten tényleges lehetőséggé az igaz ember feltámadását.

Ennek az új embernek aztán a torony többi négy térségében kell bizonyítania magát. Ezért mondják, hogy feltámadása után Krisztus 40 napig járt az emberek között!

Itt is azt látjuk, hogy az evangélium hírei mítoszok, jelképes, nagyon is emberi elbeszélések, melyeknek külsőségeit az egyház áruló módon való tényeknek adta ki, és így terjesztette el. Érthető, hogy az alkémiai menyegző szerzői és Valentin Andreáé az igazságot annak idején csak leplezett formában ismertethették, csak azokkal közölték, akik meg tudták érteni.

Folytassuk a beavatott fejlődésének és életállapotának vizsgálatát. Menjünk fel a torony negyedik térségébe.

Ebben a teremben nagy üst van, tele sárga homokkal, melybe beleássák a tojást és felmelegítik. Az üst kocka alakú; ez az összehajtott mágikus kereszt.

Ez a győzelem keresztje, melyet az újjászületés visel.

Esetleg ismeretes, és az Iskola irodalmában szó van róla, hogy a tobozmirigyet kis sárga szemcsék borítják. Ez a ***homok*** nagy jelentőségű, mert ennek a mennyisége határozza meg az ember minőségét, a hatáskörét és a megnyilvánulási lehetőségeit. A szemcsék mennyisége az embereknél nagyon különbözhet. Úgy értendő a közlemény, hogy az újjászületett tobozmirigytérséget, a fehérarany tojást most a ***sárga homok*** fürdőjére bízzák. A negyedik teremben, tehát az új hatású gondolkodási képességben mindent, ami a tojásban rejlik, kifejezési

Az Új Ember feltámadása

lehetőséggel látnak el. Előre gondoskodnak arról, hogy a hatáskör a lehető legnagyobb legyen és a megújulás megnyilvánulása azonnal megkezdődhessen.

Végül pedig, a folyamatnak ebben az utolsó, kritikus mozzanatában egy képletet bíznak a tanulókra, amelyet most valamelyest magyarázó formában közlünk, hogy további elemzése fölösleges legyen.

Reméljük és imádkozunk, hogy ezt a képletet úgy értik, ahogyan kell:

O, dolgozzatok tovább, szeretteim!
Ha akarjátok, kérjétek a szellem aranyát;
mert helyreállástok, gyógyulástok
a Szent Grál Lándzsáján alapul.
A Logosz akarja, hogy így legyen.
Amit tűz, föld, levegő és víz királyaink és
királynőink szent anyagából nem tudott kivonni,
azt az igaz alkimisták hű serege ebben az üstben
hordta össze.
Ha a folyamat végbement, akkor ebből támad fel
a szellem, a lélek és a test helyreállt egysége:

a háromszor Nagy, a magasztos, az üdvözítő,
az egyetemes gyógyszer birtokosa,
aki az első és az utolsó,
az alfa és az ómega,
a kezdet és a vég.

31

Rózsakereszt Krisztián önmegvalósításunk prototípusa

Ó, folytassátok a munkát, szeretteim!
Kérjétek a szellem aranyát, mert gyógyulástok
alapja a Szent Grál lándzsájának ereje.
Ezt akarja a Logosz.

Ez a mágikus mondás, amelyet az Olimposz tornyának negyedik termében lévő jelölteknek mondanak az alkémiai menyegző hatodik napján, kedves olvasó, valójában már Önnek is szól. Ha Ön is azokhoz tartozik, akik a megszabadulásra vágyakoznak, ha szintén követni szeretné Rózsakereszt Krisztiánt az alkémiai menyegző ösvényén, akkor Önnek is azt mondják: kezdjed el, menj, imádkozzál és dolgozzál! Dolgozzon kitartóan, s új életmóddal nyissa meg magát a szellem aranyának, a Gnózis tisztító, segítő, sürgető erőinek. így abszolút biztonsággal halad majd tovább ezen az úton minden mozzanaton keresztül, amelyet Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzője alapján magyaráztunk. Ebben Önnek is sikere lesz!

Miért? Mert ez az út a Logosz akaratának, Isten akaratának a teljesítése. Mert ha így visszatér a világmindenség egyetemes törvényével szembeni engedelmességhez, akkor semmi sem akadályozhatja abban, hogy megszabadítsa és megnyilvánítsa az ***értékes igazgyöngyöt,*** a rózsabimbót, mely páratlan kincsként rejlik az Ön szívszentélyében.

Ennek a tudatára akartuk Önt ráébreszteni Rózsakereszt Krisztián ösvényének ábrázolásával. Mintegy

ízelítőt akartunk adni, látomást kelteni erről az elképzelhetetlenül nagyszerű, való emberlétről, melyre Ön is hivatott. Ezt ugyanis mindenkinek be kell látnia, mert ezt az utat előbb vagy utóbb mindenkinek be kell járnia: mert - ismételjük - így akarja a Logosz.

Az a kérdés, hogy ebben a viszonylatban az olvasó milyen messzire tudott pillantani?

Amennyire lehetett, megmagyaráztuk a tudatossá válás fejlődési fokozatait, mindenekelőtt a tanuló cselekvéséletét az első lépéstől egészen az arany-fehér tojás, a teljesen előkészített tobozmirigy alakulásáig, amelybe leereszkedik a szellem, hogy egyesülhessen a lélekkel: ez az alkémiai menyegző! Az olvasó mintegy szemtanúként követhette Rózsakereszt Krisztián fejlődését.

Most pedig C.R.C. elbeszélésében megnyilvánul a szellemlélek, végbe megy a transzfiguráció, és a mindenségi tudat, a mindenütt jelenlévőség tudata Rózsakereszt Krisztiánt beengedi az élő lélekállapot életterületeire, tehát azokra a területekre, melyek háromdimenziós tudatunk képességeit messze felülmúlják, s ahová ez a tudat C.R.C.-t nem követheti.

És éppen ezért nem tudjuk Önt messzebbmenően tájékoztatni. Mert az ezután következő dolgokkal kapcsolatban olyan állapotokról kellene beszélnünk, amelyeket a normális tudat ***ésszel*** nem érhet fel. Ezekre az állapotokra ugyanis három kiterjedésű világunkban nincsenek hasonlatok. Mindenféle technikai vagy filozófiai leírásokkal kellene próbálkoznunk, amelyek Önnek esetleg semmit sem mondanának, az Ön belső fejlődése semmi hasznát sem venné, s mi ezeket a magasztos dolgokat lehúznánk és erőszakot követnénk el rajtuk.

Ezért azt kell mondanunk:

Aki Rózsakereszt Krisztián útján jár, ami Krisztus egyetlen igaz követése, és ugyanolyan hűségről, .állhatatosságról és odaadásról tanúskodik mint Rózsakereszt

Krisztián, annak szeme előtt éppúgy fokozatosan lehull minden lepel. Minden misztérium feltárul, s ezt az embert odaengedi a csodásan nagyszerű és kimeríthetetlen kincstárhoz, amit Isten minden emberszívben őriz örökségül.

Ha Ön ezzel a gazdagon részletes elbeszéléssel, tiszta lelkülettel és Rózsakereszt Krisztián sikeres példájával a szeme előtt, örömmel és kitartóan elkezdi és folytatja a menyegzői teremhez vezető útját, akkor ezen az egész, hatalmas tapasztalatúton tudni fogja: Az úton vagyok! Az utazás megkezdődött, és... ismerem a biztos véget, tudom, hogy visszatérek Istenhez!

Önök közül nagyon sokan bizonyuljanak sikeresnek ezen az úton!

32

Utószó
A teremtés hetedik napja

A Rózsakereszt-Krisztián-ösvény fejtegetésének végére érve még világosságot szeretnénk vetni egy szempontra, mely a rózsakereszt egész munkájának, amelyről az alkémiai menyegző beszél, az élő jelennel való közvetlen kapcsolatát mutatja meg, vagyis kimondottan fel akarja hívni a figyelmet ezen dolgok nagy jelentőségére, minden törekvő ember számára. Minél jobban megértjük, hogy mindegyikőnkre vonatkoznak, hogy minden egyes ember jólétét közvetlenül meghatározzák, annál jobban belátjuk: itt az egyetlen útról van szó, mely menekvést nyújt, kivezet az egyre terjedő káoszból és általános zavarból; a zavarból, mely jellemző az ilyen átmeneti korszakokra, amelyeket gyakran az idők végének mondanak.

Hogy a helyes kiindulópontra kerüljünk és a továbbiakat megérthessük, állapítsuk meg mégegyszsr, hogy az ember, az igazi emberlét egy mikrokozmosz, sokrétűen összetett, gömbalakú, hétszeres életrendszer, melynek a mi személyiségünk csak az egyik nézete, része! Amit tehát emberségünk hosszú útján az anyagság mélypontjáig meggyaláztak, azt szintén hétszeres folyamattal kell helyreállítani. Ez **C.R.C.** hét napja.

A mikrokozmosz isteni minőségű erővonalrendszer; részletes terv tehát, melyet megnyilvánítanak. Létünk mai fázisában ez azt jelenti, hogy a térség, mely a személyiség megnyilvánításához a mikrokozmoszban rendelkezésre áll, teljesen tervszerű. A mikrokozmoszt különböző atomcsoportok töltik meg, hogy ennek a

Babilon rombadől

tervnek valami első kifejezést adjanak.

Érthető, hogy a folyamatokat vezető erők magas rangúak és színvonalúak, és nagyon intelligensek. Hogy pedig a terv sikerüljön, ahhoz a mű minden nézetének abszolút együtt kell működnie. Itt elsősorhan az ősatomnak nevezett rész és a megnyilvánítandó ember közötti együttműködésről van szó. A legfontosabb kérdés az, hogy az ősatom, a szív rózsája tud-e majd megszakítás nélkül megnyilvánulni. Ez például akkor lehetséges, ha a leendő gyermek szülei tiszták, a tervet ismerik, s valóban Isten gyermekét akarják keblükre ölelni, olyan gyermeket, aki az ösvényen akar és tud járni, aki a C.R.C. alkémiai menyegzőjében megbeszélt tudatoszlopot létre akarja és tudja hozni.

Aki ezt valóban akarja, annak ismernie kell az atom titkát, tehát a legkisebbnek a titkát, ami mégis a legnagyobbat rejti magában.

Meg kell gondolnunk, hogy az atomnak hét nézete van: a négy étererő, meg bolygónk asztrál anyaga, aztán mentális anyaga, és az anyagi nézet.

Minden bolygó a saját lényeit hozza létre a bolygói szellem fajtája szerint. Naprendszerünk bolygói lényeinek körvonalai egyformák ugyan, vagyis embertípusok ismerhetők fel bennük, de nem nehéz megérteni, hogy a bolygók légköri feltételei, szerkezete és lényei mégis különböznek egymástól. A föld atomjai így nem lehetnek ugyanolyanok, mint más bolygóké. Mégsem mondhatjuk, hogy a dolognak ezzel vége is van- ezt szeretnénk megmagyarázni.

Ha a misztériumiskola tanulója a kígyótűzön többékevésbé uralkodik, s képességeitől és erőitől függően lépésről lépésre halad, akkor a fejlődésnek egy sohasem végződő ösvényén van, s nagyszerű úton halad dicsőségről dicsőségre. Akkor közvetlenül a bolygói Logosz iskolájába vétetett fel. Mivel pedig tudjuk, hogy bolygónk nagy vezetője a Krisztus, a Napszellem, világ-

gos, hogy a tanuló fejlődési menete legalább is a Föld határain túlhalad.

Aki a kígyótűzön uralkodik a szellemlélek-megnyilvánulás értelmében (mert okkult irányú kígyótűzfejlődés is van), az a főszentély felébredését fogja megélni, ahogyan magyaráztuk. Fejlődése ösvényén Ura és megváltója vezetése alatt fog haladni és egyetlen részletet sem hagy ki. Ez minden elképzelhető út legbiztosabbja. Mert, Barátaim, értsék meg: az atomban rejlő lehetőségek a bolygó szellemének a vezetése alatt nyilvánulnak meg! Ha egy tanuló a következő lépésre még nem kész, akkor sem ő maga, sem más nem kényszerítheti rá. Mert csak a saját atomi erői képesítik a további fejlődésre.

Senkit sem lehet tehát kényszeríteni. Minden tanuló a saját sebességével halad a győzelem ösvényén lélekerőről lélekerőre.

Kérjük, hogy a következő sorokat teljes figyelemmel olvassák.

Világmenetében az emberiség elérte anyagsága abszolút mélypontját. Az anyag már nem lesz töményebb. Erre tehát a végső korszak, a felfelé fordulás következik. Ez a megfordulás abban jut kifejezésre, amit az anyag átszellemülésének nevezhetnénk. Ez az átszellemülés nem valami dicsőbbé válás, hanem megfinomodás. Az a véleményünk, hogy az anyag ezt a finomabbá válást bizonyos mértékben már elkezdte. Ez a finomabbá válás az anyag folyamatszerű feloszlását jelenti, amit a Jelenések könyve Babilon leomlásának nevez. Az anyag, és minden anyagi berendezés, minden, ami az anyagból tartja fenn magát, nem képes megmaradni, ahogyan az máig lehetséges volt. Mert a Föld atomi szerkezete teljesen megváltozik!

Kézenfekvő tehát, hogy a kőkemény materialista ember, aki egész reményét és törekvését az anyagba fektette, ezt nem folytathatja. Földünk megváltozott

atomszerkezete miatt nemsokára választóvonal keletkezik az emberiség sorai között.

Ez nem azt jelenti, ahogyan olykor ábrázolják - értsék meg jól -, hogy az emberiséget mindenféle sárkányok és szörnyek fogják kiirtani a legendák és mesék szerint, hanem az anyagember maga mondja ki maga fölött az ítéletet! Ez valami egészen más. Aki anyagból van és az anyagé, azon az anyag hajtja végre az ítéletet. Az ilyen embereknek vállalniuk kell a beállítottságuk következményeit.

Ezért hívjuk fel mégegyszer a figyelmet kimondottan az Önök mostani tudatállapotára, ahogyan azt a Szellemi Iskolában már évtizedek óta tesszük. Tudatállapotukon először is kígyótüzük uralkodik, mely a főszentélyben végződik. Ezt a kígyótüzet napjaink, korszakunk követelményei és lehetőségei szerint teljesen hozzáigazíthatják Isten világtervének a követelményeihez.

Mindennek tudatában valamelyest elképzelhetjük a világ és az emberiség jövőjét. Térségünk atomi feltételeit megváltoztatják, mert az anyagság mélypontját elértük, létrendünk lefelé szállásának talppontjára értünk, és felfelé irányítják, felmenetté teszik! így új föld és új menny bontakozik ki. Hogy ez a fejlődés milyen tempóban alakul ki, azt senki sem tudja. Nem tudni mennyi idő áll rendelkezésünkre egy olyan csoport kialakításához, amelyet megmentenek... ezt valóban senki nem tudja.

Arról azonban biztosíthatjuk Önöket, hogy aki a hangot meghallja és szívből a tervhez alkalmazkodik, tehát legalább is, az isteni terv alapjaként, valóban elnyeri a lelket, az akkor a szellemmel is össze van kötve, s rajta valamilyen módon segítenek.

Valójában senkinek sem kell elvesznie! Minden az Önök életmódjától, életük irányától függ!

A Jelenések könyvének szent írása például olyan embercsoportról is beszél, amely a megmentés folyamatá-

Az utolsó ítélet

ban van ugyan, de amelynek még hiányzik az Emberfia jele és a jel a jobb kezén. A megszabadító folyamat ezekben az emberekben a földi élet folyamán megkezdődött. A kígyótűz tehát többé-kevésbé megnyilvánult már, de a folyamat a haláluk miatt nem folytatódhatott, mert emiatt a személyiség bizonyos részei elvesztek. Az atomok változása így a fejlődésük útján megelőzte őket. Mégis az a helyzet, hogy megmenekülnek, megkíméltetnek bizonyos átmeneti területen, s adott pillanatban részesülnek a megváltásban. Kijelentjük: amíg Önök még itteni emberként léteznek, van esélyük a megváltásra, ha elkezdik a kígyótűzfolyamatot. Mert, értsék meg, az utolsó pillanatig segítenek Önöknek. Megszabadítóink, a Gnózis szolgái azt szeretnék, hogy senki se vesszen el! j

Próbálják meg elképzelni, hogy a fejlődés, melyen az ember eddig átküzdötte magát, amit átszenvedett, teljesen haszontalan lett volna. Képzeljék el, hogy az egészet meg kellene ismételni. Ehhez mérhetetlenül hosszú idő kellene! **Platón** valahol néhány ezer évet mond. A világirodalom azonban a kezdettel kapcsolatban több mint 80000 évről beszél. Ilyen hosszú várakozás csaknem kibírhatatlan.

Ezért hangsúlyozzuk:

Isten munkája az emberiséggel, ami a teremtés nyelvén a ***hatodik napig*** jutott el, még nem fejeződött be. Emberiségünk még alakulóban van. A teremtés hetedik napja pedig, a beteljesedés napja, Isten nagy napja csak akkor **Kezdődik,** ha egy ember elkezdi a léleképítést. Erről van szó!

Hogy az Ön léte itt az anyagban hogyan telik, az ebből a szempontból mellékes. Van-e lelkiereje, vannak-e lélekminőségei? Ez a kérdés!

Akinek vannak lélekminőségei, annak már nem kell **aggódnia,** mert »aki lelket nyer, az a világmindenséget nyeri el«. Aki a lelket **építi,** az az örökkévalóságot építi.

Ezzel pedig a világ minden dicsősége sem hasonlítható össze.

Nem boldogság-e tehát, hogy az élet láthatárán megjelent a hajnalnak ez a pírja?

Mi nem idegenszerű, siralmas híreket hozunk Önöknek a világ végéről, amikor is minden tönkre megy, hanem a keresve gondolkodó embernek azt mondjuk, ha a megszabadító megváltásra vágyik, hogy a változás boldogsága, a megújulás boldogsága az az erő, a hajnal, amely az élet láthatárán megjelent. És a rózsakereszt szerzetének egész nagyszerű és dicső munkája ezen a biztonságon alapul. Ez a Szerzet - úgy mondhatnánk - az ***utolsó napon*** jelent meg, hogy aki akarja, annak segítsen és szolgálatára legyen. Az emberiség soha sem szenvedett hiányt olyan vezetőkben, akik az egyetlen utat mutatták meg neki. Ezt az utat ugyanis az emberiségnek léte pirkadata óta mutogatják.

De az emberiség az életnek csak egyetlen Szerzetét ismerte, amelyik megmutatta neki az élő keresztet a rózsákkal, s a mai napig is ezt mutatja. Ez a Rózsakereszt Szerzete, mely mindig az emberiség előtt megy a rózsákkal a kereszten a dicsőséges végig, ami a győzelem.

Ezért a rózsakereszt Szerzete az utolsó Szerzet. És ezért nevezheti el magát Rózsakereszt Krisztiánról:

ez Krisztus élő Szerzete, amely a hét rózsát hétszeresen megörökítette, mint hétséges, múlhatatlan ősatomot, hogy a kígyótűzet, mely egyetlen reményünk és menekvésünk, halálos álmából fel lehessen ébreszteni!

El tudnak-e képzelni nagyszerűbb dolgot, mint hogy beléphessenek a rózsakertbe, az örökkévalóság rózsakertjébe, amelyben maga az élet, Isten élete nyilvánul meg állandó, pompás dicsőségről dicsőségre-születésként.

így ér véget a halál. Az élet maga világosság iesz, mely a Szent Szellem rózsakertjében születik.

Ennek a sírveremnek, az anyag sírgödrének mindegyikőnk számára be kell zárulnia! Mind elértünk életutunk bizonyos pontjára; mindenki felteheti magának a kérdést: hol ez a pont, hol állok én? Túl van-e ez az új kezdet határán?

Ha nem, akkor igyekezzen! Mert az új kezdet a hetedik nap, az Úr napja, az Ön Istenének napja! És az a fontos, hogy Ön élete napjának ezt a virradatát megünnepelhesse.

Önök mind ragyogóan tanúskodjanak erről!

Szó és jelmagyarázat

Arany Fej: az Élő Test ötödik nézete. A hétszeres misztériumiskola belső fokozataihoz tartozik. Ez a feltámadási térség, az Új Jeruzsálem, az új életterület, »a mennyek birodalma«.

Asztrál térség: -*• Élő test.

Aurlkus lény: -» Firmamentum.

Authádész: ez a név Valentinus gnosztikus evangéliumában, a Pistis Sophiában fordul elő; ez az anyagszülte ember szentségtelen akaratának a neve. Oroszlánfejű erőnek is nevezik. Authádész teremtményei azok a vész-erők, amelyek a különc, önfejű emberi akarat következményei, és az Eonok (-*- Eonok) létét biztosítják.

Beavatóbarlang: »Betlehem«. Dél-Franciaországban, Ussat-Ornolacnál található a Katarok Szerzetének legmagasabb fokú beavatóbarlangja, Betlehem, illetve ennek maradványai. A jelölt, aki az úgynevezett szent hegyben (Montagne Sacrée) évekig tartó előkészület után átment a betlehemi beavatáson, belépett a tudatos lij lélekállapotba, a tiszták, a tökéletesek állapotába, és kiment a misztikus kapun a világba, hogy Krisztus és a szenvedő emberiség szolgálatának szentelje magát.

Bouan kettős keresztje: a szent Grál kereszteseinek ősrégi keresztje, mely többek között évszázadokig állt az Arriége völgyi Ussat-Ornolac Bouan barlangjai előtt, annak az embernek a jele, aki, miután Jézusban az Úrban aláhanyatlott, tehát a természetét illetően meghalt, most a feltámadásában is részesül. Ez az ember víztől és lélektől újjászületett, akiben a belső Krisztus feltámadott.

Dei Glória Intacta: Jan Van Rijckenborgh standardműve a szent rózsakereszt keresztény beavatási rejtélyeiről az új korszak számára.

Dialektika: mai létterületünk, melyben minden csak az ellenkezőjével együtt nyilvánul meg. Nap és éj, világosság és sötétség, öröm és üröm, fiatalság és öregség, jó és rossz, élet és halál, stb. elválaszthatatlanok, egyik elkerülhetetlenül követi a másikat, s így egyik a másiknak a létrehozója. Emiatt az alapvető törvény miatt létterületünkön minden szüntelen változásnak és felőrlődésnek, kikeletnek, virulásnak és hanyatlásnak van alávetve. Másrészt viszont, magasabb szempontból, a dialektika törvénye az isteni kegyelemhatás, mely szüntelen összetöréssél és megújítással megakadályozza az ember teljes megkövesedését, tehát végleges pusztulását. Az embernek újra meg újra megnyilvánulási lehetőséget ad, hogy egyszer felismerhesse létének egyetlen célját, és transzfigurálással (víztől és szellemtől való újjászületéssel) rálépjen a visszatérés ösvényére.

Dialektikus: a dialektikára vonatkozó.

Egyetemes Gnózis: -*> Gnózis.

Egyetemes tan: Tan.

Élő test: olykor Európa új gnosztikus birodalmának is nevezik. Ez a gnosztikus asztrál terület, amit az őskezdet tiszta asztrál anyagából alkotott meg az ifjú-gnosztikus szerzet a gnosztikus Egyetemes Lánccal együttműködve, melynek legifjabb tagja. Mivel két világban működik - a feltámadási térben (Arany Fejben) is, meg a mi dialektikus létterületünkön is - a valóban megváltásra vágyó embert képessé teszi arra, hogy amíg a jelenlegi »szüret«, vagy aratási időszak tart, az ifjú Gnózis élő testén át bemehessen a feltámadási területre. Az ifjú Gnózis élő teste mai, vége felé közeledő korszakunkban az a »bárka«, amelyről a teremtés története beszél. Ez az az Egyetemes Gnosztikus Lánccal együttműködve megépített, megszabadító erőkből álló hétszeres test, melyben korszakunk termését begyűjtik és biztosan beviszik az új élet magtáraiba. Ez a jó pásztor akólja, amelyről az Újszövetség beszél. Ez az élő test így nagyon is ideiglenes hidat képez a két kozmikus terület között. Ebben az élő testben megvan minden erő, amelyre a tanulónak szüksége van, hogy az élethez vezető hídon átmehessen. Ez a test Európában alakult ki, hogy innen az egész világra kiterjedjen. Ébresztő felhívása ezért az egész emberiségnek szól.

Endúrlsztlkus halál: ez az énnek az elhalása, mely jellemző és elkerülhetetlen mindazok számára, akik a megváltás ösvényét akarják bejárni. Ez a »naponta meghalás«, amelyről Pál beszél, és amelyet az Úr Jézus kimondottan megkövetel mindenkitől, aki követni akarja őt: »aki az ő életét (a természet szerintit) elveszíti énérettem, az megtalálja **az életet«.**

Eonok: szentségtelen természeterők ormótlan képződményei, amelyeket az idők folyamán az emberek Istentől elfordult élete (gondolkodása, akarása, érzé-

se, vágyakozása) teremtett. Olyan teremtmények ezek, melyeken alkotóik, az emberek már nem képesek uralkodni, ellenkezőleg, azok tartják markukban az emberiséget és képezik az ellenállhatatlan önfenntartási és érvényesülési hatalmakat, melyek az emberiséget a maga vájta úton kényszerítik tovább haladni, hogy az ember a dialektika forgó kerekének béklyóiban maradjon, s ezt tovább forgassa.

Építmény négyzete vagy négyszöge: 4 a tökéletes szám, a kocka alapja; vagyis csakis a Krisztusból jövő erőből alakulhat ki az elmúlhatatlan építmény. Aki valóban a szőnyegen áll, az megtalálta az építésnek ezt a tiszta négyzetét. Ez azt jelenti, hogy az egész, négyszeres személyiség, tudatos kapcsolatban a három őserővel, mely a világmindenséget tartja és megnyilvánítja, munkáját az örökkévalóság körében végzi.

Ezoterikus csillagév: kb. 25920 év, a megnyilvánulás úgynevezett nagyobb napja, melynek végén újabb termést kell behordani a Nagy Gazda magtáraiba. A korszakok hullámverésében, melyen az emberiség tapasztalatútja vezet át, az ember lényében bizonyos tulajdonságoknak kell kifejlődniük. Aki azt bizonyítja, hogy a korszakban a nagy istenterv kozmikus követelményeinek valamelyest megfelel, az alkalmat kap arra, hogy a választott úton egy lépéssel tovább haladjon. Különösen ezeknek szól aztán a felhívás: »Egyengessétek uratok útját, gyújtsátok meg lámpáitokat, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, amikor a vőlegény eljön«. Az élő víz kiöntése a Vízöntő (Akvárius) által annak az ébresztő és segítő szeretetvilágosságnak a beáramlása mindenkibe, aki kész, aki pozitívan reagál és felismeri Azt, Aki újra eljött, hogy hazavigye az elveszett bárányokat.

Firmamentum, aurikus lény, lipika: ez képvisel minden erőt, értéket és kötöttséget, ami a megnyilvánulási térség különböző személyiségjelenségei életének az eredménye. Ezek az erők, értékek és kötöttségek képezik mikrokozmikus égboltunk, firmamentumunk csillagait és fényeit. Ezek a fények és csillagok mágneses központok, melyek jellegükkel a szellemtér minőségét határozzák meg, vagyis azoknak az erőknek és anyagoknak a fajtáját, amelyeket a mikrokozmikus rendszer és a személyiség a légkörből magához vonzhat és felvehet. Amilyen tehát az aurikus égbolt, olyan a személyiség! A személyiség lényeges változását így a firmamentum, tehát a személyes csillagok változásának kell megelőznie. Ez viszont csak az én-lény önfeláldozása, a teljes én-összetörés és odaadás, vagy önátadás által lehetséges.

Főszentély, szívszentély: az ember feje és szíve arra rendeltetett, hogy újra Isten szentelt műhelye legyen az emberben, aki helyreállította a szellemkapcsolatot Pimanderrel, belső Krisztusával. Ennek a magas rendeltetésnek megfelelően szív és fej az endúra ösvényén végzett teljes, alapvető és szerkezeti tisztulás után újra nagyszerű egység, igazi szentély lesz Isten, és az ő emberiségért és világért folytatott fáradozása szolgálatában. A tény, hogy ennek tudatában van, a komoly tanuló számára mindig serkentő figyelmeztetés, hogy gondolati, akarati, érzés és cselekedetéletét tisztítsa meg mindentől, ami ezzel a magas rendeltetéssel nem egyeztethető össze.

Gnosztikus: a Gnózisra vonatkozó.

Gnózis: a/ Isten lélegzete, a Logosz, minden dolog forrása, mely szellemként, szeretetként, világosságként, erőként és egyetemes bölcsességként nyilvánul meg;

b/ az Egyetemes Szerzet, mely Krisztus sugárterét viszi és tartja, valamint megnyilvánítja;
c/ az élő ismeret, mely Istennél és Istentől van, melyben az részesül, aki lélekújjászületéssel bement Isten világosságszületésébe, a pimanderi tudatállapotba, Rózsakereszt Krisztián tudatállapotába az ötödik nap végén.

Haláltermészet: élni, igazán élni, az örök létet jelent. Mai létünkön azonban a szüntelen változás és felőrlődés uralkodik. Ami itt létrejön, az alakulása első pillanatától kezdve az elmúlás útján jár. Amit tehát életünknek nevezünk, az csak látszatlét, káprázat, s értelmetlenség, sőt butaság ehhez ragaszkodni, ahogyan azt csaknem az egész emberiség teszi. A romlás és bomlás, amelyet szüntelenül fájdalmasan tapasztalunk, s amely ellen eredménytelenül védekezünk, csak arra akar a lehető leggyorsabban megtanítani, hogy nem ez a dialektika, ez a haláltermészet az embernek kijelölt életterület, hanem az igazi élet természete, az eredeti Adámi életterület, amelyet a Biblia a mennyek országának nevez.

A minden lényt hajtó vágyakozás, mely kiirthatatlanul a tartós boldogságra, békére, elmúlhatatlan szeretetre, örökkévaló életre irányul, a benne nyugvó eredeti életmagtól, az igaz ember őselvétől ered. Ebből az ősatomból vagy Krisztusatomból, ebből a rejtett birodalomból, az »országból, mely tibennetek van«, ebből fog abszolút életmegfordítással a Gnózisban ez a halhatatlan, igaz ember feltámadni és az élet természetébe, az Atya házába visszatérni.

Hét hajó: -* a 18. fejezetet.

Hétszellem, Szent: a háromságosan megnyilvánuló Istenség harmadik nézete; az Atya mindent magában foglaló

szeretete, amit a Fiú magyaráz, s hatalmas, hétszeres sugártérként megy ki a bukott emberiséghez, hogy megmentse az elveszettet. Ennek az Egyetemes Szerzetben megnyilvánuló Egyetemes Héterőnek a segítségével lehet a transzfiguráció folyamatát elvégezni. Ebben a folyamatban a hétszeres Szent Szellem újra beköltözik a tanulóba. Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzője a halhatatlan lélek egyesülése a hétszeres Szellemmel.

Hermész: Hermész Triszmegisztosz, a Háromszor Nagy. Az a magasztos szellemállapot, ahonnan többek között a Corpus Hermeticum tizennyolc könyve ered, melyet Jan Van Rijckenborgh újra kihirdetett és megmagyarázott (Rozekruis-Pers kiadónál jelent meg 4 kötetben).

Kedély: -* Szellemlélek.

Kigyótflz: a lélektűz vagy tudattűz, melynek székhelye a gerincoszlop.

Kígyótflzrendszer: agy-gerincvelő-rendszer, a lélektűz vagy tudattűz székhelye.

Krisztusatom, ősatom -*• Szív rózsája.

Leány neve: a megoldást a filozófus és matematikus Leibniznek köszönhetjük:

A L C H I M I A
1 2 3 4 5 6 7 8
1 + .2 + 3 + 8 + 9 + 13 + 9 + 1 = 56

A figyelmes olvasó észreveszi, hogy a szöveg 55-ről beszél, míg a számsor 56-ot ad. Azt gyanítják, hogy ezt a kis eltérést Andrea szándékosan csinálta.

Lélegzőtér: -*• Megnyilvánulási térség.

Lipika: »• Firmamentum, aurikus lény.

Megnyilvánulási térség: az az erőtér, melyben a személyiség élete lehetővé válik. Ez teremt kapcsolatot az aurikus lény és a személyiség között, s tevékenysége, erők és anyagok vonzása és taszítása az élet és a személyiség fenntartása érdekében, teljes összhangban van a személyiséggel.

Mikrokozmosz: az ember, mint minutus mundus, kis világ, sokszorosan összetett, gömbalakú életrendszert képez, melyben belülről kifelé megkülönböztethető: a személyiség, a megnyilvánulási térség, az aurikus lény, és a hétszeres, mágneses szellemtér. Az igazi ember egy mikrokozmosz! Amit világunkon értenek általában ember alatt, az csak egy reménytelenül elfajult mikrokozmosz súlyosan sérült személyisége. Mai tudatunk csak személyiségtudat, test-tudat, mely csak annak a területnek van tudatában, amelyikhez tartozik.

ősatom vagy Krisztusatom: »• Szív rózsája.

ötágú csillag, ötszög: •*• Pentagram.

Pentagram: az ötszög. Ez a lelkére nézve újjászületett ember ötágú csillaga, aki fölött Betlehem ötágú csillaga ragyog. A csillag öt ága kapcsolatban van egymással. Ezek az így megújult ember világító pontjai: a fej, a két kéz és a két láb chakrái. A régi ábrákon a jobboldali pontot mindig nyitva hagyták annak jeléül, hogy az újszülött lélek szüntelenül tevékenykedve, szakadatlan vérontással fáradozzon még meg nem szabadult embertársaiért.

Pirit-lángok, a négy: a pirit kénkő, általában kocka, vagy pentagon-dodekaéder formájú, vagyis a kristályt

tizenkét szabályos ötszög határolja. Hogy a szív sírkamrája körül, melyben az isteni szeretet, a várandós Vénusz fekszik, míg a tanuló teljes önfeláldozása feltámadásra, nem hívja, az azt akarja kifejezni, hogy ezt a szent helyet a tizenkét egyetemes ősáramlat őrzi, melyeket a halhatatlan léleknek a helyes időpontban újra rendelkezésére bocsátanak. Ez az isteni aura, mely az ősatom körül ragyog. Ha a halhatatlan lélek - a pentagramban álló ember feltámadt, s ezzel megkapja örökségét, a tizenkét eredeti erőt, akkor Vénusz kész világra hozni az ifjú királyt.

Pistls Sophla: a/ gnosztikus evangélium i.sz. második századából - szerzőjének Valentinust tartják - , mely sértetlenül maradt ránk, és a megváltás egyetlen útját Krisztusban, a transzmutálás és transzfigurálás útját rendkívül világosan és részletesen írja le és hirdeti;
b/ az igazi tanuló jelölése is, aki minden akadály és ellenerő ellenére megrendíthetetlen bizalommal és hitben kitart a célig.

Prána: életerő. Van olyan prána, mely a megszabadulásra szolgál. Itt az isteni szeretetáramlatokról van szó, amelyeket a Gnózis bocsát rendelkezésünkre. A halál pránája is létezik; ezek az áramlatok a vízszintesen a földiségre irányított élet miatt jönnek elő és ezzel az életmóddal vonzzuk magunkhoz őket, ami aztán továbbra is az élet és halál kerekéhez köt minket.

Szaporodás: minden nyugvó erő és képesség kibontakoztatása. Ezzel az egykor az emberiségnek adott megbízásra utalnak, melyet az emberiség, bukott állapota miatt, teljesen az anyagi szintre húzott le: »szaporodjatok és sokasodjatok«! Ez a megbízás a kivonuló szűz-szellemeknek azt a feladatot adta,

hogy a bennük égő isteni tüzet, az istenszikrát, a monádot nagyobb dicsőségre és az alkotás tervének teljesítésére serkentsék, hogy erejüket és világosságukat fokozzák, s mint önalkotó lények, hasadással szaporodjanak. Ez a megbízás teljesen a szellemlélek, az eredeti isten-gyermek szintjén van.

Szellemi Iskola: az európai misztériumiskola, a Krisztus-hierofánsok misztériumiskolája, mely a valóban akaróknak alkalmat nyújt Rózsakereszt Krisztián ösvényének bejárására.

Szellemlélek: az endúra ösvényének, mely egy gnosztikus Szellemi Iskola tanulóösvényének egy részét képezi, elsősorban az a célja, hogy az igazi, halhatatlan lelket felébressze alvó, tétlen állapotából. Mihelyt ez a lélek felébred halálos álmából, azonnal helyreáll a kapcsolat az Egyetemes Szellemmel, Istennel. Szellemnek és léleknek, Istennek és embernek ez a helyreállt kapcsolata bebizonyosodik a Másiknak a dicső feltámadásában, az elveszett fiú, a bennünk lévő igaz ember visszatérésében az Atya házához.
Az Egyiptomi Osgnózis ezt a lelket nevezi Pimandernek (Poimandrésznek); ennek szabad ünnepelnie az egyesülést. Ez Ozírisz és Izisz egysége, Szellem-Lélek, Atya-Fiú, Krisztus-Jézus egysége. Ez Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzőjének teljesítése, a mennyei vőlegény és a mennyei menyasszony egybekelése.

Szellemszikra-atom: → Szív rózsája.

Szív rózsája: a szellemszikra-atom misztikus neve (ősatomnak vagy Krisztusatomnak is nevezik), mely körülbelül a jobb szívpitvar felső csúcsával esik egybe és a mikrokozmosz mértani középpontjában van. Ez az eredeti isteni életnek egy korcs maradványa. A szív rózsá-

ja (máshol Jézus magjának, vagy a lótuszvirág gyöngyének nevezik) egy teljesen új mikrokozmosz csírája, az isteni mag, melyet a kegyelem ígéreteként őriznek meg a bukott emberben, hogy egyszer eljöhessen az a pillanat, amikor emlékezni kezd eredetére, s a honvágy tölti el. Akkor alakul ki a lehetőség, hogy a szellemi nap világossága, a Gnózis világossága felébressze a szunnyadó rózsabimbót és a tanuló pozitív reagálása és kitartó, belátó irányulása esetén az egész ember regenerálásának Isten megmentési terve szerinti kegyes folyamata kezdetét veheti.

Szívszentély: -» Főszentély.

Szőnyeg: »a szőnyegen állni«. Szabadkőműves kifejezés a tanuló belső beállítottságára, aki komolyan, odaadással és kitartással az ötszörös egyetemes Gnózist próbálja megvalósítani saját magában. Ez egy ötszörös, belső életút, mely Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzőjében csúcsosodik.

Sztlkségrend: -*• dialektika. A rózsakereszt filozófiája többek között így nevezi jelenlegi életterületünket. Ez azt akarja kifejezésre juttatni, hogy mai életterületünk nem az, amelyet Isten rendelt az emberiségnek, hanem ideiglenes, ameddig ezt a bukott emberiség tapasztalatútja a dialektikában szükségessé teszi, mint felkaroló területet. »Nem tudjátok-é, hogy Istenek vagytok?«, »Szabadságra hivattatok«, »Legyetek azért tökéletesek, ahogyan a ti mennyei Atyátok tökéletes«. A szentírásnak z a néhány idézete már megmutatja, hogy a visszautat előbb vagy utóbb minden embernek meg kell tennie; az utat, amelyről az alkémiai menyegző tanúskodik, a visszautat a halhatatlanság eredeti életterületeire, amelyet a Logosz rendelt el gyermekeinek.

Tan, egyetemes: ez nem tanítás a szokásos értelemben; könyvekben sem található. Lényegében Isten élő valósága, amelyből az arra nemesedett tudat, a hermészi, vagy pimandrikus tudat megtanulja olvasni és megérteni az Alkotó mindenségbölcsességét.

Transzfiguráció: az evangélium szerinti újjászületés víztől és »lélektől«, ami a szellemet, a lelket és a testet is illeti. Ebben a folyamatban ölti magára a halandó a halhatatlanságot. Ez az alkémiai foíyamat, amelyben minden szentségtelent megsemmisítenek és szentté változtatnak. Ez »a fémek arannyá változtatása«.

Új asztrál tér: ^ Élő test.

anno domlni 1459: A Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzője cím után művét Andrea kabalisztikus adattal, 1459-el kezdi. Ez a következőt jelenti:

1 Isten, a világmindenség ős-alapja, akiből és akire nézve minden van.

4 a teljesülés, a tökéletesség száma.

5 a feltámadt lélek, az új ember száma.

9 a megváltott emberiség száma,

Ezt összefüggően kell olvasni: Ez az Úr jókedvének esztendeje, ha egy ember, Istennek, az Atyának erejében a tökéletesség útján jár és azt be is fejezi, tehát, mint új ember, feltámadását ünnepli, s ezzel önmagában az egész emberiség megváltását biztosítja. Ezért ábrázolja 1459 a tizes számot is, vagyis a világmindenség alapjához való tökéletes visszatérést, a Logosz üdvtervének a teljesítését. Ezért tette ezt az üzenetet J.V.Andreáé művének az elejére, mint mindennek az összefoglalását, ami ösztönözte őt. Az 1614-es, 1615-ös és 1616-os számok, mint a Fama Fraternitatis, a Confessio Fraternitatis és Rózsakereszt Krisztián alkémiai menyegzőjének megjelenési dátumai, szintén

tartalmazzák üzenetüket:

1614 = 5, az ötágú csillag, a lélekfeltámadásra való **felhívás.**

1615 = 6, a hexagram = Isten és ember egyesült: a fiúk vallják az Atyát: a confessio.

1616 = 7, a hazatérés ösvénye 7 mozzanatban a Hétszellem által: az alkémiai menyegző.

A hatodik fejezethez: a negyedik nap titkosírását Kienast oldotta meg (»J.V. Andreáé, és a négy valódi rózsakeresztes irat«, Lipcse, 1926). A »szöveg« 1378-at jelent.

	=	8	=	L	=	5°
>	-	3	=	C	as	IOO
		D	=	C	=	100
XX	—					20
DIC	—	M			—	IOOO
	=	V			=	5
-vw	=	III			=	3
>		c			—	IOO

1378*

mely Rózsakereszt Keresztély születésének éve (•> a Confessio Fraternitàtis 6. fejezetét). A vers végét tehát így foglalhatjuk össze: »Igyatok a gyógyulást hozó orvosságból, az ősforrásból, és éljetek«!

A tizenkilencedik fejezethez: az ötödik nap kezdetén lévő, Vénusz sírjára vonatkozó szöveget eredetileg » ti tkosírásal« közlik, hogy titkát megtartsák azoknak, akik ránemesedtek. A teljesség kedvéért közöljük Andrea rejtjeles Abc-jének kulcsát (Kienast nyomán):

a = ✕ b = ∂ c = ⋋ d = ϭ e = ꝑ ȣ ꝓ
f = ƒ g = ɋ h = bh i = ƨ k = k ƙ
l = ȣ m = ö n = ö o = ȯ r = ȣ
s = ß t = ɋ u = ʊ w = ω z = ȥ

A harmadik fejezet: A titkosírás Kienast szerint:

∠ = C	= ±	100
I	= —	1
L	= +	50
X	= +	10
ID	= +	500
		1459

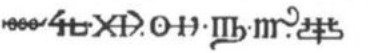

Ez az a szám, amellyel Andreä a művét kezdte; ezzel zárja Rózsakereszt Krisztián megérkezését is.

⊙ =	szellem	Ez a három jel együtt a
+ =	föld = test	a Merkúrjelet, vagy
☽ =	lélek	Hermészjelet képezi

Ш	II = P =	Paracelzus: magasztos
	ь = H =	Hohenheimi: az üdv várából való
ɯ	m = M =	Medicinae } legnagyobb gyógyító
	ɔ = D =	Doktor

 = a fordított omega és egy stilizált alfa ezeket pedig a kereszt jele köti össze

Az olvasó figyelmét felhívjuk a Rózsakeresztes Szerzet Fama Fraternitatisára (Jan Van Rijckenborgh ezotérikus elemzése, Rozekruis-Pers kiadó), amelynek 22. fejezete világosságot vet a fentiekre.

Az alkémiai menyegző

Az emberiség ősidők óta vágyik a tökéletes életre. Ez a könyv megmutatja az ehhez a magasságos élethez vezető itat.

Az emberiség történelmében bizonyos időközökben - leplezetten ugyan - de mégis megközelíthetővé teszik ennek az útnak a rejtélyeit a megfelelő ismeretekkel rendelkező csoportok, többek között a klasszikus rózsakeresztesek a harmincéves háború előtti időkben a XVII. században, amikor ez a mű először látott napvilágot.

Úgy látszik most jött el annak az ideje, hogy erről a rejtélyről eltávolítsák a számtalan leplet és megmagyarázzák az erre érett emberiségnek.

Jan Van Rijckenborgh, az Arany Rózsakereszt Szellemi Iskolájának vezetője több, mint húsz ilyen művet alkotott, hogy az utat a legkülönbözőbb szemszögekből világítsa meg az igazságot kereső ember számára. Könyveit a Lectorium Rosicrucianum Európa különböző városaiban rendezett konferenciáin és találkozóin tartott előadásai anyagából állították össze.